FELIX EVİNDE NELER OLDU?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-3

CARA HUNTER

OLİMPOS

Dedektif Adam Fawley'nin şimdiye kadar çalıştığı en rahatsız edici davalardan biri. .

Noel tatili sürerken Thames Valley Polis Merkezi'nde az sayıda memur ve dedektif çalışmaktaydı. Gelen bir yangın ihbarı üzerine Adam Fawley ve ekibi acilen göreve çağırıldı. Kuzey Oxford'daki evin enkazında iki çocuğa ulaşılmıştı. Henüz üç yaşında olan çocuk ölmüştü, on yaşındaki abisiyse apar topar kaldırıldığı hastanede yaşam savaşı vermekteydi. Adam Fawley ve ekibi iki çocuğun gece yarısı evde neden yalnız olduklarını çözmeye çalışıyor, anne ve babalarına bir türlü ulaşamıyordu.

Enkaz kaldırma çalışmaları sürerken ortaya çıkan kanıtlardan sonraysa Dedektif Adam Fawley'nin en kötü kâbusları gerçek olacaktı.

Çünkü itfaiye ekipleri, üç katlı o görkemli evi yok eden yangının bir kaza olmadığını ortaya çıkarmıştı.

Birileri Felix Evi'ni kundaklamıştı.

"Ne kadar işiniz varsa iptal edin. Bunu bitirene kadar bir yere kıpırdayamayacaksınız."
— Emily Koch

"Hunter'ın İngiliz polisiye yazarları arasındaki yerini sağlamlaştıran muazzam bir macera."
—Sunday Times

ISBN 978-625-6411-11-1
9 786256 411111
OLİMPOS
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

FELIX EVİ'NDE NELER OLDU?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-3

CARA HUNTER

OLİMPOS

Ninova

Felix Evi'nde Neler Oldu?
Cara Hunter

Orijinal Adı: No Way Out
ZM
© 2024, Olimpos Yayınları
© 2018, Shinleopard Ltd
Originally published in the English language under the title:
DI Adam Fawley #3: No Way Out by Cara Hunter (Work 3)

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Elif Nihan Akbaş
Çeviren: Ruhiye Erulaş
Düzelti: Merve Akıncı Almaz
Duzenleme
Kapak Tasarımı: Fatma Can Yıldırım
Ny.ozlem
Sayfa Tasarımı: Betül Tok Altan

1. Baskı: Mart 2024
ISBN: 978-625-6411-11-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com

Baskı: Piamat Sanayi Dış Ticaret Anonim Şirketi
Yakuplu Mahallesi 194 Sk. No:1 İç Kapı No: 485 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: (0212) 323 30 04 Sertifika No: 72135

FELIX EVİ'NDE NELER OLDU?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-3

Çeviren: Ruhiye Erulaş

CARA HUNTER

Ninova

OKURLARDAN ÖVGÜLER

★★★★★

"İşine bak, Morse... Polisiye kurgu bundan daha iyi yazılamaz."

Amanda, Netgalley

★★★★★

"Cara Hunter bu sene en sevdiğim yazar oldu."

Helen, Netgalley

★★★★★

"İlk kelimeden itibaren büyülendim."

Margaret, Netgalley

★★★★★

"Elimden bırakamadım."

Margaret, Netgalley

★★★★★

"Yapabilsem beş yıldızdan fazlasını verirdim... Harika bir kitap."

Marjorie, Netgalley

★★★★★

"Cara Hunter'ın kitapları insanı güçlü duygularla dolduruyor."

Fiona, Netgalley

★★★★★

"Cara Hunter okurlarının çok hoşuna gidecek
ve henüz okumamış olanlara gelince...
HEMEN OKUYUN!"

Jacqueline, Netgalley

YAZAR HAKKINDA

Cara Hunter Oxford'da, polisiye romanlarında anlattıklarına benzer bir caddede oturuyor. İlk kitabı olan *Daisy Mason Nerede?*, Richard ve Judy Kitap Kulübü'ne seçildi. *Hannah Gardiner'ı Kim Öldürdü?* Dedektif Adam Fawley serisinin ikinci kitabıdır.

Sarah'ya....
Çünkü herkesin bir dayanağa ihtiyacı vardır.

4 Ocak 2018, 00.55

Kask kamerası görüntüleri, İtfaiyeci Fletcher, Oxfordshire Yangın ve Kurtarma Hizmetleri

Southey Caddesi No:23, Oxford'daki Felixlerin evinde vaka. Banliyödeki sokağa giren iki itfaiye aracıyla birlikte görüntüler başlıyor. Evler çok büyük. Etraf karanlık. Sirenler, yanıp sönen ışıklar.

YANGINI SÖNDÜRMEK İÇİN ARAÇLAR GELİR

Vaka başkaları tarafından bildirildi. Acil Çağrı Merkezi'ne gelen çağrıya göre evde muhtemelen dört kişi var. İki yetişkin, iki çocuk.

VAKA AMİRİ

Anlaşıldı. Şimdi eve giriliyor. Zemin kat iyi aydınlatılmış.

Kamera sağa doğru dönüyor ve sağ üst pencerelerinden siyah dumanlar tüten, alt katlarındaki alevlerin seçilebildiği bir ev görülüyor.
Oradan geçen beş altı insanla birlikte komşular da sokakta. Bağırış sesleri, çok daha fazla siren. Polis arabası hazır. İtfaiyeciler merdivenleri indiriyor, hortumu çözüyor, oksijen tüplerini alıyorlar.

VAKA AMİRİNDEN EKİPLERE:

Komşulardan hiçbiri aileyi görmemiş, bu yüzden yukarı çıkıp birinci katı kontrol etmem için bana iki tane oksijen tüpü lazım.

OKSİJEN TÜPÜYLE GİRİŞİ KONTROL EDEN MEMUR:
Anlaşıldı. Alfa Tim 1 girmeye hazır.

Artık alevler camlı ön kapıdan görülebiliyor. İtfaiyeci Fletcher liderliğindeki oksijen tüplü Alfa Tim 1 eve doğru ilerliyor. Sol taraftan yıkarı merdiven uzatılıyor. Fletcher elinde hortum makarasıyla tırmanıyor. Boğuk sesler telsizden gelenlere karışıyor. Oksijen maskesinin altında nefes almak zor. Kamera pencerenin pervazından odanın içini görüyor. Yoğun duman var. Kaskın üstündeki fener soldan sağa rafları, dolap çekmecelerini, sandalyeyi aydınlatıyor. Gözle görülen bir alev yok fakat halı içten içe yanıyor. Kamera tekrar pencereye dönüyor, merdivenden çıkan itfaiyeci Evans görülüyor.

OKSİJEN TÜPÜYLE GİRİŞİ KONTROL EDEN MEMUR:
Alfa Tim 1, yaralı ya da ölü var mı?

FLETCHER (Ağır ağır soluyarak):
Olumsuz.

Fletcher kapıya doğru yürüyüp sahanlığa çıkıyor. Kamera sağa sola sarsılıyor; ışıkta, uzakta üç kapı ve üst kata çıkan bir merdiven görünüyor. Alttaki merdiven boşluğu, zemin katta titreşen alevler, havadaki kıvılcımlar, merdivenleri sarıp tavana doğru yükselen dumanlar. İtfaiyeciler yangını söndürmeye çalışırken hortumlardan gelen suyun sesi ile telsiz cızırtıları birbirine karışıyor. Fletcher yan taraftaki aralık kapıya yöneliyor. Dumanların arasından futbol posterleri ve tek kişilik bir yatak

göze çarpıyor. Yatak örtüsü dağınık fakat yatakta kimse yok. İtfaiyeci odayı arıyor, yatağın altını kontrol ediyor.

OKSİJEN TÜPÜYLE GİRİŞİ KONTROL EDEN MEMUR:

Alfa Tim 1, bilgi veriyorum: Komşular on-on bir yaşlarında bir erkek çocuğu ile küçük bir bebek olduğunu söylüyor.

Fletcher sahanlığa geri dönüyor ve yandaki kapıya ulaşıyor. Kapı açık. Duman burada daha yoğun, yangın daha şiddetli. Halı, perdeler ve yatak örtüsü alevler içinde. Fletcher hızla yatağa ilerliyor. Hareketsiz bir çocuk görüyor. Hızla birinci kata gidip çocuğu penceredeki merdivenden İtfaiyeci Evans'a teslim ediyor. Odaya bir anda hava doluyor. Halının diğer kısımları da alev alıyor.

FLETCHER:

Alfa Tim 1'den OTGKM'ye. Bir yaralı bulundu ve merdivenle tahliye edildi. Çocuk. Tepki vermiyor.

VAKA AMİRİ:

Anlaşıldı, Alfa 1. Paramedikler olay yerine.

Fletcher, İtfaiyeci Waites'le sahanlığa giriyor. Üst kata çıkıyor. İtfaiyeci Evans ve Jones da çoktan diğer taraftan binaya girmiş, yaralıları arıyor.

FLETCHER:

Birilerini buldunuz mu?

Evans hayır anlamında başını sallıyor. Jones, elindeki termal kamerayla etrafı tarıyor. Sonra bir anda alt katı işaret etmeye başlıyor.

JONES:

Aşağıda biri var. Zemin katta.

FLETCHER:

Alfa 1'de OTGKM'ye. Alt katta bir yaralı tespit edildi. Diğer çocuk olabilir. İniyoruz.

Alfa Tim 1 alt kata iniyor. Koridor yanarken alevler her tarafa saçılıyor. Yaralıyı kucaklayıp tekrar birinci kata çıkıyor ve çocuğu, merdivene götürecek olan Alfa Tim 2'ye teslim ediyor. Yanmaya başlayan üst kat, bir anda duyulan patlama sesiyle parça parça çökmeye başlıyor. Çığlıklar, telsizden gelen alarm sesleri. Alevler artık yatak odasından da görülebiliyor.

WAITES:

Kahretsin! Yangın patlaması! Yangın patlaması!

VAKA AMİRİ:

Boşaltın, tekrar ediyorum, binayı boşaltın.

FLETCHER (zorlukla soluyarak):

Başkaları da olmalı. Tekrar içeri giriyorum.

VAKA AMİRİ:

Olumsuz, tekrar ediyorum, olumsuz. Hayati tehlike var. Hemen çıkın oradan. Tekrar ediyorum: Hemen çıkın. Alfa Tim 1 onayla-

Bir patlama sesi daha geliyor. Telsiz kesiliyor.

Noel'den öyle nefret ediyordum ki. Belki çocukken seviyorumdur ama hatırlamıyorum. Yürüyecek kadar büyüdüğümde evden gitmek için her şeyi yapmaya başladım. Gidecek bir yerim olmadı hiç ama çıkıp sokakta daireler çizerek yürümek bile oturma odasında maaile oturup birbirine bakmaktan ya da bir Noel klasiği sayılan ve benim muazzam bir işkence yöntemi olarak gördüğüm *Only Fools and Horses*[1] Noel özel bölümünü izlemekten çok daha iyiydi. Yaşım ilerledikçe yılın bu zamanından daha da nefret eder oldum. Bu neşeli bayram tatili ekim sonunda başlayıp yeni yıl sonrasına kadar devam ederdi. *Çocuğun olunca fikrin değişecek,* derdi insanlar, *göreceksin, kendi çocuğunla geçireceğin Noeller sana büyülü gelecek.* Ve öyleydi de. Jake doğduğunda öyleydi. Kendi başına inanılmaz güzel kâğıt süsler yaptığını hatırlıyorum; geyikler, kardan adamlar ve kutup ayılarının karmaşık silüetlerini büyük bir dikkatle keserdi. Örgü çorapların içine çobanpüsküllleriyle portakallar doldururduk ve bahçeyi minik, beyaz ışıklarla donatırdık. Hatta bir keresinde kar yağdığını hatırlıyorum ve o orada, odasının penceresinin önünde oturmuş, döne döne düşen koca kar tanelerini büyülenmiş gibi izlemişti. Yani, evet, büyüleyiciydi. Peki ama yılın o zamanını büyülü kılan çocuğunuz ölünce ne olurdu? İnsanlar bundan hiç bahsetmezdi. Sonraki ya da daha sonraki veya ondan da sonraki Noellerle nasıl başa çıkacağınızı kimse anlatmazdı.

Bir de iş vardı elbette. En azından benim için. Noel polisler için berbat bir zaman olsa da vardı. Aklınıza gelebilecek her türlü suçun arttığı bir dönemdi bu. Hırsızlık, aile içi şiddet, kamu düzenini bozma. Çoğunlukla önemsiz şeyler olsa da yarattığı lanet olasıca ıvır zıvır iş yükü aynıydı. İnsanların içecek çok fazla içkisi, çok fazla boş vakti oluyordu ve

1 80'li yılların İngiliz komedi dizisi. *–ç.n.*

sevmeleri gereken insanlarla yirmi dört saat boyunca o kadar çok zaman geçiriyorlardı ki aslında onları hiç sevmediklerini anlıyorlardı. Tüm bunların üstüne bir de herkes izin kullanmak isteyince her zaman personel eksikliği çekerdik. Tatilin son gününde, sabahın beş buçuğunda neden buz gibi mutfakta dikilip dışarıdaki karanlığı izlerken bir yandan da Radyo 4'ü dinleyerek ocaktaki suyun ısınmasını beklediğimin uzun bir açıklaması olabilir bu. Lavaboda kirli tabaklar vardı çünkü canım bulaşık makinesini boşaltmak istememişti, çöp kutuları taşıyordu çünkü çöplerin alındığı saati geçirmiştim ve yemek kutusundakiler bir ihtimal komşunun kedisi ama daha büyük bir olasılıkla da sabah erken saatlerde birkaç defa gördüğüm bir tilki tarafından yandaki yürüyüş yolunun her tarafına dağılmış vaziyetteydi. Sabahın bu saatinde uyumayıp da neler yaptığımı merak ediyorsanız sizi fazla merakta bırakacak değilim.

"Prayer for the Day" çalmaya başlayınca radyoyu kapattım. Tanrı'yla işim olmazdı. Hele sabahın bu saatinde hiç olmazdı. Cep telefonuma uzanıp anlık bir tereddütten sonra numarayı aradım. Ve evet, çok salak bir saatti ama onu uyandıracağımı sanmıyordum. Geceleri telefonunu kapatırdı. Normal bir insanmış gibi.

Tahmin ettiğim gibi dört defa çaldı, klik sesi geldi; sonra pek de gerçek bir kadın sesine benzemeyen bir ses, aradığım kişiye ulaşılamadığını söyledi. Ardından sinyal sesini duydum.

"Alex... benim. Önemli bir şey yok. İyi misin diye bakmak istemiştim. Yani düşünecek vaktin oldu mu diye. Söylediğin gibi."

Sözüm ona zeki insanlar telesekretere konuşurken neden moron gibi olurlar? Tezgâhın üstünde dün orada olup olmadığını hatırlamadığım kahverengi bir leke gözüme çarptı. Tırnağımla kazımaya başladım.

Ninova

"Kız kardeşine selam söyle." Duraksadım. "Hepsi bu. Gerçekten. Beni ara, olur mu?" Sessizliği dinledim. İmkânsız olduğunu biliyordum ama bir yanım onun da dinliyor olmasını, telefonu açıp, "Seni özledim," demesini umuyordu.

Seni seviyorum.

Demem gerekirdi ama demedim. Benimle konuşmayalı tam olarak ne kadar zaman geçtiğini hatırlamamaya çalışıyordum. Bir hafta? Daha fazla. Sanırım Noel'in ertesi gününden beri. Yeni yılın farklı olacağını ummuştum. Sanki tamamen keyfi geçen bunca günden sonra hislerinde ufacık bir değişim olacakmış gibi her şeyi geride bırakabileceğimizi ummuştum. *Benim* hislerimde de.

Çaydanlıktaki su kaynadı, el yordamıyla dolabın içinde kahve aradım. Yalnızca Alex'in tesisatçı ve dekoratörler için ayırdığı ucuz kahveden kalmıştı. Diğer havalı ıvır zıvırlar günler önce tükenmişti. Ucuz kahvenin de birkaç kapsülü kalmıştı ve telefon çaldığında ben ikinciyi doldurmuştum.

"Alex?"

"Hayır, patron. Benim. Gislingham."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Sesim ona da bana geldiği kadar umutsuz gelmiş miydi acaba? "Ne var Gis?"

"Bu kadar erken bir saatte aradığım için özür dilerim, patron. Southey Caddesi'ndeyim. Dün akşam bir yangın çıktı. Hâlâ kontrol altına almaya uğraşıyorlar."

"Ölü var mı?"

Ama daha soruyu sormadan cevabı biliyordum. Yoksa Gis beni sabahın 05.45'inde aramazdı.

Soluk aldığını duydum. "Şimdilik bir ölü, patron. Küçük bir çocuk. Bir de daha büyük bir çocuk var ama ona vaktinde yetişebilmişler. Son anda kurtulmuş. John Rad'a götürdüler."

"Anne babadan iz yok mu?"

"Henüz yok."

Ninova

"Kahretsin."

"Biliyorum. Bunu basına duyurmamaya çalışıyoruz ama öğrenmeleri an meselesi. Seni de yatağından kaldırdığım için üzgünüm ama burada olsan iyi olur sanırım."

"Zaten uyanıktım. Hemen yola çıkıyorum."

***

Southey Caddesi'ndeki Gislingham, telefonunu cebine koydu. Arayıp aramamakta tereddüt ediyordu. Asla dile getirmeyecek olsa ve hatta düşüncesinden bile utanç duysa da Fawley uzunca bir zamandır meslekten uzaktı. Yalnızca asabi olduğundan değildi, ki asabi olduğu su götürmezdi. Dengesizdi. Dalgındı. Merkezdeki Noel partisine gitmemişti ama Noel'den ne kadar nefret ettiğini söyleyip durmasının da bir anlamı yoktu. Öte yandan dilden dile dolaşan dedikodulara göre karısı onu terk etmişti ama üzerindeki ütülü kıyafetlere bakılacak olursa uzak bir ihtimaldi. Gislingham'ın üstündeki gömlek de pek polis gömleğine benzemiyordu ancak ütülerini kendisi yaptığı düşünülürse asla da benzemeyecekti. Adam yakasını iliklemeyi bile öğrenememişti daha.

Dönüp araç yolundan eve doğru yürüdü. Alevler sönmüştü ancak oksijen tüplü itfaiyeciler pencerelerden su sıkmaya devam ediyordu. Kapkaranlık göğe yoğun duman bulutları yükseliyordu. Hava isten ağırlaşmıştı ve yanmış plastik kokuyordu.

Vaka amiri ona doğru yürürken botları çakıllarda çatırdıyordu. "Aramızda kalsın, kundaklama olduğundan neredeyse eminim ama inceleme ekibinin içeri girebilmesi biraz zaman alacak. Yangın oturma odasında başlamış gibi görünüyor fakat tavan tamamen göçmüş, dolayısıyla bunu benden duymadın."

"Yani daha çok ceset bulmayı mı beklemeliyiz?"

Ninova

"Olabilir. Ama o tarafta üç katın molozu var. Hepsini derinlemesine incelemek ne kadar sürer kim bilir." Kaskını çıkarıp elinin tersiyle alnını sildi. "Çocuktan bir haber var mı?"

"Henüz yok. Meslektaşlarımdan biri ambulansla gitti. Bir şey duyarsam size haber veririm."

İtfaiyeci somurttu. Bu işi uzun zamandır yaptığından ihtimalleri biliyordu. Bir yudum su içti. "Quinn nerede? Tatilde mi?"

Gislingham başını iki yana salladı. "Bu vaka benim. DÇ vekiliyim."

Memur tek kaşını kaldırdı. "Quinn'in başını derde soktuğunu duydum. Gerçi o kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Gislingham omuzlarını silkti. "Diyecek bir şeyim yok."

İtfaiyeci bir an için öfkeli mavi gözlerle ona baktı. "Biraz alışmak gerekiyor, öyle değil mi?" dedi sonunda. "Yetkili olmaya." Elindeki su şişesini fırlatıp attı ve itfaiye aracına doğru yürümeye başladı. Yanından geçerken Gislingham'ın koluna hafifçe dokundu. "Kafana göre takıl, dostum. Şu hayatta şansını denemelisin. Hiç kimse senin adına bunu yapmayacak."

Gislingham durumu anlattığında karısı da aynısını söylemişti. Ayrıca Quinn'in kendi başını derde soktuğunu ve Billy de gitgide büyürken bu ekstra paraya ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Hem Quinn'e ne borcu vardı ki zaten? Bunun cevap bekleyen bir soru olmadığına karar verdi, ki en doğrusu da buydu.

Bir an için etrafa bakınıp polis bandının gerisinde duran üniformalıya doğru yürümeye başladı. Yolda sadece izleyenler vardı ama saat ve soğuk hava dikkate alındığında öylesine toplanmış bir kalabalık olduğu açıktı. Gislingham buna rağmen son on dakikadır dikkatini çekmeye çalışan ancak başarısız olan *Oxford Mail* muhabirini fark etti.

Polis memuruna döndü. "Ev ev dolaşmaya başlamadılar mı daha?"

"Şu anda çalışılıyor, Çavuş. Üç kişi topladık. Fazla değil ama..."

"Evet, biliyorum. Herkes tatilde."

Sokağa yanaşan bir arabadan biri indi. Bir rozetin parıltısı görüldü. Üstelik parlayan tek şey o da değildi. Gislingham derin bir nefes aldı. Bu, Quinn'in arabasıydı.

***

Oxford Mail Online

4 Ocak 2018 Perşembe, Son güncelleme: 08.18

Oxford'da bir evde yangın felaketi

Bu sabah erken saatlerde Southey Caddesi'ndeki Kral Edward dönemine ait, yedi yatak odalı evde çıkan yangında üç yaşında bir erkek çocuğu hayatını kaybetti. Yangının sebebi henüz bilinmiyor ancak Oxfordshire Yangın ve Kurtarma Hizmetleri, yangının asıl çıkış nedenini bulmak için polis adlı tıp ekibiyle dirsek temasını sürdürüyor. Komşuların bebeğin abisi olarak teşhis ettikleri ikinci mağdur ise duman zehirlenmesi nedeniyle ambulansla John Radcliffe Hastanesi'ne kaldırıldı.

Blackbird Leys'deki bıçaklama olayıyla ilgili olarak 15 yaşında bir çocuk yakalandı

Noel arifesinde 16 yaşındaki Damien Parry'nin ölümüne neden olan bıçaklama olayıyla ilgili bir genç sorgulandı... /haberin devamı

Gelecek hafta daha fazla kar yağacağından ulaşımda aksamalar olması bekleniyor

Meteoroloji, haftaya Sibirya'dan gelecek olan buz fırtınasına karşı sarı alarm verdi... /haberin devamı

Meclis, Oxford'da hava kirliliğini azaltacak yeni önlemleri açıkladı

Oxford Şehir Meclisi yerleşim alanlarında dizel emisyonu azaltacak çığır açan yeni bir taslak sundu... /haberin devamı

Oxford United MK, Dons'u 3-1 yendi

Thomas, van Kessel ve Obika kendi sahalarındaki heyecanlı maçta gol attılar... /haberin devamı

Bir komşularının alt kattan yükselen alevleri görmesiyle birlikte bir acil servis ekibi saat 12.40 sularında olay yerine intikal etti. Rewley Caddesi İtfaiye İstasyonu Müdürü Patrick Moreton, ekip olay yerine ulaşana kadar yangının binayı sarmış olduğunu ve alevlerin kontrol edilmesinin dört saati bulduğunu ifade etti. Yanıcı Noel süslerinin yangını körüklediğini söylemek için henüz erken olduğunu belirtirken, "Mum ve sim gibi yanıcı malzeme kullanırken gerekli güvenlik tedbirlerini almanın ve duman alarmlannı en az haftada bir kez kontrol etmenin önemini bir kez daha belirtmek için uygun bir zaman," diye de ekledi.

Thames Valley Polisi iki çocuğun evde yalnız olup olmadıkları hususunda yorum yapmayı reddetti.

65 yorum

Janeelliottcornwallis
Atladığım bir şey mi var yoksa anne de baba da evde değil miymiş? O yaşta iki çocuğu yalnız bırakıp dışarı mı çıkmışlar? Diyecek söz bulamıyorum, hakikaten bulamıyorum.

111chris_the_bliss
Muhtemelen bir yerlerde kafayı çekiyorlardır. Bu türlerin hepsi cin ve Jag içer.

Ernest_payne_gardener22
Bir saat önce o evin yanından geçtim. Bir tarafı tamamen çökmüştü. Kesin içeride başka cesetler de vardır. İzin versek de polis işini yapsa, olmaz mı?

Josephyosef88188
Keşke daha fazla insan Noel süslerinin yangına neden olabileceğini bilse. 30 yıl itfaiyecilik yaptım ve gerçekten korkunç olaylarla karşılaştım.

***

Tam sola sinyal verip Banburry Caddesi'ne girecekken Southey Caddesi'nin tam nerede olduğunu hatırladım. Frampton Caddesi'nden kuzeye doğru üçüncü sapakta. Hani şu William Harper ve kilerinde bulduklarımızın yer aldığı Frampton Caddesi. Gazeteler ona "Oxfordlu Fritzl" demişti. En azından başlarda. Vaka sekiz ay önceydi ama ben aralık ayında hâlâ mahkemedeydim. Dosya masamda duruyor, arşive kaldırılmayı bekliyordu. Hiçbirimiz bunun acil olduğunu unutmayacağız. En azından bütün Quinnler. O zamanki Dedektif Çavuş Quinn, şimdiki Dedektif Komiser Quinn. Ondan bahsetmişken, sokağa girip motoru durdurduğumda gözüme ilk çarpan şey onun yeni, siyah Audi'si oldu. Ama konu arabalar oldu mu hep kasıntı piçin teki olmuştur zaten. O lanet olasıca arabayı da binlerce kez görmüştüm muhtemelen ama Gislingham'ın ne tür bir araba kullandığını söyleyemezdim. Olay mahalline bakınca, yangın kontrol altına alındıysa da her yer panayır alanına dönmüştü. Meraklı izleyiciler. Telefonlarıyla fotoğraf çekenler. Neyse ki cenaze levazımatçısının arabasını gözlerden uzak bir yere park etmişlerdi.

Quinn ve Gislingham evdeydi. Onlara doğru yürürken bana döndüler. Quinn soğuktan ayağını yere vuruyordu ancak onun dışında beden dilinde bir tuhaflık olduğu aşikârdı. DÇ ünvanına suya atlayan bir köpek misali atlamıştı; sıfır tereddüt, maksimum sıçrama. Ama tenzilirütbeyle DK ünvanına geri dönerken çok daha fazla sorun yaşamıştı. Ne derler bilirsiniz; malın değerini yükseltmek kolaydır, düşürmekse bambaşka bir konudur. Kendince iyi oynamaya çalıştığını dile getirmeye

Ninova

gerek yoktu fakat onu bu karmaşanın içine sokan da kendi anatomisiydi. İşe dâhil olmak için çok hevesli olduğunu görebiliyordum ama Gislingham da bu vakayla kendini kanıtlama şansını hak ediyordu. Belki biraz da fazla manidar bir hareketle ona doğru döndüm.

"Yeni bir haber var mı, Çavuş?"

Gislingham bir parça gerildi ve aslında ihtiyacı olduğunu düşünmesem de birden not defterini çıkardı. Elleri hafiften titriyordu. Sanırım Quinn de fark etmişti bunu.

"Ev Esmond adında bir aileye ait, efendim. Michael Esmond, kırk yaşında, akademisyen. Eşi Samantha otuz üç yaşında ve iki çocukları var. Matty on yaşında, Zachary de üç."

"Oğlan nasıl? Büyük olan?"

"Hayata pamuk ipliğiyle tutunyor. Durumu ağır."

"Peki anne babadan hâlâ bir haber yok mu?"

Gislingham'ın suratı asıldı. "Büyük yatak odası şurada," dedi evin sol tarafını işaret ederek. "Pek zarar görmemiş ama içeride kimse yok. İtfaiyeciler, 'Yatakta yatılmamış bile,' dedi. Ben de aileyi Google'dan araştırdım ve bunu buldum."

Telefonunu uzattı. King's College London sayfasında, şu anda Londra'da gerçekleştirilen bir sosyal antropoloji konferansının reklamı yapılıyordu. Konuşmacılardan biri de Michael Esmond'dı: *Ateş ve Suyla Ölüm: Latin Amerikan Voodoo'sunda Kurban Ritüeli Uygulamaları.* Biri, "Tesadüf, Tanrı'nın isimsiz kalma şeklidir," dememiş miydi? Gerçekten öyleyse bazen Tanrı fazlasıyla zevksiz olabiliyordu galiba.

Gis'e telefonunu geri verdim. "Orayı arayıp adamın orada olup olmadığını teyit et. En azından aranacak ceset sayısı azalır."

"Barbekü sosuna gerek kalmadı ha," dedi Quinn.

Suratındaki yapmacık gülümsemeyi silen bir bakış attım ve tekrar Gislingham'a döndüm.

"Plan nedir?"

Ninova

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Michael ve Samantha Esmond'ın olay esnasında nerede olduklarını tespit edin. Komşulardan bir şey gören olup olmadığını öğrenmek için evleri tek tek dolaşın. Otopsi hakkında Boddie'yle konuşun. Yakın akrabalarını bulup bilgilendirin. İtfaiyenin adli ekibiyle görüşün." Yolu işaret etti. "Tabii arabanın da izini sürün."

Quinn bakmak için döndü. "Ne arabası?"

Gislingham kaşlarını kaldırdı. "Çakılların üzerinde lastik izleri var. Çok belirgin. Esmondların arabası olduğu kesin. Peki nerede? Onlar gibi insanlar buradan Londra'ya arabayla gitmez, bu nedenle arabayı bulursak Bayan Esmond'ı da buluruz diye düşünüyorum."

Kimin daha başarılı olduğunu tahmin etmek hiç de zor değil.

Başımı sallayarak onu onayladım. "Aferin, Çavuş. Gelişmelerden beni haberdar et."

Quinn'e döndüm. Eve birkaç metre daha yaklaşmıştı ve muhtemelen, *bükemediğin bileği öpeceksin*, diye düşünüyordu. Ev hiç de benim zevkime göre bir yer değildi ama böyle şeylerden hoşlanıyorsanız sanırım tam bir arzu nesnesi olabilecek bir evdi. Ya da bir zamanlar öyleydi. Şu anda evin ön cephesinden kirli sular akıyordu ve zemin katta bütün camlar kırılmıştı. Müstakil bir evdi ve çift cephesi vardı fakat sağ tarafı deniz kabuğundan biraz daha büyük sayılırdı. Yan duvar zar zor ayakta duruyordu ve ardında kararmış duvarlar, tuğla ve kalas yığınları ile cam kırıklarından başka bir şey yoktu. Geriye sadece sıva astarlı, bir zamanlar beyazken şimdi alazlanmış ve is lekeleriyle dolu Tudor tarzı masif kaplamalar kalmıştı. Pencerelerden birinin üzerinde 1909 yazıyordu. Bununla birlikte kırık pervazda hâlâ bir Arsenal yapıştırması duruyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Quinn'e.

Ninova

Yavaş yavaş anlatmaya başladı. "Yani, apaçık ortada olanı, patron. Bir akademisyen bu kadar büyük bir evi nasıl edinebilir diye düşünüyorum. Sence değeri ne kadardır? Beş milyon?"

Bana sorarsanız daha fazlaydı. Evler burada büyük, küçük, büyüğün küçüğü ve küçüğün büyüğü şeklinde ayrılırdı. Buna da rahatlıkla büyük denebilirdi. *Büyüğün* büyüğü.

"Belki ailesinin parasıyla almıştır," dedim. "Aslında kontrol etsek iyi olur."

"Neden sen yapmıyorsun, Quinn?" dedi Gislingham.

Quinn omuz silkti. "Peki."

O dönüp giderken Gislingham'ın arkamdan fısıltıyla, "Peki, Çavuş" dediğini duydum.

***

Sabah saat 07.05'te DK Erica Somer gardırobunun önünde durmuş, ne giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Cinayet Büro'ya geleli henüz üç ay olmuştu ve doğru kıyafeti seçme işi günbegün daha da can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı. Üniforma olayını hiç sevmese de avantajları da vardı. En barizi de tekdüzelikti. Ama şimdi "sade kıyafetler" giyiyordu ve bunu başarmanın en iyi yolu da sade olmaktan başka her şeyden geçiyordu. Defalarca raflardaki askılara baktı; hem ciddi görünmek hem de demode kalmamak için ne yapması gerektiğini düşündü. Profesyonel ama aynı zamanda samimi? Tam bir kâbustu. İç çekti. Pek çok konuda olduğu gibi bunda da arkadaşlarının durumu ondan daha iyiydi. Hepsi bir M&S takım ve üç kravatla idare ediyordu; Baxter bunun canlı bir örneğiydi. Veriety Everett'ın hemen hemen hiç değişmeyen bir beyaz-gömlek-koyu-renk-etek kombini vardı. Bir gün lacivert, ertesi gün siyah, üçüncü gün gri ve sonra tekrar lacivert. Kışın düz ayakkabılarla hırka. Buna

dayanarak üniformaya da dönüp gayet güzel idare edebilirdi. Peki ya saçları? Atkuyruğu çok mu ciddiyetsiz olurdu? Topuzla da okul annesine mi benzerdi?

Siyah pantolonlu takımını çıkardı (beş günde üçüncü kez aynı şeyi giyecekti; dikkat etmezse bu da üniforması olacaktı) ama tam o esnada telefon çaldı. Arayan, Gislingham'dı. Gislingham'ı seviyordu. Quinn gibi düşüncesiz ya da Fawley gibi doğuştan yetenekli değildi ama her açıdan etkileyiciydi. Düzenliydi. Çalışkandı. Hepsinden önemlisi de edepliydi. Erica onun çavuşlukta çok iyi iş çıkarmasını çok istiyordu; Gislingham bunu hak ediyordu.

"Sizin için ne yapabilirim, Çavuş?"

"Southey Caddesi'ndeyim." Rüzgâr şiddetlenmiş olmalıydı; sesi zor duyuluyordu. "Bir yangın çıktı. Bir ölü ve John Rad yoğun bakımında yatan bir oğlan çocuğu var."

Erica yatağa oturdu. "Kundaklama mı?"

"Henüz bilmiyoruz ama öyle görünüyor."

"Nasıl yardım edebilirim?"

"Noel zamanı olduğundan memur eksiğimiz var. Baxter ev ev dolaşıyor ama elimizde sadece üç üniformalı var."

Somer bunun neye benzediğini biliyordu, kesinlikle berbat bir işti. Özellikle de bu havada. Gislingham'ın ondan bu işe dâhil olmasını istememesini diledi. Karşısındaki de bir şeyler sezmiş olacak ki, "Ama seni bunun için aramadım, olay yerinden ayrılamıyorum ve Everett da öğlene kadar gelmeyecek. Rica etsem otopsiyle sen ilgilenebilir misin?" dedi.

Neden Quinn yapmıyor? diye düşündü. Ama dile getirmedi. Çok fazla insanın, özellikle de Fawley'nin öğrenmesinden korktuğu, yanlış ama neyse ki kısa bir ilişkileri olmuştu.

"Elbette. Sorun değil."

"Daha önce hiç yanık vakasında çalıştın mı?"

Ninova

Somer bir an tereddüt etti. "Hayır, aslında çalışmadım." İşin doğrusu sadece bir otopsiye girmişti, o da bıçaklamaydı. Epey zahmetli olsa da sıkıcıydı.

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Gislingham. "Üstesinden gelirsin." Kısa bir duraksamadan sonra, "Yanına nane şekeri de al," diye ekledi.

***

Beverly Draper'la görüşme, Southey Caddesi
Numara 23, Oxford
4 Ocak 2018, 08.45
Görüşmeyi yapan DK A. Baxter

AB: Sanırım Acil Çağrı Merkezi'ni ilk siz aradınız, Bayan Draper?

BD: Evet, o bendim. Beni de oğlum uyandırdı, kâbus görmüş. Yattığı oda o tarafa bakıyor. Bir ses duydum; cam kırılması gibiydi. Hırsız zannedip perdeyi yana çektim. İşte o zaman alevleri gördüm. Bu kadar kötü göründüğüne göre uzun zamandır yanıyor, diye düşündüm ama o kadar çok ağaç var ki yol tarafından evi görmek çok zordu. Sanırım kimse fark etmedi.

AB: Siz de saat 00.47'de Acil Yardım'ı aradınız?

BD: Evet, doğru.

AB: Evin yakınlarında hiç kimseyi görmediniz mi peki? Ya da kaçan birilerini?

BD: Hayır. Dediğim gibi Dylan beni uyandırana dek uyuyordum. Kim olduklarını biliyor musunuz? Aileyi?

AB: Şu anda herhangi bir bilgi veremeyiz.

BD: Matty'yi ambulansla götürdüklerini gördüm ama internette Michael ve Samantha'nın kayıp olduğu konuşuluyor. Bu doğru olamaz, öyle değil mi?

AB: Dediğim gibi, zamanı gelince resmî bir açıklama yapacağız. Bana aile hakkında bildiklerinizi anlatabilir misiniz? Noel ve yeni yılda buradalardı, öyle değil mi? Ailelerini ziyarete başka bir şehre gitmemişlerdi? Ya da kayak tatiline?

BD: Kayak yaptıklarını sanmıyorum. Evet, buradalardı. Noel arifesinden önceki gün okulda Noel şarkıları söylendi ve hepsi oradaydı.

AB: Ziyaretçileri olur muydu? Dün gece evde olabilecek biri geliyor mu aklınıza?

BD: Yani, çok emin değilim...

AB: İçeride başka birinin olup olmadığını teyit etmemiz gerek. Aile üyeleri? Arkadaşlar? Acele etmeyin.

BD: *[sessizlik]*

Dürüst olmam gerekirse öyle çok da eğlenceli tipler değillerdi. Buraya taşındığımızda onları davet ettik, aynı sizin gibi ve Samantha bana gelirken hurma getireceğini söylediği hâlde davetimize hiç icabet etmediler. Geçen yaz bahçede parti yaptığımızda uğradılar ama bence sırf gelmiş olmak için geldiler. Çok fazla kalmadılar.

AB: Peki ya aileleri?

BD: Michael'ın babası ölmüş diye biliyorum ve annesi de sanırım bakımevinde.
Wantage yakınlarında bir yerdeydi galiba. Samantha'nın da ailesinden bahsettiğini hiç duymadım.

AB: Ailenin bir arabası olduğunu düşünüyoruz ama o da evde değildi.

BD: Ah, evet, kesinlikle arabaları var. Eskice bir Volvo. Beyaz. Ama neden garaj yolunda olmadığını bilmiyorum. Genellikle orada durur.

AB: Samantha'nın gidebileceği bir yer bilmiyor musunuz hiç?

BD: Yani o gerçekten kayıp...

AB: Dediğim gibi, yorum yapamıyoruz.

BD: Merak etmeyin. Anladım. Ama hayır. Korkarım bir fikrim yok.

AB: Peki irtibat kurabileceğimiz birileri geliyor mu aklınıza?

BD: Üzgünüm. Biz o tür komşular değildik.

***

Morgun içi, dışarıdan daha soğuktu. Somer ameliyat önlüğünün altına iki kazak giymişti; ekstra bir kat giymesini öneren Everett'tı. ("Dişlerin takırdamaya başlarsa durduramazsın.") Ceset metal bir yatağın üzerindeydi. Küçük çocuk. Zachary. Aslında ona bir isim vermenin her şeyi daha da zorlaştıracağını biliyordu. Derisine yapışmış mavi battaniye parçaları çocuğu hâlâ bir ahtapot gibi sarıyordu ama altındaki beden korkunç derecede hasar görmüştü. Feci hâlde yanan çocuğun kurumla kaplı, yumru yumru olmuş, kömürleşmiş bedeni sarı kızıl kabarcıklarla doluydu. Başı yana dönüktü, yumuşak bebek bukleleri yanmış, bal mumu gibi görünen dudakları büzüşmüştü. Somer derin bir nefes aldı ve hıçkırarak ağlar gibi bir ses çıkardı. Asistanlardan biri yan gözle ona baktı.

"Biliyorum. Çocuk olduğunda her zaman iki katı kötüdür."

Somer sadece başıyla onaylamakla yetindi, konuşabilecek durumda değildi. O anda tek düşünebildiği kokuydu. TV

otopsilerinde her türlü aşırı gerçekçi modeli görmüştü ancak hazır olmadığı tek şey kokuydu. Ceset, maskenin altından bile kızarmış domuz gibi kokuyordu. Naneli şekerler için içinden Gislingham'a teşekkür edip kontrolünü kaybetmemeye çalışarak yutkundu.

"Önceliğimiz," dedi Boddie, "kurbanın yangın başlamadan önce hayatta olup olmadığını teyit etmek. Dışardan bir yaralanma görünmüyor, bu yüzden duman soluduğuna dair bir iz bulabilmek için nefes borusunu ve nefes yollarını tetkik edeceğim."

Neşteri eline aldı ve doğrudan ona baktı. "Başlayalım mı?"

***

Gislingham hâlâ Southey Caddesi'ndeydi. Cılız kış güneşi evin enkazının üzerine koyu pembe pırıltılar saçıyordu. Hava ayazdı ama buna rağmen sokaktaki kalabalık daha da artmıştı. Eşarplı, eldivenli, kalın montlu belki yirmi kişi dondurucu soğukta bekliyordu. Fakat daha fazla durmayacaklardı çünkü görebilecekleri fazla bir şey kalmamıştı. İtfaiye araçlarından biri gitmiş, kalan itfaiyeciler yanan son yerleri de söndürüp malzemelerini tekrar araca yüklemeye başlamışlardı. İçerideyse bambaşka şeyler oluyordu. Alan Challow'un kendi adli ekibinin dışında, biri kameralı olmak üzere iki itfaiye müfettişi daha vardı. Diğeri Gislingham ve Challow'la yanmış mutfaktaydı. Ağır ahşap masa ve sandalyelerden dumanlar tütüyordu ve hâlâ tavana yükselen kıvılcımlar vardı. Yukarıdan sular damlıyor ve kirişlerin arasından üst kat görülebiliyordu. *Winnie the Pooh* duvar kâğıdı. Bebek dönencesinin iskeleti. Gislingham bakmamaya çalıştı.

Ninova

"Emin olmak için daha çok inceleme yapmamız gerek," dedi itfaiyeci, "ama dediğim gibi, bence yangın oturma odasında başladı. Bu da acil çağrısının neden geç yapıldığını açıklıyor. Arka taraftan evi gören yok ve eğer yanılmıyorsak o taraftaki komşular da uzakta."

"Peki kesinlikle kundaklama olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Memur başıyla onayladı. "Hızına ve yayılışına bakarak hızlandırıcı bir unsur olması gerektiğini söyleyebilirim, ayrıca lanet olasıca Noel ağacı da bunu kesinlikle desteklemiş? Dört Temmuz gibi olmuş. Şu âna dek kupkuru olmuş ve çıra gibi tutuşmuştur. Sonra da *boom!* Alevler birden ortalığı sarmıştır."

"Ne kadar sürmüş olabilir?" diye sordu öfkeli tavırlarla not alan Gislingham.

İtfaiye memuru doğruldu. "Ani alevlenme noktasına ulaşması mı? Üç dakika? Muhtemelen daha kısa." Merdivenleri işaret etti. "Kömürleşmeyi göz önüne alırsak tırabzanlarda da çelenk gibi şeyler olduğunu tahmin ediyorum. Çobanpüskülü gibi bir şey olabilir. Fazla söze gerek yok, onlar da kuru oldukları için çabucak tutuşmuşlardır. Kötü zamanlama bu olsa gerek. Yani zaten yarın bütün bunları sökmeyecekler miydi?"

Gislingham ifadesiz bir suratla baktı; ardından, "Of, tabii ya. On İkinci Gece. Alçak herif! Ben onu unutmuştum."

Kendi evi de büyük mağazalar gibi çiçeklerle süslüydü. Jane, Billy'nin evdeki ilk Noel'inin özel olmasını istemişti. Gislingham o gece sabaha kadar uyanık kalacaktı.

***

Verity Everett telefonu kapatıp sandalyesine oturdu. Bir yanı, yarı yarıya boş bir ofise ve Noel çikolatalarının hüzünlü kalıntılarına dönmeyi bekliyordu. Fakat sadece küçük bir yanı: Bu

meslek insanı gafil avlamanın bir yolunu hep bulurdu. Hem dürüst olmak gerekirse, günler boyu babasıyla aralıksız vakit geçirdikten sonra geri döndüğü için memnundu aslında. Dairesi gerçekten de ikisine küçük geliyordu. Özellikle de babası eve otel muamelesi yapıp bardaklarını oturduğu yerde bırakırken ve yatağını hiç toplamazken (ki bu arada yatak Everett'ındı ama o, şilteyle idare etmek zorunda kalıyordu; bunun da sırt ağrısı ve huysuz kedisi konusunda tahmin edilebilir etkileri oluyordu.) Ama yarın babası eve gidiyordu ve o da bugün ait olduğu yerdeydi. Çalışıyordu. Etrafa bakındı, Gislingham'ı arıyordu ama belli ki henüz Southey Caddesi'nden dönmemişti. Everett daha yetkili birine gitmekten nefret etse de bu bekleyemezdi.

Birkaç dakika sonra Fawley'nin kapısını çalıyordu. Fawley telefondaydı ama ona içeri girmesini işaret etti. Everett bir an için kapıda durup neler konuştuğunu dinlemediğini ona gösterdi ama zaten konu da şahsi değildi. Karısıyla da konuşmuyordu. Fawley onunla konuşurken kapıyı kapatmaya başladı. Everett yandan ona baktı. Uzaktan fena görünmüyordu ama yakından baktığınızda yüzündeki izleri görebilirdiniz. Everett da onu tanıyordu.

Fawley telefonu kaparken Everett ona döndü.

"Bir şey mi oldu, Ev?"

"Evet, efendim. King's'deki konferans organizatörleriyle konuştum. Michael Esmond salı öğleden sonrası için kaydını yaptırmış, o akşam da yemeğe katılmış. Dün sabah da panel gibi bir şeydeymiş."

"Peki ya ondan sonra?"

"Organizatör onu dün gece geç saatte barda gördüğünü söyledi. Saat on otuz civarında."

"O hâlde kesinlikle Londra'da."

Ninova

"Evet, efendim. Fakat kalacağı yeri kendisi ayarladığından nerede kaldığını bilmiyorlar."

"Cep telefonu?"

Everett ona bir kâğıt uzattı. "Numarayı bana verdiler ama doğrudan sesli mesaj çıkıyor. Bizi araması için ona bir mesaj bıraktım."

"Konuşması ne zaman?"

Fawley'nin hakkını teslim etmesi gerekirdi: Adam her zaman en önemli şeyi soruyordu. "Yarın öğleden sonra, efendim. Saat dörtte."

Fawley başını ağır ağır sallayarak onayladı. "Tamam, beni bilgilendir. Ayrıca Esmond ararsa ilk benim haberim olsun."

***

Otopsiyi tamamlamak beş saat sürdü ve sonunda Boddie geç kalmış bir öğle yemeği kazanmaktan fazlasını hak ettiğini düşündü.

Ameliyat önlüklerini çıkarırken, "Bize katılmak ister misin?" diye sordu Somer'a. "Yolun karşısındaki Frankie's'de olacağız."

Boddie çıktıktan sonra asistanlardan biri ona dönüp tuhaf bir sırıtışla baktı. "Bu nazik daveti geri çevirebilirsin. Boddie'nin âdetidir bu. Elindeki vaka yangınla ilgiliyse herkese mangalda pirzola ısmarlar."

"Ciddi olamazsın! *Çocuk* olsa bile mi?"

"Biliyorum. Duygusuzca geliyor, öyle değil mi? Ama bu da onun korkularla mücadele etme şekli."

***

İlk ekip toplantımızı saat üçte yaptık. Somer morgdan yeni dönmüştü. Hâlâ biraz solgundu. Everett'ın ona sessizce bir

Ninova

şeyler sorduğunu, onun da yüzünü ekşiterek cevap verdiğini gördüm. Elinde tableti, kulağının arkasında kalemiyle (evet, biliyorum, hiçbir anlamı yok ama yaptığı şey buydu) Quinn en önde oturuyordu. Baxter tahtaya birtakım fotoğraflar asıyordu. Felix Evi'nin yangından önceki ve sonraki hâlleri vardı; belli ki önceki hâli Google Earth'ten alınmıştı. Yangının evde yarattığı hasarın çeşitli fotoğrafları: yemek odası, merdivenler, yatak odalarının bazıları, çoğu ağır gövdeli ve demode mobilyalardan geri kalanlar. Matty ve Zachary'nin bulundukları yerlerin işaretlendiği üç katın da yerleşim planı. Michael ve Samantha Esmond'ın fotoğrafları. Sanırım ehliyetlerinden alınmıştı. Esmond dürüst, nazik, koyu renk saçlı, soluk benizliydi. Karısının hatları daha yumuşaktı: kahve-bej saçlar, pembe yanaklar, açık renk, muhtemelen ela gözler. Bir de evden çıkarılan çocukların izinle alınan fotoğrafları vardı. Kolunun altında topu ve biraz tuhaf görünen kocaman gözlükleriyle Arsenal formalı Matty. Yüzünde yaramaz gülümsemesi ve muhtemelen annesinin bir türlü kesemediği bronz bukleleriyle onun kucağında oturan ufaklık. Hayatta olan çocuğun yanında, ölmüş çocuk. Tabii ki ateşin insan etini nasıl yok ettiğini aklımdan ilk kez geçirmiyordum. İnanın bana, benim kadar çok görseniz bile insanın alışabileceği bir şey değildi bu. Böyle bir şeye alıştığınız an, bu işi bırakma vaktiniz gelmiş demekti.

Gislingham da geldi. "Siz başlar mısınız, efendim?" diye sordu fısıldarcasına.

Bu arada bana artık "patron" demediğini fark ettim. Ya da en azından insanların içinde demiyordu. Genellikle "efendim" diye hitap ediyordu. Aşılmaması gereken ince bir sınırdı ama bütün sınırlar gibi önemliydi.

Ceketimi sandalyenin arkasına asıp oturdum. "Hayır, sen başla. Gerekli yerlerde ben lafa girerim."

Ninova

Bir başka sınır daha. Ama bu daha büyüktü çünkü bütün ekibi ilgilendiriyordu. Gislingham başıyla onayladı, "Anlaşıldı, efendim."

Odanın ön tarafına doğru ilerledi ve insanları görecek şekilde döndü. "Pekâlâ, arkadaşlar. Başlıyoruz."

Odadaki herkes bunun Gislingham'ın DÇ ünvanı aldığından beri ilk büyük davası olduğunu biliyordu. İki sene önce, Quinn tam olarak aynı pozisyondayken hafif alaycı tavırları vardı: düşmanlık denemezdi ama ona yardım etmek için de herhangi bir çaba da göstermiyorlardı. Ve fırsatını bulunca onunla dalga geçmekten büyük zevk alıyorlardı (ki Quinn bu konuda her zaman çok iyiydi.) Ama bu sefer farklıydı. İnsanlar Gislingham'ı seviyor ve onun bu işte kendini kanıtlamasını istiyorlardı. Onun bu işi eline yüzüne bulaştırmasına izin vermezlerdi. Ellerinden geldiğince tabii.

Gislingham boğazını temizledi. "Pekâla. Southey Caddesi yangınında nerede olduğumuz hakkında hızlıca bir özet geçeceğim ve akabinde sözü Rowley Caddesi İtfaiye Merkezi'nden İtfaiye Ekip Amiri Paul Rigby'ye bırakacağım. Bu davada yangını soruşturma görevi kendisine verildi."

Başıyla kapının yanında duvara dayanmış bekleyen adamı işaret etti. Uzun boylu, saçları dökülmüş, sinekkaydı tıraşlı bir adamdı. Onu kesinlikle daha önce görmüştüm.

"Evet," dedi Gislingham tahtaya dönerek. "Burası o ev. Southey Caddesi Numara 23. Esmond ailesinin evi. Michael, eşi Samantha ve çocukları; üç yaşındaki Zachary ve dört gün sonra on bir yaşına basacak olan Matty." Durdu, derin bir nefes alıp devam etti. "Ve son gelişmelerden haberi olmayanlar için söyleyeyim, Matty hâlâ çocuk yoğun bakım servisinde yatıyor. John Rad yaralanmanın ciddiyeti konusunda bizi uyardı ancak herhangi bir değişiklik olursa bizimle hemen irtibata geçecekler."

Tahtaya geri döndü ve anneyle babanın fotoğraflarını işaret etti. "Hâlâ ne Michael'dan ne de Samantha'dan bir haber var. Michael'ın şu anda Londra'da bir konferansta olduğu düşünülüyor."

"Şimdiye dek haberleri görmediklerine inanamıyorum," dedi DK'lerden biri. "Her yerde bu haber var."

"Ben de inanamıyorum," dedi Gis. "Fakat onu bulana dek yalnızca tahminde bulunuyoruz. Aynı şey Samantha için de geçerli."

Fakat DK henüz sözünü bitirmemişti. "Yani gerçekten küçücük çocukları tek başına bırakıp gittiklerine mi inanıyorsunuz?"

Gislingham omuzlarını silkti. "Yani tabii ki buna inanmazdım ama şu anda dün gece evde neler olduğu hakkında bir fikrimiz yok. O ailenin başına bizim hiç bilmediğimiz bir şey gelmiş olabilir. İşte bu yüzden yakın akrabalarına ulaşmamız gerek. O konuda bir ilerleme var mı, Baxter?" Herkesin önünde sergilediği bu otoriter tavırla Gis'in bir parça yüzü kızarsa da Baxter bunu doğal karşıladı. Çoğu zaman yaptığı gibi.

"Henüz yok, Çavuş," dedi. "Samantha tek çocukmuş, dolayısıyla erkek ya da kız kardeşi yok. Annesiyle babası Cumbria'da yaşıyor fakat henüz onlarla konuşmadık. Michael'ın annesi Wantage'da bir bakımevinde. Müdüre göre Alzheimer. Yani, evet, onu kesinlikle gidip görmemiz gerek ama fazla bir şey öğreneceğimizi sanmam."

"Haklısın," dedi Gislingham. Sonra Somer'a dönerek, "Peki ya küçük çocuk Zachary'nin otopsisi?" diye sordu.

Somer toparlandı. "Tek bir şey bulduk. Boddie ciğerlerde bulduğu eser miktardaki kuruma şaşırdı. Fakat görünüşe göre o yaştaki bir çocuk yetişkinlerden daha çabuk boğulabiliyormuş. Hele astım veya grip gibi daha da önemsiz bir neden varsa. Boddie emin olmak için kan tahlili yapıyor."

Ninova

Sessizlik oldu. Bir yanımız ölümün çok hızlı gerçekleşmiş olması gerektiği gerçeğine sıkı sıkıya tutunuyor, bir yanımızsa böylesine bir acının saniyelerle ölçülemeyeceğini biliyordu. Her ne kadar kulağa acımasızca gelse de böyle düşünmelerini istiyordum çünkü hepsinin kendini vakaya adamasını, öfkeli ve acımasız olmasını istiyordum. Tüm enerjilerini gerçeği ortaya çıkarmak için kullanmalarını istiyordum. Bu kadar korkunç bir şeyin nasıl olabileceğini ortaya çıkarmalarını istiyordum.

"Tamam," dedi Gislingham gözlerini odanın her yerinde gezdirerek. "Şimdi sözü Paul'e bırakıyorum, ondan sonra önümüzdeki birkaç günün görevlerini aramızda paylaşacağız."

Yana kaydı ve Paul Rigby çevik hareketlerle kalkıp tahtanın önüne çıktı. Daha önce de benzer konuşmalar yaptığı çok açıktı. Bildikleri, tahmin ettikleri ve çıkarım yapabilecekleri şeyler hakkında hızlı, kısa ve keskin hareketlerle konuştu.

"Sonuç olarak," dedi, "daha önce Çavuş'a da söylediğim gibi, yangının kasten çıkarıldığından yola çıkarak bunun nedenlerini araştırıyoruz."

Quinn'in kafasının *çavuş* derken hafifçe seğirdiğini ve onun bunu öksürerek çabucak örtmeye çalıştığını gördüm. Ancak Gislingham da benim gördüğümü görmüştü.

"Kaza olma ihtimali yok mu?" dedi umudu azalan Everett. "Düşen bir sigara, bir Noel mumu ya da ona benzer bir şey?"

Rigby başını onaylar gibi salladı. "Tuhaf kazalar olur ve ben de vaktinde çok acayip şeyler gördüm, emin ol. Birkaç sene önce, buradan birkaç kilometre uzakta bir olay olmuştu. Gencin biri eve yanmamış bir molotof getirmişti. Galiba *havai fişekleri sevdiğini* söylemişti. Bütün gazeteler yazmıştı, belki hatırlarsınız."

Elbette hatırladık. Daisy Mason'ın abisi Leo Mason'dı.

"O vakaya biz bakmıştık," dedim sessizce.

Ninova

"Doğru," dedi Rigby. "O hâlde ne demek istediğimi anladınız. Fakat bu farklı. Öylesine bir kaza ya da şanssızlık değil. Hasarın boyutu, yayılma hızı... Bahse girerim o enkazın altında yangını hızlandıran bir şey bulacağız. Hatta *ciddi miktarda* hızlandırıcı bulacağız."

Ayağa kalkıp ön tarafa yürüdüm, sonra onlara doğru döndüm.

"Muhtemelen bunu söylememe gerek yok ama yine de söyleyeceğim. Burada bir değil, iki suç var. Biri, hakkında ufak da olsa birkaç şey bildiğimiz suç; diğeri ise olasılıkları elemediğimiz sürece hakkında tahminlerde bulunmak zorunda kalacağımız suç. Birincisi kundaklama: Evi kimin ve neden yaktığını bulmamız gerek. İkincisi, cinayet. Acaba kundakçı, evde birilerinin olduğunu biliyor muydu ve eğer biliyorsa bir evi içeride uyuyan iki çocukla birlikte yakmasına neden olan kahrolasıca sebep neydi?"

Tahtaya dönüp kalemi aldım.

KUNDAKLAMA
CİNAYET

Ve bu iki kelimenin altına bir kelime daha yazdım.

NEDEN?

"Hâlâ anlamadığım şey," dedi Everett bir anlık duraksamadan sonra, "onu bulduğunuz yer. Yani büyük olanı diyorum."

"Güzel bir noktaya değindin," dedi Rigby.

Everett'ın yanında oturan DK başıyla onayladı. "Sen bugün gaza geldin geldin, Ev." Everett'ın yanakları kızardı, adama

Ninova

sertçe vurdu; yaptığı yorumun ne kadar nezaketsiz görünmüş olabileceğini fark eden adam bir anda süklüm püklüm oldu.

"Ben de ona gelecektim," dedi Rigby ifadesiz bir yüzle. Yangınlarla ilgili her türlü nahoş kelime oyununa yüzlerce defa şahit olmuştu. "İşin aslını ortaya çıkarana dek, yangının gece yarısından hemen sonra başladığına inanıyoruz ki acil çağrısı da 00.47'de yapılmış. Gecenin o saatinde çocukların muhtemelen uykuda olduğunu düşünüyoruz ama büyük olan, merdivenlerin dibinde bulundu."

"O zaman ne düşünüyoruz?" dedi Somer. "Uyanıp su falan mı içmek istedi?"

"Şey, *pardon,*" dedi Quinn ve ayağa kalkarak çocuğun odasının fotoğrafını işaret etti. Çirkin şovundan rahatsız olsam da haklı olduğunu söylemeliydim: Oda kurumla ve kül parçacıklarıyla kaplıydı ama yatağın yanındaki sürahiyle geniş ağızlı bardağı hâlâ görebilirdiniz. Quinn, Somer'ın olduğu tarafa ve DK'lerden birinin kıkırdamasına baktı.

Somer kıpkırmızı oldu ve Quinn'e hiç bakmadı. Buna mâni olabileceği hâlde niyetlenmedi bile. Her ikisi de aralarında bir şey yaşanmamış gibi yapmaya devam ediyordu ama tüm polis merkezi aralarında bir şey olduğunu biliyordu.

"Tek bildiğim," dedi sessiz ama sert bir biçimde, "ortada bir neden olması gerektiği."

"Komada olduğu göz önüne alınırsa bunu nasıl ortaya çıkarmamızı öneriyorsunuz? Lanet olasıca bir medyum mu bulalım?" Quinn'in ses tonunun yanlış anlaşılacak bir yanı yoktu artık. İnsanların yavaşça yer değiştirdiğini gördüm.

"Bir şeyler duymuş olabilir," dedi Rigby sakince. Belli ki altta yatan anlamdan bihaberdi. "Ya da belki de..."

"Telefonlar nerede?" dedi Everett birden.

Rigby yerleşim planına geri döndü. "Burada, mutfakta, şarja takılı bir cep telefonu bulduk ama tamamen yanmıştı-"

"Kime ait olduğunu bulmaya çalışıyoruz," dedi Gislingham çabucak.

"Ve telefon şirketine göre yalnızca bir tane sabit hat varmış." Rigby işaret etti. "Oturma odasında. Burada."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Everett. "Çocuğun merdivenlerde ne işi olduğunu anladım. Uyanıp neler olduğunu fark edince yardım istemeye çalışmış olmalı. Ama çok geç kaldı. Dışarı çıkamadı."

Zavallı küçüğün hiç şansı yokmuş. Bunu tek düşünen ben olamazdım.

Tekrar fotoğraflara döndüm. Çocuk odasında neredeyse hiç dokunulmamış bir duvar kâğıdı parçası vardı. Tigger, Eeyore ve Pigletlerin arasında yer yer yanık izleri görülüyordu. Yanıklar tuhaf bir şekilde el izi gibi görünüyordu. Arkamda kalan odanın sessizleştiğini duyabiliyordum. Doğrudan Rigby'ye baktım.

"Kundaklama olduğunu resmî olarak ne zaman onaylarsın?"

Omzunu silkti. "Birkaç gün. Belki bir hafta. Daha evin yarısı incelenecek. Biraz vakit alır."

"Peki önceliğiniz nedir, efendim?" dedi Gislingham.

Dönüp ona baktım. "Anneyle babayı bulmak. Bu araştırmada olabildiğince çok insan istiyorum, buna eğer alabilirsek üniformalılar da dâhil. Öncelikle o arabanın bulunmasını istiyorum. Otomatik plaka tanıma sisteminde ne durumdayız? Ve Metropolitan Polis Teşkilatı'yla Esmond hakkında konuştuk mu?"

Gislingham başıyla onayladı. "Tutuklamaları ve hastane girişlerini kontrol ettiler ama hiçbir şey bulamadılar. Onun dışında, ellerinde adres olmadan yapabilecekleri fazla bir şey de yok."

Ninova

"Tamam. Ama yarın sabaha kadar ondan bir iz bulamazsak konferansa gelme ihtimaline karşı orada birinin onu beklemesini istiyorum."

Gis etrafına bakındı. "DK Asante bununla ilgilenecek, efendim."

Arka sıralardan biri başını kaldırdı ve göz göze geldik. Tony Asante'nin kim olduğunu hatırladım. Mezuniyetten hemen sonra hızlı bir giriş yaparak Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan bünyemize katılmıştı. Super onun çok iyi olduğunu söylemişti ve bu, "Biz onu sırf azınlık çeşitliliği için işe almadık," demenin şifreli yoluydu.

Asante hiç beklemediğim bir özgüvenle gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Neticede gözlerini kaçıran ben oldum.

"Ve unutmayın, mesele sadece bu insanların nerede olduğu değil, *kim* olduğu. Bu aile hakkında su yüzüne çıkarabileceğimiz her şeyi istiyorum. Sosyal meyda, e-postalar, arama kayıtları, hisseler. Evde işe yarar bir şey bulduk mu? Bilgisayarlar? Tabletler?"

Gislingham başını iki yana salladı. "Daha değil. Esmond ofisinde, okulda ya da başka bir yerde bulunduruyor olmalı çünkü itfaiyeciler henüz bir şey bulamadı. Bana soracak olursan yarım ton molozun altındadırlar. Ama bir şey bulurlarsa bizi haberdar edecekler."

Odaya göz gezdirdim. "O zaman bu arada aileyi tanıyan, yakınlarında yaşamış ya da onlarla çalışmış kişilerle konuşalım. Nasıl vakit geçirdiler? Paralarını nasıl harcadılar? Nerelilerdi ve hayatlarında bu olaya yol açacak ne yaşanmış olabilir?"

İnsanlar not alıyor, sessizce fısıldaşıyorlardı.

"Pekâlâ. Herkes ne yaptığını biliyor, değil mi? Güzel. DK Quinn? Odamda konuşabilir miyiz?"

***

"Buna bir son vermeliyiz, Quinn. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yapma lütfen."

Bana baktı, sonra bakışları aşağıya kaydı.

"DK Somer iyi bir memur, iyi de çalışıyor. Aslında benim gördüğüm kadarıyla yaptığı tek hata, kısa da sürse seninle bir ilişki yaşaması. Fakat hayatına devam etmiş gibi görünüyor. Benim anlamadığım, sen neden bunu yapamıyorsun?"

Elini saçlarında gezdirdi. Berbat görünüyordu. Üzerindekinin dün giydiği gömlek olduğundan emindim. Kravatı da kesinlikle dünkünün aynıydı. Ama ben kimdim ki? Ben de ondan farklı durumda değilim.

"Otur. Bunu konuşalım."

Kararsız kalmış gibi görünüyordu ama sonra bir sandalye çekti.

"Tenzilirütbe berbat bir şey olmalı ama gerçekten bunun tek suçlusu sensin. Tüm olanlar... Senin şüpheliyle yatman..."

"*Ben o kadınla hiç yatmadım!* Daha kaç defa söylemem gerek!"

Ama o da bunun uzayacağını biliyordu. Bana bağırmasının bir faydası olmayacaktı. Her şekilde tam bir Bill Clinton'dı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Özür dilerim, efendim," dedi.

"Sana tayin teklif edildi ama sen kabul etmedin."

Ama bu konuda onu anlıyordum. Bir başka yerde her şeye yeniden başlamak kolay değildi. Bir dairesi, ev kredisi ve bir hayatı vardı. Ama kalırsan, ne kadar zor olursa olsun, sorunu kabul etmek zorundaydın.

"Bak Quinn, şu anda yapabileceğin tek şey durumu kabullenmek. Şu lanet vakaya konsantre ol ve bunun acısını Somer'dan çıkarma. Onunla hiç alakası yok. Durum tam

Ninova

tersi olsaydı gerçekten çok öfkelenirdin. Tam bir kısıtlama örneği oldu o da."

Suratını buruşturdu. "Biliyorum. Daha geçen yıl bu zamanlar ben DÇ'ydim, o da hâlâ üniforma giyiyordu. Ama şimdi..."

Artık ikisinin de kıdemi aynıydı ve kadın kesinlikle yükselişteydi. Ona gelince... Ben paramı bu bahse yatırmazdım.

"Ve lanet olsun ki bütün merkez *hâlâ* bunu konuşuyor." Sözünü bitirince dudağını ısırdı. Sanırım ağlamak üzereydi.

Öne doğru eğildim. "Baban gibi konuşacağım ama herkesin hâlâ bundan bahsetme nedeni *senin* onlara durmadan hatırlatman. Cezanı çektin, bunu daha da uzatmana gerek yok. Konuyu kapa artık, hayatına devam et. İşe de Somer'ı rahat bırakarak başla. Tamam mı?"

Bana bakmıyordu. Başımı öne eğdim, bana bakmasını istiyordum. "Tamam mı, Quinn?"

Nefes aldı, aldığı nefesi bir süre tuttu, ardından kendini zorlayarak bana baktı. "Tamam, patron."

Gülümsedi. Kocaman bir gülümseme değildi ama bu da bir başlangıçtı.

***

Andrew Baxter masasına döndü, bilgisayarını açtı. Saatine baktı; gün bitmeden en azından birkaç saati kendine ayırabilecekti. *Tamam öyleyse,* diye düşündü, *apaçık ortada olanla başlayalım.* Facebook'a girip Michael Esmond'ı araştırdı. Hayatında ilk defa yaygın olmayan bir ismi araştırdığı için memnundu. En son buna benzer bir araştırma yaptığında elindeki isim David Williams'tı; yüzlerce David Williams vardı. Öte yandan Esmond adı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadardı ve beş dakikadan kısa bir süre içinde aradığı adamı buldu. Kendi kendini öven bir özgeçmiş, birkaç zoraki fotoğraf, birtakım

Ninova

sıkıcı, öngörülebilir beğeniyle Facebook'tan çok LinkedIn gibi bir sayfası vardı. Arkadaş listesinde bir de Philip Esmond diye biri vardı. Gerçi adına bakınca da arkadaşı değil, kardeşi olduğu anlaşıldı. Facebook'taki duruşuna bakarak Michael'dan bir ya da birkaç yaş büyük olduğu ve onunla arasında dağlar kadar fark bulunduğu anlaşılıyordu. Ten renkleri aynıydı ama onda kardeşinin yüzünde eksik olan bir enerji ve ışık vardı. Ayrıca ondan beş kat fazla arkadaşı ve görünüşe göre en az üç kat daha eğlenceli bir hayatı vardı. Buna, yelkenlisiyle tek başına Hırvatistan'a gitmesi de dâhildi. *Freedom 2* adlı bir Jeanneau Sun Odyssey 45'ti.

Denize açılmadan hemen önce rıhtımda Philip'e el sallayanlar (Baxter'ın notlarına göre kardeşi onların arasında değildi) ve birlikte çekilen fotoğrafların yanı sıra güvertede çektiği kendi fotoğraflarıyla kamera kullanmadaki beceriksizliğini gözler önüne seren Atlantik kışında günbatımı fotoğrafları vardı. En sonuncusunu birkaç gün önce paylamış ve cep telefonundan ulaşılamayabileceğini, acil bir şey olursa mesaj bırakılmasını yazmıştı. Mevcut durumda kendisine neden ulaşılamadığı da böylelikle anlaşılmıştı.

Baxter, Michael Esmond'ın Facebook'taki diğer on on iki arkadaşıyla ilgili detayları not alırken adamın son altı ayda paylaştıklarını, yazmakta olduğu kitapla ilgili birkaç güncellemeyi ve Kings'deki dört beş konferansla ilgili bilgileri de gözden kaçırmadı. Belli ki bunun çok önemli olduğunu düşünmüştü. Samantha Esmond'ın sayfası en azından ilk bakışta daha canlıydı. Büyük bir fotoğraf albümü vardı: bahçede, sahilde, Oxford kanalı olduğunu düşündüren bir yerde kazları beslerken, Baxter'ın Summertown olduğundan emin olduğu bir yerde bir kadınla fotoğrafları vardı; sonra okul spor günleri ve şölenlerinden bir dizi fotoğrafın yanı sıra üstünde "Benim eserim" yazan, üzgün surat emojisi konmuş hafif yamuk bir

Ninova

pasta fotoğrafı da vardı. Fakat dikkatli bakınca fotoğrafların çoğunun dört seneden uzun bir zaman önce eklendiği anlaşılıyordu. Ondan sonra hamileliğinin son günlerinde yüzü bulanık çıkmış ya da yarı karanlıkta kalmış birkaç selfieyle hastanenin beşiğinde yatan ve "Nihayet" yazısı eklenmiş yeni doğmuş bir bebek fotoğrafı vardı. Ne adı, ne kilosu ne de cinsiyeti belliydi. Ondan sonra da neredeyse hiçbir şey yoktu. Bebekle ilgili birkaç küçük güncelleme yapılmıştı ama hayatının ilk üç ayından sonra ve birinci yaş gününün akabinde eklenen tek tük fotoğraflardan başka bir şey yoktu. Baxter'ın yeni anne baba olanların sosyal medya kullanımlarıyla ilgili (kuşkusuz ki sınırlı) tecrübelerine göre, bu, hakikaten tuhaf bir davranıştı. Janet Gislingham'ın akışı Billy'yle doluydu. Yaşanan en ufak değişiklik kaydedilmeli, mini minnacık da olsa gelişimi tüm dünyayla paylaşılmalıydı. Quinn, alaycı bir tonlamayla çocuğun kusmuğunu da paylaşacağını dile getirmiş ama düşündüğü kadar gülen olmamıştı. Pek çok insan Janet'ın az kalsın fotoğrafını çekecek bir oğlu olmayacağını hatırlamıştı herhâlde.

Baxter arkasına yaslanıp derin derin nefes aldı. Sonra sandalyesinde öne doğru eğilip fotoğraf albümüne tekrar baktı. Fotoğraflar Matty üç yaşındayken başlıyordu. Baxter sırasıyla fotoğrafları incelerken Matty'nin tombul bir bebekten kendisine büyük gelen gözlükler takan sıska bir çocuğa dönüşmesini takip etti. Küçük Matty elindeki deniz kabukları, çakıl taşları, dondurma ya da salyangozla kameraya neşe içinde bakarken, büyümüş hâli sanki kameradan kendini kurtarmak istercesine ya yarım yamalak çıkmıştı ya da yüzünü bilerek yana çevirmişti. Bir tanesinde babasının bacaklarının arkasına saklanmıştı ya da en azından Baxter, adamın baba olduğunu varsaymak durumunda kalmıştı çünkü göğsünden yukarısı fotoğrafta yoktu. Baxter kaşlarını çattı, fotoğraflar arasında

Ninova

yeniden gezindi ve ilk defa Michael Esmond'ın da içinde olduğu bir fotoğraf gördü. Kumda kriket oynarken, kucağında Matty'yle panayır alanında dolaşırken çekilmiş birkaç eski tatil fotoğrafı dışında fazla bir şey yoktu. Daha yeni bir fotoğrafta Matty bahçede, uzak bir mesafede sırtı kameraya dönük olarak çimleri biçen, Baxter'ın Esmond olduğunu tahmin ettiği koyu renk saçlı bir adamla birlikteydi. Baxter tekrar okul fotoğraflarına döndü; günümüzde babalar böyle şeyleri pek geçiştirmezdi ama Michael'ı göremedi. İşte o anda okulun Bishop Christopher's olduğunu fark etti ve dikkatli bakınca Daisy Mason davasından tanıdık yüzlere rastladı. Müdür, öğretmenlerin bir ya da ikisi, görüştükleri çocuklardan bazıları ve nihayet şaşkınlık içinde fark ettiği, kaşıkla yumurta taşıma yarışmasında ikinci olan, minik suratı öfkeli bir kararlılık içindeki Daisy Mason. Sene 2016'ydı. Kızın kaybolmasından önceki yaz dönemi. Baxter'ın buradan anladığı kadarıyla Matty Esmond da Daisy'nin sınıfındaydı. O olayla bağlantısı olamazdı, hatta iki olay arasında bir ilişki de olamazdı ama Baxter'ın aklına her polis memurunun aklının bir köşesindeki o soru geldi: Olay çözüldükten, suçlular yakalandıktan ve dünya *normale* döndükten sonra ne oldu? Böyle bir olaydan sonra her şey *normal* olabilir miydi? Bir çocuk kaybolmuş ve geri dönmemişti. Sınıf arkadaşları yeni döneme başladığında o yoktu. Herkes çocukların daha metanetli olduğunu söylüyordu fakat bu da yetişkinlerin kendilerini daha iyi hissetmek için sürekli tekrarladığı yalanlardan biri değil miydi? Şu delikanlı, Matty Esmond, hiç de *metanetli* görünmüyordu. Kırılgan ve savunmasız gibiydi. Daisy kaybolduktan sonra neler hissetmişti? Kızın başına gelenleri duyduğunda nasıl tepki vermişti? Aileler çocuklarını bu tür şeylerden ne kadar korusalar da gerçek her zaman ortaya çıkardı.

Ninova

Baxter iç geçirdi, çocuğu olmadığı için sevinmişti ve bu ilk kez olmuyordu; ardından dosyaya eklemek için birkaç not aldı. Sonra e-postasını açıp Fawley'ye faydalanabileceği gerekli bilgilerin yer aldığı bir mesaj gönderdi. İlk olarak mali durumları hakkında bilgi istedi. Telefon ve e-posta kayıtları, medikal durumları, internet geçmişleri. Tam bilgisayarı kapatacakken Everett bir soğuk hava dalgasıyla birlikte içeri girdi. Michael Esmond'ın annesini görmek için Wantage'a gitmişti.

"Nasıl geçti?" diye sordu Baxter kafasını bilgisayardan kaldırıp. Fakat kadının yüzüne bakınca her şeyi anladı.

"Ne kadar sık gidersem gideyim ya da personel ne kadar iyi olursa olsun, böyle yerler hâlâ tüylerimi ürpertiyor." Koltuğa yığılıp atkısını çıkarmaya başladı. "Yani müdür çok nazikti ve belli ki orda kalanlara hakikaten iyi bakıyorlar ama bütün o duvara dayalı sandalyeler, idrar kokusu ve günde on altı saat açık olan televizyon... Bana göre cehennemin ikinci halkası."

Noel'den sonraki iki hafta boyunca on beş kilometre yarı çaplı bir alanda bulunan bütün bakımevlerinin izini sürmenin bir faydası olmamıştı muhtemelen. Everett, babası için uygun bir yer arıyordu ama babasının henüz bundan haberi yoktu. Kısa bir süre sonra öğrenecekti. Unutkanlık, ani huysuzluk, koruyuculuk. Ve her türlü zaman kavramının yitirilmesi. Hava aydınlanır aydınlanmaz uyanıyor ve hemen TV'yi açıyordu. Onunla kaldığı süre boyunca böyle olmuştu. Ayaklarını sürüyerek girdiği oturma odasında kızının uyumaya çalıştığını belli ki fark etmiyordu. En azından ses yüksekliğini kontrol edebilse de komşularının evde olması şanssızlıktı. Haftada iki üç kere şikâyete geliyorlardı ve Everett dört aylık bebekleri olan bu aileyi kesinlikle haklı buluyordu; uykularında REM evresine geçemedikleri için yarı halisünasyon görüyor olmalıydılar. Fakat babası kapı çaldığında açmayı reddediyordu ve bu da Everett'ın duruma çözüm bulmak için elli kilometrelik

Ninova

bir araba yolculuğu yapması anlamına geliyordu. Bir şeyler bulmalıydı. Haftalardır kendi kendine bu işi Noel'de, babasıyla baş başa kaldıklarında ve onunla daha fazla vakit geçirdiğinde halletmiş olması gerektiğini hatırlatıp duruyordu ama artık babasının gitme vakti gelmişti ve Everett hâlâ ona uygun bir yer bulamamıştı. Her iyi polis gibi korkak birini gözünden tanırdı ama bu sefer o korkağı uzakta aramasına gerek yoktu, aynaya bakması yeterliydi.

Baxter'ın sorgularcasına ona baktığını gördü. Öyle de olabilirdi; henüz iş yerindekilere durumdan bahsetmemişti. Fakat yakında anlatması gerekecekti. Hiç kimseye olmasa bile en azından Fawley'ye anlatmalıydı.

"Bayan Esmond'ı görmeye gittim," dedi, "ve ona yangından bahsettim, elimden geldiğince nazik davrandım fakat onun söylediklerimin tek bir kelimesini bile anladığını sanmıyorum. Yalnızca gülümsedi ve, 'Ne hoş canım,' dedi."

"Esmond konusunda ondan bize fayda yok yani."

Ev başıyla onayladı. "Ona kayıp olduğunu söyledim ama pek ilgilenmiş gibi değildi. Sadece elini salladı ve 'Yine kulübeye mi gitmiş?' dedi."

Baxter kaşlarını çattı. "İzci kulübesi mi? Çelik kulübe mi?"

Ev içini çekti. "Kim bilir, kahrolası telefon kulübesi bile olabilir. Personelin de bir şey bildiği yoktu. Fakat kadının yardımcı olamayacağı hususunda beni uyardılar."

"Yazık."

Ses tonundaki bir şey kadının tekrar Baxter'a bakmasına neden oldu.

"Ne? Bir şey mi buldun?"

Baxter somurttu. "Dürüst olmak gerekirse mesele, daha ziyade ne bulamadığım."

Ninova

***

Philip Esmond'la telefon görüşmesi
4 Ocak 2018, 17.46
Görüşmeyi yapan DK E. Somer

ES: Ben DK Somer.
PE: Alo? Beni duyabiliyor musunuz? Sanırım ses geç geliyor.
ES: Sizi duyabiliyorum. Bay Esmond'la mı görüşüyorum?
PE: Philip Esmond, evet. Thames Vadisi'nden birinin benimle görüşmek istediğine dair sahil güvenlikten bir mesaj aldım. Mike'la mı ilgiliymiş? Hat yüzünden özür dilerim, Biscay Körfezi'nin ortasında uydu telefonundan arıyorum.
ES: Bu şekilde haber vermek zorunda kaldığım için sizden özür diliyorum ama erkek kardeşinizin evinde bir yangın çıktı.
PE: Yangın mı? Ne demek yangın?
ES: Günün ilk saatlerinde başlamış.
PE: Tanrım! Peki ya çocuklar?
ES: Çok üzgünüm. Zachary ne yazık ki hayatını kaybetti.
PE: Matty?
ES: Yoğun bakımda. Ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.
PE: Lanet olsun. Geri dönmem gerek... *[sessizlik]*

Bir dakika, Mike neden aramadı? Ölmedi, değil mi? Tanrım...
ES: Hayır, beyefendi. En azından bildiğimiz kadarıyla ölmedi.
PE: *Bildiğiniz kadarıyla* mı? Ne demek oluyor bu?
ES: *[sessizlik]*

Korkarım hem kardeşiniz hem de eşi kayıp.

PE: Ne demek *kayıp*?

ES: Kardeşinizin Londra'da bir konferansta olması gerekiyordu fakat kendisini orada bulamadık ve telefonlarımıza da cevap vermiyor. Sizinle irtibata geçmiş olmasını umuyorduk.

PE: Onunla en son Noel günü konuştum.

ES: O zaman size nasıl gelmişti durumu?

PE: İyiydi. Bir parça huzursuzdu ama bu yeni bir şey değil. Sanırım işi başından aşkındı.

ES Onu en son ne zaman gördünüz?

PE: Geçen yaz. Birkaç gün kaldım. Mike sigaraya yeniden başlamıştı ve her zamankinden biraz fazla içki içiyordu ama yani çok da önemli bir şey değildi. Ve çocuklar da...
[sessizlik]

Şey olmadı değil mi, yani, Zachary, acı çekmedi?

ES: Çekmediğini umuyoruz. Gerçekten tek söyleyebileceğim bu.

PE: *[sessizlik]*

Kahretsin.

ES: *[polisin telefonundan boğuk sesler gelir]* Aslına bakarsanız, Bay Esmond, size sormak istediğimiz bir şey daha vardı. Anneniz bir kulübeden bahsetti. Michael'ın kaybolduğunu söylediğimizde onun 'tekrar kulübeye gitmiş olabileceğini' söyledi. Bu size bir şey ifade ediyor mu?

PE: Hayır. Üzgünüm.

ES: Sizin evinizden bahsediyor olma ihtimali var mı acaba? Size ait bir ikamet adresi bulamadık.

PE: Son altı aydır bir arkadaşımın evine göz kulak oluyorum. Çok fazla taşınıyorum.
ES: Bay ve Bayan Esmond orada olabilir mi?
PE: Nasıl olabilirler ki? Anahtarları falan yok. Dediğim gibi, ev de benim değil.
ES: İkinci bir evleri yok, değil mi? Kır evi ya da onun gibi bir şey?
PE: *[soğuk bir tavırla güler]*

Hayır, memur bey. Yok. Southey Caddesi'ndeki o ev inanın onlara yeter de artar bile.

***

Everett dairenin kapısını açar açmaz bir sorun olduğunu anladı. O kuru, yanık kokusunu aldı. Elindekileri fırlatıp mutfağa koştu. Gaz açık, tava boştu. Mutfak bezlerinden birini kapıp tavayı lavaboya attı.

"Baba!" diye seslendi soğuk suyun altına tuttuğu kızgın tavadan buharlar yükselirken. "*Baba!*"

Ses yoktu ve o anda içindeki öfke yerini endişeye bıraktı. TV'nin sesini duyamıyordu. Yoksa babası dışarı mı çıkmıştı? Hem de ona evde kalmasını söylediği hâlde? Ama sonra tuvaletten gelen sifon sesini duydu, ardından babası telaşla mutfağa girdi. Hâlâ pantolonunu düzeltiyordu. Tam fermuarının yanında Everett'ın hiç fark etmemiş olmayı dilediği bir ıslaklık vardı.

"Baba, Tanrı aşkına ne yapıyorsun? Ocağın üstünde boş tava bırakamazsın..."

Alıngan bir somurtuşla kızına baktı. "Tava *boş* değil, Verity..."

"Evet, boş ve ben tam vaktinde gelmeseydim..."

"Boş olmadığına seni temin edebilirim. Kendime yumurta haşlayacaktım. Burada başka herhangi bir yiyecek olmadığı göz önüne alınırsa..."

"Geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldım. Sana *söylemiştim*..."

"Şu lanet olasıca kedi bile benden iyi besleniyor."

Çenesinin kasıldığını hissetti. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Peki tava doluysa neden suyun hepsi buharlaşana kadar kaynadı? Beş dakikada olmaz ki bu. Sen hangi cehennemdeydin?"

Adam bakışlarını kızından kaçırıp kendisi bütün gün evde hapisken diğer herkesin bir parça temiz hava alabilmesinden şikâyet etti.

Everett, babasına doğru bir adım attı. "Bu *ciddi* bir durum baba. Bütün evi yakabilirdin."

Adam kızına ters ters baktı. "Kaynamış yumurta için amma yaygara kopardın. Annen haklı, Verity. Olayları dramatize etmeye acayip meyillisin; her zaman öyleydin, çocukluğundan beri. Daha geçen gün söylüyordu."

Ev arkasını döndü. Gözlerinde yaşlar vardı. Yalnızca babasının haksız ithamlarından dolayı değil, annesinin ölümünün üzerinden iki yıldan fazla zaman geçtiği için de. Kafasının içinde bir ses, *Bunu daha fazla görmezden gelemezsin. Onunla konuş. Oturt onu ve anlat. Hemen şimdi,* diyordu. Derin bir nefes alıp babasına döndü.

"Hangi çaydan içmek istersin babacığım?"

***

Gislingham ve Quinn ertesi sabah saat 09.15'te, Banbury Caddesi'ndeki Sosyal ve Kültürel Antropoloji Enstitüsü'ne gittiler. Daha ufak pek çok Oxford şubesi gibi, Viktorya tarzı bir evden

Ninova

bozma bina dört katlıydı. Kirli "Oxford sarısı" briketler koyu kırmızı ahşaplarla bezeliydi. Bisiklet park yeri, otlarla yemyeşil olmuş çakıllar, sanayi tipi iki geri dönüşüm kutusu ve PARK ETMEK YASAKTIR yazan bir tabela.

"Kahretsin," dedi Quinn arabanın kapısını çarparak ve yukarı baktı. "Beni burada çalışırken görmenin imkânı yok. *Hammer Korku Evi*'nden fırlamış gibi bir şey bu."

Gislingham göz ucuyla ona baktı; az kalsın Quinn'in üniversite eğitimi için yetersiz olan çocuklardan biriymiş gibi göründüğünü söyleyecekti ama bu da eskiden çok geyiğini yaptıkları bir şeydi. Her sabah Janet'ın hatırlattığı üzere, artık Quinn'in patronu gibi davranmalıydı.

Merdivenden çıkıp zili çaldılar, sesin içeride bir yerlerde yankılandığını duydular. Fakat duydukları tek şey buydu. Zili tekrar çalıp beklediler, sonra Quinn bir basamak inip güneşliklerin altından giriş kattan içeri bakmayı denedi.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi sonunda. "Ayrıca burada bisiklet falan da yok. Tatillerde buraya gelme zahmetine giren biri var mıdır sence?"

Cevap belli ki evetti çünkü o sırada kapı birden açıldı ve eşikte seyrek gri saçlı, plili ekose etekle kalın yün bir kazak giymiş bir kadın belirdi.

"Kim olduğunuzu bilmiyorum ama buraya park edemezsiniz."

Quinn konuşmak için ağzını açtı ama Gislingham söze girdi. "Biz polisiz, hanımefendi," dedi ve kimliğini gösterdi. "Ben Dedektif Çavuş Chris Gislingham ve bu da Dedektif Komiser Quinn. İçeri girebilir miyiz?"

Kadın kimliği alıp inceledi, sonra Quinn'e baktı. "Sanırım girebilirsiniz," dedi sonunda.

Kadının ardından koridorda yürürken Quinn çok kısık bir sesle, "Dedektif Çavuşu *oynayan*," diye homurdandı.

Ninova

Arka tarafta, bahçeyle birleşen ve kadının ofisi olduğu açıkça anlaşılan bekleme odasıyla kahve makinesinin bulunduğu bir yer vardı. Kendisi Profesör Jordan'ı ararken, iki plastik sandalyeyi işaret edip beklemelerini istedi. "Bugün bir ara onu gördüm ama telefonda Çin'le konuşuyordu. Hangzou Üniversitesi'yle ortak bir çalışma yapıyoruz da."

"Önemli değil, bekleyebiliriz, Bayan..."

"Bayan Beeton," dedi kadın kibarca. "Ve sakın bana yemek kitabı esprisi yapmayın çünkü hepsini daha önce duydum."[2]

Topukları üzerinde dönüp koridor boyunca ilerledi. Quinn arkasından sırıttı.

"Tam bir ihtiyar keçi," dedi. "Dadımı hatırlattı bana. Doksanlı yaşlarında bile hiç kimseye laf ettirmezdi."

Kime çektiğin belli oldu, diye düşündü Gislingham. Gerginlikten oturamıyordu, bu yüzden önündeki gazete ve dergi yığınını kurcalamaya başladı. *American Ethnologist, Visual Anthropology Review, Comparative Studies in Society and History, Anthropological Journal of European Cultures.* Bir tanesini seçip başlıklara göz attı. Başlıklar bile anlaşılmazdı: "Edimlilik" de neydi acaba?

Bu arada Quinn duvardaki tahtadan personelin isimleriyle fotoğraflarına bakıyordu. Eğer isim benzerliği yoksa büyük bir kısmı denizaşırı yerlerden gelmişti. Birkaç tanesi siyah-beyaz sanatsal fotoğraflardı, diğerleriyse iş arkadaşlarının çektiği sıradan dijital kamera görüntüsüydü. Esmond'ınki dışında. Onun fotoğrafı kesinlikle poz verilmiş profesyonel bir çekimdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Quinn fotoğrafa bakarken. "Ona benzettin mi? Baxter, Facebook fotoğraflarına göre o olduğunu düşünüyor."

---

2 Klasikleşmiş *Mrs Beeton's All About Cookery* yemek kitabına gönderme yapılıyor. *–e.n.*

Ninova

Gislingham düşündü. "Dürüst olmak gerekirse bana biraz güvenilmez geldi. Aşırı çaba harcanmış gibi."

Quinn'in suratı asıldı. "Böyle bir ev alabilmek için ne kadar *aşırı çaba* harcamak gerektiğini anlamadım. Çok pahalı olmalı."

"Lafı açılmışken evle ilgili araştırma yaptın mı?" Cümlenin, *Senden istediğim gibi,* kısmı havada kaldı.

"Yaptım," dedi Quinn hafif iğneleyici bir sesle. "Hâlâ haber bekliyorum. Ama ben ailemin parasıyla geçiniyorum. Onun da kendi kazandığı parayla bu evi alması mümkün değil. Peki bu para nereden gelmiş olabilir? Yolsuzluk, yeni başlayanlar için kabul edilemez." Pejmürde odaya, antika radyatöre, MDF raflara göz attı. "Yani, şuraya bir baksana."

"Haklısınız, memur bey. Akademik suçlar, eğer varsa, nadiren parayla ilgilidir."

Ses kapıdan gelmişti. Yüz hatları sert, zayıf, uzun boylu, kat kat siyah kıyafetler içinde bir kadın duruyordu kapıda. Geniş bir pantolon, tunik ve onun da üzerine bir gömlek giymişti. Boynunda beline doğru inen, ucunda geometrik şekiller sallanan kalın, kalaylı bir kolye vardı.

"Ben Annabel Jordan. İçeri girmek istemez misiniz? Mary de bize kahve yapar. Şahsen ben bir kahveye hayır demem."

Ofisi üst katta, caddeye bakan odadaydı. Duvarlar karışık kitaplarla dolu raflarla bezenmişti, masasının tam karşısındaysa iki tane yıpranmış deri koltuk vardı. Duvarda, Ashmolean Müzesi'ndeki Yontma Taş Devri sanat sergisinden, başı orantısız küçüklükte ve yüz hatları belirsiz, yuvarlak memeli ve kalçalı bir kadın resmi asılıydı.

"Oturun lütfen. Sanırım benimle Michael hakkında konuşmak için geldiniz. Olanlar gerçekten çok korkunç."

"Haberiniz var mı?" diye sordu Gislingham kaşlarını çatarak. Ailenin adı basına verilmemişti.

Annabel de kendi koltuğuna oturdu. "Haberlerde gördüm, Çavuş. Evi tanıdım. Michael başladıktan hemen sonra içkili bir parti vermişti. Yani departmana, lisansüstü programına başladıktan sonra. Belki yüzlerce kişi vardı partide. Summertown'daki yarı yılımın olumlu anlamda dezavantajlı görünmesine neden oldu."

Gislingham başıyla onayladı; bunun da konuyla alakası olduğuna şüphe yoktu.

"Ve meslektaşınız haklı," dedi Annabel, Quinn'e bakarak. "Ailesinin parasıydı." Tekrar Gislingham'a döndü, endişeli görünüyordu. "Matty'den bir haber var mı?"

Gislingham başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Ve öteki zavallı çocuk. Zachary. Ne büyük yıkım. Ne korkunç, manasız, talihsiz bir yıkım."

"Bay Esmond'ın Londra'da bir konferansa katıldığını düşünüyoruz."

Annabel arkasına yaslandı, ellerini birleştirdi. "Evet, doğru."

"Londra'da nerede kaldığını bilmiyorsunuz, öyle mi? Bir arkadaşında ya da sık sık kaldığı bir otelde olabilir mi?"

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, korkarım ki bilmiyorum. Aslında uzun zamandır kendisini görmedim."

Ayağa kalkmaya yeltendi ama Gislingham'ın söyleyecekleri daha bitmemişti. "Peki onun hakkında *bildikleriniz* neler, Profesör Jordan?"

Kadın tekrar yerine oturdu, yüzü belli belirsiz asıldı. "İşine düşkün. Çalışkan." Bir an sessizlik oldu. "Şakadan anladığı pek söylenemez. Kolayca arkadaş edinen bir tip olduğunu sanmıyorum."

"Çalışanlar arasından hiç arkadaşı yok muydu?"

Dalgın dalgın kolyesiyle oynamaya başladı. "O manada *arkadaşı* yoktu. Hayır. Sanmıyorum. Birlikte diğerlerinden

Ninova

daha yakın çalıştığı insanlar vardı ama sanırım bunun için de *meslektaş* kelimesini kullanmak daha doğru olur."

"Peki tam olarak ne üzerinde çalışıyordu?"

Annabel duraksadı. "Antropoloji hakkında ne bildiğinizden emin değilim, memur bey..."

Quinn gülümsedi. "Yeni başlamışız gibi davranın."

Annabel tek kaşını kaldırdı. "Bu mesele, konuyla sizin anladığınızdan daha da ilintili aslında. Michael ilkel ve cahil toplumlardaki kurban etme ve kabul ritüeli uygulamalarında uzmandı. Ergenlik törenleri, şaman çileleri vesaire vesaire. Etkin olan farklı sosyal, kültürel, ayinsel ve büyüsel-dinsel faktörler..."

Quinn'in gözleri parlamaya başladı.

"... çok etkileyici bir doktora tezi yazdı ve neredeyse hemen akabinde Liverpool'dan bir mektup aldı. Bir süre için kariyerinde hızlı bir yükselişe geçti."

"Ama?" dedi Gislingham.

Annabel gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Ben uzun zamandır bu işi yapıyorum," dedi Gislingham hafife alarak.

Annabel hafif bir tedirginlikle gülümsedi. "O hâlde uzun zamandır ya da ondan beklendiği kadar hızlı bir ilerleme kaydetmedi diyelim. Hatta araştırması durdu ve geçen aylarda hem buraya hem de başka üniversitelere yaptığı başvurularla ilgili olarak da bir geri dönüş alamadığını biliyorum. Elbette bu gizli bilgi," diye de çabucak ekledi. "Ben onun hakemiydim, bu yüzden haberim oldu."

"Peki bu durum karşısında o ne hissetti?"

"Eminim öfkelenmiştir. Kim olsa öfkelenirdi."

Gislingham'ın duyar duymaz anladığı başka bir şey de mesleki kaçınmaydı. Taktik değiştirdi.

"Son günlerde nasıldı?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

İşte bir tane daha. Pekâlâ, dedi içinden Gislingham. *Madem oyunu bu şekilde oynamak istiyorsun, öyle olsun.*

"Son zamanlarda ruh hâli nasıldı? Alışkanlıklarında ya da davranışlarında herhangi bir değişiklik var mıydı?"

Kadın göz ucuyla ona baktı, sonra bakışlarını uzaklara çevirdi. "Michael her zaman çok dikkatliydi. Fazla dalgın."

"Ama?"

"Ama son zamanlarda şey olmuştu, sanırım durumu tanımlayacak tek kelime *kaba*. Sözünü esirgemeyen, en ihtilaflı düşünceleri dile getiren. Öyle şeyler işte."

"Bu ne zamandır sürüyor?"

"Bilmiyorum, üç ya da belki dört aydır."

"Özellikle kızgın olduğu biri var mı?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla yok. Zaten kayda değer bir şey de değildi."

Kapı açıldı; Bayan Beeton elinde üç fincan, bir kahve demleme aparatı ve bir kutu yarım yağlı sütle içeri girdi. Jordan'a hiç bakmadan elindeki tepsiyi masaya bırakıp gitti. Gislingham onun bir süredir kapıyı dinlediğinden şüphelendi. Hiçbir su ısıtıcı suyu bu kadar uzun sürede kaynatmazdı.

"Peki geri kalanlar?"

"Pardon?"

Gislingham, Jordan'ın bakışını yakaladı. "Kayda değer bir şey olmadığını söylediniz. Başka bir şey var, değil mi? Bize anlatmamayı tercih ettiğiniz bir şey. Ama inanın bana profesör, eninde sonunda her şey ortaya çıkacak. Bizim bulmamızdansa sizin bize şimdi anlatmanız çok daha iyi olur."

Bunlar, bir keresinde Fawley'nin daha önce söylediğini duyduğu ve ileride kullanmak üzere sakladığı sözlerdi.

Bir an için birbirlerine baktılar ve ardından kadın ona, "Daha fazla bir şey söylemeden önce üniversitenin hukuk biri-

Ninova

mine danışmam gerek. Bu hassas bir konu ve şu anda olanlar da göz önüne alındığında..."

İkisine de ayrı ayrı baktı. Polislerin artık ona inanmadığını görebiliyordu.

İçini çekti. "Pekâlâ. Büyük bir gizlilik içinde ifade ediyorum, bir öğrenciden şikâyet aldık."

"Michael Esmond'la mı ilgili?"

Kadın başıyla onayladı.

Tanrım, diye geçirdi içinden Gislingham, *diş çekmek gibi bir şey bu.*

"Karısını aldatıyordu, değil mi?" diye sordu Quinn. Sanki tenzilirütbesinin, en hafifi cezadan muaf bir mankafa olma özgürlüğüne sahip olmak gibi birtakım avantajları olduğunu fark etmiş gibiydi.

Jordan ters ters ona baktı. "Öyle bir şeye dair kanıtım yok. Söz konusu genç hanımın da böyle bir iddiası yok."

"Peki o hâlde neydi?" dedi Gislingham. "*Sexting* mi? Tehlikeli e-postalar mı?"

Jordan durakladı. "Bölümün Noel partisinde talihsiz bir olay olmuştu."

"Ne kadar 'talihsiz' bir olaydan bahsediyoruz?"

Kadın kıpkırmızı oldu. "Birtakım uygunsuz yorumlar ve galiba bazı fiziksel temaslar. Michael tüm bunları öfkeli bir biçimde reddetti. Ne yazık ki şahit de yoktu."

"Yani *o onu dedi, bu şunu dedi*, öyle mi?" dedi Quinn.

"Elbette. Hukuk departmanına başvurmak zorunda kalacağımız çok açıktı."

"Açıktı?"

"Efendim?"

"Zorunda kalacağımız *açıktı*. Di'li geçmiş zaman."

Kadının yanakları tekrar kıpkırmızı oldu. "Evet, şey, olayların sonradan aldığı şekil konuya bambaşka bir boyut kattı."

Ninova

Doğru, diye düşündü Gislingham. Jordan'ın daha önceki telefon görüşmesinin Çin'le olmadığına kanaat getirdi.

"Polisi arama gereği duymadınız mı?" diye sordu.

"Dediğim gibi, en doğrusunun ne olduğuna karar vermemiştik."

Gislingham not defterini tekrar çıkarıp birkaç kelime yazdı.

"Onunla bu konuşmayı ne zaman yaptınız? Yani tüm bu bilinenleri reddettiği konuşmayı?"

"Geçen dönemin sonunda ona tüm bu iddialardan bahsettim ve salı günü tekrar buluştuk."

Gislingham tepkisini saklayamadı. "2 Ocak Salı günü mü? Yani *üç gün* önceki salı? Daha az önce onunla irtibatınız olmadığını söylediniz." Birkaç sayfa geriye gitti. "*Bir süredir.* Ben üç güne *bir süredir* demem."

Kadın utanmış gibiydi. Utanmış ve köşeye sıkışmış. "Noel'den önce onu gördüğümde aşırı heyecanlı olduğu çok belliydi, bu yüzden ben de tatil boyunca bunu düşünmesini ve ocak ayı başlarında tekrar görüşmemizi önerdim. Salı günü Londra'ya gitmeden önce buraya uğradı. Meseleleri tatmin edici bir sonuca bağlamayı umuyordum."

Gislingham başıyla onaylamaya yeltendi. "Anladım. Yani onun istifa etmesini umuyordunuz, öyle mi? İnci kabzalı tabancayı eline verip münasip olanı yapmasını mı beklediniz?"

Jordan kafasını hafifçe kaldırarak öfkesini belli etti. "Pek değil. Bu konuda yanılıyorsunuz, memur bey. Çok yanılıyorsunuz."

Fakat yüzündeki ifade çok başka bir şey söylüyordu.

"Peki nasıl geçti?"

Tereddüt etti. "Samimiyetle fikir alışverişinde bulunduk diyelim."

Ninova

Kadının yüzüne bakınca ağız dalaşına girecekmiş gibi görünüyordu. Beeton denen şu huysuz ihtiyar da konuştukları her şeyi duymuş olmalıydı.

"Başka neler oldu?"

"Mevcut şartlar altında üniversite yetkililerine danışacağımı ve en iyisine onların karar vereceğini söyledim."

"Ama işini kaybedebilirdi, öyle değil mi?" dedi Quinn. Bu bir soru değil, bir beyandı. "Yani şimdilerde bir öğrencinin cinsel tacize uğraması? 'Me too' akımı falan. Adamı taşaklarından asarlar."

Jordan gizlemediği bir nefretle adama baktı. "Teorime göre işten çıkarmaya kadar giderdi, evet. Fakat o durumdan çok uzaktayız. En azından bu aşamada."

Fakat Michael Esmond böyle düşünmüyor olabilirdi. Quinn ve Gislingham göz göze geldi.

"Kızla konuşabilir miyiz?" dedi Gislingham.

Jordan'ın kaşları çatıldı. "Polise şikâyette bulunmadı."

"Onun farkındayım, profesör. Fakat siz de neden onunla konuşmak istediğimizi anlayabilirsiniz."

"Evet, eminim istersiniz. Fakat birtakım prosedürler, almam gereken izinler var. Önce avukatlarla, sonra o genç hanımla konuşur, en kısa sürede de size dönerim."

***

Bu arada Summertown'da Everett, babasını Bicester dışındaki evine bırakmış, geri dönüyordu. Babasıyla ilgili her şey, her zaman düşündüğünün beş katı uzun sürüyordu ve bu sabah da farklı değildi. Üstelik adamla bakımevi konusunu da konuşmamıştı daha. Fakat onun için yerel Sosyal Hizmetler numarasını bulmuştu ve akşama kadar orayı aramak için

kendisini zorlayacaktı. Gerçi şimdi de yapacak işleri vardı. Günlük hizmetleri görüldüğü için rahatlayan kediye bakmak için tekrar daireye döndü ve ardından yeniden sokağa çıktığında Baxter'ın Samantha Esmond'ın Facebook sayfasında bulduğu fotoğrafı çıkarıp baktı. Baxter bu fotoğrafın Summertown karnavalı sırasında çekildiğinden emindi ve Everett da adamla aynı fikirdeydi. Burada iki sene boşu boşuna yaşamamıştı.

Beş dakika sonra kapıyı itip açtı. Mumlar, porselenler, bornozlar, havlular. Her şey ya beyaz ya da camdı. Her şey o kadar narin, o kadar saf ve o kadar hoş kokuluydu ki orada dikilirken kendini iki kat büyük hissetti. Neyse ki daha fazla beklemesine gerek kalmadı; tezgâhın arkasındaki kız gülümseyerek ona baktı. "Özellikle aradığınız bir şey var mı? Bazı ürünlerde indirimimiz devam ediyor."

Everett şatafatlı şampanya kadehlerinin bulunduğu reyonun etrafından gergin hareketlerle dolaşıp ceketinin cebinden kimliğini çıkardı. "DK Everett, Thames Valley. Müdürle görüşebilir miyim?"

Kız paniğe kapılmış gibiydi. "Ters bir durum mu var?"

Everett gülümseyerek ona baktı. "Hayır, yok. Sadece şu fotoğraftaki hanımefendiyle konuşmak istiyorum."

Kız fotoğrafı alıp başıyla onayladı. "Ah, tamam, bu Mel. Şu anda molada. Gidip çağırayım hemen."

Ev'i flüt kadehlerle baş başa bırakarak arka tarafa geçip gözden kayboldu. Şimdiki kadehlerini evden ayrılırken annesi hediye etmişti ona. Sanki Babycham reklamlarından fırlamış gibiydiler.

"Merhaba, affedersiniz, Jenna adınızı hatırlayamadı."

Everett kadına baktı. Fotoğraftaki kesinlikle oydu. Orta boylu, güçlü, etkileyici yüz hatları olan, hoş, koyu kestane saçlı. Hataları ortaya çıkaran ışıklar altında kırmızı renk mor gibi duruyordu.

Ninova

"DK Everett," dedi elini uzatarak. "Verity."

"Mel Kennedy. Konu neydi?"

"Fotoğrafta yanınızdaki kadın..."

"Sam mi? Sam'le mi ilgili?"

Everett derin bir nefes aldı. "Haberleri gördünüz mü? Yangını?"

Kadının rengi attı. "Olamaz! O çocuklar olamaz. Lütfen onlar olmadığını söyleyin..."

"Çok üzgünüm."

Kennedy sersemlemişti, bir sandalye çekip yığılır gibi otururken Everett onu izledi. Kadın elini ağzına götürmüştü. Yaşadığı şok gerçekti.

"Acele etmeyin. Bir bardak su ister misiniz?"

Kennedy başını iki yana salladı. "Buna inanamıyorum."

"Bay Esmond'ı en son ne zaman gördünüz?"

Kennedy bir an için ona baktı. "Yani, kusura bakmayın ama hatırlayamıyorum. Belki geçen yaz."

"Sanırım bu fotoğraf birkaç sene öncesine ait."

Kennedy fotoğrafa baktı. "En az üç sene. Burada çok kısa bir süre çalıştı. Ama iyi anlaşmıştık. Gerçekten iyi anlaşmıştık."

Everett biraz daha yaklaştı. "Bayan Esmond'ın izini hâlâ bulamadık. Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Kennedy tekrar başını salladı. "Çok ketum biriydi. Özel hayatı hakkında pek konuşmazdı."

"Hiç arkadaşı yok muydu? Onu ziyaret etmiş olabilecek birileri?"

Çaresizce omuzlarını silkti.

Everett derin bir nefes aldı; konuyu açmanın kolay bir yolu yoktu. "Bayan Esmond'ı, Sam'i tanıyan biri olarak, sizce o çocuklarını evde bırakıp gidecek biri miydi?"

Fakat Kennedy çoktan sözünü kesmişti bile. "Sam *asla* böyle bir şey yapmazdı," dedi öfkeyle. "Asla."

"Burada çalışmayı neden bıraktı?"

Kennedy bir mendil alıp burnunu sildi. "Zachary'ye hamileydi. Kocası bütün bunların ona ağır geleceğini düşündü. Matty de vardı. Ama aramızda kalsın, bence kocası en baştan burada çalışmasını istememişti. *Antik döşeme de neymiş*, gibi rahatsız edici yorumlar yapardı. Bence biraz kibirliydi. Biraz da ukala."

"Onu çok görür müydünüz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Buraya pek gelmezdi. Dediğim gibi, karısının dükkânda çalışmasını onayladığını sanmıyorum."

"Ama bildiğiniz kadarıyla da mutlulardı, öyle değil mi? Evde bir sorunları var mıydı?"

"Yo, hayır. Öyle bir şey yoktu. Karısına deli olurdu. Sam hep bunu söylerdi."

***

21 Şubat 2017, 07.45
Yangından 317 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Kadın tabak çanak sesleriyle uyandı. Hiç olmadığı kadar derin uyumuş; sanki birisi onu boğulmaktan kurtarıyormuş gibi, yarım yamalak hatırladığı bir tehlikeden çekip çıkarmıştı. Yatağın diğer tarafı soğuktu; Michael yoktu. Bu da alışılmadık bir şeydi çünkü normalde erken kalkan o olmazdı. Sonra hatırladı. Bugün doğum günüydü. Alt kattan gelen tabak çanak sesleri de bu yüzdendi. Oğlanlar ona yatakta kahvaltı hazırlıyorlardı. Her sene aynı sürprizi hazırlarlar, o da sanki bunu hiç beklemiyormuş gibi yapardı. Yatakta doğrulup

Ninova

oturdu ve arkasındaki yastıkları kabarttı. Merkezi ısıtmaya rağmen oda buz gibiydi. İç geçirdi. Eve yalıtım yapmanın tek yolu duvarlardaki sıvaları kazıyıp her şeyi baştan inşa etmekti. Daha taşınmadan önce karşılarındaki evde oturanlar öyle yapmıştı. Ama o süre zarfında başka bir yerde kiraya çıkmışlar, böylece içeride ustalar çalışırken o evde yaşamak zorunda kalmamışlardı. Şirketten tahmini bir rakam almış ama konuyu Michael'a açtığında adam yalnızca çıkacak pislik hakkında dırdır etmişti.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi ve Zachary'nin bağırdığını, Matty'nin onu susturmaya çalıştığını duydu. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Zachary, "DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN!" diye avaz avaz bağırarak içeri daldı. Güçlükle yatağa tırmanıp annesinin üstüne atlayınca babası, "Sakin ol, kaplan!" diye onu uyardı. Her zaman yaptığı gibi.

Michael yatağın köşesine tüneyip tepsiyi karısına uzattı. Annesinin verdiği Wedgwood fincanlarından birinde çay, haşlanmış yumurta (Matty'nin katkılarıyla), çilek reçelli üç dilim ekmek (Zachary) ve minik bir vazoda bir gül. Michael biraz geride duran, sıkıntılı görünen büyük oğluna döndü. "Hadi Matty, oralarda dolanıp durmayı bırak."

Matty gözlüğünü burnunun üstüne itti. Samantha gözlüğün onun için çok büyük olduğunu biliyordu ama gözlükçü ısrar etmişti. Oğlu tereddütle ilerledi. Elinde iki paket vardı.

"Seninkini kendin paketledin, değil mi Matty?" dedi Michael daha da yaklaşması için çocuğu cesaretlendirerek.

"Gel de yanıma otur tatlım," dedi Sam çabucak.

Matty paketleri yatağa bırakıp dikkatli hareketlerle annesinin yanına tırmandı. Sam kollarını ona uzatıp kendisine çekti, başının iki yanından öptü. Zachary huzursuzlanmaya başladı, çay tabağına çay döktü.

"Anne, ekmeğinden ye!"

Ninova

"Yiyeceğim canım," dedi Sam ama kocasının yüzündeki ufacık somurtma gözünden kaçmamıştı. "Şu çay her yere dökülmeden önce onu içeyim."

Yumurta neredeyse taş gibi olmuştu ve ekmekler de soğumuştu ama hepsini bitirdi ve tepsiyi Michael'a uzatırken derin bir oh çekti.

"Pekâlâ," dedi Michael gülümseyerek. "Hediyeler."

Oğlanlar her sene ona aynı parfümü alır; o da her ikisini öper, sonra paketi dikkatle açıp Matty'nin yazdığı hediye kartını, onun göreceği şekilde, yatağın yanındaki şifonyere yapıştırırdı. Böyle şeyler Matty için önemliydi.

Michael'ın hediyesi küçük bir kutu içindeydi: Püsküllü gümüş küpeler. Birkaç hafta önce benzer bir şey takan bir oyuncu görmüş ve ne kadar beğendiğini anlatmıştı. Kocası da bunu hatırlamıştı. Hatırlamış ve Tanrı bilir, bulmak için ne kadar çok zaman harcamıştı. Kafasını kaldırıp kocasına bakınca adamın ona gülümsediğini gördü. Saçında neredeyse tek bir tel bile gri saç yoktu ve hâlâ tanıştıkları günkü gibi zayıftı. Hackney'deki o parti. Kimin evinde olduğunu bile hatırlamıyordu artık. Kendisi mezun olalı sadece birkaç ay olmuştu ve Michael da neredeyse doktorasını yarılamıştı. Bazen, hatta şimdi bile, onun nasıl olup da gerçekten kendisini seçtiğine inanamıyordu.

"Çok güzeller," dedi hafifçe.

Michael uzanıp elini tuttu. "Tıpkı senin gibi. Bu gece Gee's'e giderken takmak istersin diye düşündüm. Şu sana aldığım mavi elbiseyle."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Elbette."

"Tamam, çocuklar," dedi oğullarına dönerek. "Şimdi annemizi biraz rahat bırakalım, olur mu? Dinlenmesi gerek."

Ninova

***

Saat 12.30'da Profesör Jordan, Üniversite Ofisleri'nin merdivenlerinden çıktı. Mimarlık harikalarının olduğu bir şehirdeki, daha doğrusu cennetteki bu bina aslında 1970'lerden kalma, kolaylıkla şehir içindeki encümen ofisi ya da Savunma Bakanlığı sanılabilecek beton bir yapıydı. İkinci kattaki toplantı odasında çoktan üç kişi bekliyordu bile. Esmond'ın fakültesinin müdürü ve hukuk danışma ofisinden Nicholas Grant. Siyah döpiyesli, gösterişli inci kolyeli üçüncü şahıs ise Jordan'a basın ilişkileri bölümünden Emily McPherson olarak tanıştırıldı. Annabel'in daha önce onunla tanışma fırsatı olmamıştı; bu hiç de iyiye işaret değildi.

"Ah, Annabel," dedi Grant. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim fakat mevcut şartlar altında hepimizin aynı telden çalması gerek."

Jordan kafasındaki lanet olasıca tombala kartında bir kutucuğu karaladı. Grant ilk cümlede işi bitirdi. Grant için bile iyi sayılırdı. Bundan sonrası çocuk oyuncağı.

Jordan çuval bezinden çantasını sertçe masaya bırakıp Grant'in tam karşısına oturdu.

"Evet," dedi Grant, "Emily'nin de duruma hâkim olması için telefonda konuştuklarımızı şöyle bir özetlemek ister misin?"

"Hay hay, Nicholas." McPherson'a döndü. "Geçen dönemin sonunda Magdalen'den Ned Tate, Michael Esmond ve lisansüstü öğrencilerimizden Lauren Kaminsky'nin adlarının karıştığı bir cinsel istismar iddiasını bana bildirmeye geldi. Kız onun sevgilisi. İddiaya göre olay, bölümün Noel partisinde vuku bulmuş. Lauren ve Michael aynı anda sigara molasına çıkmışlar. Michael kızla flört etmeye başlamış ve bir anda olay alevlenip daha ciddi bir hâl almış. En azından kızın anlattığı bu. Michael'ın o esnada çok sarhoş olduğunu söylemiş."

"Peki bu doğrulanmış mı?" diye sordu McPherson. "Adamın sarhoş olduğu?"

Jordan iç geçirdi. "Korkarım ki evet. O gece onu ben de gördüm."

"Fakat iddia edilen olayın hiç şahidi yok."

"Hayır. Lauren, Esmond'ın onun memelerine dokunmaya başladığını ve onu ittiğini iddia ediyor."

"Bu kadar mıymış peki?"

"Yetmez mi, yani sizce öyle değil mi?" dedi kadın net bir içimde.

"Bay Esmond'la konuştuğunuzda size ne dedi?" diye sordu McPherson. Tatlı bir İskoç aksanı vardı. Sesi kulağa hoş geliyordu.

"Her şeyi inkâr etti. Öfkeli bir tavırla. Bolca küfretti. Bu arada kızın da içtiğini söyledi laf arasında. Son derece duygusal olduğu çok açıktı; yani sadece öfkeli değil, paranoyaktı da. Hatta daha çok korku içinde. Bu yüzden ben de ona biraz izin alıp olan biten her şeyi tekrar düşünmesini ve tatilden sonra tekrar buluşup konuşmayı önerdim."

"Kahrolası herif keşke istifa edip her şeyle ilişkisini kesseydi," dedi Grant.

Jordan göz ucuyla ona baktı. "Belki senin için iyi olabilirdi. Fakat biliyorsun ki akademik işler ağaçta yetişmiyor. Adamın bir ailesi var. Ve gerçeği söylüyor olabilir. Bu mümkün değil."

"Hukuk departmanı ne dedi?" diye sordu McPherson.

"Bunu henüz onlarla konuşmadım. Yangınla ilgili haberleri aldığımızda tam da bununla ilgilenmek üzereydim."

"Yine de ilgilenmeye değer," dedi McPherson. "Basın bunu öğrenirse ne durumda olduğumuzu bilmemiz gerekecek."

"Kız bir şeyler anlatacak gibi mi?"

Jordan *kız* ifadesinin temsil ettiği politik doğruculuğa karşı, işlenen pek çok farklı suça dikkat çekmemek için kendini

Ninova

frenledi. "Şu anda değil. Birleşik Devletler'den döndüğünde onunla konuşmam gerekecek."

"Ve sanırım polis de sizinle konuşmaya geldi," dedi Esmond'ın fakülte müdürü.

"Evet, Cinayet Büro'dan iki memur geldi. Onlara iddialardan bahsettim ve siz kabul ederseniz Lauren'ın adını da vereceğim. Bu şartlar altında reddedemeyiz."

Adam başıyla onayladı.

"Oyun planı nedir?" diye sordu Grant. Jordan bir başka tombala kutucuğunu karaladı.

"Korkarım ki a) Dr. Esmond'a ne olduğunu ve b) kundaklama olup olmadığını kesin bir şekilde öğrenene kadar uygun davranış biçimine karar veremeyiz," dedi McPherson. Yangının hakikaten kasten çıkarıldığına kadar verilirse..."

"Ki o da bizi burada olma nedenimize getirir," diye karşılık verdi Grant. Jordan'a dönerek devam etti, "Sanırım şu diğer hususu polisle *paylaşmamayı* tercih ettiniz."

"Tabii ki hayır," diye tersledi. "Beni ne zannediyorsunuz?"

"Peki onunla konuştunuz mu?"

"Haberleri görür görmez panik içinde beni aradı. Ona sorgudan kaçamayacağını ve gönüllü ifade vermesinin daha iyi olacağını söyledim."

"Peki bu tavsiyeye uyacak mı?"

"Uyacağını söyledi. Umarım bu şeyin sonu olur."

"Emin misiniz?" dedi Grant. "Ya geri kalanlar?"

"Bütün izleri sildiğine yemin etti."

Grant, kadının gözlerinin içine baktı. "Bu durumda haklı olmanızı umuyorum," dedi manidar bir ifadeyle.

***

Ninova

Saat üçten hemen sonra, DK Assante, Embankment metro durağından çıkıp denizden esen sert rüzgârlı, kasvetli havaya daldı. Bu soğuk havada ağaçlar bile birbirlerine sokulmuş gibi görünüyordu. Eldivenlerini takıp King's College'a doğru yürümeye başladı. Üç ay önce Thames Valley'ye katılmasından bu yana Londra'ya ilk gidişiydi ve yol boyunca trende, geri dönmenin kendisinde nasıl bir his uyandıracağını düşünüp durmuştu. Buralar onun toprakları olmadığından değildi. Brixton Polis Merkezi kuş uçuşu yalnızca birkaç kilometre uzakta olabilirdi ama diğer her türlü ölçü birimine göre çok daha uzaktı. Yetiştirildiği yere gelince, o da batıya doğru bir sekiz kilometre daha demekti ama aynı zamanda paralel evrende de olabilirdi. St. Aldate's'teki yeni meslektaşlarının bundan haberleri olduğunu sanmıyordu. Sadece Brixton'ı duymuş, geri kalanını varsayımlara bırakmışlardı. Ancak bunun gibi sıradan ırkçılığın da sinirlerini bozmasına izin vermeyecekti. Çünkü evet, son çalıştığı merkez Güney Londra'daydı ama okulu Harrow'daydı. Ganalı babası eski bir diplomat, İngiliz annesi Holland Park Meydanı'nda ön cephesi yalancı mermer kaplı bir binadaki ilaç firmasının CEO'su ydu. Ona Anthony diyorlardı. "H" ile. Kariyer tercihi karşısında hâlâ şaşkınlardı ama Anthony üniformayı sadece amacına ulaşmak için bir adım olarak görüyordu. Artık her şey çok farklı olacaktı. Artık Oxford'daydı. Zeki ve azimliydi; bu özelliklerinin şehirde takdir göreceğini tahmin ediyordu. Becerikli olmasının yanı sıra entelektüel ve sosyaldi. Ancak ne zaman sessiz kalması ve ne kadar zorlaması gerektiğini bilirdi. O zaman için tek yaptığı, izleyip öğrenmekti. Ayrıca onun kitabına göre, amacına ulaşmak için ona yardım edebilecek tek insan Dedektif Adam Fawley'di.

Ninova

***

Gis kapıyı tıklattığında o gün yüzüncü kez telefonuma bakıyordum.

"Şu evdeki cep telefonu," diye söze başladı, "mutfakta şarj olan."

Hâlâ telefonuma bakıyordum. Alex'ten bir haber yoktu. Yine.

"Kadının olduğu ortaya çıktı," dedi sesini hafifçe yükselterek. "Eşinin."

Şimdi dikkatimi çekmişti. Tümüyle. "Acaba..."

Başıyla onayladı. "Kadının hâlâ orada olabileceğini düşünüyorum."

Telefonumu masaya attım. "Tanrım."

İleri doğru bir adım atarak önüme bir çıktı koydu. "Esmond'ın cep telefonu kayıtlarını inceliyorduk. Salı günü saat 13.13'te, öğle yemeğinde bankasını aradıktan sonra başka hiçbir yerle konuşmamış. O vakitte zaten Londra'daydı. Sonra telefonu çarşamba saat 22.35'te açılana kadar kapalı kalmış."

"Çarşamba mı? Yangının olduğu gece mi?"

"Tam üstüne bastın. Tottenham Court Road bölgesi civarlarında bir yerlerdeymiş."

Şema çizerek anlatmasına gerek kalmadı: Evi ve ailesi yok olurken Esmond seksen kilometre uzaktaymış. Yapan her kimse, bunu biliyormuş."

"Ama telefon bir saat öncesinde açıkmış," dedi Gis. "23.45'te tekrar kapatmış. O arada da ne onu arayan olmuş ne de o birini aramış."

"Hepsi bu kadar mı?"

Evet anlamında başını salladı. "O zamandan beri de kapalı."

"Bu geçen birkaç ay içinde tuhaf bir şey var mı?"

"Baxter arama geçmişine baktı, pek öyle göze çarpan bir durum yok." Elindeki çıktılara şöyle bir göz attı. "Gün içinde evi çok fazla aramış ama bu da hiç sıra dışı değil. Onun dışındakiler de çoğunlukla British Gas ya da annesinin bakımevi gibi sıradan aramalar."

"Çoğunlukla mı?"

"Ah, bu da bir parça enteresan tabii. Son zamanlarda kontörlü bir hattı bir hayli aramış ama onun da kime ait olduğunu bulmamız zor olacak gibi."

"Aramalar ne zaman başlamış?"

Gis arkasına yaslandı. "Geçen sene haziranda. O ay bir ya da iki arama var, sonra aramalar sıklaşmış. Haftada en az iki ya da üç kez. Sonuncu arama 27 Aralık sabahı yapılmış."

"Yangın gününde arama yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Yok." Başka bir çıktıya göz gezdirdi. "Gerçi Esmond'ın sabit hattından da bu numara birkaç kez aranmış. Şu sonuncular Noel'den önce. Ama karısının cep telefonundan hiç aranmamış. Kayıtlara göre yani."

"Sen de bu numarayı aramayı denemişsindir herhâlde? Bu gizemli numarayı?"

"Ne yazık ki çaldı ama açan olmadı."

"Esmond aradığı zaman bu cep telefonunun nerede olduğunu biliyor muyuz peki?"

"Bir keresinde Londra'daymış ama diğer zamanlarda Oxford'daymış. Çoğunlukla Botley Caddesi civarında. Fakat elimizde bir isim yokken samanlıkta iğne aramak gibi."

Hep düşündüğü gibiydi işte; tabii ya, lanet olasıca iğne hep oradaydı.

İç geçirmiş olmalıyım ki Gis hızlıca devam etti. "Olur da Esmond telefonunu tekrar açarsa diye teknik ekibe telefonu takip ettiriyorum. Ancak şu anda her neredeyse, kimseyle konuşmuyor."

Ninova

Önce ona, sonra saatime baktım. Tam yirmi beş dakika sonra Michael Esmond'ın konuşması vardı: Bir salon dolusu insanın karşısında olacaktı.

"Biliyorum," dedi Gis aklımı okumuş gibi. "Asante yarım saat önce aradı ama Esmond'dan henüz bir iz yokmuş. Ama tabii bu, kürsüye çıkmayacağı anlamına gelmez. Esmond da hani şu her şeyi son anda yapan tiplerden olabilir."

Fakat yüzünden onun da kendi söylediklerine inanmadığını görebiliyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de inanmıyordum.

***

Southey Caddesi öyle karanlık olmuştu ki yangın alanını inceleyen görevliler ark lambalarını yakmak zorunda kalmışlardı. Bir saat kadar önce kar yağmaya başlamış ve farların ışığında altın rengi olan kar taneleri, geçici tenteye rağmen, kararmış enkazın üzerine usulca düşüyorlardı.

Paul Rigby dışarıda telefonla konuşurken arkasından biri ona seslendi. Kim olduğunu görmek için döndüğünde görevlilerden birinin telaşla elini kolunu sallayarak kendisini çağırdığını gördü.

"Bir şey mi buldunuz?"

Adam başıyla onayladı ve Rigby onun peşine takılarak ayaklarının altında kayıp kırılan kiremit ve cam parçası dolu molozların üstüne tırmandı. Üç ekip üyesi, ayaklarının altındaki bir şeye bakıyordu. Rigby bu bakışı ne anlama geldiğini bilecek kadar çok görmüştü. Bükülmüş çerçeveler, metal borular, yanmış alçı panellerin altında başka bir şey daha vardı.

Bir insan eli.

***

Bu sefer Gis kapıma geldiğinde bir şey olduğunu anlamam için tek bakış yetti.

"Ne oldu? Esmond ortaya mı çıktı?"

Suratı asıldı. "Hayır. Ortalarda yok. Asante organizatörlerle konuşmuş, onlar da kendisinden hiç haber almamışlar. Ne telefon mesajı ne e-posta; hiçbir şey yok."

Derin bir nefes aldım. Sonra şaşırmamamın nedeninin içimdeki o kuvvetli his olduğunu anladım. Bir noktada bunu bekliyor olmalıydım. Bu, ondan şüphelendiğim anlamına mı geliyordu? Öyle düşündüğümü sanmıyordum, en azından kasten. Fakat altıncı hissim bana tam tersini söylüyordu.

Gis içeri girdi. "Henüz adamı bulamadıysak da *kadını* bulmuş olabiliriz. Sana bunu haber vermeye geldim. Rigby aradı. Olay mahallinde başka bir ceset daha var. Tıpkı düşündüğümüz gibi."

"Kadın mı?"

Başıyla onayladı.

"O olduğundan eminler mi?"

"Çok eminler. Üzerinde bir çeşit gecelik varmış. Üst kattaki yatak odalarından birindeymiş gibi görünüyor. Umarım tüm bunlar o uyurken olmuş ve hiçbir şey hissetmemiştir."

Korku içinde uyanıp tek başına olduğunu anlayan oğlunun tersine...

Göz ucuyla Gislingham'a baktım ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. "Matty'den henüz bir haber yok, patron," dedi. "Ama umudumuzu yitirmiyoruz, değil mi?"

Ninova

***

9 Nisan 2017, 14.13
Yangından 270 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

"Kahretsin!"

Michael Esmond elindeki küreği düşürdü ve yere çarpan alet metalik bir ses çıkardı. Yerini değiştirmeye çalıştığı bodur ağaç, küreğin sapını eğmişti. Durmuş, hızlı hızlı soluyarak yerdeki inatçı kök kalıntısına bakıyordu. Yapabileceği daha iyi şeyler vardı.

"Her şey yolunda mı?" dedi Sam yanına gelirken. Elindeki çayı kocasına uzattı. Kupanın yüzeyinde "Doğum Günün Kutlu Olsun Baba" yazıyordu.

"Yolunda," dedi Michael ama sesinde bir parça öfke vardı. Şu lanet olasıca sınırı yeniden yeşillendirmek karısının fikriydi. "Çimlendirme küreği kırıldı ama onun dışında her şey yolunda."

Samantha bahçede oğlanların oynadığı tarafa baktı. Matty, futbol oynarken Zachary'nin dikkatini oyuna vermesini sağlamaya çalışıyordu ama ufaklık sadece topun peşinden koşup neşeli çığlıklar atıyordu.

"Senin kaleci olman gerek," dedi Matty bıkkınlık içinde. *Ben* forvetim."

"Belki de birini tutsak iyi olur," dedi Sam büyük bir cesaretle, "bahçe için yani."

Michael ona döndü. "Buralarda bahçıvan maaşları çok fazla, bunu sen de biliyorsun."

"Şirketten değil," dedi çabucak. "Belki fakülteden birilerine sorabilirsin? Ekstra bira parası kazanmak isteyen öğrenciler olabilir."

Ninova

Michael hâlâ kırık küreğe bakıyordu. "Hepsi babamın suçu," dedi sonunda. "Neden böyle şeyler dikmek zorundaydı ki?"

"Bence yabani otlardan kurtulmak için yaptı," dedi, ısırgan tomurcuklarının ilk belirtileriyle çoktan bezenmiş karşı sınırlara bakmamaya çalışarak. Kocasının, kendisini eleştiriliyormuş gibi hissetmesini istemiyordu ama bu büyüklükte bir bahçe için de haftada en az iki defa gelecek biri lazımdı.

Michael kupasındaki çayı bitirdi ve karısına dönüp ilk kez ona doğru düzgün baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi," deyiverdi bir çırpıda.

"Bir parça daha iyi görünüyorsun. Neyse, dünden daha iyisin."

"Özür dilerim, çok yorgundum. Her şeyi sana yıkmak istemezdim..."

"Sorun değil. Ben bunun için buradayım. Sana bakmak için. Sana ve oğlanlara."

Sam kekeledi. "Sence ben..."

"Hayır," dedi sertçe. "Hiç iyi bir fikir değil. Her şeyi baştan alamayız. Sen de yapamazsın, ben de..."

"Ama böyle hissetmekten nefret ediyorum. Sanki bir sisin içinde yaşamak gibi. Lütfen, Michael..."

Fakat kocası her ne söyleyecekse elindeki kırık küreği sallayıp, "Baba, baba, küreği kırdın! Sen kırdın, baba!" diye bağırarak kendilerine doğru koşan küçük oğullarının sesiyle yarım kaldı.

***

"Ah, Fawley, geldin mi? Otursana."

Ninova

Başkomiser Harrison'ın yardımcısı yanaşıp da başkomisere uğrayıp son bilgileri vermemi istediğinde kahve makinesinin yanındaydım. Henüz bir DK iken müfettişimin tam da bana söylediği gibi "bu yalnızca bir öneriydi ama kimden geldiğini unutmasak iyi olurdu."

"Bence şu Esmond davasına hafta sonundan önce bir göz atsak iyi olur," dedi. Bozmak istemediği bir planı olsa gerekti. "Ayrıca birkaç telefon geldi, ne demek istediğimi anlarsın."

Üniversiteden aradıklarını söylemek istiyordu. Bana kalırsa Annabel Jordan değildi. Daha çok "toplumsal imajları" için endişelenen Wellington Meydanı'ndaki takım elbiselilerden biriydi bence.

"Pekâlâ, biz ne durumdayız?"

Uzun sürmedi. Nasıl olurdu, elimizde hiçbir şey yoktu.

Harrison durumu kafasında tarttı. Yine takım elbiselileri düşünüyordu. "Arabadan bir haber var mı?"

"Trafik kameralarında hiçbir şey yok. Otomatik plaka tanımada da bir şey yok."

"Kredi kartları?"

"Hâlâ bankada bekliyorlar. Tatil nedeniyle personel sayısında azalma var."

Aynı bizim gibi.

Sandalyesinde doğruldu ve parmak uçlarını birleştirdi. "Peki şimdi ne olacak?"

Ama ben buna hazırlıklıyım. "Yapabileceğimiz bir şey var, efendim."

***

Oxford Mail Online
5 Ocak 2018 Cuma, Son Güncelleme: 18.11

SON DAKİKA GELİŞMESİ: Oxford'daki yangında ikinci ceset şüphesi; polis babayı arıyor.

Southey Caddesi sakinleri, henüz teyit edilmemiş olsa da Bayan Samantha Esmond'ın cesedinin bulunduğu haberinin ardından, dünkü ölümcül yangının vuku bulduğu yerde bir cenaze arabası gördüklerini bildirdiler. Bayan Esmond (33) yangının çıktığı perşembe günü erken saatlerden beri ortalarda görünmüyordu. Zachary Esmond (3) yangında hayatını kaybederken abisi Matty (10) ise John Radcliff Hastanesi'nde yaşam mücadelesi vermeye devam ediyor. Bayan Esmond ve kocası Michael Esmond'ın (40) ilk başta kayıp oldukları düşünülürken polis aramalara son verdi ve bulunan cesedin Bayan Esmond'a ait olduğu şüphesi üzerinde duruyor.

Oxford-Didcot arasında uzayan inşaat işleri, demir yollarında kaosa neden oldu.
Noel'den sonraya uzayan çalışmalar yüzünden demir yollarını kullanan vatandaşlar uzun kuyruklarda beklemek zorunda kaldı... / haberin devamı

Ateşkesin yüzüncü yılını anma töreni programı açıklandı
Oxford Şehir Meclisi, Birinci Dünya Savaşı'nın sona erişinin 100. yılı dolayısıyla düzenlenecek etkinlikleri belirledi... / haberin devamı

Motoru çalışır hâlde bıraktığı arabasını çaldıran sürücüden sonra, tüm sürücüler daha dikkatli olmaları hususunda uyarıldı. / haberin devamı

Futbol: Oxford Mail Gençler Ligi, tüm haberler ve skorlar... / haberin devamı

"Mucize bebek" John Radcliff Hastanesi'nden taburcu oldu
Ender görülen bir kalp rahatsızlığıyla prematüre doğan bir kız bebek, bugün ailesiyle birlikte hastaneden taburcu oluyor... / haberin devamı

Bugün mikrofonlarımıza konuşan Dedektif Adam Fawley, Michael Esmond'a ortaya çıkma çağrısında bulundu. "Dr. Esmond'ın nerede olduğunu bilmiyoruz ve kendisi için gitgide daha da endişe duyuyor, bir an önce bizimle irtibata geçmesini istiyoruz. Dr. Esmond'ı 2 Ocak'tan bu yana, Londra'da kaydolduğu konferansta gören olduysa lütfen

bizimle irtibata geçsin." Dedektif Fawley, Dr. Esmond'ın kundaklama şüphelisi olması ya da ikinci kurbanın kimliği hakkında bir yorumda bulunmaktan kaçındı. "Uygun zamanda bir açıklama yapacağız," demekle yetindi. Esmond (40), üniversitede Antropoloji bölümünün üyesi. Üniversitenin Wellington Square'deki ofisleri, Esmond'ın ailesi ve arkadaşlarına bir başsağlığı mesajı yayınladı.

213 Yorum

Tenant ofWildfell77

Lanet olası babanın nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Bunca zamandır telefon etmemiş, TV'deki haberleri de mi görmemiş? Kusura bakmayın, ben bunu yemem.

nick_trelawney_40

Anne bunca zamandır orada olsa bile bütün bunlar bana saçma geldi. Yani böyle evler beş dakikada yanıp kül olmaz ki.

EchinasterGal556

O zavallı çocuğa çok üzüldüm. Kendine geldiği zaman annesi ve kardeşinin öldüğünü öğrenince ne hissedecek?

VivendiVerve

Gömme ışıklar doğru dürüst takılmadığı için bir arkadaşımızın evi yandı. İnsanlar bir yeri fazla ısıtınca yangın çıkarabileceğinin farkında değil. Sonra biz de bizimkileri kontrol ettik ve bizimkilerin de patlamak üzere olduğunu fark ettik. Vaktinde müdahale etmemiz bir mucizeydi. Hemen kontrol edin; benim tavsiyem budur!

***

Tarih: 5 Ocak 2018 Cuma, 19.35
Önem: Yüksek
Gönderen: Colin.Boddie@ouh.nhs.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk, CID@ThamesValley.police.uk, AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk

Konu: Vaka no 556432/12 Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23

Evde bulunan kadın cesedinin otopsisini tamamladım. Ölüm nedeni şu an için oksijensiz kalma gibi görünüyor ancak gerekli toksikoloji ve kan tahlillerini yapmadan bunu resmî olarak onaylayamam.
Bu aşamada söyleyebileceğim tek şey, boynunun sağ tarafında küçük ancak yeni bir çürük olduğu. Bunun da son 48 saat içinde olduğunu tahmin ediyorum.
Cesedi biraz temizleyebilirsem birinci dereceden akrabalarından resmî bir teşhis alabilmek mümkün olacaktır.

***

Cumartesi sabah saat 08.30'da Gislingham öndeki odada yerde oturuyordu. İkinci el satış yerine gök taşı çarpmış gibiydi. Kartonlar dolusu süs eşyası, oradan buradan sallanan gümüş şeritler, geri dönüşüm için bir köşeye yığılmış kartlar, sarılıp top yapılmış küçük süsleme ışıkları. Hepsinin arasında da Billy. Karton kutunun altına saklanıyor, yarısı boş yılbaşı ağacının üstündeki süsleri söküyor ve yeni alınan kıymetli plastik arabasını ite kaka sürüyordu. Gislingham kutuları ne kadar özenle doldurursa doldursun, arkasını döndüğü anda

Billy hepsini tekrar boşaltıyordu. Bunun yalnızca kendisi için hazırlanmış en muhteşem oyun olduğunu düşündüğü çok açıktı. Aslında neredeyse aynı dağınıklığa neden olduğu, üzerinde adı yazan hediyeleri açtığı o felaket günden beri en çok bugün eğleniyordu.

Janet Gislingham ellerini kurulama bezine silerek odaya girdi. "Dikkat et de kendini yaralamasın, Chris."

Billy oturduğu yerden kafasını kaldırıp baktı. Sırtında "2017 Şampiyonu" yazan küçük beden bir Chelsea forması vardı. Gislingham göz ucuyla ona baktı. "Çok eğleniyor. Öyle değil mi Billy?"

Janet biraz daha yakından baktı. "O yüzündeki çikolata lekesi mi?"

"Ağacın arkasında birkaç tane yenmemiş Santa buldum."

Billy sırıttı ve elleriyle arabasına vurmaya başladı. "Tamam, pes ediyorum. Siz çocukları oyuncaklarınızla baş başa bırakıyorum. Aslında süsleri indirmek de iyi olurdu ya, neyse. Belki *gelecek* Noel'de? Ve *daha fazla* çikolata yemek yok."

Gislingham'a manidar bir ifadeyle bakıp mutfağa geri döndü. Gislingham, oğluna göz kırptı, ceplerini karıştırdı ve sarı-kırmızı folyoya sarılı bir Santa daha buldu. Billy sevinç çığlıkları atarken Gislingham, "Sakın annene söyleme," dedi yapmacık bir fısıltıyla.

"*Duydum*," diye sesledi karısı. Ne zaman bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu bile.

***

Oxford Mail Online
6 Ocak 2018 Cumartesi, Son Güncelleme: 10.23

Oxford'da yanan ev: Yangının nedeni henüz tespit edilemedi

Yangın yerinde inceleme yapan yetkililer, şu âna dek iki kişinin ölümüne neden olan Southey Caddesi'ndeki yangının çıkış nedenine dair henüz bir açıklama yapmadı. Üç yaşındaki Zachary Esmond yangında hayatını kaybederken annesi Samantha'nın ikinci kurban olduğuna inanılıyor. Büyük oğlu Matty ise halen John Radcliffe Hastanesi yoğun bakımında.

Dedektif Adam Fawley itfaiyecilerin hâlâ olay yerinde olduğunu doğruladı ancak kundaklamanın olası nedeni hakkında yorum yapmaktan kaçındı. Buna karşılık, birtakım yorumcular tarafından iddia edilenin aksine, binada herhangi bir plakaj olmamasının yangının hızını artırmada bir etken teşkil etmediğini belirtti.

The Oxford Mail, Michael Esmond'ın (40) hâlâ kayıp olduğunu düşünüyor.

Yerel halktan bir kız Yetenek Sizsiniz İngiltere'de zafer kazandı

Banbury doğumlu Kate Power (26) ITV'nin sevilen yarışmasında sonraki tura çıktı... / haberin devamı

Westgate Centre "21. yüzyılın alışveriş hedefi" oldu.

Oxford merkezde yer alan yenilenmiş Westgate Center'ın popülerliği, şehre heyecan verici yeni bir "satış mekânı" kazandırdı... / haberin devamı

Oxford Edebiyat Festivali: Katılım duyurusu

Oxford Edebiyat Festivali 2018 programında Richard Dawkins, Claire Tomalin, Penelope Lively ve Ruby Wax de yer alacak... / haberin devamı

"Sürüngen" davası: Polis iki olay daha olduğundan şüpheleniyor

İnsanların evlerine gizlice giren ancak hiçbir şey çalmayan sapığın tekrar aynı şeyi yaptığı düşünülüyor. Bu seferki hedefi Summertown... / haberin devamı

87 Yorum

nick_trelawney_40

"Hâlâ kayıp" mı? Söyledim size, bunun altında görünenden çok daha fazlası var.

MedoraMelborne
Keşke bu türden olaylarda adli sonuçlar saatler içinde alınabilse.

Strictervictor_8_9
TV'de çok fazla suç programı izliyorsunuz. O büyüklükte bir yangında gerekenin yapılması haftalar sürebilir.

7788PlatinumPat
Samantha Esmond'ı tanırdım. Matty de iki çocuğumla aynı okula, Bishop Christopher'a gidiyor. Çok nazik bir kadına benziyordu.

***

Gis aradığında Tesco'dan daha yeni dönmüştüm. Biraz daha donmuş pizza ve tek kişilik yemek. Bu hafta üçüncüydü. Kendime sürekli Alex'in birkaç gün içinde döneceğini ve bu yüzden buzluğu yenmeyecek bu çer çöple doldurmak istemediğimi söyleyip durdum. Ve evet, yalandan kim ölmüş; şu joker cipsler de o zamandan kalma olmalıydı.

"Profesör Jordan nihayet aradı," dedi Gis. "Esmond'ın taciz ettiği iddia edilen şu kadının adı Lauren Kaminsky'ymiş. Wolfson College'da lisansüstü öğrencisiymiş."

"Southey Caddesi'ne iki adımlık mesafede."

"Onları aradım; Kaminsky, Noel tatilindeymiş. New York'a evine gitmiş. Ama görünüşe göre bu hafta sonu dönmesi gerek. Döndüğünde hemen beni arayacaklar, biz de oraya gideceğiz. Böyle şeyleri yüz yüze konuşmak daha iyi olur."

"Peki yapılan çağrıya dönen var mı?"

İçini çektiğini duydum. "Sanırım şimdiden otuz beş kişi aramış. Southampton'dan South Shields'e kadar her yerden

arayan var fakat teki bile güvenilir gelmedi bana. Ama yüce Britanya halkından yardım istediğin anda... Yani bilirsin işte nasıl olduğunu."

Bilirdim. Hem de nasıl.

"Korkarım sadece bu da değil, patron." Sesindeki çekinceyi hissedebiliyordum. Belli ki haberler kötüydü. "Hafta sonu seni de sürüklemek istemezdim ama ailesi... Samantha'nın annesiyle babası."

"İzlerini mi bulduk?"

"Tam olarak değil. Buradalar. Şu anda. Binadalar. Mesajımızı almışlar ama zaten tatildeyken haberleri görmüşler. Havaalanından doğruca buraya gelmişler."

Elimdeki poşetleri bıraktım, ayağa kalktım, kafamı toparladım. Zaten berbat olan bir iş on kat daha berbat bir hâl alıyordu. "Tamam, hangi toplantı odası daha az pisse oraya alalım ve kahve falan ikram edelim, olur mu? Yirmi dakika sonra oradayım."

***

Gregory ve Laura Gifford'la görüşme, Oxford,
St. Aldate's Polis Merkezi
6 Ocak 2018, 11.05
Görüşmeyi yapan DA A. Fawley ve DK V. Everett

AF: Bay ve Bayan Gifford, öncelikle ne kadar üzgün olduğumuzu söyleyerek başlamak istiyorum. Zaten haberiniz vardır ancak itfaiyeciler bir ceset daha buldu. Ne yazık ki kızınız olduğunu düşünüyoruz.

GG: *[uzanıp karısının elini tutar Bayan Gifford ağlamaya başlar* Biz de bundan korkuyorduk. TV'de ne derlerse desinler biz Samantha'nın, çocuklarını asla yalnız bırakmayacağını

Ninova

biliyorduk. Sadece zaman meselesiydi. Onu o evde bulacaklarını biliyorduk.

AF: Ayrıca size daha erken bilgi veremediğimiz, haberlerden öğrenmek zorunda kaldığınız için de özür dilerim.

GG: Tatildeydik, öyle değil mi? Zaten bugünlerde hep böyle. Lanet olasıca haberler insanı hiçbir yerde rahat bırakmıyor.

AF: Buna rağmen özür dilerim. Aynı zamanda size bu odanın her yerinde kayıt cihazı olduğunu da söylemem gerek. İzniniz olursa anlattığınız her şeyi kaydetmek istiyoruz. Bunun araştırmalarımız için çok önemli olduğunu söylersem abartmış olmam. Yapmak istediğimiz en son şey de sizi buraya tekrar çağırıp daha fazla soruya maruz bırakmaktır.

LG: *[hâlâ gözyaşları içinde]* Ama size ne anlatabiliriz bilmiyorum ki. Sadece bir kaza değil miydi?

VE: Henüz bundan tam anlamıyla emin olamıyoruz, Bayan Gifford. İtfaiye evdeki araştırmalarına devam ediyor.

LG: Birinin yangını kasten mi çıkardığını söylüyorsunuz? Samantha ve o sevgili yavrucaklar içeride uyurken? Kim böyle korkunç bir şey yapar ki?

GG: *[eşini teskin ederek]* Hakikaten bunu mu diyorsunuz, müfettiş?

AF: Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum fakat şu anda bundan da emin olmamız mümkün değil. Bu yüzden sizinle konuşmak istedik. Siz aileyi herkesten daha iyi tanıyorsunuz.

GG: *[karısıyla bakışırlar]* Size ne anlatabilirim, emin değilim. Samantha'yı uzun zamandır görmüyorduk.

VE: Peki bu normal miydi?

LG: Hayır, pek değil. Eskiden onları çok sık görürdük. Lakes'te yaşadığımız için tatillerde

bize gelirlerdi. Matty, Greg'le sandala binip kürek-

[tekrar hıçkırıklara boğulur, elinde mendille ağlar, sesi boğuklaşır]

Çok, çok tatlı bir çocuktu.

AF: Kızınızı en son ne zaman gördünüz, Bay Gifford?

GG: Haziran sonu gibi olması gerek. Eşimin doğum gününde. Gece bizde kaldılar.

AF: Çok uzun zaman olmuş.

GG: Cumbria hayli uzak. En azından Michael hep öyle der.

AF: O zaman açıkça görülüyor ki Noel'de onları görmediniz.

GG: Matty ve Zachary'yi hediyelerimizi açarken görebilelim diye şu Skype denen şeyi yaptık.

AF: Peki ailenin geri kalanı nasıl görünüyordu?

GG: Michael pek ekranda yoktu. Arkadan gelip geçerken görünüyordu.

LG: Çocuk odasındalardı. Samantha çok güzel dekore ettirmişti. Böyle şeylerde çok zevkliydi.

AF: Haziranda görüştüğünüzde nasıllardı?

GG: İyilerdi sanırım. Samantha biraz durgundu ama Zachary'nin karnı ağrıdığı için bütün gece onu uyutmadığını söyledi.

AF: Ya Michael?

GG: Gayet normaldi.

AF: *[sessizlik]*

Damadınızla aranız iyi mi, Bay Gifford?

GG: Eğer gerçekten ne hissettiğimi bilmek istiyorsanız, ben her zaman onun kendini beğenmiş pisliğin teki olduğunu düşünürdüm.

LG: Greg... Adam kayıp...

GG: *Biliyorum*, Laura. Ve torunumuz öldü; eğer bu işte onun parmağı varsa...

AF: Neden böyle söylediniz, Bay Gifford?

GG: Ah, bilmiyorum... Birilerinin damarına basmış olabilir...

Ninova

LG: Greg... Lütfen...

AF: Aklınızda belirli bir şey var mıydı?

GG: *(duraksar)*
Hayır.

AF: Yani sizin bildiğiniz hiç düşmanı yoktu, öyle mi?

GG: Bu benim bileceğim türden bir şey değil. Tek söyleyebileceğim, birilerini sinirden kudurtmuş olabileceğini düşünüyorum.

AF: Ailenin evde para ya da başka kıymetli bir şey bulundurup bulundurmadığını biliyor musunuz?

LG: Hırsızlık olduğunu mu düşünüyorsunuz?

GG: Tabii ki eve biri gizlice girmiş olsa bir kanıt olurdu. Kapıda falan bir hasar var mı?

AF: Bu soruya net bir cevap bulmamız biraz zaman alacak gibi görünüyor çünkü yangından kaynaklanan hasarın boyutu çok büyük. Bu nedenle, dediğim gibi biz bu arada...

GG: Siz de bilmiyorsunuz. Peki.

AF: Evde ipotek yok sanırım. Aileden kalma mıydı?

GG: Mücevher işi yapıyorlar, yani yapıyorlardı. Yirmi sene kadar önce devrederek çok para kazandılar. En azından Michael öyle anlattı.

AF: O zaman evde kıymetli mücevherler olabilir mi?

LG: Michael'ın altın bir cep saati vardı, çok para ediyor olmalı. Galiba büyük büyükbabasınınmış. Üzerinde Lehçe bir şeyler yazıyordu. "Et tırnaktan ayrılmaz" gibi bir şeydi. Onlar için aile çok önemliydi.

AF: Olay mahallinde cep saati bulup bulmadığımızı kontrol edeceğim. Başka bir şey var mıydı?

GG: Hiç başka bir şey görmedim. Samantha'ya hiç böyle bir şey vermedi, onu biliyorum. Nikâh yüzüklerini H. Samuel'dan aldılar.

LG: Daha öğrenciydiler, Greg...

GG: Sence ben bunu bilmiyor muyum? O kadar çabuk evlenmemelilerdi. Samantha daha çok gençti. Ve bebek sahibi olmaya gelince...

VE: Ne demek istediğinizi pek anlayamadım. Samantha'nın hamilelikle ilgili bir sorunu mu vardı?

LG: Öyle bir şey değildi. Sadece kendilerini alıştırmaları gereken çok şey vardı. Yeni anne olanlarının çoğunun alışması zaman alır. Matty'yi taparcasına severdi.
[tekrar hıçkırıklara boğulur]

AF: Sanırım bu kadar yeter. DK Everet torununuzu görmeniz için sizi hastaneye bırakacak bir memur ayarlayacak. Ayrıca kendisi sizin Aile İrtibat Memuru'nuz olacak. İhtiyaç durumunda ya da sormak istediğiniz bir şey olursa onunla iletişime geçebilirsiniz.

***

Koridora çıkıp Everett'ın onlara resepsiyona kadar eşlik etmesini bekledim.

"Onlarla birlikte John Rad'e gideceğimi söyledim," dedi geri döndüğünde. "Ben gitsem daha iyi olur. Şu elemanlar, alışkın olmayan kişiler için göz korkutucu olabilir."

Ev'in polis olmadan önce hemşirelik eğitimi aldığını hatırladım yine, böyle durumlarda aklıma gelirdi hep.

"İyi durumda olurlarsa onları daha sonra Samantha'yı teşhis etmeye götüreceğim."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Ev, görünenin altındaki duygu ve anlamı yakalamada çok iyiydi. Onun orada olmasını isteme nedenlerimden biri de buydu.

Derin bir nefes aldı. "Kayınpederiyle birbirlerinden hiç hoşlanmıyor gibiler."

Başımla onayladım. "Michael Esmond'ı tanıdıkça ondan daha az hoşlanıyorum."

Ninova

"Ben de, patron. Ama her ne kadar insanları uyuz etme konusunda yeteneli olduğunu düşünsem de insanın kendi kahrolası evini yakması bambaşka bir şey."

Aslında bir çeşit sosyopat olman gerekir. Ama bu resimde bununla uzaktan yakından alakalı kimse yoktu. En azından bildiğimiz kadarıyla.

***

THAMES VALLEY POLİSİ
Telefon Kayıtları
6 Ocak 2018

Vaka no 556432/12 Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23 (Michael Esmond)

Kişi adı:	Imogen Humpreys
Görüldüğü tarih ve saat:	4 Ocak 2018, 23.30 (yaklaşık)
Çağrı özeti:	Arayan, Londra'nın Covent Garden bölgesinde Michael Esmond'ın eşkaline uyan birini gördüğünü bildirdi. Kendinde olmadığını, muhtemelen sarhoş olduğunu ve burnunun kanadığını belirtti.
Takip talebi?	Çavuş Woods hastane yönetimi/evsiz barınakları üzerinde Metropolitan Polis Teşkilatı'yla ortak çalışma yürütüyor.
Kişi adı:	Tom Wesley

Görüldüğü tarih ve saat: 4 Ocak 2018, 08.45

Çağrı özeti: Hythe civarında görülmesi muhtemel. Sahilde köpeğini gezdiren bir adam görmüş. Derin uykuda gibi bir hâli varmış.

Takip talebi? Memur Linbury, Hant Polisi'ne gönderildi.

Kişi adı: Alan Wilcox

Görüldüğü tarih ve saat: 5 Ocak 2018, 15.25

Çağrı özeti: Michael Esmond'ın olası görülme yeri Grantham, Lincs. Asda'da alışveriş yaparken. Arayan, o olduğundan çok emin.

Takip talebi? Çavuş Woods, Lincs Polisi'yle görüşecek.

Kişi adı: Harriet Morgan

Görüldüğü tarih ve saat: 4 Ocak 2018, 16.00

Çağrı özeti: Michael Esmond, Northampton'da kontörlü telefon sırasında beklerken görülmüş.

Takip talebi?

Memur Linbury, Esmond'la bağlantılı olup olmadığını kontrol etmek amacıyla o telefon kulübesinden yapılan tüm aramaları inceleyecek.

Kişi adı: Nick Brice
Görüldüğü tarih ve saat: 5 Ocak 2018, 16.30

Çağrı özeti:

Esmond, King's Cross durağında, Starbucks yakınlarında görülmüş.

Takip talebi?

Memur Linbury demir yolu işletmesinin güvenlik kamerası görüntülerini inceleyecek.

Kişi adı: Sara Ellison
Görüldüğü tarih ve saat: 5 Ocak 2018, 14.00 (yaklaşık)
Çağrı özeti:

Esmond'ın yanında bir köpekle Hyde Park'ta görülme olasılığı var. Arayan uzaktan görmüş.

Takip talebi?

Hayır.

Kişi adı: Rhian Collins
Görüldüğü tarih ve saat: 6 Ocak 2018, 09.20
Çağrı özeti:

Beachy Head yakınlarında olması muhtemel.

Takip talebi?

Çavuş Wood, Sussex Polisi'yle ortak çalışma yürütüyor.

***

Soğuk kış güneşi, John Rad'in Pediatrik Yoğun Bakım Ünitesi'nin pencerelerinden içeri süzülüyordu. Oda kapısında duran Giffordlar, yatağın etrafını saran teknolojinin ağırlığı karşısında korkuya kapıldı. Parlak renkli yatak örtüleri ve duvarlardaki hayvan resimleri de durumu iyice kötüleştirmişti. Hemşireler hastaların arasında hızlı ama sessiz adımlarla dolaşıyor, monitörleri kontrol ediyor, ilaç veriyor, kısık sesle birbirlerinden fikir alıyorlardı. Laura Gifford mendiliyle ağzını kapadı, Ev şefkatle koluna dokundu. "Biliyorum, dayanması güç ama genellikle göründüğü kadar kötü değildir," dedi sessizce. "Buranın ekibi gerçekten bir harika. Matty daha iyi bir yerde olamazdı."

Hemşirelerden biri onları fark edip yanlarına geldi.

"Bay ve Bayan Gifford? Geleceğinizi söylemişlerdi. Lütfen benimle gelin."

Matty pencerenin önündeki yatakta yatıyordu. Gözleri kapalıydı, hareket etmiyordu. Yüzünde bir oksijen maskesi ve göğsünde de kablo yumağı vardı. Tüm vücudu sargılıydı. Yüzünde, gözlüklerinin eriyip etine yapıştığı yerlerdeki izleri görebiliyorlardı.

"O nasıl?" diye fısıldadı Bayan Gifford.

Hemşire başını kaldırıp baktı. "Şu anda sakinleştirici etkisi altında. Bronkoskopi yaptık, röntgen çektik ve elimizden geldiğince onu rahat ettirmeye çalıştık. Ama korkarım durumu iyi değil. Önümüzdeki yirmi dört ila kırk sekiz saat kritik."

Bayan Gifford sessizce ağlamaya başladı, kocası ona sarıldı. "Ne yaptıklarını biliyorlar, canım. Burası ülkenin en iyi hastanelerinden biri."

"Orada öylece yatarken o kadar küçük görünüyor ki."

"Yataklar yüzünden," dedi hemşire nazikçe. "Yataklar çok büyük, zavallı çocuklar da içlerinde kaybolmuş gibi görünüyor."

"Biraz yanında kalabilir miyiz?" diye sordu Laura Gifford.

Hemşire gülümsedi. "Elbette. Size sandalye getireyim."

Ninova

Koridorda gözden kaybolduğunda Gifford elini karısının omzuna koydu. "Sen hemşireyle burada kal, ben de polisle gidip bize çay alayım."

Everett tam çayı tek başına getirebileceğini söyleyecekti ki Gifford'ın yüzüne bakınca adamın tek isteğinin kendisiyle yalnız kalmak olduğunu anladı.

Duyamayacağı mesafeye geldiklerinde Gifford, Ev'e döndü. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Kimlik teşhisi yapılması gerekiyor, değil mi? Yani Samantha için."

Everett başıyla onayladı. "Korkarım ki evet."

"O burada mı?" dedi sesi titreyerek. "Bu hastanede mi? Çünkü Laura'nın görmesini istemiyorum. Zaten her şey yeterince kötü. Kızını o şekilde hatırlamasını istemiyorum."

"Çok iyi düşündünüz, efendim."

"O hâlde şimdi yapabilir miyiz? Karım, Matty'nin yanındayken? Bunu ayarlayabilir misiniz?"

Everett telefonunu çıkardı. "Ben bir patologla konuşayım."

***

Masasına dönen Gislingham kararsızlık içindeydi. Teorik olarak evine gidebilirdi, ne de olsa hafta sonuydu ama ekibin geri kalanı buradaydı ve kendisi de artık Dedektif Çavuştu. Kaytarıyor gibi görünmek istemiyordu. Dolayısıyla Google'ı açıp ikinci kez "Michael Esmond" yazdığında yapacak bir şeyi olduğunu hissetti çünkü bu defa bir şeyler bulacağından emindi.

On dakika sonraysa elinde Baxter'ın Facebook'tan zaten öğrendikleri dışında bir şey olmadığı kesindi. Esmond'ın vasıflarına uygun referanslar, konferans konuşmaları ve yayınlarının

Ninova

linkleri. Google altıncı sayfanın sonunda ona, *Diğer 72 girişle çok benzediğinden birtakım verileri dâhil etmedik,* dedi. Başka biri olsa, mesela Quinn kesinlikle vazgeçerdi ama Gislingham'ın göbek adı "inatçı"ydı; dolayısıyla geri gidip sayfaları taramaya ve pek de ümit verici görünmeyen linklere tıklamaya başladı. İşte o bilgiye de öyle ulaştı.

***

"Yani oraya gitmeme gerek olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Gregory Gifford, morgun yanındaki küçük bekleme odasında oturuyordu. Hiç penceresi olmayan odanın zemini o tek tip halılarla kaplıydı. Tam önünde bir masa, masada da bilgisayar vardı. Bilgisayar ekranındaki hastane logosu tembelce dolanıp duruyordu. En azından dijital balıktan daha iyiydi.

Everett, Gifford'a nazik bir gülümsemeyle baktı. "Neyse ki televizyondakiler gibi değil. Hem hiç dramatik de değil. Hazır olduğunuzda görevli size buradaki ekrandan bir fotoğraf gösterecek ve, 'Kızınız mı,' diye soracak. Hepsi bu kadar. Başka bir şey yapmaya gerek yok."

Adam yutkundu. "Tamam. Anladım." Parmaklarıyla birkaç dakika masaya vurdu. "Tamam. En iyisi elimizi çabuk tutalım. Laura nerede kaldığımızı merak etmeye başlar şimdi."

Everett başıyla görevliye işaret verdi ve adam bilgisayarda birkaç tuşa bastı. Ekranda bir fotoğraf belirdi. Yukarıdan çekilmişti. Kadının yüzü görülüyordu ama boynundan aşağısı çarşafla örtülmüştü. Everett buraya ilk geldiğinde böyle değildi. Daha önce söylemişti, yine söyleyecekti: Her nasıl ölmüş olursa olsunlar, ölümle ilgili aklına takılıp kalan ve asla unutmadığı bir şey vardı; bir zamanlar kim olduklarını hatırlatan ufak tefek şeyler. Samantha Esmond'ınki de ojeleriydi. Tüm o ze-

Ninova

delenmelere ve pisliğe rağmen Everett kadının tırnaklarına ne kadar özen gösterdiğini görebiliyordu. Temiz bir oje, özenli bir manikür. Kadının, yatağının yanında bir kutu el kremi bulundurduğuna bahse girebilirdi.

Yanı başındaki Gifford'un derin derin nefes aldığını duyup ona döndü. "Bu sizin kızınız mı, efendim?"

Adam bir kez daha yutkundu. "Evet. Bu, Samantha."

"Teşekkür ederim. Kolay olmadığının farkındayım."

Fotoğraf kayboldu. Gifford sandalyesinde Everett'ı görebilecek şekilde döndü.

"Peki ya Zachary? Birinin onu da teşhis etmesi gerekmiyor mu?"

Everett ve görevli birbirlerine baktılar.

"Onun durumunda daha doğru olacağını düşündüğümüz başka yöntemlerimiz mevcut," dedi görevli.

Ama Gifford kolay lokma değildi. "Onu görmemi istemiyorsunuz, değil mi? Çünkü durumu çok kötü."

Everett başını iki yana sallamaya başladı ama iki yüzlülük yaptığının farkındaydı. Fotoğrafları görmüştü.

"Kendinizi üzmenin gereği yok," dedi. "Gerçekten."

Gifford sandalyesinde doğruldu. Everett o korkunç bir saniye boyunca adamın ısrar edeceğini düşündü ama yaşlı adamın omuzları çöktü. "Peki," dedi. "En iyisini siz bilirsiniz."

Everett keder dolu bir ifadeyle ona baktı. "Sanırım öyle. Maalesef."

***

"DA Fawley? Sizi görmek isteyen biri var, efendim."

Gelen Anderson'dı. Nöbetçi memur. Kamu dediğimiz mesleki tehlikeden genellikle şüphe duyan kişi. "Az önce re-

sepsiyona geldi. Alman herifin teki. Randevusu yok. Burada olmadığınızı söyleyebilirim. Yani hafta sonundayız; muhtemelen eve gitmek istiyorsunuzdur."

"Hayır, sorun değil, gönder gelsin." Çünkü kabul etmem gerekir ki olmam gereken başka bir yer yoktu.

Beş dakika sonra adamı odama getirdi. Misafirim uzun boyluydu; çok uzun boylu. Belki de 1.93 falan vardı ve bu onun hakkındaki ilk ipucuydu. Kendini tanıttığındaysa aksanı kim olduğunu belli ediyordu. Kesinlikle Alman değildi. Hollandalıydı. Erkek kardeşimi son gördüğümde onun da Hollandalı bir kız arkadaşı vardı. Onun da aksam aynı böyleydi. O da 1.87'ydi. Julian dağcılık dersi aldığıyla ilgili şakalar yapardı ama tabii ki onun yanında değil.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Oturdu. O boyda biri için hareketleri çok zarifti. "Yangınla ilgili. Southey Caddesi'ndeki en talihsiz yangın. Yanılmıyorsam orası meslektaşım Michael Esmond'ın evi."

Bariz gerginliği dikkatimi çekti.

Tel çerçeveli gözlüğünü tekrar burnunun üstüne itti. "Sanırım siz şeysiniz, Kıdemli Soruşturma Görevlisi."

"Evet, öyleyim," dedim. Araştırmış olmalıydı.

"Televizyondaki haberleri görür görmez benimle konuşmak isteyeceğinizi anladım. Bu nedenle sizden önce davranıp ben kendim geldim."

"Dikkatimi çekmek"ten bir adım öteye gitti. Bu da neyin nesiydi şimdi?

***

Ninova

Gislingham arkasına yaslandı. Bulduğu şey doğruysa davayı tamamen en başından değerlendirmeleri gerekecekti. Her şeyin üstünden tekrar geçeceklerdi. Hiçbir şey olmasa bile Annabel Jordan'ın onlara yalan söylediği kesindi. Bu yalnızca insanı sinirlendirmekle kalmıyor, kariyerlerine de zarar veriyordu. Gislingham öne doğru eğilip Google'a tıkladı ve "Jurjen Kuiper" yazdı. Yaşı, doğum tarihi, vasıfları ve mevcut durumu. Genel olarak şirin ama ilgi çekici olmayan bir Facebook sayfası (gerçi büyük kısmı Felemenkçeydi ve otomatik çeviri programıyla da nüanslar gözden kaçabilirdi). Ayrıca bir de Twitter sayfası vardı ama o da adamın mesleğine uygun olarak akademikti. En ufak bir terslik emaresi yoktu. Gislingham kaşlarını çattı. Kulağa mantıklı geliyor muydu? Bu ölçekte profesyonel bir felaketin, ardında hiçbir iz bırakmaması hakikaten inandırıcı mıydı? Bir an için oturup düşündü. Sonra aceleyle koltuğunda öne eğilip bilgisayarda bir şeyler yazmaya başladı.

***

OX-eGen
Üniversiteden haberler, görüşler, dedikodu ve sohbetler için çevrimiçi kaynağınız.

Gönderen Tittle-Tattler 21 Kasım 2017, 11.56

Kabile savaşı mı?
Bölümdeki son kavgalardan sonra çalan savaş davullarıyla ilgili söylentiler, şaheseri hakkında TLS'nin açıkça sert yorumlar yapmasının ardından Banbury Caddesi'ndeki malum fakülte binasında oda arkadaşlarından birinin sırtından bıçaklanmasıyla kılıçların çekildiğini öne sürdü. Fail? Kendi kabilesinden biri

elbette. Eve hayli yakın, değil mi? Öyle de denebilir. Ne de olsa yapıcı eleştirici başka, insan kurban etmek başka. Kaynaklarımız bölümde soğuk rüzgârlar estiğini bildiriyor ki aslında bu tabir ilk kez merkezi ısıtma sisteminin ilkelliğini yansıtmıyor. Konuya hâkim olanlar dedikodusu yapılan TV anlaşmasının bir sonraki kayıp olup olmayacağını görmek için heyecanlanıyorlar. Yalnız şu kadarını söyleyeyim, böyle bir felaket olursa dost canlısı Hollandalımızın kariyeri çok "kısa" sürede hezimete uğrayacak. Sonrakinden intikam alma hayalleri kurması da affedilebilir...

***

"Neden gelmek zorunda olduğumu anlıyorsunuz, değil mi müfettiş?"

Yavaşça başımı sallayarak onayladım. "Yangınla bir alakanız olabileceğini düşünmemizden korktunuz."

"Evet, evet," dedi yanakları hafifçe kızararak. "Çok saçma olmasına rağmen... Düşüncesi bile hoş değil. Dr. Esmond'a gücenmiş olsam bile..."

"Mağdur hissetmek için çok iyi bir nedeniniz varmış izlenimi bıraktınız bende, Dr. Kuiper."

Gözlerini kırpıştırdı. "Evet, tabii ki. Doğal olarak. Araştırmama iftira attı. Meslek etiğime. Böyle bir şey sizin başınıza gelseydi eminim sizin öfkeniz de öyle küçük bir kıvılcımdan ibaret olmazdı."

Bu arada hissetmiştim; "küçük bir kıvılcım olmamak"tan daha ileri gitmişti. Basbayağı alev alev öfkeliydim ve tabii ki şu durumda bu, çok talihsiz bir metafordu.

***

Gislingham yarım saat sonra artık iyice emin olmuştu. Etraflıca düşünme konusunda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı ancak bu sefer hakikaten kendini aşmıştı. Yine de teknolojik konularda ona yardım etmesi için Baxter'ı sürüklemek zorunda kalmıştı. Şimdi ortaya çıkardıkları şeye bakılırsa aslında iyi bir karar vermişti. Twitter'de @Ogou_badagri adıyla açılmış bir hesap bulmuşlardı. İsim olarak bunun seçilmesinin onlar için bir anlamı olmayabilirdi ama kullanıcı adının kesinlikle bir önemi vardı. Flemenkçe "Jurjen Kuiper", İngilizcede George Cooper'dı ve bu hesabı açan da George Cooper'dı. Kuiper'in resmî adıyla açtığı hesabın aksine bu Twitter hesabının akademik paylaşımlarla uzaktan yakından alakası yoktu.

***

"Dr. Kuiper, ne hissettiğinizi anlıyorum."

Boynunu büktü. "Teşekkür ederim. İnsanın çalışmasının bu şekilde yerilmesi çok üzücü."

"Yerilmesi." Kaç İngiliz bu ifadeyi kullanırdı? Ya da ne anlama geldiğini bilirdi? Ama Kuiper biliyordu.

"Buna rağmen," dedim sakince, "sizi şüpheli listemizden çıkaracağız."

Yüzünden belli belirsiz bir şüphe gelip geçti.

"Sizin durumunuzda yalnızca bir formalite olacaktır. Fakat uymamız gereken birtakım prosedürler var. Eminim anlayışla karşılarsınız." Not defterimi kendime doğru çektim. "Çarşamba gece yarısı nerede olduğunuzu anlatmakla başlayabilirsiniz mesela."

Gözlüğünü tekrar burnunun üstüne itti. "Ben umuyordum ki..."

Durdu. Kızardı.

"Evet?"

"Biraz hassas bir konu."

Arkama yaslandım. Şu anda "dikkatimi çekmek"ten çok daha ileri gitmişti. Bu adamın sakladığı bir şeyler vardı.

***

"Kuiper yalnızca sinirlenmekle kalmadı, efendim. Çok daha fazlası var."

Konuşan Gislingham'dı. Baxter, Twitter paylaşımını vaka odasındaki projektöre yansıtmıştı, Gis de ekranı aşağı kaydırıyordu. Quinn de bize katılmıştı; konu sosyal medya olduğunda kendini fasulye gibi nimetten sayıyordu. ("Tinder'da geçirdiği vakte bakacak olursak gerçekten de uzman sayılabilir," demişti Ev.) Ama açıkçası Gis'in bu olayda ondan bir gömlek üstün olmasından endişe ediyordu.

"O adı da Google'dan arattım," dedi Gis elindeki çıktıları dağıtırken. "Ogou Badagri, Haitili bir voodoo hayaletiymiş."

Elimdeki kâğıda göz atıp tekrar Gis'e döndüm.

"Yalnız o da değil," diye devam etti, "aynı zamanda *ateş* tanrısıymış." Bana anlamlı bir bakış attı. "*Ve* görünüşe göre tepenizin tasını attıran birinden intikam almak için kendisinden yardım isteyebiliyormuşsunuz."

Quinn gülmeye başladı. "Of, geç bunları. Kim bu saçmalıklara inanır ki? Öyle değil mi? Hele de bu devirde? Koca koca insanlar..."

"Mesele o değil," dedim sessizce. "Mesele inanıp inanmamak değil. Mesele bunu *kullanmak*. Bir mesaj göndermek

Ninova

için kullanmak. Michael Esmond da Latin Amerika voodoosu uzmanı olduğu için bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu. Bunun arkasında kimin olduğunu da."

Gis başıyla onayladı. "Sanki Kuiper, Esmond'ı bir süre trollemiş gibi," dedi. "Gördüğünüz üzere hayli yorucu şeyler. Ayrıca bir blogda, yine sahte isimle yazdığı çok zalimce şeyler var." Bir başka çıktı aldı. "Bir tanesinde Esmond'ın çalışmasının 'sığ, türetilmiş, yetersiz dipnotlu ve mukaddem kaynaklara olan borcuna müdanası olmadığını' yazmış."

Bunu başka kimse yazmış olamazdı: Kullandığı kelimeler bile onu ele veriyordu. Ama Twitter hesabı için bir voodoo yangın iblisinin adını seçmiş olsa bile bu, hakikaten Esmond'ın evini ateşe verdiği anlamına gelmezdi. Yalnızca bunu hayal etmiş de olabilirdi. Alenen. Görünürde hiçbir sonucu olmadan. Gerçi aslında bütün mesele de buydu tabii ki. Sosyal medya, içimizdeki kötüyü ortaya çıkmaya zorluyordu. Bazen, hani kendi zihnimizdeki şeytanları ortaya çıkarmak için düşüncelerimizi gerçeğe dönüştüren bir makinenin yaratıldığı, sözde gelişmiş bir medeniyetin konu edildiği *The Forbidden Planet*'teki yarıştaymışız gibi geliyordu bana. Benim Twitter hesabım yoktu. Hani soracak olursanız...

"Demek ki Kuiper başkalarına ağır suçlamalarda bulunmaktan çekinmemiş," dedim kendi kendime konuşur gibi. Ardından da Gislingham'ın merakla bana baktığını gördüm.

"Kendi aramızda bir espri. Özür dilerim." Baxter'a döndüm. "Peki yazdıklarını ne zaman sildi demiştin?"

"Perşembe sabahı, patron. Yangın haberlerinin yayınlanmasıyla hemen hemen aynı zamanlarda." Omuzlarını silkti. "Teorik olarak, silinen bir Twitter hesabı tamamen yok olur ama ne yaptığını biliyorsan genellikle tekrar geri getirebilirsin." Baxter ne yaptığını kesinlikle biliyordu.

"Kuiper seninle konuştuğunda tüm bunlarla ilgili bir şeyler anlattı mı, patron?" diye sordu Ev.

Başımı iki yana salladım. "Eleştiri hakkında konuştu ama fazla bir şey söylemedi. Sadece beni yardım etmek istediğine ikna etmeye uğraşıyordu. Buna rağmen ben onun tek yapmak istediğinin, okuluna gelip onu utandıracak bir avuç dangıl dungul polisten kurtulmak olduğunu düşünüyorum. Ya da en azından en başta öyle düşündüm."

"Ya sonra?"

"Suç işlendiğinde nerede olduğunu sorduğumuzda çok tedirgin oldu. Evinde uyuduğunu söyledi ama bunu teyit etmek için karısını aramamızı istemedi. Çünkü karısı hamileymiş. Başka yolu olmadığını söylediğim zaman da hikâyesini değiştirdi. Şimdi de arabayla dolaşmaya çıktığını söylüyor. Yatakta oradan oraya dönüp duran karısı yüzünden uyanmış, tekrar uyuyamayınca da arabayla dolaşmaya çıkmış."

Söylediklerimin nasıl bir etki yarattığını görmek için durup onlara baktım.

"Ne? O havada mı?" dedi Quinn. Şüphelenmişti. "Çarşamba gecesi hava buz gibiydi ve Blackbird Leys'de sırf can sıkıntısından arabayla dolaşanlar bile sıcak süt içiyordu."

"Öyle bile olsa karısı *gerçekten* hamileymiş," dedi Gislingham. "Facebook'ta fotoğrafını gördüm. Hamileliği hayli ilerlemiş. Kadının onu uykudan uyandırması bana mantıklı geldi yani." Quinn ona bakıp sırıtınca Gislingham hafifçe kızardı. "Yani öyle işte. Neye benzediğini biliyorum, hepsi bu."

"Tamam," dedim. "Başka bir vakada yapacağımız gibi, Kuiper'in olay esnasında nerede olduğunu kontrol edelim. Southey Caddesi'nin bir mil kadar etrafındaki hız kameralarıyla otomatik plaka tanımaları kontrol edelim. Kuiper'i o gece arabalı ya da yaya olarak evin yakınlarında bir yerlere

Ninova

yerleştirip yerleştiremeyeceğimizi öğrenmemiz gerek. Ayrıca parmak izlerini almamız için de onu tekrar buraya getirin. Bu ona iş derken neyi kastettiğimizi de göstermiş olur."

Gislingham başıyla Quinn'i işaret etti ama ben Quinn'in bu işi Baxter'a yıkacağına bahse girerdim. Zor işlerle hep Baxter ilgilenirdi.

Sandalyenin arkasından ceketimi aldım. "Eve gidiyorum. Ama gitmeden önce Annabel Jordan'ı evinde ziyaret edeceğim."

***

Edward tarzı ev, Summertown'un kuzeyinde, Banburry yolundaydı. Her ne kadar daha küçük olsa da Southey Caddesi'ndeki evlere benziyordu. Aynı kavisli pencereler, aynı üçgen çatı, kaba sıva üzerinde aynı beyaz ahşap. Hâlâ bu civarda ev almaya gücü yetecek kadar şanslı olan birçok akademisyen yaşıyordu burada. Bu aralar Kidlington ile ilerisi revaçtaydı ve Viktorya tarzı bu geniş evler aslında akademisyenler için inşa edilmiş olup yatırım bankacıları ya da Çinliler için ayırtılmıştı.

Kadın kapıyı açtığında belli ki kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. "Buyurun? Yardım edebilir miyim?"

Kimliğimi çıkarıp gösterdim. "Dedektif Amir Adam Fawley, Profesör Jordan. Girebilir miyim?"

Kadının kaşları hafifçe çatıldı. Tereddüt içinde koridora baktı. Birtakım sesler geliyordu. Çocuk ciyaklamaları, tabak çanak sesleri. Öğle yemeği. Benim yapmayı unuttuğum o şey. Yine.

"Misafirlerimiz var," dedi. "Eşimin ailesi..."

"Fazla uzun sürmez."

Duraksadı. Sonra, "Pekâlâ," dedi.

Ninova

Belli ki parti arka taraftaki mutfaktaydı. Beni aceleyle ön taraftaki odaya aldı. Artistik akademik kaos. Tepeleme kitap dolu raflar, birbiriyle uyumsuz mobilyalar, oraya buraya dağılmış boya malzemeleri. Ateşin başındaki sepetinde yatan çikolata renkli koca bir labrador kafasını kaldırıp baktı, sonra tekrar yerine yerleşti.

Jordan kapıyı arkasından kapattı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, müfettiş? Eğer Michael Esmond'la ilgiliyse emrinizdekilerle konuştum bile."

"Konu da bu zaten, profesör. Onlarla konuştunuz ama Jurjen Kuiper'den bahsetmeyi tamamen atlamışsınız."

Bir an için gözlerini bana dikti ve yavaşça uzaklaştı. Gidip karşıdaki kanepeye oturdu.

"Memurlarım size bilhassa Michael Esmond'ın herhangi bir meslektaşınızla bir sorun yaşayıp yaşamadığını sormuş ve siz, 'Bildiğim kadarıyla hayır,' demişsiniz. Yani şimdi bana Michael Esmond'ın yazdığı şu eleştiriden gerçekten haberiniz olmadığını mı söylüyorsunuz? Çünkü böyle bir iddianız varsa size şunu söylemeliyim ki buna inanmam çok zor."

İç geçirdi. "Elbette biliyordum. Tüm olanlar bir kâbustu." Bana baktı. "Eğer bilmeniz gereken buysa ben kendimi suçladım. *TLS* benden Jurjen'in monografını yorumlayacak birini tavsiye etmemi istediğinde Michael'ı önerdim. Onun böyle bir şey yapacağından hiç haberim yoktu..."

"Ağır eleştiri mi?"

Yüzü asıldı. "Gördüğüm kadarıyla okuyacak vaktiniz olmuş." Ellerini kucağında birleştirdi. "Bu durumda Michael'ın Jurjen'i kendi sonuçlarını desteklemek için verileri manipüle etmekle suçladığını biliyorsunuz. Kuşkusuz bu küçük ve yalnızca kendini ön planda tutan bilim dalı içinde, ufak bir kabahatten ziyade önemli bir suç kabul edilir."

Ninova

"Peki Jurjen bunu yapmış mı? Gerçekleri tahrif mi etmiş?"

"Jüri henüz toplanmadı. Jurjen hakkında bildiklerimden sonra doğrusu öyle bir şey yapmışsa şaşırırım. Fakat diğer taraftan tanıdığımı düşündüğüm Michael elinde somut deliller olmadan böyle bir suçlamada bulunmaz."

"Televizyondaki program?"

Jordan tek kaşını kaldırdı. "Epey bilgi sahibisiniz. Evet, Jurjen'den National Geographic için bir dizi program sunmasını istediler. Pek öyle *Mavi Gezegen* tarzında bir şey değildi ama prestijli ve ne olursa olsun akademik bir yayından daha fazla para kazandıracak bir işti. Ama işte şu eleştiri yayımlandıktan sonra hepsi suya düştü. O riske girmeye değmeyeceğine karar vermiş olmalılar. Fakat bir için bile Jurjen'in o korkunç yangınla bir ilişkisi olduğunu düşünüyorsanız..."

"Ben hiçbir şey *düşünmüyorum.* Sadece gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışıyorum. Sizin kadar zeki birine benim mesleğimdeki *gerçeklerin* sizin mesleğinizdekilerden daha önemli olduğunu anlatmama gerek yok. Ama bunları öğrenebilmek için sizinle iki defa konuşmamız gerekiyor."

Jordan kızardı, bu sefer bocalamıştı. "Akademik hayatın çok rekabetçi olduğu, özellikle böyle zamanlarda rekabetin iyice kızıştığı bir sır değil ama bu da *Müfettiş Morse* dizisinden bir bölüm değil. Bu üniversitedeki insanlar tek bir kötü eleştiri ya da ne kadar para kazandıracak olursa olsun kaybettikleri bir televizyon programı yüzünden birbirlerini *öldürmüyorlar.* Bir evi içinde ikisi çocuk olmak üzere insanlar varken yakmaya gelince... Şey, Jurjen bunu yapabilecek biri değil."

Yaşanan sessizliğin uzamasını bekledim. "Peki neyi yapabilir?"

Bana baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Mesela şey yapabilir mi, tehdit edebilir mi?" Yüzüne dikkatle baktım. "Ya da çevrimiçi bir trol saldırısı başlatıp bunu yönetebilir mi?"

Artık benimle göz göze gelmiyordu. "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Ama vardı. Artık onun bir şeyler bildiğinden emindim. Çıktıları ceketimin cebinden çıkarıp ona uzattım. Şöyle bir göz atıp kenara bıraktı. Dudakları sımsıkı kapalıydı, ince bir çizgi hâlini almıştı. Materyallerin yok edildiğini sanıyordu. Bizimse bunları bulacak kadar zeki olduğumuzu düşünmemişti. Bu da beni gerçekten çok sinirlendirmişti.

"Evet?"

Derin bir nefes aldı. "Sadece deşarj oluyordu. Öfkesini atıyordu. Kontrollü bir ortamda yapmayı tercih etti bunu. Yani görece diyorum. Onunla tekrar konuşursanız eminim size bunun ne kadar aptalca olduğunu anladığını söyleyecektir ama tabii *hepsi* bu kadardı."

Şu *tekrar* ifadesini beynimin bir köşesine yazdım. Kuiper'in bizimle görüştüğünü biliyordu. Belki de ona bizimle görüşmesini söyleyen kendisiydi.

"Dr. Kuiper'in *hepsinin bu kadar* olduğunu kanıtlayamaması sizi için ne büyük şanssızlık, Profesör Jordan. Lafa yangın sırasında karısıyla evde olduklarını söyleyerek başladı ama anlattıklarını karısının teyit etmesi gerektiğini söylediğimde bir anda ağız değiştirdi. Bu kez de arabayla dolaşmak için dışarı çıktığını söyledi. Gecenin bir yarısında. Kışın ortasında."

Kadının yüzünden şüphe bulutları geçti ve bu sefer anladım ki konuşmaya başladığımızdan bu yana ilk kez yeni bir şey duymuştu.

"Ama kapalı devre kameralardan falan kontrol edebilirsiniz, öyle değil mi?"

Ninova

Başımla onayladım. "Biz de aynen öyle yapacağız. Fakat doğruyu söyleyip söylemediğini kanıtlamamız mümkün olmayabilir. Aslında bunun da bir *gerçek* değil, yalan olduğunu öğrenebiliriz. Ve şayet öyleyse..."

"Öyleyse?"

"Muhtemelen basın büronuzun bir köşeye attığı şu kriz yönetimi el kitapçığını incelemek isteyebilirsiniz. Korkarım gerçek hayat *Müfettiş Morse*'dan çok daha karışık."

***

BBC Midlands Today
7 Ocak 2018 Pazar, Son Güncelleme: 10.53

"Korkunç bir trajedi": 10 yaşında bir erkek çocuğu, Oxford'daki evde çıkan yangında aldığı yaralar nedeniyle hayatını kaybetti.

John Radcliffe Hastanesi sözcüsü, Matty Esmond'ın bu sabah Pediatrik Yoğun Bakım Ünitesi'nde hayatını kaybettiğini doğruladı. Matty'nin annesi Samantha ve 3 yaşındaki erkek kardeşi Zachary de geçen perşembe evlerinde çıkan yangında hayatını kaybetmişti. Sözcü, çocuğunun ölümünü "korkunç bir trajedi" olarak tanımlarken personelin yangında onunla birlikte hayatını kaybeden diğer aile fertleri için de destek sağladığını belirtti.

Ne Thames Valley polisi ne Oxfordshire Yangın ve Kurtarma Birimi'nden yangının çıkış nedeniyle ilgili bir açıklama geldi. Matty'nin babası Michael Esmond

(40) halktan gelen bilgilere ve Thames Valley polisinin "ortak çalışma" olarak adlandırdığı yoğun aramalara rağmen henüz bulunamadı.

Daha fazla bilgi edindiğimiz takdirde buradan paylaşmaya devam edeceğiz.

***

Vaka odasında kasvetli bir hava vardı. Bir çocuğun ölümünden daha kötü bir şey olamazdı. Everett, Giffordların perişan olduğunu söylemişti.

"İşler bir anda sarpa sardığında oradaydım. Nasıldır bilirsiniz. Alarmlar çalar, hemşireler oradan oraya koşturur, sedyeler çarpışır. Gerçekten çok fenaydı."

Tekrar Gislingham'a baktım. Billy prematüre bebek ünitesindeyken iki defa hayata döndürülmek zorunda kalmıştı. Az kalsın onu kaybediyorlardı. Aklına gelenlerden sonra yüzünün rengi atmıştı.

"Kalp masajı yapmak için bandajları açmak zorunda kaldılar ve o zavallı insanlar çocuğun ne hâlde olduğunu gördü," dedi Everett. "Hayatları boyunca o sahneyi zihinlerinden silebileceklerini sanmıyorum." Başını iki yana salladı. Bu iş bazen çok nahoş olabiliyordu.

Gislingham elindeki işi tamamlamak için kendini zorladı. "Pekâlâ," dedi, "elimizdekilere bakalım. Kuiper'in o bölgede olduğunu teyit edebilmemiz için Southey Caddesi'ndeki tüm kameraları kontrol etmeliyiz. Ayrıca dün akşam saat 22.30'da Oxford'a dönen Lauren Kaminsky'yle de konuşmamız gerek. Bilginiz olsun diye söylüyorum, kendisi herhangi bir potan-

Ninova

siyel kundakçı şüphelisi *değil* çünkü 21 Aralık'ta JFK'ye inen uçakta olduğu tespit edildi. Bu kadar," dedi odaya şöyle bir göz gezdirerek. "Ben DK Somer'la Kaminsky'ye gideceğim, Quinns de kameraları kontrol etsin."

Birkaç kişi gönülsüz bir alaycılıkla alkışladı. Quinn *aynen aynen* diyerek dudak büktü ve benim bakmadığımı sandığı bir anda diğer DK'lere terbiyesiz bir el hareketi yaptı.

"Esmond'ın arkadaşlarından hiçbirine ulaşamadık mı?"

"Birkaçına mesaj bıraktık," diye söze başladı Gislingham.

"Bitişik komşuları var," diyerek araya girdi Everett.

"En son evde değillerdi ama isterseniz yine giderim."

"Evet, git. Bir şeyler görmüş olabilirler. Tamamdır, şimdilik bu kadar. Geri kalan herkes hafta sonu tatiline devam etsin. Artık ne kadarı kaldıysa tabii."

Gislingham montunu almak için geri döndüğünde Somer'ın Fawley'yle konuşmak için kaldığını gördü. Ayaktalardı ve birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Kadın fısıltıyla bir şeyler söylüyor, adamsa gülüyordu. Gislingham patronunu en son ne zaman gülerken gördüğünü hatırlayamadığını fark etti.

***

Ronald ve Marion Young'la görüşme, Southey Caddesi Numara 25, Oxford
7 Ocak 2018, 13.16
Görüşmeyi yapan DK V. Everett

VE: Bana vakit ayırdığınız için teşekkür ederim, Bay Young.

RY: Ben de yarın ilk iş sizi arayacaktım zaten. Döner dönmez kapıya bıraktığınız kartı gördük. Yangından haberim yoktu. Bize kadar sıçramadığı için çok şanslıyız.

VE: Noel için mi gitmiştiniz?

RY: Kızımızla birlikte, evet. Barselona'ya gittik. 22'sinde yola çıktık.

VE: Gitmeden önce Esmondları gördünüz mü?

MY: Ben gördüm. Evde olmayacağımızı söylemek ve biz yokken eve göz kulak olmalarını rica etmek için uğradım.

VE: Hem Bay hem de Bayan Esmond'ı gördünüz mü?

MY: Sadece Samantha'yı gördüm.

VE: Nasıldı?

MY: Bir parça telaşlı. Küçük oğlan ağlıyordu, onu hatırlıyorum. Yorgun görünüyordu. Ama çoğu yeni anne öyle değil midir zaten?

VE: Zachary üç yaşındaydı, değil mi? Yani pek de yeni anne sayılmaz aslında.

MY: Gittikçe de kolaylaşmaz ki. Çocuklar o yaştayken kolay değildir. Bizim Rachel...

RY: Polisin bunları bilmek istediğini sanmıyorum, Marion.

VE: Tatillerde Esmondlarda kalan birileri olur muydu, haberiniz var mı? Arkadaş? Akraba?

MY: Hiç kimseden haberim yoktu. Çoğu zaman buradayım, onun için de biz gitmeden gelen birileri olsaydı bilirdim.

VE: Son birkaç haftada ortalıkta dolanan şüpheli birileri var mıydı?

RY: Şüpheli derken neyi kastettiniz?

VE: Tanımadığınız biri.

MY: Hayır, aklıma bir şey gelmiyor.

VE: Esmondlarla iyi anlaşır mıydınız? Yani komşu olarak?

Ninova

RY: Samantha çok iyiydi. Bir parça durgundu. Ama adam sevimsizin tekiydi.

VE: Gerçekten mi?

MY: Bana hep hoş...

RY: *[eşine]* Hoş mu? O adam bizim zavallı köpeğimizi öldürdü!

MY: Ne biliyorsun? Kesin değil ki.

RY: *[Everett'a]* Eylül ayında biz evde yokken köpeğimize göz kulak olması için onunla anlaştık. Sadece bir gecelikti. Ufak oğlan, Matty, hep bizim tarafa gelip köpekle oynamak, onu yürüyüşe çıkarmak isterdi.

MY: Mollie çok tatlı bir köpekti.

RY: Normalde onu köpek evine bırakırız ama sadece bir gece yalnız kalacaktı, yani ne olabilirdi ki? Ama geri döndüğümüzde zavallı köpek ölmüştü.

MY: On dört yaşındaydı, Ron.

RY: Ama hasta değildi, öyle değil mi? Yıllardır veterinere gitmemişti. Ve bir gece, tam da Esmondların ona baktığı gece birden ölüverdi. Kusura bakma, ben tesadüflere inanmam.

VE: Amirim de inanmaz.

RY: Gördün mü? Polis de benimle aynı fikirde.

VE: Ben öyle demek istemedim...

MY: Hiçbir şeyi ispat edemedik, Ron. Edemedik işte, biliyorsun.

VE: Bay Esmond ne olduğuna dair nasıl bir açıklama yaptı?

RY: Yapmadı.

MY: Ron...

RY: Pek bir şey söylemedi. "Köpek kalp krizi falan geçirmiş olmalı," dedi. Sabah mama vermek için yanına gittiğinde ölüsünü oracıkta yatarken bulmuş. Bir ton zırva.

VE: Otopsi yaptırmadınız mı?

RY: Ne kadara patlayacağından haberiniz var mı?

MY: Kaza olduğunu varsaymanın en iyisi olduğunu düşündüm. Mollie'yi kesip biçmek onu geri getirmeyecekti ve Esmondlarla da aramızın bozulmasını istemedim. Ne de olsa onlar bizim komşumuz. Her şeye rağmen onlarla yan yana yaşamak zorundayız.

VE: Bunu kesinlikle anlıyorum, Bayan Young.

MY: Bir de Michael bize biraz para verdi. Çok üzgün olduğunu söyleyip bize 100 dolar verdi.

RY: *[küçümser bir tavırla]* Karşılığında adi bir çiğnemelik tütün parası verdi.

MY: Ama en üzücüsü, o günden sonra Matty'yi çok az görmemizdi. Mollie yüzünden perişandı. Zavallı küçük çocuk. Onun böyle korkunç bir şekilde can vermesini aklımdan çıkaramıyorum. Buraya taşındıkları gün daha dün gibi aklımda. Bahçeyi görünce nasıl da heyecanlanmıştı. Daha evvel bahçeleri olduğunu sanmıyorum.

VE: Uzun zamandan beri mi burada yaşıyorsunuz, Bayan Young?

RY: On yıl oldu. Hayır, on iki.

VE: O zaman Bay Esmond'ın annesiyle babasını tanıyordunuz?

RY: Richard'la hiç anlaşamazdım ama Alice Esmond çok nazik bir kadındı.

MY: Kadın tam anlamıyla kocasının etkisi altındaydı, bunu sen de biliyorsun, Ron. Adam çok idareciydi.

VE: O hâlde baba olarak da öyle olabilir miydi acaba? Oğulları büyürken yani?

MY: Hiç şaşırmazdım. Michael kesinlikle çok sessizdi. Ama gördüğüm kadarıyla Philip tam tersi. Çok hayat dolu. Cana yakın. Geçen yaz onunla Matty'yi bahçede gördüğümü

hatırlıyorum. Çocuk havuzunu doldurmuşlardı, Philip ona sörf tahtası olmadan sörf yapmayı öğretiyordu ya da onun gibi bir şey yapıyorlardı. Her yer su içindeydi. Samantha bile gülüyordu. Onları bu şekilde hatırlamak istiyorum. Neşe içinde gülerken. Tıpkı normal bir aile gibi.

***

Kamera kayıtlarından Kuiper'i araması gereken kişi Quinn'di ancak bu meşakkatli işi Baxter'ın yaptığını görmek de beni hiç şaşırtmamıştı. Banburry Caddesi ile Summertown geçidindeki bazı dükkânların dışında birçok kamera vardı ama ara sokaklarda hiçbir şey yoktu; Kuiper'in neler olup bittiğinden haberi olsa o tarafa doğru giderdi. Polislerin tek şansı, yaşadığı Littlemore'den bu tarafa gelmek için kullanması gereken rotanın bu olmasıydı. İster yolun diğer tarafından dönsün ister doğruca şehir merkezine girsin, her şekilde onu yakalamaları gerekirdi. Elbette bütün bunlar kendi arabasını kullandığı varsayımına dayanarak düşündükleriydi.

Baxter ilk görüntüleri yükledi ve cep telefonuyla oynayan Quinn'e baktı.

"Bana bir iyilik yapıp önce taksi şirketlerini araştırır mısın? Kuiper korsan taksiye binmiş olabilir."

Quinn'in yüzü asıldı. "Ciddi misin? O zaman arka koltuğa atlayıp, *Benzini dert etme dostum, koltukları gübrelersem ekstra para veririm*, falan da demiş midir?" dedi.

Baxter somurtarak ona döndü. "Tamam tamam, ama ne demek istediğimi anladın." Sonra yine önündeki ekrana döndü. "Ayrıca hiç değilse bir işin ucundan tutmuş olursun," diye mırıldandı.

***

Lauren Kaminsky, Cherwell ve Rainbow Bridge'e tepeden bakan modern Wolfons binalarından birindeki bir odada kalıyordu. Bu şehirde 1379'da kurulan bir okula hâlâ "yeni" dedikleri için 1970'lerde yapılan bu bina da modern oluyordu. Kırağıların sarktığı ağaç dallarının arasından görünen iki kuğu, akıntıyla birlikte sessizce süzülüyordu. Suyun üstünde daireler çizerek uçan martı sürüsü cadı gibi ciyaklıyordu. Oda küçük ama rahattı. Hiçbir dağınıklık, kişisel tercihleri göz önüne seren hiçbir şey yoktu. Aralık duran kapıdan minik bir mutfak ve yine minik bir banyo göze çarpıyordu. Lauren'a gelecek olursak, o da çevresindekiler gibi kendi kendine yeten biriydi. Kısa, kahverengi saçlı, ufak tefek bir kadındı. Somer'ın içeri baktığını fark edip ona bitkince gülümsedi.

"Buralara çok fazla gelmiyorum. Erkek arkadaşım Magdalen'de öğretmen. Vaktimin büyük bir kısmını burada geçiriyorum. Yani burası ve tüm bunlar çok güzel ama bir *Oxford* da değil, öyle değil mi?"

Oturmaları için işaret etti. Kanepe yalnızca iki kişinin sığacağı büyüklükteydi ve Somer ne yazık ki Gislingham'la bacakları birbirlerine değecek kadar yakın oturmak zorunda kalacaklarından emindi.

"Benimle Michael Esmond hakkında konuşacağınızı tahmin ediyorum. Bu olanlar hakikaten çok korkunç."

Herkes öyle diyordu. Hem de bazen kelimesi kelimesine aynı şekilde.

"Sanırım cinsel tacizi bildiren, erkek arkadaşınızdı," dedi Gislingham.

Ninova

Başıyla onayladı. "Ben olayı büyütmeyecektim ama Ned çok öfkeliydi. Benden polise gitmemi, ne var ne yoksa anlatıp resmî şikâyette bulunmamı istedi."

"Dr. Esmond her şeyi inkâr etti sanırım."

Oturdu ama sanki kaçacakmış gibi sandalyenin ucuna ilişmişti. "Yani, öyle yaptı, evet."

"Siz kendiniz onunla bu konuyu konuşmadınız mı?" diye sordu Somer.

Başını iki yana salladı. "Hayır, o geceden sonra konuşmadım. Çok utanç vericiydi. Bu meseleyi bölüm idaresinin çözmesini istedim. Onlar da bu iş için maaş alıyorlar."

"Peki bu olaydan önce sizinle arası nasıldı?" diye sordu Gislingham. "Acaba hiç..."

Genç kadın, Gislingham'ın bu şaşkın hâline gülümsedi. "Bana asıldı mı? Hayır. O gerçekten her zaman... siz İngilizler nasıl diyorsunuz? *Mesafeliydi.* Tutucu. O geceye kadar. Sanırım o gece alkol yüzünden öyle konuşuyordu."

"Bu bir bahane değil," dedi Somer kaşlarını çatarak.

"Hayır, tabii ki değil. Cinsiyetçi bir pislik gibi davrandı. Ama yine de o adamı severdim. Bütün bu olanlar hiç onun karakterine uygun değildi. Dediğim gibi ben boş verip geçerdim ama Ned kabul etmedi."

"O hâlde öncesinde kesinlikle bir flörtleşme, size o şekilde ilgi duyduğu izlenimi uyandıracak hiçbir şey olmadı?"

"I-ıh," dedi genç kadın boğulurcasına esneyerek. "Kusura bakmayın, jet-lag etkisini göstermeye başladı."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Somer. "Dr. Esmond'la ilgili son birkaç ayda dikkatinizi çeken herhangi bir şey? Diğerleri onun büyük stres altında olduğunu düşünüyor gibi. Size de öyle geldi mi?"

Ninova

Düşündü. "Onu çok görmezdim. Ama keyifsiz gibiydi. Bütün bu Kuiper olayı da tuz biber ekmiştir ama kendi başına dert açtı. Olaydan haberiniz var, değil mi?

Somer başıyla onayladı. "Bununla ilgili bize anlatabileceğiniz başka bir şey var mı? Bizim bilmediğimiz bir şey."

Kaminsky tekrar esnedi. "Emin değilim. Bakın, daha sonra devam edebilir miyiz? Hakikaten çok yorgunum. Aklıma başka bir şey gelirse sizi ararım."

Somer, Gislingham'a baktı: Buradan öğrenebilecekleri daha fazla bir şey yoktu. Gitmek için kalktılar.

"Teşekkürler, Bayan Kaminsky," dedi Gislingham kapıda. "Ve lütfen bizi arayın, olur mu? Kayda değer bir şey olmasa bile arayın."

Merdivenlerden inip soğuk havaya çıktılar. Somer beresini taktı, Gislingham ona gülümsedi. "Aynı kız kardeşimin çocukluğuna benzedin."

O da Gislingham'a baktı. "Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Evet, benden yedi yaş küçük, dolayısıyla her zaman ailenin bebeği oldu. Sen?"

"Ben ablayım." Fakat yüzündeki ifade Gislingham'ın başka soru sormasını engelledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Somer. Nöbetçi kulübesine varmışlardı ve Gislingham ağır cam kapıyı açıyordu.

"Kaminsky'nin yalan söylemesi için bir neden göremiyorum. Yangın başladığında ülkede olmadığını da biliyoruz."

"Hem zaten kundaklamaların yalnızca yüzde on beşi kadınlar tarafından gerçekleştirilir," dedi Somer düşünceli bir şekilde.

"Doğru, dolayısıyla bu görüşme yalnızca prosedür gereğiydi, değil mi? Yoksa atladığım bir şey mi var?"

Somer bir an için sessiz kaldı. "Ya erkek arkadaşı?"

Ninova

"Magdalen'deki herif mi? Ned, adı her neyse? Ona ne olmuş?"

"Belli ki Esmond'a çok öfkelenmiş. O kızın yerinde Jane olsaydı sen öfkelenmez miydin?"

"Evet, tabii ki öfkelenirdim. Ama o lanet olasıca evi de yakmazdım. Bana güven. Bundan bir şey çıkmaz."

Lauren Kaminsky üst kattaki penceresinden polis memurları patikadan yürüyüp gözden kaybolana dek izledi. Ardından cep telefonuna sarıldı.

"Ned beni ara, olur mu? Polis buradaydı."

Konuşmasını bitirdi ama pencerenin önünde durmaya devam etti. Yüzü allak bullak olmuştu.

***

St. Aldate's'te Everett, elini taşın altına koyarak sözlükte "nankör görev" tanımına karşılık gelen, polis ihbar hattına yapılan aramaları araştırma işine gönüllü oldu. Bir saat kadar sonra ayaklarının uyuştuğunu hissedip kahve içmek için kalktı, bacaklarına iğneler batarken topallayarak koridora çıktı.

"İyi misin?" diye sordu ne seçeceğine karar vermeye çalışan Quinn. Kulağının arkasında bir tükenmez kalem vardı. Her zamanki gibi.

"İyiyim. Ayağım gibi vücudumun geri kalanının da uyuşmasını engellemeye çalışıyorum."

"İyi bu mu?"

"Senden ne haber?"

Quinn makineye tekme attı. "Hiç. O gece Kuiper'in nerede olduğuna dair hiçbir iz yok. Sanki taksiye de binmemiş gibi,

Ninova

gerçi henüz onun araştırmasını tamamlamadık. Bu şehirde kaç tane taksi şirketi var ki?"

"Yağmurluyken durakta tek bir taksi bile olmaz," dedi Everett iç geçirerek.

Ofise döndüğünde Somer'ın yanına oturdu. "İşe yarar bir şey var mı?" diye sordu masasındakilere bakarak.

"Lauren Kaminsky'nin erkek arkadaşı hakkında bir şeyler bulabilir miyim diye bakıyorum."

Everett kaşlarını kaldırdı. "Şüpheli olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Somer alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "Hayır, pek değil. Ama 'suçun işlendiği sırada başka yerde olduğunu gösteren sağlam gerekçe' kutucuğuna kocaman, göze çarpan bir işaret koymak istiyorum."

"Somer?" diye seslendi odanın diğer ucundaki Baxter. "Üçüncü hatta seni arayan biri var."

***

Philip Esmond'la telefon görüşmesi
7 Ocak 2018, 16.55
Görüşmeyi yapan DK E. Somer

PE: DK Somer? Yine ben, Philip Esmond. Haberleri gördüm. Matty'yle ilgili olanları.
ES: Çok üzgünüm.
PE: Keşke zamanında yetişebilseydim.
ES: Büyükannesiyle büyükbabası yanındaydı. Eğer bir faydası olacaksa.
PE: Sanırım bu da bir şey. Mahvolmuş olmalılar. Önce Zachary, sonra Sam ve şimdi de Matty. *[iç çeker]*

Ninova

En azından kötü bir anne olduğuna dair sosyal medyada paylaşılan tüm o saçmalıklar sona erdi artık.

ES: Sizin için zor olduğunu biliyorum ama bütün bunları duymazdan gelmeniz gerek. Sizi tanımıyorlar. Dış dünyadan habersiz konuşuyorlar.

PE: Evet, biliyorum. Ama insanın, başına gelmeden böyle konuşması kolay. Bakın, sizi asıl arama nedenim bir şey hatırlamış olmam. En son bir kulübeden bahsetmiştiniz, değil mi? Annemin söylediği bir şeyden?

ES: Doğru. Kardeşinizin orada olabileceğini düşünüyordu.

PE: Bana sorarsanız orada olmama ihtimali yüksek ama annemin ne demek istediğini anlamış olabilirim. Çocukken bir keresinde tatilde güney kıyılarına gitmiştik. Babam bizim için Calshot Spit'te bir kulübe kiralamıştı.

ES: Sahil kulübesi mi?

PE: Evet. Ama Alzheimer nedeniyle hayli karıştırmış. Michael'ın on dört yaşında değil de kırk yaşında olduğunu unuttu büyük ihtimalle. Michael'ın orayı çok sevdiğini biliyorum. Ama bunca yıl geçti, yıkılıp gitmiş de olabilir. Bana sorarsanız orada değildir ama bilmek isteyeceğinizi düşündüm.

ES: Şu kulübenin tam nerede olduğunu bana yazabilir misiniz?

PE: Elbette.

ES: Bir de tabii şayet kardeşinizden bir haber...

PE: Tabii. Poole'a demirler demirlemez doğruca Oxford'a geleceğim. Uygun rüzgârla birkaç günden fazla sürmez.

***

Döndüğümde ev hâlâ karanlıktı. Beklediğim bir şeydi aslında ama motoru kapatıp eve yürürken hâlâ berbat bir hâldeydim. Gelen reklam broşürleri yüzünden kapıyı zar zor açtım. Emlakçı ilanları, doğrudan geri dönüşüme giden Liberal Demokratların ıvır zıvırları, bahçıvanlık hizmeti teklifleri, paket servis pizza menüleri. Gerçi şu sonuncusundan şikâyet edemezdim çünkü bunlarla yaşıyordum. Işıkları açtım, fırına dondurulmuş bir yemek koydum ve mutfak adasında duran dizüstü bilgisayarı açtım. Dün geceden kalan kirli tabak çanakları temizlemek için baştan savma bir çaba gösterdim ama bulaşık makinesi zaten dolu olduğu için bunları da koyacak yer bulamadım. Bir şişe şarap açtım. Buzdolabında yarım bir şişe olduğunu sanıyordum ama onu da dün gece bitirmiş olmalıydım. Bu aralar çok sık oluyordu böyle şeyler.

Kapı çaldı. Açmamaya karar verdim. Alex'in anahtarı vardı; Yehova Şahitleri ya da bavul ticareti yapan eski mahkûmlar için hiç havamda değildim ve en son ihtiyacım olan şey daha fazla bulaşık beziydi. Kapı tekrar çaldı. Sonra yine çaldı.

Kapıyı hızla açtım ama gelen Nottinghamlı bir satıcı değil; Somer'dı.

"Sizi evinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim. Cep telefonunuzdan aramayı denedim ama açılmadı."

Tüh. Şarj etmeyi unutmuş olmalıydım.

"Sadece bir konu hakkında bilgi vermek istedim," dedi belli belirsiz.

"Öyle mi?"

"Philip Esmond'ın söylediği bir şeyle ilgili. Bugün öğleden sonra aradı."

Ninova

Şarap kadehinin hâlâ elimde olduğunu hatırladım. Şişeyi bir başkasıyla paylaşmak muhtemelen hepsini tek başıma bitirmemi engellemenin tek yoluydu.

Geri çekildim. "Girmek ister misin?"

Bir an tereddüt etti ve arkamdaki koridora baktı. "Peki ya eşiniz, efendim?.."

"Kız kardeşini ziyarete gitti."

Gülümsedi. "Pekâlâ, madem öyle. Neden olmasın?"

Peşinden mutfağa yürürken dekorasyonu, mobilyaları, süsleri süzmesini izledim. Kendince bir hüküm veriyordu, elbette böyle yapacaktı. Hüküm vermek için eğitilmiştik. Nüansları, karşımıza çıkan işaretleri yakalamak, görüneni yorumlamak. Ancak evimin hâlinden oldukça bariz sonuçlar çıkarmak için de polislik eğitimine gerek yoktu. Dağınıklık, kapının arkasına dizili boş şişeler, eve geldiğimden beri duş alma zahmetine girmemiş olmam. Onun bütün bunları görmesinden rahatsızlık duymam gerekiyordu ama nedense duymuyordum.

"Bir kadeh şarap?" dedim tabureyi işaret ederek.

"Sadece yarım. Araba kullanıyorum."

Uzanıp şişeyle birlikte temiz bir kadeh aldım. "Evet, Philip Esmond hakkındaki bilgi nedir?"

"DK Everett, Esmond'ın kaybolduğunu bildirdiğinde annesi bir kulübeden bahsetmiş. Sonradan bunun Southampton Water'da bir sahil kulübesi olduğu ortaya çıktı."

"Yani?"

"İnanması zor geliyor, biliyorum, ama kontrol etmemiz gerektiğini düşünmüyor musunuz? Emin olmak için?"

"Onca yer varken neden oraya gitsin ki?"

"Biliyorum, hiç mantıklı görünmüyor. Ama polis ihbar hattına Hythe'tan da bir bildirim yapılması aklımı kurcalıyor. Southampton'dan da uzak değil."

Ninova

İşte bu konuda haklıydı.

"Tamam," dedim. "İlk iş Hants Polisi'yle konuşacağım." Listeden bu olasılığı elemek için onlarla konuşmanın bir zararı olmazdı..

Üst kattaki telefon çalmaya başladı.

"İzninle, hemen geliyorum."

Arayanın Alex olmasını istiyordum. Kendi kendime Alex'in aradığını, evde olduğumu teyit etmek için sabit hattı tercih ettiğini, böylece yalnız olduğumu anlayacağını ve rahat rahat konuşacağımızı tekrarlıyordum.

Fakat ahizeyi kaldırdığımda bankanın otomatik kredi kartı servisinin rahatsız edici derecede neşeli sesini duydum. Algoritmalarının son dönem harcamalarımda daha önce görülmemiş yoğunlukta bir fast food alışverişi tespit etmesi kendi adıma bir an için ironik bir eğlence gibi geldi ama son dört harcamamı teyit etmem, düşündüğümden uzun sürdü. Aşağı indiğimde Somer'ın bulaşık makinesindekileri yerleştirdiğini gördüm. Temiz olanlar tezgâhın üzerinde düzgün yığınlar hâlinde duruyordu.

Kızardı. "Bardak dolaplarınızı açmak istemedim. İnsanların bunu yapmasından nefret ederim." Yüzümü gördü ve dudaklarını ısırdı. "Özür dilerim, rahatsız etmek istememiştim. Sadece bir işe yaramak istedim..." Sesi yavaş yavaş kısıldı. Tekrar, "Özür dilerim," dedi, artık yüzü kıpkırmızıydı.

Suratımı ekşittim. "Aslında ben de bundan nefret ederim. Ama iyi ki boşalttın şu lanet olasıca makineyi. Ben bu işi haftanın en güzel gününe erteliyordum."

Gülümsedi. Rahatladığı belliydi. "Bir anlaşma yapalım. İkinci bir kadeh şarap karşılığında oturma odasındakileri de toplarım."

"Araba kullandığını sanıyordum?"

Ninova

"Taksiye binebilirim. Yarın buradan geçerken de arabamı alırım."

Gülümseme sırası bu sefer bendeydi. "Madem öyle istiyorsun."

***

2 Mayıs 2017, 12.27
Yangından 247 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Sam üst kattaki boş odada yatağın üzerine oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Kötü günlerde buraya gelmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Yıllardır kimsenin kullanmadığı bu yankılı loş odada tüm o kötü günleri paketleyip kapalı tutabilirmiş gibi hissediyordu. Sanki böyle yaparak onların evin ve hayatının geri kalanına sızmalarını önleyebilirmiş gibiydi. Oda serin olsa da dışarıda pırıl pırıl parlayan bir güneş ve bahçede, zararlı otlara rağmen çiçekler vardı. Bahçenin bir kenarı boydan boya lalelerle kaplıydı. Tam ortaları siyah sivri dikenlerle dolu tombul kızıl yapraklar. Fakat içeride, bu odada, görebildiği yerlerin tam üzerinde gri bir bulutun ağırlığı vardı. Kafatasının dibindeyse uyarıcı nitelikte bir hassasiyet. Ancak Michael öğle yemeği saatinde onu kontrol etmek için uğrayabileceğini söylemişti. Kocasının onu burada bulmasını istemiyordu. Endişelenirdi ve zaten yeterince şeyle uğraşıyordu.

Kalkmak için çabaladı, hırkasına uzandı. İşte o anda onu duydu. Alt katta. Kapının açılıp kapanma ya da bir şeyin düşme veya üstüne basılan eski bir tahtanın halı sayesinde yumuşayan sesi. Çocukların sesi olamazdı çünkü evde değillerdi. Cereyan da yoktu. Orada öylece durup dikkatle dinledi. Daha önce de olmuştu ama hiç içeride olmamıştı, evin *içinde* hiç... Bir

keresinde yandaki patikadan gelmişti ses. Son seferinde mutfağın dışından. Titrek bir ışık geçivermişti önünden. Ne telin üzerinden esen rüzgâr, ne uçan bir kuş ne de koşan bir sincabın hareketiydi. Ağzına metal tadı gelince dudağını fazla ısırıp kanattığını fark etti. Ancak delirmeyecekti. *Delirmeyecekti...*

Kendini zorlayıp daha hızlı yürüdü, kapıya ulaşıp çabucak açtı. Yaşlı bir kadın gibi tırabzanlara tutuna tutuna alt kata indi, ardından alt kattaki tüm odalara girip nefesi tükenene kadar her dolabın, her gardırobun kapısını tek tek açtı.

Sonra ön kapının açıldığını ve kocasının seslediğini duydu.

"Sam? Yukarıda mısın?"

"Az sonra iniyorum," dedi kadın. Sesi yarı boğuk gibiydi. "Yıkanacakları ayırıyorum."

Adam az sonra kafasını kaldırıp baktığında karısı kolunun altında çamaşır sepetiyle gülümseyerek merdivenlerden iniyordu.

"Hoş geldin, sevgilim, sabahın nasıl geçti?"

***

Pazartesi sabahı yarım saatimi Hampshire Polis Teşkilatı'ndan doğru kişiyi bulmak ve ne yapmamız gerektiğini anlatmak için telefonda geçirmiştim. Adamın rahatsızlık seviyesinin giderek arttığını sesinden anlayabiliyordum. "Biz de geri zekâlı değiliz, Müfettiş." Yani tam olarak böyle söylememişti ama söylemiş de olabilirdi.

Telefonu kapadığımda dışarıda pencereyi döven bir rüzgâr çıktı. Hava sarımtıraktı, kar bile yağabilirdi. Ancak hakkını verecek kadar değil, muhtemelen kargaşaya neden olacak kadar yağacaktı. İngiltere'nin hiçbir şehri yoğun kar yağışı altında bu kadar güzel görünemezdi: Christ Church çayırı, Magdalen

Ninova

Geyik Parkı, Radcliffe Meydanı. Fakat bu işi yaptığınızda aklınızdaki tek şey, artan ölü sayısı oluyordu. Evsizler karda ölüyordu ve bu olaya her yerde olduğu gibi burada da çokça rastlanıyordu.

***

Hampshire Polisi'nden DA Giles Saumarez'le telefon görüşmesi
8 Ocak 2018, 11.26
Görüşmeyi yapan DA A. Fawley

GS: DA Fawley? Sizin için sahildeki kulübeyi kontrol ettik ve içeride kesinlikle biri var. Erkek, belli ki birkaç gün önce gelmiş ama tam olarak ne zaman geldiğini bilmiyoruz. Yerel halktan birkaç kişi kumsalda kamp ateşi görüp haber vermiş. Onlara sizin adamın fotoğrafını gösterdik, aynı adam olduğundan eminler.

AF: Memurlarınız onunla konuşmaya çalışmadı, değil mi?

GS: Hayır. Bu sabah herhangi bir yaşam belirtisi yokmuş ama sizinkiler buraya gelene kadar ona göz kulak olacağız. Başlangıç için evrak işlerini kolaylaştırır.

AF: Tamam, elimizden geldiğince çabuk intikal edeceğiz. Teşekkür ederim.

GS: Önemli değil. Kaçma ihtimaline karşı iki polis memuru yolun yukarı tarafında park hâlinde bekliyor. Zaten başka türlü de kaçamaz. Teknesi yoksa yani. Siz de

izleyin diye araç önü kamerasının linkini göndereceğim.

AF: Bölge nasıl bir yer?

GS: Calshot mı? Dürüst olmak gerekirse hiçbir şeye benzemeyen bir yer. Spit yazları dolu olur ama yılın bu zamanlarında tamamen ölüdür. Geçen hafta dört gün civardaki kumsala gittim, bir tek ben vardım.

AF: Yürüyüş mü yaptın?

GS: Yüzdüm.

AF: Tanrım, bu havada?

GS: *[güler]* Kafayı toplamak için daha iyi bir yol olamaz. Çoğu sabah giderim, yaşadığım yere yalnızca sekiz kilometre kadar uzakta. Hakikaten ironik.

AF: İronik mi?

GS: Yaşadığım yer... Adı Fawley.

***

Nihayet Esmond'ı bulmuş olabileceğimizi söylemek için vaka odasına döndüğümde bir anlık sessizliğin ardından soru yağmuruna tutuldum.

"Calshot mı? Orada ne işi varmış ki?"

"O pislik, ailesindeki herkesi öldürdükten sonra deniz kenarında keyif yapmaya mı gitmiş?"

"Eninde sonunda peşine düşeceğimizi biliyordu..."

"İnanın bana, bu adam kafayı yemiş. Beyaz önlüklüler bakacak bu işe, bekleyin de görün..."

Fakat o öfkenin altında küçük de olsa bir rahatlama hissi vardı ve onları suçlamıyordum. Bir hayaletin peşinde olup olmadığımızı merak etmeye başlamıştık. Birkaç DK, Somer'ın

Ninova

sırtını sıvazladı; kızaran Somer mesele önemsizmiş gibi davrandı. Fakat öyle yapmamalıydı çünkü bu acımasız meslekte, pısırık olmakla bir kenara itilmek arasındaki dengeyi doğru kurmak zordu. Özellikle de kadınlar için. Fazla söze gerek yok, ona Gislingham'la Calshot'a gitmesi gerektiğini söyledim ve onlar gittikten sonra ofisime dönüp Saumarez'in gönderdiği araç kamerası linkine gözlerimi diktim. Bir tarafta parlak ana renklerde kulübeler, diğer tarafta rüzgârda düzleşmiş çimler ve bodur çalılarla kaplı geniş bir alan. Bir çöp kutusu. Ağaca takılmış bir poşet. Bunun dışında ne bir hareket, ne bir araba ne de insan vardı. Hiçbir şey yoktu. Yalnızca sahiden canlı yemmiş gibi dalgalanan plastik ve ona üşüşen martılar.

***

Gislingham saat 14.30'da Calshot Spit'e giden ana yolda kenara çekti. Gri bulutlar hızla yer değiştiriyor, denizden esen rüzgâr havaya tuz kokusu karıştırıyordu. Birkaç kilometre ileride işaretsiz bir polis arabasıyla arkasında hayli hırpalanmış bir Land Rover vardı. Sürücü kapısı ardına kadar açıldı. İçinden sivil kıyafetli bir adam çıktı. Muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarındaydı ama daha genç gösteriyordu. İnce, atletik görünüşlü ve deniz kenarında yaşayanlar gibi bütün yıl bronz gezenlerdendi. Gislingham, Somer'ın yüzündeki bakışı yakaladı ve kendi arabasından inerken karnını içine çektiğini fark edip huzursuz oldu.

"DA Saumarez," dedi adam yanlarına gelip ellerini sıkarken. "Daha önce de Adam Fawley'yle konuştum."

"DÇ Gislingham, DK Somer. Esmond hakkında yeni bir şey var mı?"

"Buraya geldiğimden beri bir hareket olmadı. Gençler daha önce birinin konuştuğunu duyduklarını söylediğinden onun hâlâ içeride olduğunu düşünüyoruz."

Saumarez dönüp eliyle gösterdi. "Şu ileride, kırmızı olan. Bu tarafta hiç pencere yok, o yüzden burada olduğumuzu bildiğini sanmam."

Gislingham kulübeye doğru yürümeye başladı ama Saumarez'in yerinden kıpırdamadığını fark etti.

"Gelmiyor musun?"

DA omuzlarını silkti. "Amerikalıların dediği gibi; *sen ensele.*"

Gislingham ona yakından baktı; dalga geçip geçmediğini merak etmeye başlamıştı. Beden diline bakacak olursa, evet, kesinlikle dalga geçiyordu. Gislingham hoşnutsuzca omuzlarını kaldırıp yan taraftan kulübenin önüne doğru yürümeye başladı. Kapı kapalıydı ama birinin kapıyı kırarak içeri girdiği açıktı. Ahşabı hayli hasar görmüştü, kolu da sallanıyordu.

Gislingham kapıyı çaldı, durdu, rüzgâr sesinin arasında içeriyi dinlemek için kulağını kapıya dayadı. Tekrar kapıyı çaldı. Artık içeride kesinlikle bir hareket vardı. Bir şeylerin sürtünme sesi geldi, sonra kapı birkaç santim aralandı.

"Kim o?"

"Bay Esmond?"

"Hayır. Korkarım yanlış adrese geldiniz. Ben tamamen başka biri biriyim."

Adam güldü. Hafiften manyakça bir gülüştü ve dili dolaşıyordu. Gislingham alkol kokusunu alabiliyordu.

Kimliğini çıkarıp kapı aralığından içeri itti. "Dedektif Çavuş Chris Gislingham, Thames Valley Polisi. Girebilir miyiz?

"Defolun gidin. Size söyledim, adı her neyse o değilim..."

Kapı kapanmaya başlarken Gislingham ayağını eşiğe uzatıp kapanmasını engelledi. "Siz olduğunuzu biliyoruz, Bay Esmond. Sizi teşhis eden insanlar var."

Ninova

Somer etrafa göz attı; aksini söylemesine rağmen Saumarez de peşlerinden gelmişti. Arkasında üniformalı bir polis vardı ve elinde bir koçbaşı taşıyordu.

Gislingham kapının zorlandığını hissedebiliyordu. "Bay Esmond, gerçekten bu kapıyı zorla açtırmak istemiyorum." Tekrar kapıyı çaldı. Bir sessizlik oldu. Dönüp Somer'a işaret verdi. Neden gitmiyordu ki? Somer kapıya doğru yaklaştı, Saumarez'in tüm bu olanları izlediğinden tuhaf bir şekilde emindi.

"Bay Esmond, Benim adım DK Erica Somer. Kapıyı bir dakikalığına açar mısınız? Eminim bunu halledebiliriz."

O an sanki herkes nefesini tutmuştu. Sonra birden kapı ardına kadar açıldı.

Bir masa, iki katlanan sandalye vardı; adam sandalyelerden birine çökmüştü. Fitilli bir ceket ve kot pantolon giymişti ama üstü başı kırışık, kir içindeydi. Kola şişesine oturtulmuş bir mum, oraya buraya saçılmış cips ve sandviç paketleriyle yerde boş bir viski şişesi vardı. Küçücük odada ter, idrar ve içki kokuları birbirine karışmıştı.

Onlara bakmaya çalışan adam bakışlarını sabit tutmakta zorlanıyordu.

"Size defolun dedim."

Somer ona doğru bir adım attı. Odanın loşluğuna alışan gözleri adamı doğru düzgün görebiliyordu artık. Tam olarak belirtilen yaşta, boyda ve ten rengindeydi. Ancak Michael Esmond değildi. Bunca yolu boşa gelmişlerdi ve hepsi Somer yüzündendi. Dudaklarını ısırdı, durumu olabilecek en az berbat şekilde Gislingham'a anlatmanın bir yolunu düşünürken adam iki büklüm oldu.

"Hay sikeyim," dedi Somer, adam üstüne kusarken.

***

12 Mayıs 2017, 11.49
Yangından 237 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Michael Esmond sokak kapısını bir tekmeyle açıp elindeki poşetleri antreye bıraktı, sonra tekrar arabasına gitti, Matty'yi indirdi, ardından diğer tarafa dolaşıp Zachary'nin çocuk koltuğunun emniyet kemerini açtı. Ufaklıklar süpermarketten dönene kadar ağlamıştı.

"Matty, buraya gelip şu torbalardan birkaçını taşıyabilir misin?" diye seslendi Michael, küçük oğlunu arabadan çıkarırken. Dokununca çocuğun sıcak olduğunu hissetti.

Matty ayaklarını sürüye sürüye evden çıktı.

"Annen uyanmış mı?" diye sordu Michael.

Matty başını iki yana salladı.

"Pekâlâ, şu torbalardan birkaçını alır mısın lütfen? Şu yeşil olan çok ağır değil."

Beş dakika sonra aldıklarının hepsi mutfak zeminindeyken Michael, kolunun altına sıkıştırdığı Zachary'yle öğle yemeği için fırına peynirli makarna koyuyordu.

Matty koridorda belirdi. Dışarı çıkarken giydiği kıyafetler hâlâ üzerindeydi.

"Mollie'yi dolaştırmaya gidebilir miyim baba?"

"Biliyorsun, onu tek başına dışarı çıkaramazsın, Matty. Çok büyük. Seni yola çekebilir."

"O zaman sen de gel."

"Gelemem," dedi Michael bezginlikle. "Şu aldıklarımızı yerleştirmem gerek, sonra öğle yemeğini ayarlamalıyım ve bu öğleden sonra gerçekten yapmam gereken işler *var*."

"Lütfeeeeeeeeeen baba!"

Ninova

"Sana HAYIR dedim Matty," dedi Michael öfkeyle. Yoğurt kaplarından birinin poşetin içinde kırıldığını fark etmişti. Yere sıvanmış beyaz bir bulamaç vardı. Küfredecekti ama kendini tuttu; o asla küfretmezdi. Hele çocukların önünde asla böyle bir şey yapmazdı.

"*Hep* böyle diyorsun," diye zırladı Matty. "Bana *hiçbir* şey yaptırmıyorsun."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun..."

"*Evet öyle.* Hayvanat bahçesine gideceğimizi söyledin ama gitmedik çünkü Zachary hastalandı; sonra benimle futbol oynayacağını söyledin ama oynamadın. Bu *adil* değil, sen sadece Zachary'yi düşünüyorsun. Ben *hiç kimsenin* umurunda değilim."

Michael kızardı. "Bak," dedi, artık sesi daha yumuşaktı. "Bunu konuşmuştuk, öyle değil mi? Annemizin pek iyi olmadığını ve seninle benim o iyileşene kadar hem ona bakmamız hem de evin düzenini sağlamamız gerektiğini konuşmuştuk. Bu da abi olman, odanı toplaman, işlerde bana yardım etmen ve annen uyurken gürültü yapmaman anlamına geliyor."

Zachary sanki çığlık atacak enerjisi yokmuş gibi hâlsiz, boğuk bir sesle ağlıyordu. Michael onu biraz daha yukarı kaldırdı. "Hey, ben Zachary'yi sakinleştirirken sen de neden gidip Xbox'ınla oynamıyorsun? Biraz düzelirse seninle köpeği çıkarabiliriz. Sadece ikimiz."

"Söz mü?" diye sordu Matty şüpheyle.

"Söz."

Michael, Zachary'yi üst kattaki çocuk odasına taşıyıp üzerindekileri çıkardı ve Winnie the Pooh pijamalarını aradı. Küçük karnında hiç de hoş görünmeyen bir kızarıklık vardı.

Zachary yorganın altına kıvrıldı, Michael gidip karısına bakmadan önce çocuğun yanına oturup saçlarını okşadı. Sam sabahlığını giymiş; yatak örtüsünün üzerinde, gözleri kapalı yatıyordu. Uzun saçları cansız görünüyordu ve Michael, *Acaba bugün zahmet edip de yıkandı mı?* diye düşündü. Odadan çıkmak üzereyken karısı onu durdurdu.

"Oğlanlar iyi mi?" Yarı uykulu gibiydi. Sesi üzüntülüydü.

"İyiler. Öğle yemeği yemek ister misin?"

Kadın sırtını yavaşça kocasına döndü. "Aç değilim," diye mırıldandı.

Michael kapıyı çekip aşağı inmek üzereyken onu durduran bir şey duydu. Ses çocuk odasından geliyordu. Michael kaşlarını çattı, sonra merdivenlerden inmeye başladı. Tam olarak ne olduğunu duyabiliyordu. Matty, kardeşiyle konuşuyordu. Ses tonundan, ağlayan çocuk yüzünden rahatsız olduğu ve sabırsızlandığı anlaşılıyordu.

"Biraz yemen *gerek* çünkü eğer sen yemek yemezsen ben Mollie'yi yürüyüşe çıkaramam."

Michael köşeyi dönüp odaya girdi. Matty yatağın üzerinde oturuyordu. Bir kolunu kardeşine dolamış, diğer eliyle oğlanın ağzına kaşığı sokmaya çalışıyordu. Pembe ve yapışkan bir şeydi. Koca koca yiyecek parçaları Zachary'nin bütün suratına bulaşmıştı ve çocuk ciyaklayıp kıvranarak kendini kurtarmaya çalışıyordu.

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı Michael. "Sen ne halt ediyorsun böyle?"

Matty'yi hızla çekip Zachary'yi tuttu.

"Ne kadar yedirdin?"

Matty duvara sindi. "Fazla değil."

Michael ona baktı; kalbi *ambulanslar, acil servis aramak, mide yıkama seti* diye atıyordu. "Fazla değil dediğin ne kadar?"

Matty omuzlarını silkti.

Ninova

Michael ona doğru atılıp Matty'yi omuzlarından yakaladı. "*Ne kadar?* Çok *önemli*. Bunu anlayamıyor musun?"

Matty kıvranıyordu. "Canımı yakıyorsun."

"Bana gerçeği söylemezsen daha da yakacağım," diye bağırdı Michael, oğlunu sarsarken. "*Ona ne kadar verdin?*"

"Sadece bir kaşık," diye mırıldandı Matty suratını asarak. "*Emin misin?*"

Oğlan başıyla onayladı. Babasına bakmıyordu.

Michael yavaşça bıraktı onu. Bu kadar sıkı tuttuğunun farkında değildi.

Tekrar Zachary'nin yanına geldi ve çocuğu kucağına aldı. Ufaklık inliyor ve yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyordu. Bir çiş kokusu geldi.

"Bu gürültü de ne?"

Michael arkasına döndü. Sam kapıda durmuş, kapının kasasına dayanıyordu.

"Yok bir şey," dedi Michael aceleyle. "Biraz Calpol döktüm, hepsi bu."

Sam önce Matty'ye, sonra kocasına baktı; hafifçe kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Michael onu temin edercesine gülümseyerek. "Endişelenecek bir şey yok. Hepimiz iyiyiz, öyle değil mi Matty?"

Matty'nin iyi olmadığı o kadar belliydi ki... Ama annesinin tartışacak gücü yok gibiydi.

"Peki," dedi ve odasına geri döndü.

Michael, Zachary'yi tekrar yatağına bırakıp büyük oğluna döndü.

"Sana bağırmak istemedim ama şunu anlaman gerek: Calpol meyve suyu değil, *ilaç*. Bunu ona veremezsin. *Asla*. Bunu sadece annen ve ben yapabiliriz. Anlaşıldı mı?"

Ninova

Matty ürkek ürkek babasına baktı, ardından başını hafifçe salladı. Yüzünde ciddi ve donuk bir ifade vardı.

Michael nihayet masasına oturup da üç ay önce yayıncısına göndermiş olması gereken taslak üzerinde çalışmaya başladığında fark etti durumu. Onca karmaşa ve panik arasında Matty hiç özür dilememişti. Bir kere bile.

Yaptıkları için asla özür dilememişti.

***

Sahilde küçük bir kalabalık toplanmıştı. Polis arabalarının çakarları yanıyordu. İki memur kulübeden aldıkları adamı arabalardan birinin arkasına bindirmeye çalışırken Somer da çöp kutularından birine yanaşmış, kıyafetlerine sıçrayan kusmukları temizleyebilmek için elinden geleni yapıyordu. Gislingham'ın kendine özgü anlatımıyla bu, maden eritme ocağına işemek gibi bir şeydi.

Saumarez polis arabasının yanından ayrılıp yolun karşısına geçti.

"O mendil ne kadar işe yarar bilmiyorum," dedi Somer'a bakarak.

Kadının yüzü asıldı. "Yani, evet, bu da bana ders olsun."

Gislingham memurlardan biriyle yaptığı konuşmasını bitirip yanlarına geldi. "Görünüşe göre adamımız buralarda tanınan bir evsizmiş. Tristram adıyla biliniyor."

Saumarez gülümsedi. "Evet, burada daha üst sınıftan bir berduşumuz var."

Gislingham onu duymazdan geldi. "Geliyor musun?" diye sordu Somer'a biraz da manidar bir sesle.

Ninova

"Bak ne diyeceğim," dedi Saumarez, Somer'a dönerek, "neden benimle gelmiyorsun? Benim eve uğrarız, sen girersin, zaten yolunun da üstünde. Yani gelip üstünü başını temizlersin."

Somer, Gislingham'a baktı. "Senin için uygun mu, Çavuş? Dürüst olmam gerekirse Oxford'a gidene kadar arabada bu kokuyla benimle oturmak istcycceğini sanmıyorum."

"Tamam," dedi Gislingham gönülsüzce, gerçi bu konuda tartışamazdı da. Adamın neredeyse bir metre uzağında olmasına rağmen öğürmüştü. "Ben arabayla arkanızdan gelirim. Ama fazla uzun sürmesin. Zaten bugün yeterince zaman kaybettik."

Dışının aksine, Saumarez'in Land Rover'ının içi tertemizdi. Somer'ın tecrübelerine göre bu bir ilk olmalıydı. Yalnızca erkek polis memurları arasında değil, genel olarak erkekler arasında da. Fawley'nin arabasında bile çer çöp vardı. Sahilden ayrıldıktan on dakika sonra yavaşlayıp çiftlik yolu gibi bir yere saptılar. Bodur ağaçlar, sürülmüş bir tarla, dikenli teller. Herhangi birilerinin yaşadığına dair bir iz yoktu.

"Bu yüzden bu arabayı aldım," dedi Saumarez engebeli yolda ilerlerken. "Kışın bu yolları geçmek için dört çarpı dört gerek."

İlk birkaç yüz metrede bozuk yollardan geçtiler ve Somer bir anda ağaçların arasından çakılla kaplı bir alanda dizi dizi tek katlı beyaz evler gördü. Bir tarafta suya doğru ağaçlarla kaplı bir yamaç; diğer tarafta ve daha yakında elektrik santrali. Gökyüzüne yükselen bacalarıyla çimentodan yapılmış, geniş, acımasız yapılar. Ve hepsinin ötesinde, uzaklarda, küçük bir kasaba büyüklüğündeki petrol rafinerisi. Işıklarla dolu metal bacalar ve tren köprüleri. Kısa beyaz petrol tankları, satranç tahtası üzerindeki piyonlar gibi nokta şeklinde görünüyordu. Baca dumanları çivit mavisi göğe yükseliyordu.

Ninova

Saumarez dışarı çıkıp Somer'ın yanına geldi. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok mu güzel yoksa çok mu çirkin, karar veremiyorum."

Güldü. "Benim de burada yaşama nedenlerimden biri bu. Keyfimi yerine getiriyor. Ayrıca ucuz da. Çoğu insan manzaranın da bunda payı olduğunun farkında değil."

Saumarez içeri dalmak için kapıyı açınca Somer üç ya da dört kır evi gibi görünen evlerin aslında tek ev olduğunu fark etti. Biri, Saumarez, hepsini kocaman, tek bir açık plana sıkıştırmış olmalıydı. Taş şömineler, yığılmış odunlar, yalın yer kaplamaları ile duvarlardaki lamba ve zıvanalar. Beyaz ve grinin tonları. Soluk çizgiler. Aşınmış ağaç parçalarından çerçeveler.

"Hoşuma gitti," dedi Somer bir anda ne kadar berbat durumda olduğunu fark ederek.

Saumarez ışıkları yakmakla meşguldü. "Banyo koridorun sonunda," dedi eliyle göstererek. "Duş almak istersen orada havlu da var, ayrıca sana giyecek bir şeyler de bulabilirim."

Her şey biraz klişe gibiydi. Bu sahnenin olduğu kaç romantik komedi izlemişti, kim bilir. Ama on dakika sonra banyonun kapısını ihtiyatlı hareketlerle açtığında yerde bir tişört gördü. Saumarez'e ait olmadığı açıkça görülen bir tişört. Saçları için yapabileceği ne varsa yapıp dikkatli adımlarla dışarı çıktı. Bir pencereden, arabasının yanında telefonla konuşan Gislingham'ı görebiliyordu. Muhtemelen Fawley'ye bugün milleti boşu boşuna üç yüz küsur kilometre yol getirip nasıl her şeyin içine ettiğini anlatıyordu.

"Bitti mi?" diye sordu Saumarez odanın diğer ucundan.

"Tişört için teşekkürler."

"Tahmin edebileceğin gibi, benim değil."

"O zaman kız arkadaşına teşekkür ederim."

Ninova

Saumarez gülümsedi. "Kızımın. Hatta net olsun diye söyleyeyim, büyük kızımın. Olivia daha on yaşında. Ama Claudia neredeyse senin boyunda. Ya da en son onu gördüğümde öyleydi."

"İsimleri çok güzelmiş."

Adam alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Eşimin seçimi. Bana kalsa Kız A ve Kız B derdim."

"Yaşadıkları yer buraya uzak mı?" diye sordu şu *son gördüğümde* ifadesi yüzünden meraklanarak.

"Vancouver senin için yeterince uzak mı?"

Artık yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Somer dudaklarını ısırdı. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim..."

"Önemli değil. Ya da benim için önemli değil. Onları özlüyorum ama bu da muhteşem bir fırsat. On dokuz kilometre uzunluğunda bir adada büyüdüm ben. Kızlarım için daha geniş ufuklar isterim."

Kadının bakışlarının pencereden dışarı yöneldiğini gördü ve gülümsedi. "Herkes bunu yapıyor. Herkes Wight Adası'ndan bahsettiğimi sanıyor. Ama aslında Guernsey. Çok daha küçük ve çok daha uzak."

"Kızlarını ne sıklıkta görüyorsun?"

Saumarez omuzlarını silkti. "Her hafta Skype yapıyoruz; yılda bir buraya geldiklerinde Kahraman Baba oluyorum. İşe yarıyor. Tamam, doğduklarında aklımdaki böyle bir şey değildi ama işe yarıyor."

Kapı çalındı ve Saumarez abartılı hareketlerle saatine bakan Gislingham'a kapıyı açtı.

"Artık gidebilir miyiz?"

Gislingham kadının üzerindeki tişörte bakıyordu. Pembe mavi payetlerle *Beyonce* yazıyordu. Somer kızardı. "DA nezaket gösterip bunu bana verdi de."

"Kızlarımdan birinin," dedi Saumarez neşeyle. Bu da Gislingham'ı hemen şüphelendirdi. Çünkü bir saat kadar önce eline baktığında adamın yüzüğü yoktu.

Utanç verici bir sessizlik çökünce Saumarez boğazını temizledi. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"Ondan biraz bahsetsene," dedi Gislingham arabasına doğru yürürlerken.

Somer ufaktan kızardı. "Bilmiyorum. Bana iyi biri gibi geldi."

Gislingham'ın dilinin ucuna onun bir başka DA'yla samimi olmasına Fawley'nin ne diyeceğini sormak geldi ama tam vaktinde kendini tuttu. Ne de olsa patronuyla arasında bir şey olup olmadığını *bilmiyordu.* Ayrıca kadının özel hayatında ne yaptığı da yalnızca kendisini ilgilendirirdi. *Hâliyle.* Ama aynı zamana sinirlendiği, sinirlendiğine sinirlendiği ve kadının kendisinin sinirli olduğunu bilmesine ama muhtemelen bunu da onları sürüklediği şu lanet olasıca yaban kazı avı yüzünden sanmasına iki kat sinirlendiği de bir gerçekti.

Geri dönüş yolunda ikisi de hiç konuşmadı.

***

Stacey Gunn'la telefon görüşmesi
9 Ocak 2018, 09.11
Görüşmeyi yapan Dk E. Somer

SG: Alo? Kimsiniz?
ES: Ben Dedektif Erica Somer. Santral sizi bana bağladı. Southey Caddesi'ndeki yangını araştıran ekiptenim.

Ninova

SG: Tamam. Güzel. Yaptığınız çağrıyı duydum. Yerel haberlerde. Bu nedenle arıyorum.

ES: Esmondları tanır mıydınız, Bayan Gunn?

SG: Yalnızca onu. Samantha'yı. Birlikte pilates yaptık. Nerede yaşadığını hiç bilmiyordum, orun için o korkunç yangının çıktığı evin onunki olduğunu anlamadım. Ama adamı sadece bir kez gördüm. Kocasını yani. Bir dersten sonra onu almaya geldi. Bu sayede televizyonda görünce tanıdım.

ES: Bayan Esmond'ı en son ne zaman gördünüz?

SG: Son zamanlarda pek gelmedi. Yani derse gelmedi demek istiyorum. Hamile kalınca bıraktı, sonra da hiç gelmedi.

ES: O zaman üç yıldan fazla bir zamandır onu görmediniz?

SG: Özür dilerim, iyi ifade edemedim. Onu Woodstock Yolu'ndaki doktorda gördüm. İki ay önce olmalı. İki çocuğu da yanındaydı. Ama ne yalan söyleyeyim, onu tanımakta güçlük çektim. Korkunç görünüyordu. Saçlarını meczup gibi rastgele toplamıştı, makyajsızdı. Eskiden hep çok güzeldi. Pilates dersinde bile. Sanırım kocası öyle seviyordu.

ES: Neden öyle dediniz?

SG: Onu almaya geldiği gün... Montunu giymesine yardım etti ve bir adım geriye gidip ona baktı, sonra saçından bir tutam alıp kulağının arkasına attı. Doğrusunu söylemek gerekirse biraz tuhaftı.

ES: Size hiç kocasından bahseder miydi?

SG: Pek değil. Havadan sudan konuşurduk. Ama şimdi geriye bakıp düşününce kocası hakkında konuşurken gerçekten çok dikkatli olmaya çalıştığını anlıyorum. Münasebetsiz bir şey söylememeye çalışıyormuş.

ES: Anlıyorum. Bayan Esmond'ı doktorda gördüğünüzü söylediniz. Neden orada olduğunu söyledi mi size?

SG: Yani, çocuklar için olmadığını biliyorum. İçeri girdiğinde onun adını söylediler. Ama bana sorarsanız ne olduğu ortada.

ES: Evet?

SG: Doğum sonrası depresyon. Kuzenim de yaşadı. O da aynı onun gibi görünüyordu. Sanki gözünün feri sönmüş gibiydi.

***

Somer telefonu kapatıp bir süre sessizce oturdu. Sonra birden kalkıp odadan çıktı. Beş dakika sonra Everett kadınlar tuvaletinin kapısını açtığında onu orada aynaya bakarken buldu.

"İyi misin?"

Somer içini çekti. "O kadar mı belliydi?"

Everett soğuk bir tavırla gülümsedi. "Muhtemelen adamların çoğu anlamadı. Ama eğer hâlâ şu Calshot olayı için endişeleniyorsan ciddiyim, buna gerek yok. İyi bir fikirdi. Orada olduğunu ama biz gidip bakmadığımız için neler olabileceğini düşünsene."

"O değil," dedi Somer aceleyle. "Samantha Esmond'ın arkadaşlarından biriyle konuşuyordum. Ya da *arkadaş* ifadesine yakın sayılabilecek bir şeyi işte."

Everett ona yaklaşıp lavaboya dayandı. "Haklısın, daha önce bunu düşünmemiştim ama onu tanıyan hiç kimse de ortaya çıkmadı, öyle değil mi?"

"Kocasının, arkadaşlarını çok da *onaylamadığı* izlenimine kapıldım."

"Peki bu kadın ne dedi?"

Ninova

Somer ona döndü. "Samantha'yı doktorda görmüş. Ona neden orada olduğunu söylememiş ama kadın doğum sonrası depresyon yüzünden olabileceğini düşünüyor. Bunu yaşayan birinde gördüğü belirtileri Samantha'da da görmüş."

İkisi de sustu. Somer tekrar başka tarafa döndü ama Everett hâlâ ona bakıyordu. Somer'la arkadaş olduklarından beri onun hakkında yaptığı parça parça gözlemler birden yerine oturdu.

"Sen de aynı durumdasın, değil mi? Yani öyle birini tanıyorsun?"

Somer ona baktı. "Ablam. Benden üç yaş büyük."

"Ne oldu?" diye sordu Everett yumuşak bir sesle.

Somer iç geçirdi. "Korkunçtu. Kath her zaman ayak uydurulması zor insanlardandı. İlk başta çok çekici gelir insana ama..."

Belki bu da Somer hakkındaki bir ipucu verir, diye düşündü Everett. Onun kadar çekici birine göre, Somer hiçbir zaman görünüşüne takıntılı değildi. Ama ablası gibi bir afetin varlığı bunu açıklardı.

"Kath her zaman okulun gözdesiydi. Harika bir derece yaptı, önemli bir hukuk firmasında işe girdi, ona tapan bir adamla evlendi. Otuz yaşına geldiğinde de bebek sahibi olacaksa bu fikre alışması gerektiğine karar verdi. Tüm planlarını yaptı. Yatılı bakıcı tutacaktı, işe dönecekti. Bebek de çok güzeldi. Görüp görebileceğin en muhteşem minik kız. Ama Kath ona bakmaya dayanamıyordu."

Everett uzanıp Somer'ın omzuna hafifçe dokundu. Söylemediği ne çok şey olduğunu biliyordu; çok zor olmalıydı. "Bebek şimdi kaç yaşında?"

"On sekiz aylık. Kath vaktinin büyük bir kısmını bir zamanlar olduğu kişi olabilmek için çabalamakla geçiriyor. Ama henüz işe dönmedi. İş yerinden uzun süreli hastalık izni

Ninova

verdiler. Çoğu insanın DSD'nin ne kadar uzun sürebileceğine dair bir fikri yok."

Everett'ın yüzü asıldı. "Hakikaten çok zor olmalı. Özellikle de kocası için."

"Stuart mı? O tam bir kahraman. Onun gibi bir partneri olmasaydı Kath bunlarla nasıl başa çıkardı diye düşünmekten bile korkuyorum."

İkisi de sessizce duruyor ama aynı şeyi düşünüyorlardı: Samantha Esmond'ın hayat ortağı bu konuda nasıldı acaba?

Kapı yine açıldı ve üniformalı PM'lerden biri içeri girdi. Everett ve Somer birbirlerine başlarını salladılar.

Kabinin kapısı kapanırken, "Pekâlâ," dedi Everett daha canlı bir sesle. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Yarın ilk iş ailesiyle konuşmaya gideceğim," dedi Somer. "Bakalım bize neler anlatacaklar."

"Samantha'nın ailesinin hiçbir şey dememesi biraz tuhaf değil mi?"

Somer başını salladı. "Stu annemlere anlatana kadar aylar geçti. Bazen paylaşılan bir sorun her şeyi iki kat zorlaştırır. Özellikle de uzakta yaşayan ve yardımcı olmak adına yapabilecek hiçbir şeyi olmayanlar için."

Everett arka planda, aşmaması gereken bir acı sınırı olduğunun farkındaydı.

En azından şimdilik.

***

Arabadayken telefon çaldı. Çevre yolundan çıkmak için sıkışan trafikte bekliyordum. Trafiğin yoğun olduğu sabah saatlerinde bu şehirde nereden nereye gittiğinin hiçbir önemi olmuyordu (inanın bana, hepsini denedim) ve her durumda trafiğe sıkışıp

Ninova

kalıyordunuz. Pek keyfim yoktu ve telefonu açıp açmamak konusunda kararsızdım. Ta ki kimin aradığını görene kadar.

"Alex? Sesini duymak ne harika. Nasılsın? Kız kardeşin nasıl?"

Abartılı coşku, Fawley, çok abartılı.

Sessizlik. Bu hiç iyi değil.

"Alex?"

"O kadın kim, Adam?"

Kalbimi hangisi daha fazla buz kestirdi acaba: Sorusu mu yoksa ses tonu mu?

"Kim kim? Özür dilerim ama anlamıyorum."

"Yapma. Korkunç bir yalancısın, her zaman öyleydin."

"Cidden ne dediğini zerre kadar anlamadım."

Nefes aldığını duydum. Düzensiz, öfkeli bir nefes. "Mektuplarımı almak için bu sabah eve uğradım..."

"Bana söylemeliydin. Seni beklerdim. Neden söylemedin?"

"Tam çıkarken Bayan Barrett'ı gördüm."

Kendisi bolca boş vakti olan, işgüzar karşı komşumuzdu. Bu da hiç iyi değildi.

"... seni *onunla* gördüğünü söyledi."

"*Kiminle?* Dinle Alex, sana yalan söylemiyorum ve neden bahsettiğini de bilmiyorum. Ciddiyim. Senin bana inanmak yerine neden Bayan Barrett denilen o kadına inandığını da..."

"Çünkü yalan söylemek için bir nedeni yok!"

Bu sefer nefes alma sırası bendeydi. Biraz sakin olmalıydık. Kendime hâkim olmalıydım.

"Alex, yemin ederim. *Bilmiyorum.* Başka bir kadınla görüşme kısmına gelince de sence buna *vaktim* var mı?"

Ama daha kelimler ağzımdan dökülmeden önce hata ettiğimi anladım.

"Lütfen kapatma. Haftalardır konuşmadık ve şimdi bu mu yani? Sana yemin ederim başkasıyla *görüşmüyordum. Seni*

Ninova

seviyorum, eve dönmeni istiyorum. Daha kaç farklı şekilde söyleyebilirim bunu? Bana inanman için ne yapabilirim?"

Sessizlik.

"Bak, birtakım sorunlarımız olduğunun farkındayım. Evlat edinmek istediğini biliyorum ve ben de *tüm kalbimle* aynı senin gibi hissetmeyi diliyorum ama yapamıyorum. Ben böyle sağlam olmayan bir temel üzerine aile kurmak istemiyorum. Bu sana haksızlık ve hepsinden önemlisi, evlat edineceğimiz çocuğa haksızlık."

Bunu söylememe gerek yoktu. Daha önce söylemiştim, o da biliyordu. Kasım ayında iki ve üç yaşlarında, biri kız biri erkek iki çocuk için evlatlık aile arayan bir radyo programı dinletmişti bana. Koruyucu aile, çalışkan ve dikkatli sosyal hizmetler uzmanı; hiç tanımadıkları bu minik çocuklara bir yuva verecekleri için ağzı kulaklarında olan, birbiriyle uyum içinde ama aynı zamanda *ya çocuklar bizi sevmezse* korkusu da taşıyan yeni anne babanın anlatıldığı programın son bölümü aylar sonra çekilmişti; her ailede yaşanan günlük telaşeler içinde bu dörtlü; sevgi dolu, güzel bir aile olmuştu. Alex'in neden bunu dinlememi istediğini biliyordum; elbette biliyordum. Bana, evlat edinme konusunda herkesin benim gibi düşünmediğini kanıtlamak istemişti. Sevgi, aidiyet ve kabul görme, sonradan bulunabilecek şeylerdi. Kanıtı orada, o bölümün içindeydi: Çok etkilendikleri, yürekleri sızladığı için hikâyeye bir şey ekleyenler, karşılaştıkları zorluklar ne olursa olsun evlat edinmiş ve bu kararlarının doğruluğu kanıtlanmış olanlar; hepsi vardı. Ama sonra bir de evlat edinmeyi müebbet hapse benzeten ve her daim hissedilen o farklılığın yarattığı suçluluk hissini "bir tür zoraki çılgınlık" olarak tanımlayan ellilerinde bir kadın vardı. Alex put gibi dikilmiş, orada duruyordu. Ona bakmaya dayanamıyordum, bu yüzden pencerenin önüne geçip

Ninova

karanlıkta görmenin zor olduğu bahçeyi izlemiştim. Üç gün sonra da bana gideceğini söylemişti.

Şimdiyse hattın diğer ucunda bir sessizlik vardı.

"Alex..."

"Pazar günüymüş." Sesi buz gibiydi. "Bayan Barrett çöpleri çıkarmış ve evden çıkan bir kadın görmüş. İkinizin epey *samimi* göründüğünü söyledi." Artık sesinde acı vardı. "Sarışınmış. Yirmilerinin sonundaymış. *Çok çekiciymiş*," diye ekledi. "Komşumuz öyle diyor."

Anlamıştım nihayet. Hem onun kim olduğunu hem de bunun Alex'e neden bu kadar acı verdiğini. Onun yerini doldurmaya çalıştığımı düşünmüştü. Bana çocuk verecek kadar genç biriyle.

"O Somer'dı. Erica Somer. Bizim ekipten. Onu tanıyorsun."

Ama Alex onunla hiç tanışmamıştı. Doğum günü partimde yoktu.

"Bayan Barrett üniformalı demedi."

"Çünkü Somer artık Cinayet Büro'da. Sana söylemiştim."

"Peki orada ne işi vardı? *Bizim* evimizde? *Pazar* günü? Akşam *saat onda*?" Ama artık sesinde bir tereddüt vardı. Bana inanmak istiyordu ya da en azından ben öyle düşünmek istiyordum.

"Bana bir şeyi haber vermeye uğramıştı. Evi leş gibi görünce de ortalığı toplamama yardım etmeyi önerdi. Hepsi bu. Gerçekten."

Yine sessizlik.

"Beklediğimden daha topluydu," dedi nihayet. "Bu sabah."

"Bunu kendime mal edemem. Aslında ederdim de beni yakaladın. Hem dediğin gibi, ben korkunç bir yalancıyım."

Sesime neşeli bir tını eklemeye çalıştım. Onu etkilemek için.

Birden önümdeki trafik açıldı ve arkamdan korna sesleri yükseldi.

"Baksana, neden uğramıyorsun? Bir şeyler alırım. Bir şişe şarap. Doğru düzgün konuşabiliriz."

İç geçirdi. "Bilmiyorum, Adam."

"Ama bana inanıyorsun, değil mi? Somer konusunda?"

Sesi donuk, mutsuzdu. "Evet. İnanıyorum. Ama eve gelmeye hazır değilim. Henüz değil. Üzgünüm."

Ve telefon kapandı.

***

Bekleme salonu hıncahınç doluydu. Kuru kuru öksürenler, akan burunlarını çekenler. Ocak mikropları. Woodstock Caddesi'ndeki evlerden biri ameliyathaneye dönüştürülmüştü. Sokaktan bakınca epey dar görünen ama arkaya doğru uzayan şu Viktorya tarzı evlerdendi. Bekleme salonu arka tarafta, yazları herhâlde çok hoş olan ama o sıralarda ayak bileğine kadar kuru ve çürümüş yaprakla dolu bahçeye bakıyordu. Alt taraftaki büyük ağacın etrafı pas renginde beş santimlik iğne yapraklarla çevriliydi. *Sürekli bu pislikleri süpürmen gerekecekse kozalaklı ağacın ne manası var ki,* diye düşündü Somer.

Ameliyattan önce geldiyse de Dr. Miller'ın müsait olması için yarım saat daha beklemesi gerekti. Belli ki kadın çok bitkindi. Sımsıkı topuz yaptığı saçları barut grisiydi ve gözlüğünü başının üstüne takmıştı. Somer doktorun günde en az iki kere gözlüğünü nereye koyduğunu unuttuğuna bahse girebilirdi.

"Özür dilerim, memur hanım," dedi masasındaki eşyaları telaşlı hareketlerle düzenlerken. "Tatillerden sonraki haftalar hep böyle olur. Sizin için ne yapabilirim?"

"Samantha Esmond'la ilgili."

Doktorun huzursuzluğu geçti.

Ninova

"Ah, evet. Hakikaten şok edici." Soluk yeşil renkli gözlerindeki üzüntü gerçekti.

"Samantha'nın doğum sonrası depresyonda olabileceğini düşünen bir arkadaşıyla konuştuk. Bu doğru mu?"

Doktor elindeki tükenmez kalemi masaya vurmaya başladı. "Bu tabii ki gizli bir tıbbi bilgi. Elinizde gerekli iznin olduğunu sanıyorum."

"Sizi temin ederim ki evrak işleri usulüne uygun şekilde tamamlandı. Görmek isterseniz bende bir kopyası var."

Doktorun, blöfünü göreceğini hiç düşünmemişti ama kadın elini uzattı. Somer çantasında kâğıdı aradı. Miller gözlüğünü indirirken saçları bozuldu. Kâğıdı okudu, bir kere daha okudu, sonra masanın üzerine bırakıp gözlüğünü çıkardı.

"Evet," dedi içini çekerek. "Samantha DSS yaşıyordu. Üstelik bu ilk değildi. Matty doğduktan sonra da aynı belirtileri göstermişti ama onun notlarına bakarak, size Zachary doğduğu zaman yaşadıklarının çok daha kötü olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca daha uzun sürdü."

"Peki nasıl ortaya çıktı?"

"Her zamanki belirtiler. Hâlsizlik, yetersizlik hissi, sebepsiz yere ağlamalar, uyku problemleri."

"İlaç kullanıyor muydu?"

"Evet. Uyumasına yardımcı olsun diye daha yeni temazepam yazmıştım, anksiyete için de setralin kullanıyordu."

"Yani siz durumunu ilaç kullanmasını gerektirecek kadar ağır olarak değerlendirdiniz?"

Dr. Miller ona baktı. "Evet. Korkarım öyleydi. İlaç kullanmanın onun için en iyisi olduğuna karar vermeden önce çok farklı alternatifler denedik."

Somer tereddüt etti ama sorulması gerekiyordu. "Kendisine zarar verebileceğini düşündünüz mü hiç? Ya da bebeğine?"

Dr. Miller arkasına yaslandı. "Açık konuşmam gerekirse Zachary için endişelenmeye başlamıştık ama bu sebepten dolayı değil, onu da hemen ekleyim. Çok sık mide rahatsızlığı geçiriyordu. Nedenini bulmaya çalışıyorduk."

"Anlıyorum..."

"Ancak kesinlikle kötü muamele görmüyordu, onu da belirtmek isterim. Samantha'ya gelince, o da çok bunalmıştı. Unutmayın, ilgilenmesi gereken bir de Matty vardı. Bütün bunlar onun için çok fazlaydı."

"Kocası ona yardım etmiyor muydu?"

"Michael mı? Örnek alınacak bir adamdı. Samantha için elinden gelen her şeyi yaptı. Alışveriş, çamaşır, temizlik, Matty'yi okula götürme. Her şeyi yaptı. İnanılmaz derecede yardımcıydı."

Ya da inanılmaz derecede kontrolcüydü, diye düşündü Somer.

"Bütün bunların nasıl üstesinden geldiğini ve nasıl hâlâ böylesine önemli bir işte çalışmaya devam ettiğini bilmiyorum," dedi doktor. Belki de Somer'ın şüpheciliğini hissetmişti. "Çoğu insanı mahvederdi. Ben de dâhil."

"Peki adam stres altında olduğuna dair herhangi bir belirti gösterdi mi?"

Dr. Miller gözlerini kıstı. "Dr. Esmond stres, depresyon ya da benzer herhangi bir durum için ilaç kullanmıyordu. Matty'ye gelecek olursak, biraz öfkeli bir çocuktu ama sevildiği ve iyi bakıldığı çok açıktı. Daha ne söylememi istiyorsunuz?"

Bu yeni bir şeydi. "Matty'nin öfkeli olduğunu söylediniz. Peki bu kendini nasıl gösterdi?"

Miller elindeki kalemi tekrar masaya vurmaya başladı. "Bir parça huysuzdu. Her şeye alınganlık gösterirdi. Hassastı ve sanırım kolayca sindirilebiliyordu."

"Sindirilmek mi? Yani zorbalığa uğradığını mı söylemek istiyorsunuz?"

Ninova

Başını iki yana salladı. "Hayır. Öyle bir şey olmadığından çok eminim. Geçen sene okul hemşiresi benimle irtibata geçti, eğer öyle bir şey olsaydı bana bundan bahsederdi."

"Konu o değilse sizinle ne konuşmak istedi?"

Miller tekrar içini çekti. "Matty, annesini merak ediyormuş. Öğretmenine annesinin hayaletler gördüğünü söylemiş."

***

Telefonu çaldığında Gislingham merkeze dönmek üzere yoldaydı. Ekrana baktığında gelen aramaya cevap vermesi gerektiğini anladı.

"DÇ Gislingham."

"Chris? Ben Paul Rigby. Southey Caddesi'ndeyim. Neredesin?"

"Arabada. Ama yirmi dakikaya orada olurum."

"Güzel. Çünkü sanırım bunu hemen görmek isteyeceksin."

***

13 Haziran 2017, 14.13
Yangından 205 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Sam oğlanlarla parktan döndüğünde Michael bahçedeydi. Gün gri bir havayla başladığı hâlde güneş açmış, hava öyle ısınmıştı ki çocukları eve erken getirmek zorunda kalmıştı. İkisine de meyve suyu verdi ve bardakları yıkamaya gittiğinde kocasının yalnız olmadığını fark etti. Daha önce hiç görmediği genç bir adam vardı. Uzun boylu, yakışıklı, kargo pantolonlu ve mokasen ayakkabılar giymiş bir adam. O mesafeden bile çok

Ninova

rahat olduğu belliydi. Kafası karışmıştı, oğlanları bahçeye gönderip kendisi de arkalarından dışarı çıktı.

Adam, "Ben Harry," diyerek elini yaklaşan kadına uzattı. Bu gülüşü bu şehirde pek çok kez görmüştü. Kendi değerinize, dünyadaki yerinize ya da akşam vereceğiniz resepsiyona dair derinlerdeki varsayımlardan kaynaklanan ve pek çok çeşidi olan bir gülümsemeydi.

"Harry ilana başvurdu," dedi kocası. "Bahçeyle ilgilenecek biri için gazeteye verdiğim ilana."

"Aslına bakarsan böyle bir şey yaptığını bana söylememiştin," dedi Sam bariz bir kuşkuyla. Kocası hayatında hiç dükkânlardaki ilan panolarına kart bırakmamıştı. *Kendini neyin içine soktuğunu asla bilemezsin*, derdi.

"Bay Esmond siz eve dönmeden çimleri kesmemi umuyordu," diye lafa girdi Harry. "Sürpriz olacaktı. Ama çim biçme makinesinin benzini bitti."

"Sana yedek bidon alalım demiştim," dedi Sam sakin bir sesle konuşmaya çalışarak. Michael'ın, dırdır ettiğini düşünmesini istemiyordu. Özellikle de başka birinin yanında.

"Demek öğrencisin, Harry?" dedi ona dönerek.

Genç adam başıyla onayladı. "Henüz lisans öğrencisiyim ve paraya ihtiyacım var," dedi hüzünlü bir ifadeyle.

Matty o arada sessizce yetişkinlerin arasına girmişti. Kolunun altında topuyla babasının kolunu tutup çekiştirmeye başladı. "*Ba-ba.*"

Michael ona döndü. "İşim var, Matty. Konuşuyoruz."

"Futbol sever misin, Matt?" dedi Harry; Sam, kocasının korku içinde tıkandığını gördü. Hiç kimse ona Matt demezdi. Bunun için çok uğraşmışlardı.

Harry öne eğilip topu aldı, birkaç adım geri gitti ve numaralar yapmaya başladı. Dizinde sektirdi, kürek kemiklerinin arasında tuttu. Matty kendinden geçti.

Ninova

"Bunu yapmayı bana da öğretebilir misin?" dedi şaşkınlıktan soluğu kesilerek.

Harry topu tuttu. "Elbette," dedi. "Şimdi öğretsem nasıl olur?"

Sam, kocasının hayır demek için ağzını açtığını gördü ama Matty çoktan hoplayıp zıplamaya; ona şakadan yumruklar atmaya, ciyaklamaya başlamıştı. "Yapabilir miyim, baba? Yapabilir miyim?"

Zachary son sürat onlara doğru koşmaya ve bağırmaya başladı. "Ben de! Ben de!"

Sam, Harry'ye döndü. "Buna bulaşmak istediğinden emin misin?"

Yine o gülüş. "Tabii ki. Hiç sorun değil. Başka bir planım yoktu zaten. Hem çocukken hep bir erkek kardeşim olsun istemiştim."

Bir saat sonra çocuklar tükenmiş, Michael da yeniden çalışmasına dönmüştü. Sam mutfakta Harry'ye bira dolduruyordu.

"Güzel ev," dedi Harry odada dolanıp mobilyalara, sarkaçlı saate, üzerinde çerçeveli fotoğraflar olan piyanoya bakarken.

"Burası Michael'ın ailesinin evi," dedi neden özür dilemesi gerektiği hissine kapıldığını merak ederek. "Büyükannesi öldüğünden beri fazla bir şey değişmedi."

Harry piyanonun kapağını kaldırdı ve birkaç notaya bastı, ardından yüzünü ekşitti. "Akort edilmesi gerek."

Sam içini çekti. "Biliyorum. Devamlı bu işi organize etmeye çalışıyoruz fakat nasıl olduğunu bilirsin. Ama Matty öğrenmek istiyor."

Harry kafasını kaldırıp baktı. "Gerçekten mi? Onu desteklemelisiniz. Başlamak için en uygun yaşta."

Kapağı kapadı ve amcasının kucağında kum havuzunda oynayan çocuğun fotoğrafına baktı. Matty o fotoğrafta dört yaşında olmalıydı, ağzı kulaklarındaydı. Sam bir anda boğazında bir yumruyla onun ne zamandır böyle gülümsemediğini fark etti. Yani bu öğleden sonraya kadar.

"Tekrar geleceksin değil mi?" dedi aceleyle. "Bahçe için?"

***

Bishop Christopher's İlkokulu, Noel'den kalma süsleriyle hâlâ yorgun bir ifade sergiliyordu. Geri dönüştürülmüş süslerle dolup taşan kutuların da faydası yoktu ve pencerelere bantlanmış sim parçacıkları hâlâ duruyordu. Somer ve Everett arabadan indi; Somer buraya daha önce hiç ayak basmamıştı ama Everett gelmişti. Somer'ın Everett'tan kendisine eşlik etmesini istemesinin nedeni de buydu.

"Çok değişmiş mi?"

Everett başını iki yana salladı. "Hayır. Bazı çocuklar şimdiye kadar değişmiştir ama mekân aynı."

Aynı Daisy Mason kaybolduğunda Everett ve Gislingham'ın buraya gelip kızın öğretmenleri ve sınıf arkadaşlarıyla konuştukları gibiydi. Okuldan başka bir çocuk daha eksilmişti ve soruşturma baştan başlayacaktı.

Everett içeri girdi. Çok fazla koridor vardı ama nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Belli ki bekleniyorlardı da. Alison Stevens okul müdürünün odasının önündeki bekleme alanında huzursuzluk içinde onları bekliyordu.

Elini uzatarak iki kadına doğru ilerlerken, "DK Everett," dedi. "Bu trajik duruma rağmen sizi yeniden görmek ne güzel."

"Bu, meslektaşım DK Somer."

Ninova

Somer kadının elini sıktı ve teninin ne kadar soğuk, gülümsemesinin ne kadar gergin olduğunu fark etti.

"Lütfen içeri gelin. Matty'nin öğretmeninden de bize katılmasını istedim."

Everett içeride bekleyen kadını fark etmedi. Kocaman yuvarlık gözlüklü, rengârenk çiçekli bir elbiseyle kalın bir hırka giyen ve Stevens'ın zarif, abartısız tarzıyla keskin bir tezat yaratan uyumsuz, dümdüz ayakkabı giymiş bir kadındı.

"Bu, Emily West," dedi Stevens. "Aramıza geçen sene katıldı.

O zaman Daisy Mason'ı hiç tanımamıştı. Stevens bunu belirtmedi ama bir şey demesine de gerek yoktu. Ardından masasına döndü ve gergin enerjisini bastırmak için çay koymaya başladı. Bilgisayarın yanında, saçları zarifçe örülmüş kızının fotoğrafı vardı. Matty Esmond'la aynı yaşlarda olmalıydı.

Everett ve Somer oturdu. Emily West, müdür kadar gergin görünmüyordu.

"Matty hakkında bilgi mi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bu sabah doktorunu gördüm," dedi Somer. "Onun için endişelendiğinizi söyledi. Okul hemşiresinin onu arayacağı kadar endişelenmişsiniz."

Somer hayaletler faslını kasten atlamıştı. Bunu onların uydurup uydurmadığını merak etmiş, öyle olup olmadığını öğrenmek istemişti.

West gülümsedi. "Muhtemelen zorbalıkla ilgili bir şey olduğunu düşünüyorsunuz," diye başladı; Everett hiçbir şey söylemese de Stevens'ın yüzünde beliren gergin ifadeyi fark etti. "Fakat tüm samimiyetimle söylüyorum, öyle bir şey yoktu. Annesi için endişelenmişti. Onun pek iyi olmadığını söyledi. Sanki biri ona 'büyü yapmış gibiymiş'. Ama onu cidden endişelendiren, annesinin ona evde bir hayalet olduğunu düşündüğünü söylemesiydi."

Ninova

"Annesinin neden böyle düşündüğünü de söyledi mi?"

West başıyla onayladı. "Galiba sesler duyuyormuş."

"Hepsi bu kadar mı?"

West hayır anlamında başını salladı. "Hayır. Onu görmüş."

Everett oturduğu yerde doğruldu. "Tam olarak nerede?"

"Sanırım bir keresinde bahçede görmüş. İçeride de erkek sesi duyduğunu sanmış."

Somer ve Everett birbirlerine baktılar.

"Yani erkek olduğuna emin miymiş?"

West başını iki yana salladı. "Aslında hayır. Görünüşe göre çok iyi bakmamış. Bana göz ucuyla bakmış gibi geliyor."

"Onu gören tek insan o muymuş?"

West duraksadı. "Güzel soru. Matty görmüş ya da gördüğünü sanmış. Kullandığı kelimeleri tam olarak hatırlamam mümkün değil ama bir şeyler gördüğünü düşündüğünden eminim."

Kaldı ki "kolaylıkla etki altında kalabilen" diye tanımlanan bir çocuk bu, diye düşündü Somer. Annesi ona evde hayalet olduğunu söylediyse geri kalanı da çocuğun hayal etmiş olması mümkündü.

"Bunu anne ya da babasıyla konuştunuz mu?" diye sordu Everett.

West başıyla onayladı. "Bir sabah Dr. Esmond'la konuştum." Stevens'a baktı. "Doğru düzgün görüşmek için Matty'nin hem annesinin hem de babasının gelmesini istedik ancak Bay Esmond çok meşgul olduğunu ve Samantha'nın da kendisini iyi hissetmediğini söyledi. İlaç kullandığını ve bu nedenle bazen kendinden geçtiğini ama her şeyin kontrol altında olduğunu, endişelenmemize gerek olmadığını söyledi. Fakat Matty'yle konuşacağına dair de söz verdi. Açık konuşmak gerekirse bana biraz soğuk davrandı ama ne de olsa o bir bilim insanı. Hayalet ve gulyabani hikâyeleri pek ona göre değildi."

Ninova

Bir antropolojiste göre olmadığı kesin, diye düşündü Somer. Yoksa bunun gibi *hikâyelerin* ne manaya gelebileceğini anlayabilirdi.

"Tuhaf bir şey var mıydı?"

West aceleyle cevap verdi. "Hayır, hiç yoktu. Bütün bunlar onun için yeniydi. Doğrusu ailesi hakkında bizim bilip de onun bilmediği bir şey olunca canı sıkılan insanlardandı."

Everett not defterini çıkardı. "Peki onunla bunu ne zaman konuştunuz?"

"Geçen yaz dönemindeydi galiba. Evet, kesinlikle o zamanlar."

"Matty sonbaharda okula döndüğünde nasıldı?"

"Aslında," diye araya girdi müdür, "daha mutlu görünüyordu. Eskiden arkadaş edinmek için çok çaba harcardı ama yeni dönem başladığında daha özgüvenli gibiydi."

"Bunun belli bir nedeni var mıydı?" diye sordu Somer bakışlarını iki kadının arasında gezdirerek.

"Hayır," dedi West. "Ama bazen öyle olur. Bilhassa erkek çocuklarında. Düzensiz gelişebilirler."

Everett'ın, "Ya da meslektaşlarımız buna dayanarak hiçbir şey yapamaz," diye mırıldanması Stevens'ın alaycı bir gülümseme takınmasına neden oldu.

Somer derin bir nefes aldı; kaybedecekleri bir şey yoktu. "Peki Matty'nin, babasıyla arası iyi miydi?" Cevabı etkilememek için yumuşak bir sesle konuşmaya gayret etti.

West gülümsedi. "Belli ki Dr. Esmond biraz sertti ama Matty açık bir biçimde onu idolleştirmişti. *Sürekli* ondan bahsediyordu. Ne kadar zeki olduğunu ve ne kadar önemli bir iş yaptığını anlatıyordu. Geçen sene sınıfta babası akademisyen olan tek çocuk oydu."

"*Benim babamın işi seninkinden daha büyük,*" dedi Everett.

West sırıttı. "Onun gibi bir şey. Çocuklar birbirlerine üstünlük sağlamayı ne kadar sever bilirsiniz."

Burada akla yatmayan bir şey var, diye düşündü Somer. *Ama lanet olsun ki ne olduğunu bilmiyorum.*

"O hâlde Noel döneminin sonunda onu neyin rahatsız ettiğinden haberiniz yoktu?" diye sakince devam etti. "Evde bir sorun yoktu yani?"

West boş boş baktı. "Yoktu. Tatil için heyecanlıydı, o kadar. Tüm çocuklar gibi. Özür dilerim. Başka ne diyebileceğimi bilmiyorum."

Everett ve Somer ayaklandı. Hiç kimse çayına dokunmamıştı.

***

Gislingham geldiğinde Rigby, Southey Caddesi'ndeki garaj yolunun sonunda bekliyordu. Üzerinde siyah bir tulum, kask ve boynuna indirdiği bir maske vardı.

Eve doğru ilerlerlerken Rigby, "Daha bir saat önce bulduk," dedi. Yere diz çöküp elleriyle moloz yığınını karıştıran üçlünün yanından geçiyorlardı. "Doğruyu söylemek gerekirse önceliklerimiz farklıydı."

Garajın önüne gelince durdular. Evden birkaç metre uzakta olduğundan is lekeleri ve boyalardaki kabarmalara neredeyse dokunulmamıştı. Kapının kolundan bir tane asma kilit sallanıyordu ama Gis'in gördüğü kadarıyla doğru düzgün kapatılmamıştı.

"Ve siz sormadan söyleyeyim," dedi Rigby kapıyı açarken, "ben geldiğimde zaten bu hâldeydi. Ayrıca eldiven takıyordum. Parmak izine rastlarsanız bozulmayanlardır."

İçerideki lamba düğmesine uzandı ve neon şerit tekleyerek bir cızırtı çıkardı. Burası garaj olarak yapılıp sonradan kulübe

Ninova

olarak kullanılmış olabilirdi. Tekerlekli çöp kutuları, eskiden kalma birkaç kürek, çeşit çeşit ev döküntüsüyle dolu kutular, el arabası, bisikletler, bahçe masası ve sandalyeleri, örümcek ağlarıyla kaplı güneş şemsiyesi.

"Söyledikleri şey doğru gibi," dedi Gislingham etrafına bakarak, "atılacak eşyalar çoğala çoğala gerçekten de boş yerleri kaplıyormuş."

Fakat böyle söylediği hâlde eşyaların burada bulunma sebebinin bu olmadığını biliyordu: Çim biçme makinesi köşeye atılmıştı. Motorlu bir çim biçme makinesi.

"Yerdeki izlere bakarak," dedi Rigby sessizce, "bu makine için yedek bir benzin bidonu olduğunu tahmin ediyorum. Artık kesinlikle burada olmayan yedek bir bidon."

Gislingham'ın yüzü asıldı. "Ama bahse girerim nerede bulacağımızı biliyoruz."

Rigby başını evet der gibi salladı. "Yalnızca bu da değil. Başka bir şey daha var." Eşya yığınlarının arasından geçip Gislingham'ın da peşinden gelmesi için ona işaret etti. Arka duvarda bir kapı vardı. Tamamen başka bir yere açılan bir kapı. Çocukların resimleriyle süslü soluk renkli duvarlar, parke zemine serili parlak renkli kilimler ve bahçeye açılan cam kapı.

"Burada olduğunu fark etmedik bile," dedi Rigby, "şu kapılarda stor olduğu için sadece garajın arka tarafına kadarki yeri görebildik." Ne olduğunu görebilmek için başını arkaya çevirdi. "Bayağı güzel bir film ya da oyun köşesi, değil mi?"

Gislingham da bakıyordu: masaya, evrak klasörüne, ders kitaplarının olduğu raflara.

Burası ne film ne de oyun köşesiydi. Burası Michael Esmond'ın çalışma odasıydı.

Duzenleme
Ny.ozlem

***

Ninova

Gis, Southey Caddesi'nden aradığında sesindeki yankıdan içeride olduğunu anlayabiliyordum.

"Bir masaüstü bilgisayarla bir tane de dizüstü bilgisayar şarjı bulduk ama bilgisayarın onun yanında olduğunu düşünüyorum. Ayrıca bir yığın evrak var. Hakikaten bir *yığın*."

Derin bir nefes aldım. "Tamam, bilgisayarı buraya getir de bakayım. Korkarım bu lanet olasıca evrakı da tek tek incelememiz gerekecek."

"Tamam patron, ben hallederim."

İşi bu sefer kime yıkacak acaba, diye düşündüm. Bahis oynasaydım paramı Quinn'e yatırırdım.

"Bir şey daha var, patron. Kamera kayıtlarında nihayet Jurjen Kuiper'in arabasını tespit ettik. Saat 00.24'te çevre yolunun Littlemore çıkışındaymış. Yangın başladıktan hemen sonra olmalı, dolayısıyla bunu nasıl yapabildiğini gerçekten anlamıyorum. Gecenin o saatinde bile oradan Southey Caddesi'ne gitmek on beş dakika sürerdi ve araba kesinlikle sürat de yapmıyordu."

Ben hâlâ Kuiper'in gecenin o saatinde o kadar kötü bir havada neden arabayla dolaştığını anlamıyordum ama galiba bu da sonunu asla bilemeyeceğimiz bir başka hikâyeydi.

***

Everett ve Somer 16.30'daki ekip toplantısına tam vaktinde geldi. Somer, Everett'ın arabayı park etmesini bekledi ve polis merkezine doğru yürüdü. Yağmur tekrar başlamış ve Everett yer bulmak için çok uğraşmıştı; motoru kapatıp baktığında Somer'ın kapıda biriyle konuştuğunu gördü. O loşluk ve sağanak yağmur altında kim olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

Fawley.

Ninova

Everett yapısı gereği meraklı değildi. Dedikoduyla ilgilenmez, kimsenin işine ve tercihlerine karışmazdı. Fakat izlemekten alıkoyamadı kendini. O ve Somer birbirlerine epey yakın duruyorlardı ama bunu ıslanmamak için yapıp yapmadıklarını anlamak imkânsızdı. Tepelerindeki lamba keskin gölgeler oluşturuyordu ve artık başını eğmiş olan Fawley, daha önce gördüğünü hiç hatırlamadığı bir samimiyet ve aceleyle Somer'la konuşuyordu. O genellikle geride durur, her anlamda mesafesini korurdu. Ama bu sefer değil.

Kapıyı açıp yavaşça arabadan indi. Uzanıp arka koltuktaki şemsiyeyi aldı ve olabildiğince abartılı hareketlerle açtı. Geldiğini görmeleri için onlara fırsat vermeye çalışıyordu. Sonunda gördüler de. Çünkü o, kapıya geldiğinde Somer yalnızdı.

"Kimdi o?" diye gelişigüzel bir biçimde sordu şemsiyesini sallarken.

"Ah, üniformalılardan biri. Davanın nasıl gittiğini merak etmiş."

Everett'ın yüreği ezildi. En acemi polisin bile bilebileceği bir şeydi: Saklayacak bir şeyi olmayanlar yalan da söylemezdi.

***

Tarih: 10 Ocak 2018 Çarşamba, 15:45
Önem: yüksek
Gönderen: Colin.Boddie@ous.nhs.uk
Alıcı : DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk, CID@ThamesValley.police.uk, AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk

Konu: Kan tahlili ve toksikoloji: Vaka no 556432/12 Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23

Kurbanların üçünün de toksikoloji sonucu geldi. Özetle: Matthew Esmond'da herhangi ters bir bulguya rastlanmadı. Zachary'nin kanında oldukça fazla asetominofen (parasetamol) çıktı ki bu da Calpol gibi pediyatrik bir ilacın tedavi amaçlı kullanılan dozuyla tutarlı bir tablo sergilemektedir.

Samanta Esmond'dan alınan kanda, mevcut tedavisinde kullanılan dozla tutarlı desmetil sertralin (örneğin antidepresan sertralin) bulundu. Bununla birlikte, hem alkol (0.10/100) hem benzodiazepin (örneğin temazepam) tespit edildi. Herhangi bir şüpheye mahal vermemek için belirtmeliyim ki temazepam oranı tedavide kullanılan dozla tutarsızlık sergilese de alkolle birlikte alındığında o boyda ve kiloda bir kadını hızla sersemletebilir. Samantha'yla ilgili olarak devam eden bir test daha var. Onun da sonucunu en kısa zamanda bildireceğim.

Zachary Esmond'ın kan tahlili sonuçları da geldi. Karbon monoksit seviyesi beklediğimden düşük çıktı. Bu nedenle Zachary'nin yangın tam evi sarmadan önce zaten ölü olduğu ihtimalini göz ardı edemeyeceğim. Başka herhangi bir yaralanması olmadığından bu durumda muhtemel ölüm nedeni boğulmadır.

***

Ekip toplantısında büyük ihtimalle formumun zirvesinde değildim. Alex'in telefonu beni hâlâ rahatsız ediyordu. Bugün üç defa onu aramayı denemiş ama her seferinde sesli mesajla karşılaşmıştım. Sonra da aramayı kestim çünkü bunun beni çaresiz göstereceğini biliyordum. Gerçi sahiden de çaresizdim. Bir parçam da bunu bilmesini istiyordu.

Dolayısıyla tartışmada ipin ucunu birkaç defa kaçırmamın nedeni buydu. Bu bir bahane değil, açıklamaydı. Ben de yalnızca buna olanak tanıdım çünkü tartışabileceğimiz

Ninova

çok az şey vardı. İhbar çağrılarına, tweetlere, boşu boşuna kırılan kapılara, düşünmek bile istemediğim kadar çok vakte ve insan gücüne mal olan yüzlerce ihbara rağmen Tanrı'nın cezası Esmond'ın nerede olduğunu hâlâ bilmiyorduk. Ben de neredeyse aynısını söylüyordum. Birkaç defa Everett'ın bana baktığını fark ettim. Özellikle Somer okul ve aileyle yapılan görüşmeleri raporlarken.

"Yani," diye özetledi, "Samantha Esmond'ın doğum sonrası depresyonu yaşadığını biliyoruz artık. Ama doktor bu durumun kendisi ya da çocuklar için bir tehlike arz etmediğinde ısrarcı."

Açık açık söylemiyordu ama ne demek istediğini anlıyorduk: Samantha'yı muhtemel bir şüpheli durumuna düşürmeyi düşünen biri varsa, Somer'a soracak olursak, bunu unutabilirdi. Yangını çıkaran o değildi.

"Bundan emin misin?" dedi Baxter telefonunda Google araştırması yaparken. "Burada ağır vakaların, halüsinasyon ve paronayaya neden olabileceği ve tedavi edilmezse annelerin yüzde dördünün bebeklerini öldürmesiyle sonuçlandığı yazıyor."

Bunun üzerine odada hafif bir tedirginlik oldu. Boddie'nin söylediğini hatırladılar: Zachary yangın başlamadan önce bile ölmüş olabilirdi. Boğma da annelerin çocuklarını öldürmek için sıklıkla kullandığı yöntemlerden biriydi.

"Doğum sonrası *psikozundan* bahsediyorsunuz," dedi Somer birden. "Doğum sonrası depresyondan *değil.* Samantha'ya hiçbir zaman DSP tanısı konmadı."

"Hepsi aynı kapıya..." diye başlayacak oldu Baxter ama Somer cümlesini bitirmesine izin vermedi.

"Doğum sonrası psikozu bebek doğduktan sonraki hemen hemen iki hafta içinde başlar. Zachary *üç* yaşındaydı. DSP'nin doğumdan sonra hiçbir belirti göstermeden ilerlediği vakalar yok denecek kadar azalıyor."

Baxter önce bana, sonra Somer'a baktı. "Doğum sonrası depresyonu DPS'ye dönüşmüş olamaz mı? Bu mümkün mü?"

Somer başını iki yana salladı. "Hayır. İkisi tamamen farklı. Biri öbürüne dönüşmez."

"O hâlde eğer Samantha gerçekten bir şeyler gördüyse bununla alakası yoktu."

"Hayır, yoktu. Sanırım kullandığı ilaçlar bir etkendi ama bu doğru olsa bile hayalet görmekle tüm aileni kasten öldürmek arasında dağlar kadar fark var."

Yüzünde, bunu söyleme şeklinde bir şey vardı. Daha fazla tartışma çıkmasını engelleyen bir şey.

***

25 Haziran 2017, 16.30
Yangından 193 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Sam baştan beri bir şey olduğunu biliyordu.

"Sana bira getirdim," dedi dikkatli bir biçimde elindeki şişeyi masanın kenarına bırakırken. Çalışma odası; bahçeye açılan cam kapı, ışık ve biçilmiş ot kokusuyla yılın bu zamanlarında çok güzel oluyordu. Yazıcının üzerine konan kırmızı renkli amiral kelebeği o sıcaklıkta kanatlarını açıp kapıyordu. Fakat kocası kızgındı.

"Ne oldu?"

Adamın yüzü asıldı. "Philip. 13 Temmuz'da burada olacağını bildiren bir e-posta göndermiş bana."

"Ne kadar kalacak?"

"İki gün diyor ama onu bilirsin. İki haftaya da uzayabilir."

"Yani, buna da hayır diyemeyiz..."

Ninova

"Biliyorum, biliyorum," dedi Michael hırçın bir şekilde.

Sam dudağını ısırdı. Philip'i savunmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. En son denediğinde onun ciddi bir iş yapmak yerine dünyanın bir tropik sahilinden diğerine dolaşan büyük bir müsrif olduğuna dair yirmi dakikalık söylev dinlemişti. Ciddi iş derken, babasının cenazesi gibi. Annesine bakımevi bulmak gibi. Michael, annesiyle ilk kez dertleştiğinde konu, konu Philip'ti. Sadece altı haftayı birlikte geçirmişler ve ondan sonra tüm kişiliği öyle dikkatli bir biçimde şekil almıştı ki annesi onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmeye başlamıştı. *Her zaman* nazik, *her zaman* sabırlı, *her zaman* düşünceli. Bir gece erken saatlerde evine gelen annesi onu telefonda babasıyla konuşurken yakaladı. İlk makalesinin akademik bir dergide yayımlanacağını söylemek için babasını aramıştı ama telefonu kapadığında gözyaşları içindeydi.

"Ne yapmam gerek?" dedi. "Philip, Oxford'a girerken bile çuvalladı. Hayatı boyunca doğru düzgün çalışma zahmetine girmeyen de Philip'ti çünkü büyükbabamın bıraktığı paraları yedi. Hayal kırıklığı yaratanın *Philip* olması gerekiyordu. Ama babama sorsan Charing Cross istasyonunda yaşayan evsiz barksızlardan farkım yok."

Annesi buna itiraz etti, yanına oturup onu kollarının arasına aldı.

"O seninle çok gurur duyuyor. Öyle demek istemediğini biliyorsun."

Gözleri yaşlarla dolu, kafasını kaldırıp annesine baktı. "Ah, tabii ki öyle demek istedi. Her zaman *Philip* şöyle, *Philip* böyle. Ben büyüme çağındayken babam ona Pip derdi. Saçlarını karıştırıp ondan *büyük beklentileri* olduğunu söylerdi. Onun ne demek istediğini anlamam yıllarımı aldı ve ben bunca zaman Philip'ten, benden daha çok şey beklediğini sandım.

Böyle bir şeyin nasıl bir etki yaratacağına dair en ufak bir fikrinin olduğunu sanmıyorum."

Annesinin onun küçücük bir çocukken bu kadar üzülmesi, ardından böyle öfkeli ve hırslı bir adama dönüşmesi karşısında kalbi kırılmıştı. Michael için daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetmişti o an. Güçlü olanın kendisi olduğunu, ona bir şeyler verebileceğini, korunmaya ihtiyaç duymadığını çünkü koruyucunun ta kendisi olduğunu hissetti. Bunu ilk defa hissetmişti ve bu son olacaktı.

***

Somer öğle yemeğinde masasının yanında bıraktığı alışveriş torbalarını almak için ofise uğradı. Sandalyesinin altına yuvarlanan meyveleri almak için elleri ve dizlerinin üzerinde sürünmek zorunda kaldı. Nihayet ayağa kalktığında kendisini izleyen Quinn'i görünce şaşırdı. Bir an ne diyeceğini bilemedi; yanaklarının kızardığından, saçlarının darmadağın olduğundan emindi.

"Yardım edebilir miyim?"

Utangaç bir hâli vardı. Daha önce onunla asla bağdaştırmadığı bir kelimeydi bu.

"İyi misin diye bakmak istedim."

Doğru duyduğundan emin olamayarak ona baktı. "Neden iyi olmayayım ki?"

Quinn omuzlarını silkti. "Şey, yani, az önce orada söylediklerin... Başka bir şey anlatıyor gibiydin, sanki daha kişisel bir şey."

Somer duraksadı. Bunu konuşmak istediğinden emin değildi. En azından onunla. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Ninova

"Kız kardeşim benzer bir şey yaşadı. Hâlâ da yaşıyor," dedi sonunda. "Doğum sonrası depresyonu yani. Çok zordu. Hepimiz için."

Quinn başıyla onayladı.

"Korkunç bir leke bırakıyor insanın üzerinde, hâlâ da o lekeyi taşıyor. Pek çok kadın insanlar ne der endişesiyle yardım almıyor. Kötü anne, *histerik* anne ya da erkeklerin diğer erkekler için değil de kadınlar için kullandığı başka kelimelerle yaftalanmaktan korkuyorlar." Durdu, yüzünün daha da kızardığından emindi.

"Biliyorum," dedi Quinn sessizce. "DSD'yi biliyorum. Annemde de vardı."

Bu bilgi Somer'ı tam anlamıyla şok etmişti. Ağzını açtı, sonra tekrar kapadı.

"Bundan hiç bahsetmemiştin. Hani biz..."

Adam omuz silkti. "Dediğin gibi. Hâlâ pek çok ön yargı var. Bir de cehalet."

Gerçekten de bir nesil önce durum çok daha kötü olmalıydı.

"Sonunda annemi akıl hastanesine yatırdılar," dedi Quinn, Somer'ın düşüncelerini okurcasına. "Babam altı ay boyunca yeni doğmuş bir bebek ve sekiz yaşında bir çocukla uğraşmak zorunda kaldı. Başına ne geldiğini anlamadı bile."

Quinn kafasını kaldırdı, Somer'la ilk defa tam anlamıyla göz göze geldi.

"Daha sekiz yaşında mıydın?"

Hafifçe gülümsedi. "Babam bana sürekli abi olmak zorunda olduğumu söyledi. Yaramazlık yapmamdan daha çok endişeleneceği şeyler vardı. Ailede hiç kimse bununla ilgili konuşmadı. Sanki annem utanç verici ya da yasa dışı bir şey yapmış gibiydi. Aslında neler olduğunu yıllar sonra anladım."

Somer başını onaylar gibi salladı, doğru şeyi söylemek için çabalıyordu. Fakat bu, Quinn hakkında pek çok şeyi

açıklıyordu: onun her zaman kendi kendine yetmesi, zayıflığa tahammülünün olmaması, hiçbir şekilde kırılganlığı kabullenmeyi beceremememesi.

"Neyse," dedi omuzlarını bir parça dikleştirerek. "Yalnızca bir bakmak istemiştim."

Gitmeye yeltendi ama Somer onu durdurdu. "Quinn?"

Adam döndü. "Efendim?"

"Teşekkür ederim. Bana anlattığın için. Hiç kolay olmamıştır."

Omuzlarını silkti. "Önemli değil."

Sonra gitti.

***

11 Temmuz 2017, 10.23
Yangından 177 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

"Selam," dedi Philip, Sam kapıyı açtığında. "Bu sefer Poole'ye tahminimden erken vardım."

Michael'ın sık sık ve yüksek sesle ifade ettiği şüphelerine rağmen örnek bir sağdıç olan Philip'i düğünden sonra bir ya da iki kere görmüştü Sam.

Onu son gördüğünden bu yana zayıflamıştı ama ona yakışmıştı. Rengi güneşten açılmış saçlar, yanık bir ten, önü biraz fazla açık bir gömlek. Ayaklarının dibinde tozlu sırt çantaları ve eşya torbalarıyla duruyordu. O sırada siyah bir taksi Banburry Caddesi'ne giriyordu.

Kadının suratını görünce süklüm püklüm oldu. "Özür dilerim, biliyorum birkaç gün erken geldim. Ama sorun ola-

Ninova

caksa bütün bu ıvır zıvırı burada bırakıp birkaç saat ortadan kaybolabilirim."

Sam gülümsedi. "Hayır, sorun değil. Sadece çok şaşırdım, hepsi bu."

"Mike'ı cep telefonundan aradım ama açmadı."

Sam'in yüzü asıldı. "Öyle yapıyor. Şarjı bitmesin diye kapatıyor, sonra da unutup, 'Neden beni kimse aramıyor,' diye merak ediyor."

Philip sırıttı. "Hep bir eskiye dönüş. Hoş bir biçimde, elbette," diye de çabucak ekledi.

Komşulardan biri sokağın diğer tarafında durdu. Ayakkabılarıyla oynuyor gibi yapıyordu ama Sam, kadının Philip'i izlediğini ve zihninde iki ile ikiyi toplayıp bir yasak ilişki hesabı yaptığını anlayabiliyordu.

Geriye çekildi. "Girsene," dedi aceleyle. "Şunları taşımana yardım edeyim mi?"

"Elbette hayır," dedi sertçe. "Babam her zaman, 'Yola kendin taşıyabileceğin kadar çantayla çık,' derdi."

Michael eve geldiğinde diğerleri bahçede Philip'in getirdiği bir şişe Chablis'le oturuyordu. Zachary ayaklarının dibinde, oyuncak itfaiye arabasıyla oynuyordu. Harry de orada olmalıydı çünkü çimler biçilmiş ve poşetlere doldurulup tekerlekli çöp kutusunun yanma konmuştu. Michael'ın yüzü asıldı, sonra buzdolabına gidip dışarı çıkmadan önce bir bira aldı. Kasten ya da değil, Philip sandalyesini evi görecek şekilde çevirmişti. Bir anda ayağa kalktı.

"Mike! Bu şekilde habersiz geldiğim için üzgünüm," dedi kardeşine sarılmak için uzanırken.

"Önemli değil," dedi Michael. Kardeşine sarılırken biraz soğuktu.

Ninova

Samantha kafasını kaldırıp baktı, bir terslik olduğunu anlamıştı. Fakat yanaklarında Michael'ın haftalardır görmediği bir renk vardı.

"Sana sandalye getirdik," dedi gülümseyerek işaret ederken.

Birasını masaya koydu. "Matty nerede?"

Philip somurttu "Xbox'ında. Dışarı çıkarmayı denedim ama çok meşgul görünüyordu."

"Evet," dedi Michael. "İlk defa olmayacak." Karısına döndü. "Akşam yemeğine ne yapacağız?"

"Hepsini ayarladım," dedi Philip çabucak. "Brown's'tan sipariş vereceğim. En azından bunu yapabilirim."

İki saat sonra güneş batıyordu ve sandalyeler Philip'in Matty'yle futbol oynayabilmesi birbirlerine geçirilmişti.

Michael lavabonun önünde durmuş, makineye koymadan önce tabakları sudan geçiriyordu.

"Ne zamandır böyle eğlenmemişlerdi," dedi Sam, elinde bir tepsi dolusu bardak ve bacağına yapışmış uykulu Zachary'yle içeri girerken. "Görünüşe göre Philip, Ronaldo; Matty de Messi olmuş."

Bahçeden bir çığlık yükseldi. Philip gol atmış, tişörtünü suratına çekip bahçede koşmaya başlamıştı.

"Lavuk," dedi Michael sessizce.

"Yarın bizi kürek çekmeye götürecek," dedi Sam.

Michael ona baktı. "Gerçekten mi? Kürek çekmeyi bildiğinden emin misin? Son kürek çekişinden bu yana yıllar geçmiş olmalı."

Sam, omuzlarını silkti. "Bildiğini söylüyor." Sonra, "Hoşuna gider diye düşünmüştüm. Rahat rahat çalışabileceğin sessiz sakin bir ortamın olacak," diye ekledi.

Elbette öyle olacaktı.

Ninova

"Alışveriş yapmamı ister misin?" dedi biraz daha abalayarak. "Sabah M&S'ten piknik malzemesi alabilirim..."

"Merak etme, Phil alacağını söyledi. Sen sadece kitaba odaklan."

Kocasının omzuna hafifçe dokundu, sonra dışarı çıktı. Havada kahkahalar uçuşuyordu.

***

Quinn, Esmond'ın Southey Caddesi'ndeki ofisinin kapısını açtı, girip etrafına bakındı. Evin geri kalanından kurtulanlara bakınca Amerikan tipi şatafatlı bir yazıhane, antika bir deri koltuk ve şu yeşil siperlikli okuma lambalarından görmeyi bekliyordu. Ancak çok yanılmıştı. Parlak Dyson ısıtıcıdan Bose CD çalara, pırıl pırıl Nespresso makinesine kadar buradaki her şey hafif, modern ve şıktı. Eşya doluydu. Ceketini sandalyenin arkasına astı ve ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. Belki de bu o kadar da berbat bir iş değildi.

Tarih: 10 Ocak 2018, 18.45
Önem: Yüksek
Gönderen: Colin.Boddie@ouh.nhs.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk, CID@ThamesValley.police.uk, AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk

Konu: Kan tahlili ve toksikoloji: Vaka no 556432/12 Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23

Samantha Esmond'ın son testini tamamladım. Kan değerlerinde human koryonik gonadotropin (Hcg) biraz yüksek. Bunun nedeni kanserli tümörler olabilir ancak bu tür anormallikler olmadığından

en basit klinik açıklamayı yapmamam için bir neden yok: Samantha Esmond hamileymiş.

Mevcut değeri incelendiğinde uterusta hiçbir şey tespit edilmediği gerçeğine dayanarak bu gebeliğin en fazla dört haftalık olduğunu tahmin ediyorum. O evrede fetüs hücre yığılımı biraz daha fazla olurdu.

***

"O hâlde siz haberinin olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yani bebekten?"

Gelen Gislingham'dı, vaka odasındaydı. Farkında mıydı bilmiyorum ama Ev ve Somer'a bakıyordu.

Everett omuzlarını silkti. "Bana sorma. Ben hiç hamile kalmadım."

Somer hafifçe kızardı ve bir an için geçmişte onun hamile kalıp kalmadığını merak ettim.

"Bunu bilmek imkânsız, efendim," dedi. "Eğer doğru düzgün bir test yapmış olsaydı zaten doktor bana söylerdi."

Ama bunun bir anlamı yoktu. Bunca yıl denememize rağmen Alex o evreye bir kere gelmişti. Günler, aylar boyunca süren umutlu bekleyiş. Şu kitlerden birini alıp kendini banyoya kilitlediği günler. Onun hıçkıra hıçkıra ağladığını duyduğum günler. Solgun bir benizle sessizce ortaya çıktığı; elleri buz gibi, kollarımın arasında kaskatı durduğu o günler en kötü günlerdi. Sonra bir gün şimdi Jake olan o mavi çizgi belirdi ve ardından daha çok yepyeni umutlar ve çıldırmışçasına alınan tedbirlerle inanmadığım Tanrı'yla yaptığım anlaşmalar geldi. Acaba yanlışı orada mı yaptım diye merak ederim hâlâ. Ben yalnızca Jake'in babası olmak için dua etmiştim; ona bakmak için değil.

Ninova

"Yine de bu ona bir sebep vermiş olabilir," dedi Baxter düşüncelerimi bölerek. Somer'a bakıyordu. "Yani biliyorum, yangını Sam'in başlatmış olamayacağını söylediniz ama bu, biz onu tekrar kulüpte bulmadan önceydi. Önceki iki hamileliğinde bu kadar kötü tecrübeleri olduysa belki de üçüncüyü doğurma gerçeğiyle yüzleşememiştir."

Somer ona buz gibi bir ifadeyle baktı. "Bu kendisini öldürmek için bir neden değil. Ayrıca o çocukları öldürmek için de kesinlikle bir neden değil."

Baxter iki elini de havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Öylesine söyledim."

Somer cevap vermek için ağzını açtı ama Everett sözünü kesti. Ara bulucu bir tavır içindeydi. "Bunu tartışmakla elimize bir şey geçmez. İşin gerçeği, kendisinin bu hamilelikten haberi olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yok."

"DNA testi yapabilir miyiz?" diye sordu Asante.

Başımı iki yana salladım. "İyi denemeydi ama yok. Henüz çok erken."

"O zaman babanın Esmond olup olmadığını da bilmiyoruz," diye devam etti. "Yani... belki başkası varsa ve kocası da bunu öğrendiyse..."

"Ama o Londra'da değil miydi?"

"Hem kadının hayatında başka bir erkeğe de rastlamadık," dedim. "Ve anladığım kadarıyla bırakın yasak bir ilişki yaşamayı, evden bile nadiren çıkıyordu."

Asante geri çekildi. Ne zaman eşelemeyi bırakacağını çok iyi bilirdi. Ama bir konuda haklıydı: Bu hamilelik hiçbirimizin hesaba katmadığı bir şeydi ve beni ayakkabının içindeki bir taş gibi rahatsız ediyordu.

Kapı açıldı, nöbetçi polis gözleriyle odayı taradı.

"DK Somer? Resepsiyonda sizi görmek isteyen biri var. Bay Philip Esmond."

***

12 Temmuz 2017, 16.43
Yangından 176 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Michael sonunda çalışmayı bırakıp eve gittiğinde Philip ve Matty "What shall we do with the drunken sailor" şarkısını koro hâlinde üçüncü kez söylüyordu. Mutfakta Philip, Zachary'yi omuzlarına almıştı; Sam ise lavabonun içindeki yiyecekleri kutuya sıyırıyordu. Mutfağın her tarafına piknik kalıntıları dağılmıştı.

Philip, arkasını dönüp kardeşini kapıda görene kadar "Way! Hey! And up she rises, Way! Hay! And up she rises, Way! Hey! and up she rises, Ear-ly i the morning," diye böğürüyordu.

"Bir daha! Bir daha!" diye bağırıyordu Zachary elleriyle Philip'in kafasına vururken. "Bir daha istiyorum!"

Philip, oğlanı döndürerek masaya indirdi ve Michael'a sırıttı. "Özür dilerim. Seni rahatsız mı ettik? Gördüğün gibi biraz denizcilikle ilgili işlere daldık."

Lavabonun önündeki Sam dönüp ona gülümsedi. "Harikaydı. Neden daha sık yapmıyoruz diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Yürüyerek sadece on dakika mesafede."

Michael, abisine baktı. Tişörtü su gibiydi.

"İçine mi düştün?"

Philip acıklı bir ifade takındı. "Ne derler bilirsin; sırılsıklam olmamışsan kürek çekmiş sayılmazsın."

"Philip amca *gerçekten* iyiydi," dedi Matty. "Biz herkesten hızlı gittik. Bir tane şişko adam vardı, suya düşünce en çok suyu o sıçrattı; bir başkası da küreğini suya düşürdü."

Michael başını onaylar gibi salladı. "Hepiniz sanki..."

Ninova

Ama Matty'nin anlatacakları bitmemişti. "Sonra bir de *tilki* vardı. Çok *harikaydı*."

Michael kaşlarını çattı. "Ondan daha iyi bir kelime olmalı, Matty."

"Aslında," dedi Philip, "bayağı harikaydı. Yani tam manasıyla. Biz Vicky Arms'ın etrafından kıvrıldık ve dönüş yolunda bir anda suda boğulan bir tilki gördük. En fazla bir iki dakika önce nehre düşmüştür."

"Çok *kötüydü*," dedi Matty nefes nefese, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sanki büyücünün biri onu taşa çevirmişti."

Sam ellerini havluya silerek döndü. "Hiç böyle bir şey görmemiştim. Onun o şekilde orada durması hakikaten ürkütücüydü. Sanki nehir buz kesmişti."

Michael somurttu. "Bildiğim kadarıyla tilkiler yüzebilir."

Philip omuz silkti, ardından çığlıklar atan Zachary'yi tekrar omuzlarına aldı. "Benim tek bildiğimse," dedi, "bizim tilkinin kesinlikle yüzemediği."

***

Sonraki haftalarda Michael tilkiyi çok düşündü. Acaba doğrudan suya mı atlamıştı? Bir şey mi kovalıyordu yoksa bir şeyden mi kaçıyordu? Bir keresinde rüyasında bile görmüştü. Philip'le sandaldaydı; hava soğuktu, ağaçların arasından gidiyorlardı ve sudan belli belirsiz dumanlar yükseliyordu. Her şey cansız, siyah ve griydi. Tilki hariç. Onun rengi çok canlıydı. Üstelik sandala o kadar yakındı ki uzanıp ona dokunabilirdi. Bıyıklarını, kürkünün kalınlığını, ağzının ve gözlerinin etrafındaki köpükleri görebiliyordu. Gözleri fal taşı gibi açıktı ve dalgın bir ifadeyle ölümü izliyorlardı.

***

Bekleme salonunda dört kişi vardı ve Somer hangisinin Philip Esmond olduğunu sorma gereği bile duymadı. Yaşlı bir adam ve tazısı, telefonunda oyun oynarken bacaklarını hafifçe sallayan kapüşonlu bir siyahi genç, *Oxford Mail*'den tanıdığı genç bir gazeteci kadın ve volta atıp duran kırklı yaşlarda bir adam. Philip'in uzaktan Giles Samirez'le benzerliği çok çarpıcıydı. Aynı boy pos, aynı ten rengi, aynı fiziksel özgüven. Ancak Philip Esmond'ın yüzü endişeliydi. Dönüp kadını görünce hemen ona doğru ilerledi.

"DK Somer? Ben Philip Esmond. Doğruca buraya geldim."

Somer sağa sola baktı. "Bir kahve içmeye gidelim mi? Böylesi daha kolay olabilir."

"Michael'dan haber var mı? Onu buldunuz mu?"

Somer başını iki yana salladı. "Hayır, korkarım ki bulamadık." Gazetecinin Philip'e dikkatle baktığını görebiliyordu, bu nedenle sesini alçalttı. "Ciddiyim, bunu başka bir yerde konuşursak daha iyi olabileceğini düşünüyorum."

Philip bir an şaşkınlık içinde ona baktı, ardından, "Elbette. Tamam. En iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız," dedi.

Kafe, Carfax'a doğru birkaç kilometrelik mesafedeydi ve içeride kimse yoktu. Tam kapamak üzereydiler. Somer kahveleri aldı, Esmond'ın hesabı ödeme teklifini reddetti ve pencerenin önünde, soluk gri gökyüzüne karşı ışıl ışıl aydınlatılmış Christ Church Katedrali'ne bakan bir masaya oturdular. Yağmur yağıyordu.

"Pekâlâ," dedi Esmond sandalyesinde öne doğru gelerek. Yüzü gergindi. "Bana ne anlatabilirsiniz?"

Somer içini çekti. "Korkarım anlatabileceğim fazla bir şey yok. Kardeşinizi bulmak için elimizden gelen her şeyi yaptık ama hiçbir şekilde bir yere varamadık. Sizin aklınıza

Ninova

gelen *bir şey* var mı? Sizinle son konuştuğumuzdan bu yana hatırladığınız ve bize faydası olabilecek bir şey?"

Philip başını iki yana salladı. "Çok kafa patlattım ama gerçekten aklıma bir şey gelmedi. Öyle çok yakın sayılmazdık. Yani onu severdim, o benim küçük kardeşimdi ama o köprünün altından çok sular aktı."

Kafenin kapısı açıldı; bebek arabasındaki bebeği ve bir parmağı ağzında, paltosunun ucunu sımsıkı tutan oğluyla bir anne girdi. Çocuklar Michael Esmond'ınkilerden küçüktü ama fazla da küçük değildi. Philip gözlerini kapatıp Somer'a döndü.

"Ne yapabilirim? Mutlaka yapabileceğim *bir şeyler* vardır."

"Belki annenizle konuşabilirsiniz. Biz denedik ama tanıdığı biriyle konuşması daha iyi olabilir."

Philip başıyla onayladı. "Evet. Haklı olduğunuza eminim. Yarın ilk iş oraya gideceğim." Kaşığını alıp elinde oynamaya başladı. "Zaten gitmem lazım. Sadece onu görmek için değil, cenazeler hakkında da konuşmam gerek. Gerçi her hâlükârda gelecek durumda olmayacaktır."

Somer başıyla onayladı. Ev de aşağı yukarı böyle bir şeyler söylemişti.

"Galiba Giffordları da görmem gerek."

"Aranız iyi değil mi?"

Kaşık bir tangırtıyla düştü. "Aslında öyle denemez. Dürüst olmam gerekirse onları pek tanımıyorum. Ama Mike onları her zaman bir parça baskıcı bulurdu. Yani, Mike işte. Galiba Laura'yla iyi geçinirdi." Somer'a baktı ve yüzündeki ifadeyi gördü. "Merak etmeyin. İşleri olduğundan daha kötü bir hâle getirecek değilim. Ne onlar ne de kendim için."

***

Döndüğümde ev iki misli boş göründü. Bir fark olmamalıydı ama olmuştu: Alex'in yakın bir zamanda burada olduğunu bilmek ama şu anda onu görememek. Parfümünün kokusunu bile alabiliyordum ya da zihnim bana oyun oynuyordu. Hüsnükuruntu işte.

Buzlukta yarım pizza ve dolapta yarım şişe şarap vardı; yani benim akşamım da böyle geçecekti. Pizzayı mikrodalgaya koyup perdeleri çekmeye gittim. Babama benzemeye başladığımın farkındaydım ve bu beni rahatsız ediyordu. Kışları bizi deli ederdi. Her sabah, kurulu saat gibi, elindeki bezle odadan odaya gezip camlardaki buharı silerdi. Gerçi ben kendime bu kadar programlı olmadığımı telkin ediyordum. Henüz değildim.

Oturma odasında bir an durdum, bir şeylerin yerinde olmadığını anlayabiliyordum. Birkaç gündür, Somer buraya geldiğinden beri bu odaya girmemiştim. İşte bu olmalıydı. Temizlik yaparken bir şeyleri yerinden oynatmıştı muhtemelen. Fazla bir şey değildi ama fark etmem için yeterliydi. Sonra ne olduğunu anladım: Şöminenin üzerindeki fotoğraflar farklı dizilmişti. Bir anda Somer'ın şu an benim durduğum yerde durup fotoğraflara baktığını, hayatımın özel bir parçasını ilk defa gördüğünü hayal ettim. Nikâhımız: Alex, dönüp de yolun sonunda onu gördüğümde nefesimi kesen, üzerine oturan, uzun, fildişi saten bir gelinlik giymişti. Sicilya'da balayı: yanık tenli, mutlu, Agrigento'da gün batımına karşı şampanyalarını içerken. Ve Jake. Tabii ki Jake. Bebekken; okuldaki ilk gününde; sahilde bütün gün yapmak için uğraştığı kumdan kalesiyle. Şimdi on iki yaşında olmalıydı. Ortaokulda. Artık kumdan kale yapmak yerine kafayı kızlara takmış olacaktı.

Cinayet Büro'da kayıp çocukların fotoğrafları üzerinde yaşlandırma tekniği uyguladığımız yazılım programlarından kullanıyorduk. Bir keresinde Alex, Jake'in fotoğraflarından birini oraya yüklememi istemişti ancak ben bunu yapamaya-

Ninova

cağımı çünkü her kullanımın kaydedildiğini ve bunun etik olmayacağını söyleyip reddetmiştim. Ona söylememiştim ama aslında bunu çoktan yapmıştım. Bir gece, herkes evine gittikten sonraydı. Ölmeden iki hafta önce çektiğim fotoğrafıydı. O kadar yakınlaştırmıştım ki üst dudağının üzerindeki izler bile görülebiliyordu. Fotoğraftan hemen önce suratını asmış ve kamera da bunun gölgesini yakalamıştı: Kaşlarının arasındaki o çizgiyle koyu renkli gözleri düşünceliydi. O zamandan beri merak ediyordum; acaba bunu planlıyor muydu, ne yapacağını biliyor muydu? Doktorlar bize genç yaşta canına kıyan çocukların, ilerisini düşünme ihtimallerinin çok düşük olduğunu söylemişti. Öyle olsa bile bu fotoğraf bana büyük acı veriyordu. Belki de bu yüzden yazılıma eklemek için onu seçmiştim. Bu kapkaranlık boş odada oturmuş, onun o sevgili yüzünün uzayıp yumuşak hatlarının sertleşmesini izlemek çok ürkütücüydü. Onu on beş, yirmi, yirmi beş yaşlarında gördüm. Koca bir adam olduğunda, beni büyükbaba yaptığında nasıl görüneceğine şahit oldum. Onu benim şimdiki yaşımda gördüm. Gerçek çocuk zamanda donmuş olabilirdi ama benim zihnimde o ve ben birlikte, el ele yaşlanıyorduk.

***

Ertesi günkü toplantı on dakikadan uzun sürmedi. Dava aynı yerde dönüp durmaya başlamıştı. Sürekli aynı yere geliyorduk. Çıkmaz sokaklar, yanlış başlangıçlar, açmazlar. Evrak işleri, ayak işleri, telefon işleri. Gerçi yeni bir bakış açımız vardı: Esmondların mali dökümleri nihayet gelmişti. Gislingham'ın her zaman dediği gibi, mesele aşk değilse paraydı ve ne yazık ki Baxter için para, yatırım yapılabilecek kadar ilgi çekici değildi. Daha sonra vaka odasına baktığımda eli çenesinde, boş gözlerle bilgisayarına bakıyordu. Yanında da kahve ile

hâlâ karısından gizleyerek yediği çikolata barlardan biri vardı. Ama sen söylemezsen ben de söylemezdim.

***

Quinn sabah saat 09.45'te Esmond'ın ofisinin kapısını sertçe açarak içeri girdi, çantasını yere bıraktı. Bu sefer adamakıllı hazırlıklıydı. Yanında sadece kahve makinesi için kapsüller değil, acıkırsa yemek için Summertown'daki pastaneden aldığı kruvasanlarla bir de sandviç vardı. Espressosunu yaparken dedektiflerin molozları el arabalarına yükleyip taşırken çıkardığı gürültüyü duydu. Hava açıktı, hatta ağaçlarda zamansız açmış birkaç tomurcuk olmasına rağmen bu soğukta dışarıda, molozların arasında olup da iliklerine kadar üşümektense o sıcacık odada olduğu için çok memnundu. Başa çıkması gereken tek şey can sıkıntısıydı: Belli ki Esmond kendisine verilen her bir kâğıt parçasını dosyalayanlardandı. Ay ay tasnif edilip büyük ataşlarla tutturulmuş kasa fişleri, kredi kartı ekstreleri; elektrik, doğalgaz, su faturalarının yanı sıra yıllık düzenlenmiş belediye vergileriyle doluydu oda. Hatta bir kutu dolusu aile albümü ile Esmond'ın bazı eski okul ödevleri ve Griffin'den okul karneleri bile duruyordu. Dördüncü sınıftaki tarih öğretmenine göre on dört yaşında "hırslı ve tavizsiz"di ve notları A'yken bile ondan bahseden coğrafya öğretmeni çocuğun kendisini fazla "zorladığını" düşünüyordu. Tüm bunlar Annabel Jordan'ın tarif ettiği adama çok uyuyordu.

Quinn kutuyu biraz daha eşeleyince Esmond'ın okuldaki ilk yılından kaldığını düşündüğü kaldığını düşündüğü telli bir defter buldu. İlk sayfanın başlığı "Ailem"di. Kafası karışan Quinn defteri aldı, arkasına yaslanıp okumaya başladı.

***

Ninova

Ailem

Bence aile çok önemli. Nereden geldiğini bilmek çok önemli. Ben ailemle çok gurur duyuyorum. Tarihleri Viktorya dönemine dayanıyor. Büyük büyükbabam Polonya'dan İngiltere'ye gelmiş. Adı ZACHARJASZ ELSZTEJN imiş. Buraya gelmiş çünkü bir başarı hikâyesi olmak istiyordu. Hayali, kendi şirketini açmak ve bir sürü para kazanmakmış. Londra'nın doğusunda bir ~~mücever~~ mücevher dükkânı açmış. Adı Zachary Esmond ve Oğlu imiş. Adını değiştirmek zorunda kalmış çünkü İngiltere'de hiç kimse önceki adını nasıl telaffuz edeceğini bilmiyormuş. Sonraları iki tane daha dükkân almış, derken ~~Nightsbridge~~ Knightsbridge'de bir tane daha almış. Harrods'ın yanındaymış. Çok küçükmüş ama güzel bir yerdeymiş. Ondan sonra çok başarılı olmuş. Babamın büyük büyükbabamdan kalma altın bir saati vardı. Zincir kayışlı, kocaman bir şeydi. Artık öyle bir şeyi kimse takmaz. Üzerinde Lehçe bir söz yazıyordu. 'Blizsza koszula ciatu'. İngilizcesi "Gömleğe en yakın olan şey bedendir," gibi bir şeydi. Babam, bize en yakın şeylerin en önemli şeyler olduğunu ve ailenin de bunların en önemlisi olduğunu söylerdi.

Ailem 1909'dan beri Oxford'da yaşıyor. Büyük büyükbabam ziyaret için gelmiş ve çok güzel bir yer olduğunu düşünmüş. O zamanlar Southey Caddesi'nde evler varmış ve o da birini almış. Eve adını veren de büyük büyükbabammış. Latince "şanslı" anlamına gelen Felix Evi demiş buraya. Çünkü burada yaşadığı için kendini şanslı hissetmiş. O evde yaşayan tek aile biz olduk. Buralarda böyle başka bir ev olduğunu sanmıyorum. Büyükbabam aynı zamanda şirkette

çalışmış, babam da şimdi çalışıyor. Sanırım abim Philip de çalışacak. Büyüdüğümde Oxford Üniversitesi'ne gitmek istiyorum. Bu da BENİM rüyam.

***

HM Sorgu Yargıcı Oriana Pound'un huzurunda
Oxford Ölüm Vakası İnceleme Dosyası
County Hall, New Road, Oxford

Yürütülen tahkikat: 10 Ocak 2018 Çarşamba, 11.00
33 yaşındaki Samantha Esmond ve 3 yaşındaki Zachary Esmond 4 Ocak 2018'de;
10 yaşındaki Matthew Esmond 7 Ocak 2018 tarihinde Oxford'da hayatını kaybetti.
Kraliyet kovuşturma biriminin açıklamasına göre tahkikat, polisten gelecek ileri soruşturma sonuçlarının incelenmesi için tehir edilmiştir. Suçluluk isnadı ihtimali göz önüne alındığında Bayan Pound her üç cesede de tekrar otopsi yapılmasını ve ardından defin işlemleri için aileye teslim edilmeleri emrini verdi.

***

Jason Morrell'la telefon görüşmesi, Walton Manor Motors, Knatchbull Caddesi, Oxford
11 Ocak 2018, 11.50
Görüşmeyi yapan DK A. Asante

AA: Ben DK Asante. Santral bize iletmek istediğiniz birtakım bilgiler... Southey Caddesi'ndeki yangınla ilgili bilgiler olduğunu bildirdi.

JM: Evet, araba hakkında. Arabayı arıyorsanız burada. Garajda. Geçen hafta muayenesini yaptık, o günden beri de ön tarafta bekliyor. Lastiklerinden bir tanesini değiştirmek zorunda kaldık ama onun dışında bir sorun yoktu. Ön tarafta, gitmeye hazır bekliyor.

AA: Anladım. Bay Esmond arabayı ne zaman getirdi?

JM: Salı falan olabilir. Kaydını Mick yaptı. Bekleyin…
[boğuk sesler]

Evet. Kesinlikle salı. Ayın ikisinde. Sabah saat 09.15 gibi.

AA: Sizden biri o günden sonra onunla konuştu mu hiç?

JM: Lastikle ilgili birkaç mesaj bıraktım geçen hafta. Arabanın çıkartılabilmesi için yaptırılması gerektiğini ve eğer kabul etmeyecekse beni aramasını, aksi takdirde lastiği değiştireceğimi söylediğim bir mesajdı. Aramadı.

AA: Arkadaşınız Mick o sabah Bay Esmond'da bir tuhaflık sezmiş mi? Dikkatini çeken bir şey olmuş mu?

JM: Hadi ya! Onu mu soruyorsunuz? Bekleyin.
[daha çok boğuk ses]

Yalnızca acelesi olduğunu söyledi. Bir parça kabaymış. Ama bulalardakilerin çoğu böyle, dostum. Hiç şaşırtıcı değil.

***

Duzenleme
Ny.ozlem

15 Temmuz 2017, 15.12
Yangından 173 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford.

Michael arkasına yaslanıp gözlerini kapadı, güneş tenini ısıtıyordu. Barbekü ve içtiği birkaç biradan sonra canı hiç çalışmak istemiyordu. Philip'in ziyaretinin tadını çıkarmıyordu ama şu son birkaç gün de çok güzeldi. Sam haftalardır olmadığı kadar iyi görünüyordu ve Matty de o lanet olasıca Xbox'ın başında daha az oturup dışarıda daha çok vakit geçirmişti.

Çim biçme makinesinin bahçenin diğer ucundan gelen yaza mahsus uğultusunu, biraz daha yakındaki çocuk havuzundan gelen heyecan dolu çığlıkları ve su seslerini duyabiliyordu. Philip, Matty'ye beden sörfü öğretiyordu. Michael'ın görebildiği kadarıyla pek de başarılı sayılmazdı. Gözlerini aralıyor, Philip'in musluğun başında havuzu tekrar doldurduğunu görüyor, sonra tekrar arkasına yaslanıyordu. İçi geçmiş olmalıydı çünkü kendine geldiğinde karısıyla Philip'in biraz ileride konuştuklarını duydu. Uyuduğunu düşündükleri için fısıldıyor olmalıydılar. Gözlerini açacaktı ama bir şey fikrini değiştirmesine neden oldu. İlk başta konuşmaları havadan sudandı. Philip'in sonbaharda teknesini nereye götüreceği, annelerinin nasıl olduğu falan. Sonra birden atmosfer değişti.

"Bak," dedi çekinerek, "Eğer istersen, 'Bas git, kendi işine bak,' diyebilirsin bana ama her şey yolunda mı?" Şezlongdan bir çatırtı geldi, Philip kadına doğru eğiliyor olmalıydı.

"Neden sordun ki?" dedi Sam temkinli bir sesle.

"Bilmiyorum, sadece aklında bir şey varmış gibi geldi bana. Mutsuz görünüyorsun. Neyse, bana öyle geldi herhâlde."

Sessizlik oldu. Sam kocasını işaret etmiş olmalıydı ki Philip, "Endişe etme, seni duyamaz. Stella yüzünden yarım saattir horul horul uyuyor," dedi.

Ninova

Michael'ın sandalyenin kolunu tutan eli gerildi ama hareket etmedi. Diğer tüm hisleri daha da keskinleşmişti. Hemen yanında bir arı uçuyordu. Komşunun köpeği havlıyordu. Yeni biçilen çimlerin kokusunu alıyordu.

"Bu arada ne zamandır sürüyor bu?" diye sordu Philip. "Şu içki meselesi yani."

"Öyle bir *içki içmek* değil bu..."

"Eskiyle kıyaslayınca öyle. Eskiden kırk yılda bir içerdi."

"Biliyorsun, üzerinde çok fazla yük var." Karısı derin bir nefes aldı. "Yaşadığım sorunlardan sana bahsetmedi mi?"

"Depresyondan mı?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Evet, anlattı. Ama şey düşünmüştüm, yani bunca zaman geçtikten sonra..."

"İşte bu yüzden kimseye anlatmadım," dedi Sam hüzünle. "Şimdiye kadar iyileşmiş olmam gerektiğini, *kendimi toparladığımı* düşündüler. Zachary de iki yaşını geçtiğine göre depresyondan kurtulmuş olmalıydım. Ama kurtulamadım." Sesi ağlamaklıydı. "Ne zaman geçeceğini merak etmeye başladım."

"Doktor ne diyor?"

"İlaç verdi ama *nefret ediyorum*, Philip. Nefret ediyorum. Sanki bir sisin içinde yaşıyor gibiyim. Doğru dürüst düşünemiyorum, hiçbir şey *yapamıyorum*. Ayrıca Michael da onca işinin ve araştırmasının yanında bir de çocuklara bakmak zorunda kalıyor ve bu hiç adil değil. Yemek, çocukları okula götürüp getirmek, evi idare etmek... Hepsi çok fazla."

"Evet, haklısın," dedi Philip ağır ağır. "Lanet olasıca ev."

"Ben de o yüzden ilacı bıraktım..."

"Sen doktoruna danışmadan ilaç kullanmayı mı bıraktın?"

Michael nefesini tuttu. Karısının ilaçlarını kullanmadığını ilk defa duyuyordu.

"Başka çarem yoktu. Ama ilaç kullanmayınca daha da kötü oldu."

Ninova

"Hiç şaşırmadım..."

"Hayır," dedi kadın üzüntüyle, "anlamıyorsun. Tam da o zaman başladı. Diğer şey."

Sandalye tekrar gıcırdadı. Sam ağlıyordu; Philip kolunu omzuna atmış olmalıydı.

"Bana anlatabilirsin," diye fısıldadı adam.

"Bir şeyleri kaybedip duruyordum. Bir şeyi bir yere bırakıyor, sonra da onu daha önce de baktığım ama bulamadığım başka bir yerde buluyordum."

"Çok normal. Aynısı bana da oluyor."

"Sadece o değil. Sesler de duyuyorum. Evin içinde. Sanki biri varmış gibi. Geçen hafta birden burnuma yanık kokusu geldi ama yanan bir şey yoktu."

"Belki biri barbekü yapıyordu? Tam zamanı."

"Hayır, dediğim gibi, evin *içindeydi.*"

Philip ona ilaçları bırakmanın olası yan etkileri hakkında bir şeyler söylüyor ama Sam hüngür hüngür ağlıyordu.

"Mike'la konuştun mu bu durumu?" dedi nazikçe. "Ya da doktorla?"

"Çok korkuyorum."

"Korkuyor musun? Neden korkuyorsun?"

"Google'a baktım," dedi, sesi titriyordu. "Bütün internet sitelerinde halüsinasyonların doğum sonrası psikozunun belirtilerinden olduğu yazıyordu ve ben de öğrenirlerse Zachary'yi benden alırlar diye korktum. Ona zarar vereceğimi, onun benim yanımda güvende olmadığını düşünebilirlerdi ama sen bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi? Ben çocuklarıma asla zarar vermem..."

Sam perişan durumdaydı ve Michael, Philip'in onu teskin etmek için her şeyin yoluna gireceğini söylediğini duyabiliyordu.

Sonra birden kuru toprak üzerinde seken futbol topunun sesini duydular. Yakındaydı. Gittikçe yaklaşıyordu.

Ninova

"Annem neden ağlıyor?" dedi Matty.

"Biraz canı sıkkın," dedi Philip. "Endişelenecek bir şey yok, Matt."

"Ronaldo'yla Messi oynayabilir miyiz yine?"

"Hemen geliyorum. Önce annenle konuşmam gerek. Hadi şimdi gidip dolaptan bir tane meyve suyu al kendine, bir tane de Zachary'ye getir."

Matty biraz mızmızlansa da Michael sonunda eve doğru yürüyen çocuğun ayak seslerini duydu.

"Her şey için özür dilerim," dedi Sam. "Bütün bunlar içinden çıkılmaz bir hâl aldı."

"Benden özür dilemene gerek yok. Ciddiyim. Ama bence ilaçlarını tekrar kullanmaya başlasan iyi olur."

"Başladım. Doktora gittim. Ona anlatmadım. Yani biliyorsun işte olanları. Sadece ilaçların bana iyi gelmediğini söyledim. O da başka ilaç verdi."

"Peki onlar daha mı iyi?"

Sessizlik. Sam başıyla onaylamış olmalıydı.

"Ondan sonra da başka hiçbir şey olmadı, değil mi? Şu tuhaf şeyler?"

Bir sessizlik daha.

"Yani sadece ilaç kullanmayı bıraktığında olduğuna göre bu iyiye işaret olmalı, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Ama yine de doktorunla konuşman gerektiğini düşünüyorum, her şeyi anlatmalısın. Ne olur ne olmaz diye. Endişelenmene gerek yok. Kötü bir şey olmayacak."

"Söz verir misim?" diye fısıldadı Sam.

Michael yeterince dinlemişti; sandalyesinde hafifçe kıpırdandı, uyanırmış gibi yaptı. Gözlerini açtığında kardeşini karısının elini tutarken gördü.

Ninova

"Söz," dedi Philip.

***

John Rad'de, Alan Challow'un asistanı Nina Mukerjee yeni bir doktor önlüğü giymişti. Görevlendirilen ikinci pataloji uzmanı Ray Goodwin ikinci otopsilerin başında durmak için gelmiş ve kendisinden bir kenarda oturup otopsileri incelemesi, herhangi yeni bir şey ortaya çıkması durumundaysa müdahale etmesi istenmişti. Hiç kimsenin bir şey istediği yoktu. Mahkemeye gidilirse diye uygulanan standart prosedürdü. Fakat o an için mahkemeye daha çok zaman var gibi görünüyordu ve Nina'nın kendisini tüyler ürperten bir öğleden sonraya hazırlaması onları hiçbir sonuca ulaştırmayacaktı.

Kapı ardına kadar açıldı. "Bayan Mujerkee?"

Gelen adam, beklediğinden daha gençti. Çok daha genç. Üstelik şu laubali tiplerden de değildi. Hippi sakalı, küpesi ve ayakkabılarına bakılırsa serseriye daha çok benziyordu. İşin aslı, dövmesi olduğundan da emindi.

"Hazır mısınız?"

Başını evet der gibi salladı.

"O zaman parti başlasın."

***

Saat beşe gelirken Baxter hâlinden gayet memnundu. Muhasebeci değildi ama birkaç kursa gitmiş ve zaman içinde sayılarla epey haşır neşir olmuştu. En azından iki yakasını bir araya getirecek kadar. Eğer dolandırıcılık ya da para aklama gibi büyük bir olaysa o zaman uzmanları çağırıyorlardı ama genellikle nakitle ilgili net bir resim çizmekle ilgili işler çıkıyordu. Zenginler ve yoksullar ile ümitsizce zengin olmak isteyenler. Bir de şu

Ninova

Esmond denen herif hakkında aklına güzel bir fikir gelmesi sadece bir öğlen sürmüştü ve mevcut şartlar altında "iyi", pek de uygun bir kelime değildi. Telefonu alıp Fawley'yi aradı ve birkaç dakika sonra DA kapıyı açıp içeri daldı. Son günlerde hep olduğu gibi perişan görünüyordu. Baxter da merkezin geri kalanı gibi dedikoduları duymuştu ve ofis dedikoduları hakkında şüpheci olsa da Fawley'nin yıpranmış sinirlerinin adamın hayatında bir şeylerin yolunda gitmediğinin kanıtı olduğunu görmemek imkânsızdı.

Gis masasından kalkıp yanlarına geldi.

"Pekâlâ," dedi Fawley, "elimizde ne var?"

Baxter bilgisayarını işaret etti. "Esmond'ın kredi kartı en son 31 Aralık günü öğleden sonra kullanılmış. Summertown'daki Tesco'da. Kredi kartı limiti dolmak üzere olduğu ve çoğu ay yalnızca minimum ödeme yaptığı hâlde görebildiğim kadarıyla sıra dışı bir hesap hareketi yok." Sayfayı çevirdi. "Bu da Esmond'ın cari hesabı. Gördüğünüz gibi yalnızca birkaç yüz sterlin var." Aşağı indi. "İki ay önce tasarruf hesabından cari hesaba yatırılıp üç gün sonra *nakit* olarak çekilen 2000 sterline kadar gelirlerinde de giderlerinde de uygunsuz bir durum yok."

"Bu zamanda kimin bu türden bir nakde ihtiyacı olur ki?" dedi Gislingham hayretle.

"Ve bu," dedi Baxter diğer sayfayı çevirip, "bu da tasarruf hesabı. Paranın çekilmesinden sonra kalan bu," dedi öne doğru eğilerek okurken, "üç yüz yetmiş altı sterlin elli dört peni. On sekiz ay önce orada on beş bin sterlinden fazla para varmış ama geçen ekim ayında o son iki bin dışında hepsi gitmiş."

"Peki nereye harcıyormuş?" diye sordu Fawley.

"Bireysel işlemlere baktım, çoğu bakımevi ücretiydi. Wantage'daki şu annesinin kaldığı yer, değil mi? Bu civardaki en pahalı yerlerden biridir." *İşte bu nedenle*, diye düşündü

Ninova

Baxter, *Everett bunu kontrol etme zahmetine girmemişti.* Babası hakkında hâlâ ona bir şey dememişti ama o, masasının çekmecesindeki broşürleri görmüştü; yaşlı adamın bir hastalıkla mücadele ettiğini biliyordu.

Bu arada Fawley rakamları inceliyordu. "Eğer nakit ekim ayında tükendiyse o zamandan bu yana bakımevi ücretini nasıl ödüyordu?"

Fawley gayet netti, başka soruya mahal bırakmamıştı. Kafası karışıkken bile.

Baxter arkasına yaslanıp parmak uçlarını birbirine dokundurdu. "Kısa cevap mı istiyorsun? Ödeyemiyordu. Bakımevinin muhasebecisiyle konuştum, iki aylık ödeme birikmiş. Aralık ayında Esmond'a gelip kendileriyle konuşmasını söylediklerinde onlara birtakım *ayarlamalar* yaptığını söylemiş ama ondan sonra da para falan yatıran olmamış."

"Ailenin varlıklı olduğunu sanıyordum," dedi Gislingham.

Baxter ona baktı. "Biz de öyle sanıyorduk. Bu yüzden biraz daha araştırma yaptım. Aile işleriyle alakalı kapsamlı bir finans bilgisi alamadım çünkü özel satış yapılmış ama Esmond'ın babasının evi ne denli ucuza sattığını düşünürsek başları büyük belada olmalı. Hayatının geri kalanını oradan gelen gelirle yaşamış. Öldüğünde de ellerindeki nakit suyunu çekmiş olmalı." Yüzü asıldı. "Bir söz vardır bilirsiniz; birinci nesil yapar, ikinci nesil harcar, üçüncü nesil çarçur eder. Görünüşe göre Esmond'ın babası fena hâlde çarçur etmiş."

"O zaman evi neden satmamış?" dedi Gislingham. "Aile yadigârı olduğunu biliyorum ama annesinin bakıma ihtiyacı varsa..."

"Satamaz," diyen üçüncü bir ses duyuldu.

Kapıdaki Quinn'di, montu hâlâ üzerindeydi. Elinde bir deste kâğıt vardı.

"Bunu evde buldum."

Ninova

Yaklaşıp kâğıtları Fawley'ye verdi. Fawley en üsttekini okuyup Quinn'e baktı. "İyi iş," dedi. "Çok iyi iş."

***

Bu, Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23, Oxford'da ikamet eden Horaca Zachary Esmond'ın son arzusu ve vasiyetidir.

1. 67 Cornwallis Mews, Oxford adresindeki Rotherdam Fleming & Co şirketi ortaklarını vasiyetimi yerine getirmeleri için vasi ve tenfiz memuru olarak atıyorum.
2. Bu vasiyette;

- Yararlanıcılar Richard Zachary Esmond, çocukları ve müteakip hususlar;
- "Mülkiyet yararlanıcısı" oğlum Richard ve onun ölümünden sonra hayatta olan en büyük oğlu (yoksa kızı) ve sonraki nesillerde bu şekilde devam edecek
- "Mülk"le kastedilen; Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23, Oxford'dur.
- "Kalan Mülkiyet"le kastedilen, Mülk haricindeki şahsi ya da ticari tüm malım mülkümdür.

3. Tenfiz memurları, Mülkiyet Yararlanıcısı adına, onun yaşamı boyunca Mülkü güvende tutmalı ve (i) Mülkün tüm giderlerini ödediği, (ii) Mülke iyi baktığı ve (iii) Mülkü tenzif memurları adına onları memnun edecek şekilde sigortalı tuttuğu sürece Mülkte kira ödemeksizin yaşamasına izin vermelidir.
4. Aşağıda yer alan 5. Madde uyarınca tenfiz memurları Mülkü satamaz.
5. Mülkiyet Yararlanıcısının (i) mevcut bir sorun olmadan öldüğü ya da (ii) Mülkün yıkılması gereken durum-

Ninova

larda (yangın, sel, çökme, doğal afet ya da yerel bir makamın veya başka bir kamu kuruluşunun mevzuat gereği istimlak etmesi ya da başka nedenlerle), tenfiz memurları Mülkü satacak ve gelirini Yararlanıcıların her birine eşit olarak paylaştıracaktır.

6. Tenzif memurları; tüm borçları, cenaze ve vasiyet masrafları ile üzerlerinde bulunan tüm mülklerin Miras Vergisini ödedikten sonra kalan konutun mülkiyet hakkını oğlum Richard Zachary Esmond'a verecektir.

Tanıklıklar ve Tasdik

14 Nisan 1965

Yukarıda adı geçen Horace Zachary Esmond tarafından son vasiyeti olarak huzurumuzda imzalanmıştır.

H Z Esmond

Peter Clarence
Ortak, Rotherham Fleming & Co

N H Dennis
Norman Dennis
Ortak, Rotherham Fleming & Co

1. Ek

Ben, Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23, Oxford'da yaşayan Horace Zachary Esmond; bunun 14 Nisan 1965 tarihli son VASİYETİMİN (vasiyetim) ilk EKi olduğunu beyan ederim.

VASİYETİM aşağıdaki maddeyi içeriyormuş gibi yorumlanacak ve yürürlüğe girecektir: 11 Ekim 1975 doğumlu torunum Philip Zachary Esmond'a veraset vergisinden muaf yüz bin sterlin (100000) bırakıyorum. Diğer tüm açılardan, 14 Nisan 1965 tarihli vasiyetimi bugünün tarihine, 27 Kasım 1975'e kadar onaylıyorum.

Ninova

H Z Esmond

Huzurumuzda Vasiyete ilk Ek konmuş, tarafımızdan müştereken tasdik edilmiştir.

N H Dennis
Norman Dennis
Ortak, Rotherham Fleming & Co

Benjamin Turner
Benjamin Turner
Ortak, Rotherham Fleming & Co

***

Ekibin çoğu evine gittikten sonra bile hâlâ masamda oturmuş, elimdeki vasiyete bakıyor ve bunu kimin yazdığını merak ediyordum. Ne tür bir akıl böyle bir şey düşünmüştü acaba? Kim asla görmeyeceği ve belki de onun aile, miras ve konum kavramına hiç uymayacak sonraki nesilleri sağlama almayı düşünmüştü? Evet, evet, altmışlarda hayli paraları varmış. O zamanlar yüz bin sterlin, servet sayılırdı. Horace Esmond da muhtemelen torunlarının evi satacağını hiç düşünmedi ama bu da bir bahane değil. Tekrar sandalyeme oturdum ve ilk defa Michael Esmond için üzüldüm. Sonra uzanıp telefonu aldım. Çünkü bir anda bu aramayı yapmak için bir nedenim olmuştu. Karımla, benimle ya da onunla veya muhtemelen imkânsız bir çocukla ilgili değil; onun *yaptığı* şey hakkında konuşmak için bir nedenim vardı. Çünkü böyle zamanlarda ve durumlarda hep karımla konuşurdum. Yalnızca avukat olduğu için değil, tanıdığım en zeki insanlardan biri olduğu için. Bildiğimiz ya da bilmediğimiz önemli gerçekler üzerinden hedefe doğru ilerlemede şaşırtıcı derecede yetenekliydik. Şimdi onu aramakta tereddüt ediyorsam bu, onun evliliğimizden geri kalanlar hakkında konuşurken o acımasız zekâsını işin içine

katmasını dinlemek isteyip istemediğimden emin olmamam yüzündendi.

"Alex, benim. Beni arayabilir misin? Şeyle ilgili değil... Bir vaka için arıyorum. Birinin bana elimdeki bir dokümanın benim anladığım manaya geldiğini söylemesi gerek. Ve evet, biliyorum, buradakilere sorabilirdim ama sana sormak istedim. Ben *hep* sana sormak istedim."

***

John Rad'de ikinci otopsiler bitmişti. Bilhassa Zachary'ninki çok korkunçtu ama her zaman öyle olacaktı. Fakat bunca korkuyla yüzleşmesine rağmen Ray Goodwin beklenmedik derecede sakin görünüyordu. Bunun nedeni de ilk kez, ne yaylı sazlar dörtlüsüydü ne de sesi yükseltilmiş balina şarkılarıydı. Aynı anda hem nazik hem profesyonel olmayı başaran sessiz, ölçülü davranışlar sergilemişti. Nina etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı.

Daha sonra önlüklerini çıkarırken Nina'ya ne kadar zamandır adli uzmanlık yaptığını sormuş, sonra ortak tanıdıkları çıkmış ve bir şekilde gecenin sonunda birlikte bir şeyler içmişlerdi. Nina fark etmemişti ama Gislingham ve Everett da aynı barın diğer ucundaydı. Gis'in önünde bira, Ev'in önünde de bir kadeh Chardonnay duruyordu. Fakat içkilerine bir saatten uzun bir süredir dokunmamışlardı. Nina'nın aksine, onların günü beklenmedik derecede iyi geçmiyordu.

***

"Sence neler oluyor?" dedi Gislingham.

Ev ona baktı. "Ne demek neler oluyor?"

Ninova

"Anlarsın işte. Patronla. Fark etmediğini söyleme."

Everett içini çekti. "Tabii ki fark ettim. Sadece arkasından konuşmak boktan bir iş."

"İnsanlar endişeli, Ev."

"Biliyorum. Ben de endişeliyim. Ama bunu çözemeyeceğiz, öyle değil mi? Her neyse."

Gislingham bardağını kavradı. "Baxter, karısının onu terk ettiğini düşünüyor. Fawley ona mesaj bırakırken kulak misafiri olduğunu söyledi."

"İlla bir anlam çıkarmak gerekmez ki. Onları birlikte gördüğüm hiçbir zaman aralarında bir sorun olduğu aklıma gelmedi. Aslında açık konuşmak gerekirse karısını da uzun zamandır görmedim."

Ev biraz düşündü. Fawley'nin doğum günü kutlamasında olmalıydı. Geçen ekimde, dışarıda yapılan mangalın dumanıyla kaplı bir havada, alçak tavanlı Turf Tavern'da toplanmışlardı. Fawley'nin karısı partinin bitmesine yarım saat kala gelmiş, iş yerinden çıkamadığını söylemişti. Yüksek topukları, kırmızı takımı ve Everett'ın bu model için saçının ya da zamanının yetip yetmeyeceğinden emin olamadığı şekilde taranmış koyu renk saçlarıyla her zamanki gibi harika görünüyordu. Alex Fawley yarım kadeh ılık Prosecco içip Gislingham'a terfisiyle alakalı sataşmış, tam kadeh kaldıracakları sırada kocasına öyle gülümsemişti ki Fawley, karısına Everett'a hayatı boyunca hiç kimsenin bakmadığı gibi bakmıştı. Sonra gitmişlerdi. Fawleyleri birlikte gören hiç kimse bir sorun olduğunu düşünmezdi. Fakat onları sadece yarım saat gören herkes görünüşe aldanabilirdi.

"Yani yine de bir anlamı olmayabilir," dedi Everett. Fakat yüzündeki ifade tam tersini söylüyordu. Ses sisteminden "Saving All My Love For You" şarkısı yükseliyordu Bu şarkıdan hep nefret etmişti ama şu anda sözleri çok uygun geliyordu.

Gislingham'ın yüzü asıldı. "Fawley'nin ihanet edeceğini asla düşünmezdim. Hem Quinn'le geçirdiği şu araba kazasından sonra da Somer kendi bacağına yeterince sıktı diye düşünüyorum." Göz ucuyla Everett'a baktı. "Siz ikiniz arkadaşsınız, sana bir şey söyledi mi?"

Everett başını iki yana salladı. "Tek kelime etmedi. Ben de patronla yatsam aynısını yapardım."

Bir an sessiz kaldılar. Everett kadehiyle masada daireler çizdi.

"Neyse," dedi Gislingham sonunda, "Benim gitmem gerek. Janet'a geç kalmayacağımı söyledim." Ayağa kalkıp paltosunu sandalyenin arkasından çekti. "Eee Ev? Tek kelime etmeyeceksin, değil mi? Merkezde dedikodu aldı yürüdü."

Everett, Gislingham'a, "Sen beni ne tür bir insan sanıyorsun?" der gibi baktı ve kadehini kafasına dikti.

"Seninle geleceğim."

***

Tarih: Perşembe 11 Ocak 2018, 21.35
Önem: Yüksek
Gönderen: Alexandra.Fawley@HHHlaw.co.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk
Konu: e-postan

Gözden geçirdim. Bugünlerde tavsiye edeceğimiz bir düzenleme değil bu. Oldukça kısıtlayıcı. Fakat temelde varsayımlarınız doğru:

- Evin intifa hakkı nesiller boyu en büyük oğula, eğer yoksa en büyük kıza geçiyor.
- İntifa hakkını alan, evde yaşayabiliyor ancak evi satamıyor (çünkü ortak mal)

Ninova

- Bununla birlikte 5. Madde uyarınca (korkunç bir sel gibi) mülkün yararlanıcısının kontrolü dışındaki durumlarda ev ve arazi satılıp geliri hayatta olan yasal vârisler arasında pay edilecektir.

Bahse konu ev Southey Caddesi'ndeki evse benim düşüncem 5. Madde şartlarının yeterince yerine getirildiğidir.

Umarım yardımcı olabilmişimdir.
A

Alexandre Fawley/Ortak/Oxford Bürosu/Harlowe Hickman Howe LLP

Sonda bir "x" bile yoktu. Alex bunu arkadaşları için bile düşünmeden kullanırdı ama bana kullanmamak için kendine engel olmuştu muhtemelen.

Kendimi hiç bu kadar sefil hissettiğimi hatırlamıyordum.

***

20 Temmuz 2017, 11.45
Yangından 168 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Eşikteki adamın üstünde tulum, elindeyse merdivenle alet çantası vardı.

"Bayan Esmond?"

"Evet," dedi Sam temkinli bir sesle. Kaldırımın kenarında, üzerinde D&S Güvenlik yazan park hâlinde bir minibüs vardı.

"Bizi kocanız tuttu," dedi adam, kadının yüzündeki ifadeyi görünce. Cebinden bir kâğıt çıkardı. "Yan kapı, alarm sistemi, sürgü kilit ve baştan başa dış kapılar."

"Bana konuyla ilgili hiçbir şey söylemedi."

En azından söylediğini hatırlamıyordu.

Adam ona bakıp gülümsedi. "Kendisini arayıp sorabilirsiniz. Temkinli olmaktan zarar gelmez, hep derim bunu."

"Sizin için sakıncası yoksa arayacağım."

Kapıyı kapayıp oturma odasına gitti. Ön camdan adamı görebiliyordu. Fakat, her zamanki gibi, kocasının cep telefonu kapalıydı.

"Michael beni arayabilir misin? Burada bir adam var, kilitler için gelmiş. Geleceğini bana söylememiştin."

Telefonu kapayıp kapıya gitti.

"Her şey yolunda mı?" diye neşeyle sordu adam.

"Ona ulaşamadım. Rica etsem şu kâğıdı gösterebilir misiniz?"

"Ofistekiler bu hafta başında geldiğini söyledi," dedi adam kâğıdı ona uzatırken. "Galiba salı günü."

Philip gittikten sonraki gün. Ona güvenip, evde biri olduğuna dair bir fikre kapıldığını söyledikten iki gün sonra. Sadece Michael'ın bundan haberi yoktu. Yoksa var mıydı?

"Gördünüz mü?" dedi adam. "Şuradaki onun imzası."

Sam kâğıda baktı. Adam haklıydı. Michael'ın imzasıydı.

"Pardon, ne yapacaktınız, tekrar eder misiniz?"

"Yeni bir yan kapı, sanat eseri bir alarm sistemi ve yeni bir kapıyla yeni pencere kilitleri." Evin yan tarafına baktı. "Yani şu şey orada durduğu sürece önüne gelen üzerinden atlayıp eve girebilir. Yılın bu zamanlarında siz yukarıda olabilirsiniz; arka kapınız açıkken herhangi bir Tom, Dick ya da bakalı katil içeri girebilir. Bu kadar büyük bir evde fark etmezsiniz bile. Kocanız size hırsızlıktan bahsetmedi mi?"

Ninova

Sam kızardı. "Hırsızlık değil, hayır... Öyle bir şey değil..."

"Hepsi aynı; dediğim gibi, Bayan Esmond, her zaman tetikte olamazsınız. Bu zamanda zor. Bu ucubelerin bazısının derdi hırsızlık değil. Onlar olmamaları gereken yerde olduklarını bilmenin hazzını yaşamak istiyor."

***

"O zaman ne halt etmeye bize anlatmadı?"

Kim olduğunu tahmin etmekte ne vardı: Huysuzluğun doruklarındaki Quinn.

"Cidden," diye devam etti ekibin geri kalanına bakarak, "Philip Esmond'ın en başından beri bu vasiyetten haberi vardı ama bundan hiç bahsetmedi. Tek kelime bile etmedi."

"Ama ne alakası var?" dedi Ev. "Yangını Philip çıkarmış olamaz çünkü o sırada Atlantik'in ortasında dalgalarla boğuşuyordu."

"Peki bundan emin miyiz?" Konuşan yine Quinn'di.

Ev kızardı. "Yani, hayır..."

"O hâlde," dedi.

Somer'a döndüm. "Philip'le hangi gün konuştun?"

"Perşembe öğleden sonra, efendim. Yangından birkaç saat sonra."

"Tamam. O uydu telefonunun tam koordinatlarını bir kere daha kontrol edebilir misin lütfen? Emin olalım."

Bu arada Ev dinlenip enerjisini yeniden toplamıştı. "Her durumda, Philip neden evi yok etmek istesin ki? Paraya ihtiyacı olduğuna dair hiçbir iddia yok."

"Birleşik faizdeki birkaç yüz bin bile bazen biter," dedi Asante. "Özellikle de bu çarçur etme hızıyla."

Yanılmıyordu. Yalnızca gıcır gıcır bir tekne değil, istediği gibi yaşadığı bir hayat ve görünmez bir destek aldığı bütün diğer şeyler de vardı.

"Olabilir," dedi Baxter suratsızca, "kalıbımı basarım bu da *Michael* için bir gerekçe, öyle değil mi?"

Haklıydı da: O evde yangın çıkarmak tüm mali sorunlarını kökünden çözerdi. Fakat hakikaten evi yakacak kadar ileri gider miydi? Dünyada, kelimenin tam anlamıyla onun olan ve onunla bu kadar bütünleşmiş bir binayı yakar mıydı? Bana sorsanız son derece düşük bir ihtimaldi. Ailesi içeride olmasa bile. Onun o saatte seksen kilometre uzakta olduğunu bilmesem bile.

"Bunu neden ona sormuyoruz ki?" dedi Everett nihayet. "Philip'e yani. Onu arayabilirim."

"Hayır," dedim. "Git ve onunla yüz yüze konuş. Nasıl tepki verdiğini bilmek istiyorum. Ayrıca gitmeden önce de Rotherham Fleming & Co'yu ara. Esmondlar hakkında bize anlatmaya hazırlandıkları her şeyi bilmek istiyorum."

Ev kararsız görünüyordu. "Muhtemelen gizli olduğunu söyleyecekler..."

"Biliyorum. Ama sormamıza engel olan bir şey yok." Odaya bakındım. "Yeni ya da işe yarar bir şey söyleyecek olan var mı?"

"Challow aradı," dedi Gislingham. "Garaj kapısından aldıkları parmak izleri için. Çoğu Michael'a aitmiş ve çalışma odasındakilerle uyuşuyormuş ama geri kalan izler net değilmiş. Bilginiz olsun diye söylüyorum, parmak izlerinden hiçbiri Jurjen Kuiper'e ait değilmiş."

"Michael'ın Oxford'dan arkadaşı olan şu adamla görüşmeye çalışıyorduk ya, o aradı," dedi Everett. "Bugün ilerleyen saatlerde görüşecekti ama şansıma, yarın sabah buralarda olacakmış."

Bu görüşmenin neden bugün öğleden sonra yapılmayacağını açıklama gereği duymadı çünkü nedenini hepimiz

Ninova

biliyorduk. Masamın çekmecesini eşeleyip siyah kravatımı bulmam gerekiyordu.

***

"Nasıl yardımcı olabilirim? Burada kalanlardan birini mi görmeye geldiniz?"

Bakımevinin resepsiyonundaki görevli, yüzünün tamamını kaplamayan profesyonel bir gülümsemeyle baktı.

Somer kimliğini çıkardı. "DK Erica Somer, Thames Valley Polisi. Sanırım Bay Esmond şu anda burada, annesinin yanında."

Kadın başıyla onayladı. "Salondalar."

Koridorda onlara eşlik eden kadının lastik ayakkabıları ahşap zeminde gıcırdıyordu. Bina köhne taşra otellerini andırıyordu. Çakıllı geniş yol, geniş ahşap merdiven, püsküllerı arkadan toplanmış sırmalı perdeler ve ağır mobilyalar Southey Caddesi'ndeki evle ancak bu kadar uyumlu olabilirdi. Somer bir an için, *Belki de amaç budur,* diye düşündü. Belki de Michael Esmond, annesinin son günlerini eski evlerine olabildiğince benzeyen bir evde geçirmesini istemişti. Tek fark, buradaki bütün sandalyelerin oturulan kısımlarında naylon koruyucular olması ve kullanılan suni oda parfümünün ağır kokusunun ters giden bir şeyi maskelemesiydi.

Esmondlar bahçeye bakan cumbalı pencerede oturuyorlardı. Dışarıda, taraçada, saksıları bakımevinde kalanların göreceği şekilde pencerelere yakın yerleştirilmiş çiğdemler, önlerinde bir demlik çay ve iki fincan vardı. Bardak altlıkları da vardı. Somer, Philip sırtı dönük olmasına rağmen, onun çoktan cenaze kıyafetini giydiğini anlayabiliyordu.

Onu gördüğüne mutlu olduğu çok açıktı; bu duruma rağmen. Ayağa kalktı. "DK Somer... Erica. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Somer gülümsedi. "Önemli değil. Şu anda ilgilenmeniz gereken pek çok şey olduğunu biliyorum."

"Bu, annem Alice."

Bayan Esmond, Somer'a baktı. Buranın en genç sakinlerinden biri olmalıydı. Yetmişten fazla yoktu, belki altmış beş. Fakat gözleri, yaşlı bir kadının gözleri gibiydi.

"Merhaba, Bayan Esmond," dedi Somer elini ona uzatırken.

"Kız arkadaşın mı?" diye sordu kadın ona uzanan eli görmezden gelip sertçe oğluna doğru dönerek.

"Amma da çekici, öyle değil mi?"

"Hayır anne," dedi Philip aceleyle ve kızararak Somer'a kısa bir bakış attı. "Bu hanımefendi polis merkezinden geliyor."

Bayan Esmond'ın ağzı açıldı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama Somer'a çay içip içmeyeceğini soran görevli yüzünden lafı ağzına tıkıldı. "Demlikte hâlâ biraz çay olması lazım."

"Peki, teşekkür ederim. Neden olmasın?"

Görevli fazladan bardak ve tabak getirmeye giderken Philip ona döndü. "Benimle konuşmak istediğiniz şey neydi DK Somer? Önemli bir şey olmalı."

"Evde büyükbabanızın vasiyetinin bir nüshasını bulduk."

Philip'in omuzları yavaşça düştü. "Ha o muydu?"

"Bize bundan bahsetmemiştiniz." Ses tonunu sertleştirmemeye ve nazikçe gülümsemeye çalıştı. "Bunun herhangi bir nedeni var mıydı?"

Philip afallamış gibiydi. "Bir alakası yoktu. Nasıl olsundu ki?"

"Daha açık konuşmam gerekirse vasiyette evin büyük oğula kalma şartı yer alıyor. Yani size, öyle değil mi? Ama siz orada yaşamıyordunuz."

Ninova

Philip iç geçirdi. "Yani, dediğim gibi, çok fazla seyahat ediyorum. Çoğu zaman boş kalacaktı. Ayrıca Michael'ın da öyle bir yere benden daha çok ihtiyacı vardı. Çocukları olan o."

Bir anda ne dediğini fark etti. "Tanrım", dedi başını ellerinin arasına alarak. "Sikik bir kâbus bu. Özür dilerim. Normalde bu kadar küfretmem. Bütün bu süreci atlatmaya çalışıyorum."

"Sorun değil. Çok daha kötülerini duydum. Eskiden ortaokulda öğretmendim."

Kafasını kaldırıp yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle ona baktı. Somer, adamın gözlerinin bu kadar mavi olduğunu daha önce fark etmemişti.

"O hâlde erkek kardeşiniz ve ailesinin evde yaşamasına rıza göstermiştiniz."

"Resmî bir şey yoktu ama evet. Oxford'da da çalıştığı düşünülünce bana mantıklı geldi."

"Peki evin yıkılmasıyla ilgili madde?"

"Bir parça tuhaf göründüğünün farkındayım ama o vasiyet altmışlı yıllarda yazılmış. O dönemlerde hükümet çevre yolu yapmayı planlıyormuş. Düşünülen rotalardan biri de Souhey Caddesi'nin ortasından geçecekmiş ve dolayısıyla ev de istimlak edilecekmiş. Avukatları büyükbabama böyle bir durumla, yani kimsenin kontrol edemeyeceği bir durumla karşılaşma ihtimaline karşılık bir madde eklemesini söylemişler. Bakın, eğer hepsi bu kadarsa gitmem gereken bir cenaze var..."

"Bir sorum daha var, beyefendi. Tahminimce çıkan yangın beşinci maddenin şu anda uygulandığını gösteriyor. Evin yıkılması gerekecek, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle. Gerçekten bunu hiç düşünmedim."

Somer onu köşeye sıkıştırmıştı. "Yani bu, evin satılacağı anlamına geliyor. Araziyi demek istiyorum. Oxford'un o böl-

gesinde, bu büyüklükte bir binanın bulunduğu arsa çok para eder."

Philip omuzlarını silkti. "Muhtemelen. Fakat dediğim gibi, şu anda benim önceliğim bu değil..."

"Sigorta şirketinizle konuşmadınız mı daha? Çok büyük bir dava olacak. Elbette onlar da bir sigorta eksperi göndermek isteyecektir..."

"Bakın, ben sadece kardeşimi bulmak istiyorum. Söylememde bir sakınca yoksa aslında bu, polisin de yapması gereken bir şey."

"Polisin mi?" dedi Bayan Esmond bir anda. "Siz polis misiniz?"

"Sana söyledim ya, anne," dedi sabırla.

"Michael için mi?"

Somer ve Philip birbirlerine baktılar. "Evet, anne," dedi usulca. "Michael hakkında."

"Baban bunu halletti sanmıştım," dedi oğlunun kolunu sıkı sıkı tutarken.

"Özür dilerim," dedi Philip sessizce. "Olan bu işte. İyi görünüyor ama sonra geçmişle bugünü karıştırmaya başlıyor ya da kafası karışıyor."

"Bana doktorla konuştuğunu söyledi," diye devam etti Bayan Esmond daha yüksek bir sesle. "Şu Bay Taverner. Sonra *o* da polisle konuşmuş ve her şey yoluna girmiş."

"Buyurun," dedi görevli neşeyle ve tepside yer açmak için eğildi. "Size bisküvi de getirdim. Sadece kuş üzümlü olandan var ama misafir umduğunu değil, bulduğunu yermiş, öyle değil mi Bayan Esmond?"

"Ona anlattım, doktora, 'Michael daha önce hiç böyle bir şey yapmadı,' dedim," diye devam etti Bayan Esmond. "O her zaman dürüst bir çocuk oldu. Yaramazlık yaptığında

Ninova

hep itiraf etti. Onun böyle bir şey yapıp sonra da kaçtığını düşünmek bile..."

Somer'ın yüzü asıldı. Bu, kafa karışıklığı değildi, daha özel bir şey vardı. Philip'e döndü. "Bahsettiği şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hakikaten hiçbir fikrim yok."

"Önemli olabilir."

Görevli önce Philip'e, ardından Somer'a göz ucuyla baktı. "Yani eğer bir yardımı olacaksa sanırım ben onun ne demek istediğini biliyorum. Alice bir süre önce bana o hikâyeyi anlattı." Somer oturduğu yerde doğruldu. "Kardeşiniz hâlâ okuldayken olmuş sanırım?"

Tuhaf bir sessizlik oldu. Philip Esmond gözlerini kaçırdı.

Görevli bir ona, bir Somer'a baktı. "Birtakım şeyleri özel hayat diye gizlemek nelere mal oluyor gördünüz," dedi Somer sertçe arkasını dönüp gitmeden önce.

Philip, Somer'dan gözlerini kaçırıyordu.

"Bay Esmond, hâlâ bu konuda hiçbir fikriniz olmadığına inanmamı mı istiyorsunuz?"

Philip başını iki yana salladı, ardından derin bir nefes aldı. "Hayır. Ama bunu burada konuşamayız. Annemin duyabileceği bir yerde olmaz."

***

Fawley, Everett ve Somer cenazeye gittiği için Baxter hiç alışılmadık sakin bir öğleden sonrası geçiriyordu. Önünde bir fincan çayla (kantinden aldığı kendine göre bir çay) yarısı yenmiş bir çikolata vardı. Şu protein zımbırtılarından biriydi ve onun kitabında buna çikolata değil, sağlıklı besin deniyordu; dolayısıyla da ne karısına itiraf edilmesi ne de karısının onun için oluşturduğu Kilo Takip bloğuna yazılması gerekiyordu.

Bu diyete başlayalı iki ay olmuştu ve veremediği kilolar nedeniyle karısının hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordu. Bazı günlerde ofiste yediklerinin hepsini hatırlayıp hatırlamadığını soruyor, o da hep karısının gözlerinin içine bakıyordu. Bunca yıl profesyonel yalancıları sorgulamanın faydasını nihayet görüyordu.

Çayını bitirdi ve Michael Esmond'ın ofisinde buldukları bilgisayarın şifresini kırmayı tekrar denedi.

***

"Tamam, anlatın bakalım."

Bahçede hava açık ama soğuktu. Kıyıda köşede kar parçacıkları kalmıştı. Kardelenler açmış, sümbüller tomurcuklanmıştı.

Philip ellerini cebine soktu. Hava dışarıda oturulmayacak kadar soğuk olduğundan yürümeye devam ettiler. Somer, yaşlı kadının içeriden onlara baktığını görebiliyordu. İçinden bir ses kadının onu hâlâ oğlunun kız arkadaşı sandığını söylüyordu.

"Olay hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylerken tam olarak yalan söylemiyordum."

"*Tam olarak* mı? Bu ne demek?"

"Yani o zamanlar Avustralya'daydım demek. O seneyi boşta geçiriyordum. O da zaten sadece 'bir sene' oldu çünkü üniversite eğitimime hiç ara vermeden devam ettim."

"Peki ne oldu?"

"Annemle babam olanlar hakkında hep ketum davrandı ama Mike sonunda bana anlattı. Hemen hepsini anlatmadı elbette, bölük pörçük anlattı." Derin bir nefes aldı. "Aslında olay, babamın onu başka bir oğlanla yakalamasıydı."

"Başka bir *oğlanla* mı?" Somer ne beklediğini bilmiyordu ama böyle bir şey olmadığı kesindi.

Ninova

"Çardaktalarmış. Hani şu bahçenin arka tarafındaki. Ben bunun gerçek bir seks olduğunu zannetmiyorum. Bakın, on yedi yaşındaydı ve büyük olasılıkla sadece deniyorlardı. Ama babam öfkeden deliye döndü. Çocuğu dışarı attı, bağırıp çağırmaya, Mike'a onu sapık olsun diye yetiştirmediğini ve bunun ailemiz adına büyük bir rezalet olduğunu falan söylemeye başladı. Eminim boşlukları doldurabilirsiniz."

"Sonra ne oldu?"

"Mike koşarak eve gitti, arabanın anahtarını aldı ve çıktı. Beş dakika sonra Branburry Caddesi'nde bisiklet süren küçük bir kıza çarptı."

"Aman Tanrım."

"Biliyorum. Zavallı piç."

"Peki kız iyi miydi? Ona bir şey oldu mu?"

"Evet, iyiydi. Sadece birkaç yara bere. Ama birkaç dakika bilinçsizce yatmış. Mike onu öldürdüğünü sanmış. İyice paniklemiş. Arabasına binip kaçmış. Üç gün bulamadılar. Bulduklarında da hiçbir şey hatırlamıyordu."

Birden her şey yerli yerine oturdu. "Calshot Spit'teydi değil mi?"

Philip kızardı, sonra başıyla onayladı.

"Size kulübeyi sorduğumda neden bütün bunları bana anlatmadınız?"

Philip'in yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. "Özür dilerim. Bu konuda size daha açık olmalıydım, şimdi anlıyorum. Ama yirmi sene önce yaşanmış bitmiş bir şeydi, tekrar eskiyi deşmenin ne gibi bir faydası olacağını bilemedim. Hele Michael konusunda. En ufak bir ilgisi yokmuş gibi geldi bana."

"İzin verirseniz buna biz karar verelim, Bay Esmond, siz değil."

Ninova

Philip yürümeyi kesti, dönüp ona baktı. "Özür dilerim. Gerçekten. Ben yalancı değilim. Ben böyle biri değilim. Beni daha yakından tanısanız anlardınız."

Somer verilen gizli mesajı anlamazlıktan gelmeyi tercih edip tekrar yürümeye başladı. "Ya şu annenizin bahsettiği doktor kim peki?"

"Annemle babam Mike'ın Oxford'a girme şansını azaltan bu olay yüzünden paniklemişti; bu nedenle Harley Street'te birini görmesi için ona para ödediler. Bu şekilde bu olay sağlık kayıtlarına geçmedi. Adam, Mike'ın kaza sırasında ciddi bir duygusal rahatsızlık yaşadığını ve ardından bir çeşit travmatik amnezi geçirdiğini söyledi. Galiba bunun için kullandığı kelime çözülmeli füjdü. Doktor, polise bir mektup yazdı; onlar da kabul etti. Aslında küçük kız da bir zarar görmediği için ailem onun bu işten sıyrılmasını sağladı."

Somer'ın gözlerinin içine baktı. "Evet, tamam, işin içinde yüklü bir çek olduğundan şüpheleniyorum."

"Ya ondan sonra?"

"Mike yazın geri kalanında deli doktoruna gitti ve o sonbaharda da giriş sınavını verdi. Gerisini biliyorsunuz."

"Peki ya öbür çocuk?"

Philip alaycı bir kahkaha attı. "Tam anlamıyla kayıtlardan silindi. O küçük, zavallı puştun adını bile bilmiyorum. Mike ise, yani işte, o olaydan sonra diyelim, hayatına *eşcinsel olmayarak* devam etti. O olaya kadar zaten tek bir kız arkadaşı olmuştu. Janey mi Jenny mi, öyle bir şey. Sonra birden herkesle görüşmeye başladı. Sadece seksti diyebilirim." Süklüm püklüm sırıttı. "İlla söylemem gerekirse, onu acayip kıskanırdım."

"O zaman o tarihlerde siz de Avustralya'dan dönmüştünüz."

Başıyla onayladı.

"Peki kardeşinizi nasıl buldunuz?"

Ninova

"Hem aynıydı hem de farklı. Dışarıdan bakarak neler olduğunu asla tahmin edemezdim."

"Anlamadım."

"Yani şöyle bir şey, bunun sana pahalıya patlamasını beklersin, öyle değil mi? Ama Mike için tam tersi oldu. Sadece önüne gelenle yatmakla kalmadı. Kendine güveni arttı, daha iddialı oldu. Bilirsiniz işte, *sesi daha çok çıkmaya* başladı."

Aynı şu son altı ayda olduğu gibi, diye düşündü Somer. Tesadüf müydü yoksa tarih tekerrür mü ediyordu?

***

Hayat tarzlarımız ne kadar farklı olursa olsun, yaşama şeklimiz çok da değişmezdi. Özellikle de bu çağda. Krematoryumlar aynı McDonald's'lar gibiydi. Her şehirde tıpatıp aynılardı. Aynı düzen, aynı sandalyeler, aynı akrilik kılıklı perdeler. Çoğu durumda da, kederli bir grup insanın diğerleri ön kapıdan içeri girerken arka tarafta toplanmasının yarattığı aynı utanç duygusu olurdu. Fakat bu seferki öyle değildi. Esmondların cenazesi yarın bu saatlerde tüm basının önünde gerçekleşecekti ve krematoryum da belli ki tüm öğleden sonrayı boşaltmıştı. Everett ve Somer'dan önce gittim oraya fakat giriş hâlâ kalabalıktı ve ben bunca insanın kim olduğunu merak edip etrafa göz gezdirdim. Otuzlu yaşlarındaki bu şık giyimli kadın büyük olasılıkla Matty'nin okulundaki velilerden biriydi ama geri kalanların çoğu, giyile giyile eskimiş siyah kıyafetler içindeki, yüz ifadeleri çokça çalışılmış olan gazetecilerdi.

Resmî temsil işini Everett ve Somer'a bırakıp arka tarafla kaynaşmak için elimden geleni yapıyordum. Onlar da bunu kendi tarzlarında gayet güzel başarıyordu. Somer insanlarla yakınlaşma konusunda daha hızlıydı ve muhabbet açıp sorular sormaya başladığını görebiliyordum. Erkeklerin sırf çekici olduğu ve üniforma giydiği için onu hafife aldığını görüyor,

onunsa bunun farkında olup durumu kendi lehine kullandığını anlıyordum. Öte yandan Everett, dakika başı çekiştirip durduğu üniformasının içinde ondan daha rahatsız görünmekle birlikte dışarıdan bakınca daha pasif algılanıyordu. Konuşmaktan çok dinliyor; insanların, bilgi akışının kontrolünü ellerinde tuttuklarını düşünmelerini sağlıyordu.

Üç tabutun dışarıda sıralanmasıyla birlikte en iyi açıyı yakalamak için ileri doğru atılan basın fotoğrafçıları yüzünden eşi benzeri görülmemiş bir arbede yaşandı. Samantha'nın tabutu pembe zambaklar ve şu minik beyaz çiçeklerle kaplıydı. Bebek nefesi. Matty'nin tabutu Arsenal bayrağına sarılmıştı ve üzerinde kulüp adına gönderildiği söylenen kırmızı bir çelenk vardı. Bir sonraki maçta siyah kol bandı takacaklardı belli ki. Sizin için bütün bunlar sosyal medyaydı. Ve son olarak Zachary'nin tabutu geldi. Minik tabutun üstündeki adı papatyalarla çevrilmişti.

Hava yağmurluydu ama bulutlar bir an için dağıldı; güneş ışınları çimlere, kurumuş kış bitkilerinin üzerine vurdu. Çakıllı yolun sonunda hızla belediyenin yanındaki parka uçup ağaç kabuklarını didikleyen yalnız bir karatavuk vardı. Tabut taşıyanlar yürümeye başladığında kendimi karatavuğu izlerken buldum ve bu nedenle Gregory Gifford öne çıkıp küçük torununun tabutunu omuzladığında yükselen duygu selini görmekten ziyade duydum. Kadınları gözyaşlarına boğan, Zachary'ydi ama benim uzak durduğum, Matty oldu. Evladını kaybeden her anne baba aynı şeyi söylerdi. Dullar, yetimler. Eşlerini, ebeveynlerini kaybedenler için de isimler vardı. Fakat evladını kaybedenler için bir isim yoktu. Bu nedenle cenazelerden, özellikle çocuk cenazelerinden elimden geldiğince uzak durdum. O zaman içinde kendi hayatının mahvolmasının şaşkınlığını yaşamak zaten yeterince zorken bir de bunu bir başkasının acısı vasıtasıyla tüm çıplaklığıyla yeniden yaşamak katlanılır gibi değildi. O günü düşünmek istemiyordum. Alex'in ağlamaktan kurumuş

Ninova

gözleriyle bembeyaz yüzünü, birbirlerine sarılmış duran annemle babamı ve gelmemelerini, çiçek göndermemelerini rica ettiğimiz insanlardan gelen sayısız çelengi hatırlamak istemiyordum. Hâl böyleyken herkes çiçek göndermişti çünkü herkes *bir şey* yapmak zorundaydı. Çünkü onlar da böylesine akılalmaz bir acı karşısında en az bizim kadar çaresiz kalmıştı.

Tören başlıyordu, tabut taşıyıcıları yerini aldı ve papaz öne çıktı. Ben geride durup tanıdığım birkaç kişiyle göz göze gelmemeye çalışarak avare kalabalığın önüme geçmesine izin verdim. Klasik müzik çalıyordu. Galiba Bach'tı ama daha zengin, genellikle düşündüğümden daha dolu bir havası vardı. Jake için Handel çalmıştık. Handel ve Oasis. Handel, Alex'in seçimiydi. *Lascia ch'ip pianga.* "Bırak da acımasız kaderim için ağlayayım." Eskiden severdim ama sonra dinlemeye dayanamaz oldum. Oasis benim seçimimdi. *Wonderwall.* Jake sürekli onu dinlerdi. Onun bu şarkıyı bu kadar çok dinlemesinin nedeninin onu kurtaracağımıza inanması olduğunu düşündüm hep. Ama kurtaramadık. Hiçbir zaman oğlumun sırtını yaslayacağı bir duvar olamadım. Sonunda bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim.

Arka sıralardan birine oturdum. Hem girişi hem salonu gören bir yerdi. Çünkü orada olmamın asıl nedeni buydu. Michael Esmond'ın bütün ailesi bugün burada yakılacaktı ve biz, o her neredeyse bundan haberdar olsun diye elimizden geleni yapmıştık. Eşi, iki oğlu... Buna sırtını dönmek de olağanüstü bir tür kayıtsızlık gerektirirdi: En zalim katiller bile bunu yapamazdı. Bu yüzden de uzun koridoru ve bu ölüm dolu mekânı dışarıda devam eden sıradan, yoğun, bencil hayattan ayıran kasvetli alanı görecek şekilde oturdum. Cenazede edilen laflar beynimde uğulduyordu. *Fedakâr eş... Tüm sınıf arkadaşları tarafından sevilen... Trajik bir biçimde çok erken sona eren...* Ama tek görebildiğim, karatavuktu. Azimli, boncuk gözlü, hançer gibi sapladığı gagasıyla o karatavuk.

Ninova

Oxford Mail Online
12 Ocak 2018 Cuma, Son Güncelleme: 17.08

Oxford'daki evde çıkan yangında hayatını kaybedenlerin cenazesi yapıldı

Samantha Esmond ve iki oğlunun, Matty (10) ve Zachary (3), naaşları bugün öğleden sonra Oxford krematoryumunda yakıldı. Kortej geçişi esnasında halk saygı duruşunda bulundu. Katılanlar arasında aile üyeleri, arkadaşları, çalışma arkadaşlarının yanı sıra Matty'nin öğrencisi olduğu Bishop Christopher's İlkokulu temsilcileri de vardı. Dikkat çeken diğer bir husus da polisin cenazede dikkati elden bırakmadığı oldu. Bununla birlikte Michael Esmond'ın cenazeye katılacağını umdularsa hayal kırıklığına uğradılar.

Polisin ortaya çıkması için yaptığı çağrılara rağmen, Oxford Üniversitesi akademisyeni, 3 Ocak akşamı Londra'da yapılan akademik konferanstan beri ortalarda görünmedi. Bu hafta başında kendi bölüm başkanıyla bir toplantıya katılması bekleniyordu. Fakülteye yakın kaynaklar Dr. Esmond'ın bir kız öğrenciye cinsel tacizde bulunduğu ve işten çıkarılmasa da ciddi bir kınama cezasıyla karşı karşıya kalmış olabileceğini ileri sürdü.

Kapalı Çarşı'nın geleceği için endişe duyuluyor
Pek çok önemli dükkânın kapanmasından sonra, tarihi çarşının esnafı endişe içinde... /haberin devamı

Futbol: Oxford Mail Gençler Ligi, tüm haberler ve skorlar... /haberin devamı

Tecavüz iddiasından sonra tutuklandı
45 yaşındaki öğretmen, öğrencilerinden birinin tecavüz şikâyeti nedeniyle tutuklandı. Yasal nedenlerden ötürü adını gizlemek zorunda olduğumuz bir kız ... /haberin devamı

Yeni sosyal merkez
Littlemore'un 3,4 milyon sterline mal olan ve kapılarını resmî olarak Nisan ayında açacak yeni sosyal merkezi halka pek çok imkân... / haberin devamı

92 Yorum

CallydonianGal0099
Gerçekten de insanın kalbi paramparça oluyor. Zavallı çocuklar
MedoraMelborne
Onları babaları öldürdü. Önce onları, sonra kendini öldürdü. At fav'a bekle. Haklı olduğumdan eminim.

> **5656AcesHigh**
> Seninle aynı fikirdeyim. Bu korkunç, OÇ bir sürü insan öldürmüştür.

HillBilly_889
Her duyduğumuz şeyden sonra durum iyice kötüye gidiyor. Şimdi de bu adi herifin seks belası mı çıktı? Böyle bir şeyi uyduramazsınız.

***

Bir sigara yakıp arabanın yanında bekledim. Everett ve Somer cenazeye katılan son birkaç kişiyi de uğurladığında otopark neredeyse boşaldı. Rüzgâr şiddetleniyordu, Somer'ın binanın etrafından dolanıp bana doğru yürürken şapkasını tuttuğunu görebiliyordum.

"Siz bir şey bulabildiniz mi, efendim?" dedi Everett yanıma geldiklerinde. "Çünkü ben bir şey bulabildiğimizi sanmıyorum." Yine ceketini çekiştirip düzeltti.

Başımı iki yana salladım. "Önemli bir şey yok. Peki ya sen, Somer?"

"Pek bir şey yok, efendim."

"Avukatlarla konuştunuz mu?"

Başını salladı. "Korkarım konuşmaları yasak. İsteseler bile müşterilerinin şahsi meseleleri hakkında hiçbir açıklama yapamayacaklarını bildirdiler."

Şaşırmamıştım ama yine de denemeye değerdi.

"Ama Philip Esmond'la çok enteresan bir konuşma yaptım. Burada değil," diye de ekledi. "Bu sabah, bakımevinde."

Bu da son bir buçuk saattir yaptığım gözlemi açıklayabilirdi. Esmond'ın ona bakışı ve onun Esmond'a hiç bakmayışı.

Buradan bir ana fikir çıkarmam uzun sürmedi. O oğlanla yaşanan olay, Banburry Caddesi'ndeki kaza ve panik içinde Calshot'a, Michael Esmond'ın kendisini güvende hissettiği yere gidiş. Ve sonunda resmin tamamını görmeye başlayan sadece o değildi.

"Bu sefer Calshot'a gittiğini sanmıyorum," dedi aklına gelenler yüzünden hafifçe kızararak, "ama ondan sonrası... Sizce yangın haberlerini görünce başka bir füje girmiş olabilir mi? Elbette böyle bir ihtimal olmalı. Gerçi emin olmak için önce bir psikiyatristle konuşmamız gerek..."

"Bryan Gow'u arayabilirim. Hatırlatın bakalım: Annabel Jordan, Esmond'da ne zaman bir değişiklik fark ettiğini söylemişti?"

"Geçen yaz, patron," dedi Ev manalı bir bakışla. "Tam da Bishop Christopher'daki öğretmenlerin Matty'de bir değişiklik olduğunu fark ettikleri zaman."

Michael, Matty... Bir şeyler vardı, bundan emindim. Bulmam an meselesiydi.

"Pekâlâ, biraz daha araştıralım. Geçen yaz o ailede bir şey oldu ve ben bunu öğrenmek istiyorum."

Ninova

***

James Beresford'la görüşme, 12 Feverel Close, Wolvercote, Oxford
13 Ocak 2018, 11.16
Görüşmeyi yapan DK V. Everett

VE: Cumartesi günü vakit ayırıp da bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederim, Bay Beresford.
JB: Sorun değil. Yardımcı olabilirsem ne mutlu. Gerçi ne işe yarayacağımı da bilmiyorum. Michael'ı fazla görmem. Yani aynı okuldaydık ama uzun zaman önceydi. Hiçbir zaman tam anlamıyla "arkadaş" olmadık.
VE: Onu en son ne zaman gördünüz?
JB: Ben de haberleri gördüğümden beri bunu düşünüyordum. Üç ay kadar önceydi. Birdenbire bana e-posta gönderdi. Ondan önce kendisinden haber almayalı dört beş yıl olmuştu herhâlde.
VE: Peki o dönem sizinle irtibata geçmesi için özel bir neden var mıydı?
JB: Başlangıçta öyle görünmüyordu. South Parade'deki barlardan birinde buluştuk. Dışarıda oturmak zorunda kaldık çünkü sigara içmek istedi. Yıllar önce bıraktığını sanıyordum ama neyse, en az bir saat oturup havadan sudan konuşmuş olmalıyız ki nihayet sadede geldi. Benden görüş almak istediğini söyledi. Profesyonel anlamda yani.
VE: Sizden tavsiye mi istedi?
JB: Evet ama yani o şekilde söylemedi tabii. Michael asla senin ondan daha bilgili olduğunu düşünmeni istemezdi.
VE: Ama sizden yardım istedi, değil mi?

JB: Açıkçası ben de çok şaşırmıştım. Benim uğraştığım konuların saçma sapan olduğunu düşündüğünü benden hiç saklamamıştı. Onunkiler gibi "doğru düzgün" bir akademik disiplin içinde değillerdi ona göre.

VE: Siz ne yapıyorsunuz?

JB: Ben psikoteratistim.

VE: Anladım. O zaman ne istedi sizden? Görebileceği birini tavsiye etmenizi mi?

JB: Esasında evet. Bununla beraber, kendisi için değil, aileden biri için olduğunu söyleyip durdu. Ama hep öyle demezler mi?

VE: Aslında biz de eşinin doğum sonrası depresyon geçirdiği bilgisini teyit ettik. Acaba aklındaki şey, eşi için bir doktor bulmak olabilir miydi?

JB: Evet, ben bunu bilmiyordum. Bu durumda, evet, eşini düşünüyor olabilirdi.

VE: Bana o adı verebilir misiniz? Ona tavsiye ettiğiniz kişinin adını?

JB: Aslında ben ona bir liste verdim. Buralarda yaşayan altı ya da yedi kişi. Onu size verebilirim.

VE: Peki listedekilerden herhangi biriyle irtibata geçmiş mi? Haberiniz var mı?

JB: Geçse bile bana söylemezlerdi. Hasta mahremiyeti. Hem dediğim gibi, o günden sonra onunla hiç görüşmedim.

VE: South Parade'de buluştuğunuz gece, genel olarak sizce nasıldı?

JB: Doğrusunu isterseniz berbat görünüyordu. Tıraş olmamıştı, koltuk altları terliydi. Böyle şeyler.

VE: Ama bu hiç ona göre bir şey değildi, öyle mi?

JB: *[suratı asılır]*

Ninova

Öyle de denebilir. Michael için görünüş her zaman önemliydi. Her zaman en iyi sınav sonucu, en iyi iş, en güzel ev, en güzel eş onun olmalıydı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Aslında...

VE: Evet?

JB: Haberleri ilk duyduğum zaman onun yaptığını düşünmüştüm. Anlarsınız ya, tek kurtuluşu bulmuş. Ne yalan söyleyeyim, o tarihte Londra'da olduğunu bilmesem öyle düşünmeye devam ederdim. Her zaman çok ketumdu.

***

28 Temmuz 2017, 10.45
Yangından 160 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Michael Esmond çalışma odasının kapılarını açtı ve bahçeye bakarak bir süre bekledi. Yılın en sıcak günlerinden biriydi ama çimler biçilirken çok gürültü geldiği için kapıyı kapalı tutmak zorundaydı. Ama Harry elleri ve dizlerinin üstüne çöküp çitleri yapmaya başladığına göre içeri biraz hava girebilirdi. Ayrıca işini çok iyi yaptığına da hiç şüphe yoktu: Bahçe yıllardan beri ilk defa bu kadar güzel görünüyordu. Neredeyse bölüm için bir parti daha vermeye değerdi. Neredeyse ama pek değil. Tecrübelerine dayanarak bu gibi etkinliklerin umulandan daha fazla iş çıkardığını ve Sam'in de muhtemelen bunu istemeyeceğini biliyordu. Maliyetinden bahsetmiyordu bile. Dönüp masasına geçti ve bir saat kadar tek duyduğu ; çim biçme makinesinin sesi ile kuşların cıvıltısı ve yan komşunun köpeğinin kesik kesik havlaması oldu. İşine öyle dalmıştı ki bahçeden gelen

seslerin kesildiğini fark etmedi; önündeki sayfaya bir gölge düşene dek neler olduğuna bile bakmadı. Kafasını kaldırdı.

"Sam'den hediye."

Harry tepesinde dikilmiş, elindeki bir kutu birayı ona uzatıyordu. Ve bir bardak. Kendi elinde de bir bira vardı.

"Teşekkürler," dedi Michael arkasına yaslanarak. "Çok iyisin. Yani bahçede diyorum."

Harry gülümsedi. "Ağır işlerin çoğu bitti ama yılın bu zamanında başında olmak gerek." Alkolsüz içecek reklamlarındaki modeller gibi soğuk kutuyla alnını sildi. Aslında isterse modellik de onun için bir seçenek olabilirdi. Bakışları, boyu posu, karın kasları. Bronz teni. Üst dudağından aşağı doğru inen ter damlacıklarını eliyle tüm ağzını ovalayarak sildi. Michael onun kendisine baktığını fark edince hemen gözlerini kaçırdı. Yüzünün kızardığını hissetti.

"Dövmelerin olduğunu fark etmemiştim," dedi ümitsiz bir biçimde sessizliği doldurma çabasıyla.

Harry tişörtünün açık olan kısmına baktı. Tam göğsünde minik bir dövme vardı. "Sadece bir tane," dedi ona dokunup. "Hayatımdaki kadın için." Göz kırptı.

Daha sonra karısı ona sandviç getirdiğinde Michael ona Harry'nin bir kız arkadaşı olup olmadığını sordu.

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi bahçedeki çimleri torbalara doldurmakla meşgul olan gence bakarak. Tişörtünü çıkarmıştı. "Neden sordun?"

"Bir nedeni yok. Bir şey söyledi de. Şu dövmesi hakkında. Hayatındaki kadın için olduğunu söyledi."

"Ah, o mu?" dedi Sam gülümseyerek. "Onu bana anlattı. Annesi için yaptırmış. Adının referans alındığı bir dövmeymiş. Annesi onu tek başına büyütmüş, dolayısıyla çok yakınlar. Yani

Ninova

koca koca harflerle 'Annemi seviyorum' yazan dövmelerden bir parça daha klas. Sence de öyle değil mi?"

Harry omzunda bir çuvalla bahçeden onlara doğru geliyordu. Dövmesi açık seçik görülebiliyordu artık. Koyu renkli sert dallar üzerinde ardıç meyvesi filizleri.

"Merak etme, Matty'nin dövme yaptırmasına izin vermeyeceğim."

"Ah," dedi Michael ona bakmadan. "Umarım yaptırmaz."

***

Belinda Bolton'la telefon görüşmesi
14 Ocak 2018, 14.55
"Görüşmeyi yapan DK V. Everett"

VE: Alo? Ben DK Everett.
BB: Merhaba. Ben Belinde Bolton. Sizinle cuma günü cenazede konuşmuştuk. Bana kartınızı vermiştiniz, hatırladınız mı? Oğlum Jack, Matty'nin sınıfında.
VE: Ah, evet, hatırladım. İyi arkadaş olduklarını söylemiştiniz.
BB: Sadece son dönem aslına bakarsanız, ama evet, Matty'yi birkaç kez görmüştük.
VE: Peki size nasıl yardımcı olabilirim?
BB: Cenazede Jack'in bir şeyler hatırlayabileceğinden bahsetmiştiniz. Bir şeyler duymuş ya da görmüş olabileceğini, ancak ne kadar önemli olduğunu fark etmediği şeyler.
VE: Çocuklarda sık sık olur bu. Zorlamamak en iyisidir, kendileri için en uygun zamanda anlatmaları beklenmelidir.

Ninova

BB: Evet. İşte o uygun zaman geldi. Az önce onu bir arkadaşının evine bıraktım ve arabadan inerken cidden çok tuhaf bir şey söyledi. Sarı çizgiye park ettiğim ve onun arabadan inerken acele etmesini istediğimden dikkatimi pek ona veremedim.

VE: Ne dedi?

BB: Sanırım video oyunlarının birinden bahsediyordu. Dürüst olmam gerekirse böyle şeylerden bahsetmeye başladığında ben olaydan kopuyorum ama sonra tam arabadan inerken...

VE: Bayan Bolton, ne dedi?

BB: Şimdi söylediğimde size çılgınca gelebilir ama Matty'nin Zachary'yi öldürmek istediğine dair bir şey söylediğine eminim.

***

"Sadece bir oyundu. *Gerçek* değil."

Dördü, Bishop Christopher's İlkokulu'nun bahçesindeki bankta otuyordu. Everett, Somer, Alison Stevens ve Matty Esmond'ın arkadaşı Jack Bolton. Sınıflardan gelen sesleri duyabiliyorlardı ve bir yerlerde birileri piyano çalıyor, çocuklar şarkı söylüyordu. Geceden epey buzlanma olmuş, okulu çevreleyen çitleri parlak bir peri kalesi misali güçlendirmişti. Bulutların arasından yüzünü gösteren soluk güneşe rağmen hava hâlâ soğuktu. Çocuk pofuduk mavi montunun içinde kundaklanmış gibi duruyor, spor ayakkabılarını asfalta sürtüyordu.

"Çevrimiçi oyun oynamayı seviyorsun, öyle değil mi Jack?" dedi Everett.

"Bazen," dedi çocuk temkini elden bırakmadan.

"En çok hangisini seviyorsun?"

Enerjisi biraz yerine gelmişti. "*Fortnite.* Ama *Minecraft* en havalısı."

Ninova

Everett ve Somer birbirlerine baktılar.

"Matty'nin de en sevdiği buydu, değil mi? Babası o konuda bir şeyler söylemişti"

Jack hâlâ ayaklarını asfalta sürtüyordu. "Matty o oyunda çok iyiydi."

"Dün annene bir şey söylemişsin. Zachary'yi öldürmekle ilgili," dedi Everett. Sanki o kadar da önemli bir şey değilmiş gibi sakin bir ses tonuyla konuşmuştu.

Jack ona kaçamak bir bakış attı. "*Zachary Saldırısı.*"

"Anlamadım?"

"Matty *Minecraft* için yapmıştı. Efsaneydi."

"Buna neden kardeşinin adını verdiğini söyledi mi sana?" diye sordu Everett.

Jack ona baktı, sorunun kafasını karıştırdığı çok açıktı. "Sadece bir isimdi. Hiçbir *anlamı* yoktu."

Kendisini kapamaya başlıyordu ve müdürün orada olmasının da ters bir etki yaptığı söylenebilirdi. Everett farklı bir taktik denemeye karar verdi. "Bayan Stevens küçük bir erkek kardeşin olduğunu söyledi. Doğru mu, Jack?" diye sordu.

Çocuk başıyla onaylarken onun gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

"Eminim onu seviyorsundur, değil mi?"

Sessizlik. "Bebekler aptaldır. Gerçekten *sıkıcıdırlar.*"

"Ama onu yine de seviyorsun, öyle değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Sadece yatıyor. Ve ağlıyor. Hep ağlıyor. Gerçekten çok *sıkıcı.*"

Somer soğuğa karşı ellerini ovuşturdu. Eldivenleri pek işe yaramıyor gibiydi. Eski erkek arkadaşlarından biri onun tek parmaklı eldivene ihtiyacı olduğunu söylemişti. Kendisi doğa sporları yapıyordu ve parmaklar birbirine dokunduğu için tek parmaklı eldivenlerin daha iyi olduğunu söylemişti. Görünüşe göre vücut ısısını muhafaza ediyordu. İyi de yetişkin

bir kadın, lanet olasıca bir polis memuru olmasını bir kenara bırak, tek parmaklı eldivenle nasıl görünürdü acaba? Yürürken bunlar geldi aklına ve Giles Saumarez'in tek parmaklı eldivenler hakkında bir fikri olup olmadığını düşündüğü için kendine hayret etti.

"Matty sana kardeşinden bahseder miydi?" diye sordu Everett.

Jack başını iki yana salladı. "Fazla değil. Bazen."

"Ne derdi?"

Çocuk yine omuzlarını silkti. "Annesinin Zachary'yle ondan daha fazla ilgilendiğini söylerdi."

"Ama Zachary çok küçüktü," dedi Somer. "Birinin ona bakması gerekiyordu. Tıpkı Matty çok küçükken olduğu gibi."

Bu sefer bir cevap gelmedi. Jack hâlâ asfalta ayakkabı sürtüyordu. Alison Stevens'ın ona durmasını söylememek için kendisini zor tuttuğu çok belliydi.

"Sana *söyledim*," dedi çocuk sonunda. "*Gerçek* değil. Kimse *ölmüyor*."

On beş dakika sonra üç kadın merkeze doğru yürüyordu. Everett durup Jack'in dört ya da beş sınıf arkadaşıyla futbol oynadığı yere baktı. Yıllardır bu bahçede top peşinde koşan diğer çocuklara benziyorlardı. Ama hakikaten öyleler miydi? Şiddeti bu kadar kanıksamış, gündelik hayatın barbarlıklarına bu kadar alışık başka bir nesil olmuş muydu hiç? Video oyunlarının ve empati erozyonunun etkisi hakkında pazar gazetelerinde okuduğu bütün bu acil uyarılardan sonra, şu gördüklerine de bakınca o yazıları yazanların durumun yarısından bile haberlerinin olmadığını anlıyordu.

Ninova

***

5 Eylül 2017, 19:15
Yangından 121 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Mutfakta aşırı heyecanlı bir köpek vardı. Matty elindeki ödül mamalarını yakalaması için havaya fırlattıkça evin yaşlı golden retriver köpeği tıpkı yavru köpekler gibi hoplayıp zıplıyordu. Zachary çığlık çığlığa kahkahalar atıyor ve lavaboda iş yapan Samantha arada sırada ona dönüp gülümsüyordu.

Michael elindeki laptop çantasını masaya koyup karısına katıldı. "Younglarla görüştüm, 'evet' dediler."

"Bu sefer bir sorun çıkmazsa tekrar yapabileceğimizi söylediler."

"Yapabilir miyiz, baba?" deyiverdi Matty. "Yapabilir miyiz?"

"Önce bu gecenin nasıl geçeceğine bakalım."

Matty dizlerini yere koyup köpeğin boynuna sarıldı, yüzünü onun yumuşak yüzüne bastırdı.

"Kuralları hatırlıyorsun, değil mi Matty?" dedi Michael.

Oğlan başıyla onayladı.

"Söyle bakalım."

"Mollie koltukların üstüne çıkamaz ve onu besleme sorumluluğu bende."

"Doğru. Ve senin odanda değil, burada, sepetinde yatmak zorunda."

Matty tam bir şey söyleyecek gibi oldu ama söylememesinin daha iyi olacağına karar verip sustu. "Tamam, baba."

Ninova

İki saat sonra Michael, oğluna bakmak için üst kata çıktığında Mollie'nin yatağın ayakucunda kıvrılıp yattığını gördü. Köpek tek gözünü açtı, sonra köpeklere mahsus bir iç çekişle uyumaya devam etti.

"Onu uyandırma," diye fısıldadı Sam, kocasının yanı başında. "Çok mutlu görünüyor."

"O kuş tüyü örtüyü iyice silkelemek gerekecek."

"Önemli değil," dedi Sam yumuşak bir ses tonuyla. "Hayatta bir parça köpek tüyünden daha önemli şeyler var."

***

"O çocuk yalnızca çevrimiçi oyunlar oynamıyormuş," dedi Baxter. "*Hakikaten* fena sarmış."

Arkasında durmuş, bilgisayarına bakıyordum. Everett ve Somer diğer taraftaydılar.

"Profili için de kendi adını kullanmış," diye devam etti Baxter. "Bu nedenle onu bulmak kolay oldu."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "İyi de çevrimiçi oyun oynamak için kredi kartı gerekmiyor mu? Kayıt falan yapılmıyor mu?"

"*Minecraft*'ta yapılmıyor. Oyunu bir kere satın aldın mı çevrimiçi oynayabiliyorsun," dedi Baxter ekrana bakmaya devam ederek. Pek çok aile bunun zararsız olduğunu düşünüyor. *Call of Duty* ya da *Mortal Combat*'la kıyaslandığında öyle de aslında. Hatta eğitici olduğunu da söyleyebiliriz. İnsanlar *Minecraft* için Louvre gibi yerlerin üç boyutlu versiyonlarını yaratıyorlar. Çok havalı bir Escher figürü bile var."

Bir tane ekran açtı ve bir figür belirdi: En sevdiğim optik illüzyonlardan biri, Lego benzeri minicik parçalarla oluşturulmuştu. İmkânsız merdivenler, çözülemez duvarlar. Bir video

Ninova

oyununda böyle bir şey yapılabileceğini bilmiyordum ve hüzün içinde Jake'in bunları görmesini ne çok istediğimi düşündüm. Sevmeyi denemiştim ama bu Lego fikri hiç ilgimi çekmemişti. Alex çabalamam gerektiğini, bunun Jake'le yapabileceğimiz bir şey olduğunu söylemişti. Ama hiç işe yaramamıştı. Alex sorunun kuşkularımı bir kenara bırakamamam olduğunu söylemişti. Belki de bunun nedeni iyi bir polis olmamdı: Gerçekle bağımı kesmeyi reddediyordum. Kafaya takmadan edemiyordum. Daha küçücükken bile *Thunderbirds*'ün iplerini görmezden gelemiyordum. Ama şimdi Baxter'ın ekranına, hep sevdiğim ama varlığından haberim olmayan o şeye bakınca Alex'in istediği gibi Jake'le bu şekilde vakit geçirip geçiremeyeceğimizi merak ettim. Sonra aklıma belki de Jake'in bütün bunları bildiği geldi. Yalnızca bana anlatmamıştı. İlgimi çekeceğini düşünmemişti.

"Etkileyici, değil mi?" dedi Baxter her zamanki gibi aklımdan geçenlerden habersiz. "İşte böyle. Epey farklı bir şey."

Ekranı değiştirdi. Şimdi baktığım ekrandaki avatar aynı Matty'ye benziyordu. Yine tuğlalardan yapılmıştı ama kesinlikle oydu. Aslına bakılırsa onun, kendi yüzünü bu renkli kare bloklarla böyle zekice oluşturmasından etkilenmiştim. Gayet sevimli bir karikatürdü. Gözlüğü, saçı, burnu. Benzerlik bir parça sinir bozucuydu.

"Böyle bir şey yapmak kolay mıdır?" diye sordu Everett.

"Saçma," diye kabul etti Baxter. "Ama epey yetenekliymiş. Fakat babasının büyük ihtimalle bunun için fazla vakti yokmuş. Onun üç R insanı olmasına şaşırdım."

"Peki şu *Zachary Saldırısı* nedir?" diye sordum. "O nereden çıktı?"

Sandalyesini beni göreceği şekilde çevirdi. "*Minecraft*'ın işleyişi hakkında ne biliyorsun?"

Ninova

"Bir parça uyuşturucu kafası yaşayan *Lord of the Rings* olduğunu düşünüyorum."

Somer gülümsemesini bastırdı.

"Haklısın," dedi Baxter. "Her tarafta tuhaf yaratıklar var. Örümcekler ve zombiler gibi bazıları tehlikeli. Ve sürüngenler. Onlar *mob*un en tehlikeli-"

"Mob?"

"Pardon. Mobilin kısası. Aslında canlı olduğu düşünülen her türlü yaratık. Öldürüp yiyebileceğin çiftlik hayvanları ya da silah falan yapmak için kullanabileceğin her şey."

Yeni yeni peyda olan oyun oynama hevesim çoktan kaybolmuştu. "Yani?"

Tekrar bilgisayara döndü, sonra arkasına yaslanıp işaret etti. "Bak."

Ekrandaki yaratığın adı "bebek domuz"du.

Ve yüzü, Matty'nin kardeşinin yüzüydü.

***

6 Eylül 2017, 08.11
Yangından 120 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Sessizlikten bir şeylerin yolunda olmadığını anlaması gerekirdi. Saatine baktı, sekizdi. Çocuklar çoktan uyanmış olmalıydı ve evde bir köpek olduğu için alt katta bir hengâme yaşanmamasına şaşırdı. İç geçirdi, yana devrildi, yatağından kalktı. Yanında yatan Samantha hareketlenmiş ama uyanmamıştı. Artık sabahları soğuk oluyordu, bu yüzden üzerine ropdöşambırını aldı, bir yandan kuşağını bağlarken bir yandan alt kata indi. Çocuk odasından sesler geliyordu. Zachary bebek dilinde kendi

Ninova

kendine konuşuyordu. Merdivenlerin başına geldiğinde önce Sam'e çay yapıp yapmama arasında tereddüt etti ama fikrini değiştirip çocuk odasına yöneldi. Oğlu her tarafı folyo parçacıklarıyla kaplı bir şekilde yerde oturuyordu. Suratı çikolata içindeydi ve köpek de yanında yatıyordu. Michael ilk bakışta köpeğin uyuduğunu sandı ama sonra ağzının kenarındaki kusmukları ve donuk bakan aralık gözlerini gördü.

"Uyandır onu baba!" diye ağladı Zachary kollarını babasına doğru uzatarak. "Köpeciği uyandır!"

Michael dizlerinin üstüne çöküp köpeğin nabzını almaya çalıştı ama bulamadı. Zachary'ye döndü. "Köpeğe çikolatalarından mı verdin?"

Zachary başını evet der gibi salladı. Gözleri fal taşı gibiydi. "Sevdi. Bir sürü yedi."

"Peki ne zaman verdiğini hatırlıyor musun?"

Zachary parmağını ağzına soktu. Suratı kırışmaya başladı.

"Merak etme," dedi Michael ayağa fırlarken. Kalbi küt küt atıyordu. Şu anda önemli olan tek bir şey vardı; bu lanet olası köpeği buradan çıkarması gerekiyordu. Herkes uyanmadan önce. Matty görüp neler olduğunu anlamadan önce.

Zachary'yi kucaklayıp tekrar yatağına yatırdı, sonra köpeği almak için eğildi. Vücudu sertleşip soğumaya başlamıştı. Kucağındaki ağırlıkla bir parça sendeledi, sonra kapıya doğru ilerledi.

Matty tam karşısındaydı. Arsenal pijamaları içinde. Yüzü solgundu, yumruklarını öyle çok sıkmıştı ki eklemleri beyazlaşmıştı. Michael'm onun ne zamandır orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

***

Ninova

Hâlâ ekrana bakıyordum. Bir sonraki sorunun cevabını bilmek istediğimden emin değildim ama soracaktım.

"Baxter, *Minecraft*'taki şu hayvanlar... İnsanların onları öldürdüğünü söyledin. Bu da oyunun bir parçasıymış. Yani ***yapman gereken*** bir şeymiş, öyle mi?"

"Evet," dedi Baxter. Hafiften rahatsız olmuş gibiydi. "Domuz öldürürsen domuz pirzolası alırsın."

Domuz pirzolası. Tıpkı gerçek hayattaki gibi. Sadece bu her nedense daha da kötüydü.

"Peki ya ben bir bebek domuz öldürmek istersem... şu ekranda... nasıl yaparım?"

"Yani ya bıçaklarsın ya da havaya uçurursun." Derin bir nefes aldı. "Ama bir yolu daha var."

Sanki kelimeleri ağzından kerpetenle tek tek çekiyor gibiydim. "*Ne* gibi, Baxter?"

Utanmış gibiydi. "Yangın çıkarabilirsin."

"*Yangın mı çıkarırsın*?"

Kızardı. "Bu şekilde, domuz pirzolalarını pişmeye hazır hâle getirirsin." Tekrar bana baktı. "Sana şu *Zachary Saldırısı*'nı göstermemi ister misin?"

"Hayır," dedim yutkunarak. Boğazım düğümlenmiş gibiydi. "Ekibin geri kalanını toplayın. Herkesin bunu görmesi gerek."

***

Milo'nun *Minecraft Mob*'u
Yayınlama tarihi 11 Aralık 2017

Pisliklerden Korkun

Hepimiz Pisliklerin en korkulan *Mob* olduğunu biliyoruz, değil mi? Peki bu *Minecraft* ikonunu gerçekten ne kadar biliyorsunuz? Merak etmeyin;

Ninova

burada bilmeniz gereken her şey var...

Pislikler, mega-korku salıcılar olabilir ama aslında kazara meydana gelmişlerdir (havalı, değil mi?) Görünüşe göre, *Minecraft*'ın yaratıcısı Notch gerçekten bir domuz yaratmaya çalışıyormuş ve vay canına! Bir şeyler ters gitmiş, uzun ve şişko olması gereken şey uzun ve ince olmuş. Ve YEŞİL! Olup olabilecek en şanslı kaza.

Pislikler diğer bütün düşman *Mob*'lardan daha kötüdür çünkü zombiler ve iskeletlerin aksine onlar gün ışığında da faaliyette bulunabilirler (ama gece ortaya çıkarlar.) Ondan da kötüsü, öyle **sessizdirler ki siz** onları fark edene **kadar yanı** başınızda **bitiverirler ve eğer** size yeterince **yaklaşırlarsa** sizi HAVAYA UÇURURLAR! Doğru; size saldırmazlar; yalnızca sizi **patlatırlar.** Alacağınız tek uyarı o ürpertici tıslamadır; sonra parlamaya, şişmeye başlarlar ve GÜM! Pislikler, kapılardan geçemedikleri ve kedilerden korktukları hâlde, şaşırtıcı bir şekilde merdivenleri çıkabilir ve lav birikintilerini aşabilirler. (Tüyo: Kendinize bir kedi alın)

Bir sürüngeni öldürmenin en iyi yolu mu? Ateş yakıp onu tuzağa düşürün...

BOOM!

Sonraki paylaşım: Zaplayan Zombiler

***

Baxter'ın, bilgisayarını vaka odasındaki projektöre bağlaması on dakika sürdü. Ben şu kahrolası Pislik zımbırtıları gibi

odada bir aşağı bir yukarı dolanırken geçen on dakika. Teknolojinin ilk kuralı: Suratına patlayabiliyorsa elinden geleni yapacaktır. Sonra bir anda Baxter'ın bilgisayarı ekranda belirdi ve resimleri açmaya başladı. İnsanların birbirlerine bakıp hüzünle gülümsedikleri Matty'nin avatarı. Sonra Zachary'nin yüzünü, darmadağın kıvırcık saçlarını taşıyan mutant bir yavru domuz. Üstelik hiçbirinin yüzünde gülümseme yoktu.

"Şu domuz şeyini kendi mi yapmış? Tek başına?" dedi bütün bunları anlamak için çabalayan Gislingham.

"Kişiselleştirme," dedi Asanta. "Bütün oyunlar yapıyor."

"Bu durumda bundan biraz daha fazlası," dedi Baxter. "Kendi avatarını değiştirmek görece kolay ama şu yavru domuzu yapması için kendi *Mod*'u olması lazım."

"*Mob? Mod?* İpin ucunu kaçırdım. *Mod* mu? Tanrı aşkına o da ne?"

"Modifikasyon anlamına geliyor. Temel olarak, oyuncuların bizzat kendileri tarafından yapılan ve diğer insanların da kullanımına açık *Minecraft* zımbırtıları."

Bir internet sayfasına girdi ve upuzun bir kişiselleştirilmiş eklenti listesini aşağı kaydırdı. Lüks savaş baltalarından yeni ve bilhassa nahoş hibrit yaratıklara kadar her şey vardı. Baxter sayfanın sonuna gelince durdu. Linkte *Zachary Saldırısı* yazıyordu.

O anda odada yere iğne düşse sesi duyulurdu.

Baxter bana baktı, linke tıkladı ve videoyu açtı. Çiftlik evi gibi bir oyundu. Hayvanların ahırları, kümesleri falan vardı. Ön planda Zachary yavru domuzu doğrudan ekrana bakıyor, kafasını oynatıyor, minik kuyruğunu sallıyordu. Sonra oyun başlıyordu. Fonda, tiz sesle ninni söyleyen biri vardı.

Ninova

Bu minik domuz yavrusu markete gitti
Bu minik domuz yavrusu evde kaldı
Bu minik domuz yavrusu biftek yedi
Bu minik domuz yavrusu bir şey almadı

Yavru domuzun labirent gibi olan çiftlik evinde köşeye sıkışıp kaçamayacak hâle gelene kadar kovalanmasını izledik. Parlak pembe tuğlalı bir animasyondan başka bir şey değildi ama o çığlıklar ve panik, ürkütücü derecede gerçekçiydi. Ve tam daha fazla izleyemeyeceğimiz noktaya geldiğimizde oyuncu, yavru domuza bir şey fırlattı ve onu alevler içinde bıraktı. Benim bile inanacağım alevlerdi.

O tiz ses artık kıkırdıyordu.

Bu minik domuz yavrusu BOOM oldu!

"Tanrı aşkına," dedi Gislingham uzaklaşarak. "Aileler bunca pislik içinde çocuklarını nasıl güvende tutuyor, Tanrı bilir." İçini çekti. "Sanırım elinizden gelen tek şey onları sevmek. Onları sevmek ve sizinle konuşacaklarını ümit etmek. Anlarsanız ya, aptalca bir şey yapmadan önce..."

Durdu, donakaldı, ne dediğini fark etmişti.

"Lanet olsun, özür dilerim, patron. Öyle demek istemedim..."

Zorlukla yutkunup kayıtsız kaldım. "Endişelenme, niyetini biliyorum."

Hiç kimse yapmak istemezdi. Ama herkes aynısını yapıyordu.

Everett hâlâ ekrana bakıyordu. "Çocukların yeni doğan bebekleri kıskanabildiğini biliyorum ama bu? Bu... bu... korkunç."

Ninova

"Ama gayet mantıklı, öyle değil mi?" dedi Somer etrafa göz gezdirerek. "Cinayet nedeni olarak demek istiyorum. Boddie, Zachary'nin yangından önce boğulmuş olabileceğini söyledi, değil mi? Peki ya bunu yapan, Matty'yse?"

Önce bir sessizlik oldu; ardından Baxter'ın sertçe, "Ben öyle olduğuna inanıyorum. Çocuk öfkeli ve kıskançtı. Çileden çıkması için çok bir şeye gerek yoktu. Ne yaptığının farkına varınca da panikleyip bunu gizlemek için de yangın çıkardı," dedi.

"Bunu yapan ilk kişi olmazdı," diye devam etti Somer. "Ayrıca o kadar da zor olmazdı. Benzinin nerede olduğunu biliyordu. Noel ağacını bir yaksa..."

"Onun gibi bir çocuk bunu becerebilir miydi?" diye sordu Gislingham. Matty'nin bunu yaptığına inanmıyordu ancak o, iyi bir polisti. Dahası bizi çok karanlık yerlere sürüklese bile delilleri takip edecekti.

"Peki ya terapist?" dedi Baxter. "Esmond aileden biri için olduğunu söylediğinde hepimiz o kişinin karısı olduğunu düşündük. Ama ya *oğluysa*?"

"Yani sen onun *bildiğini* mi söylüyorsun?" dedi Ev fal taşı gibi açılmış gözlerle. "Esmond *Zachary Saldırısı* işini *biliyordu* yani?"

"Bir dakika," dedi Gislingham aniden. "Matty alevlerin ters tarafında değil miydi? İtfaiyecilerin dediği gibi yangın oturma odasında başladıysa alt kata ne yapmaya iniyordu? Hiç mantıklı değil..."

Ancak Asante'nin bir cevabı vardı. "Belki de yangının ne kadar çabuk yayılacağını bilemedi. Belki de üst kata çıkıp annesini uyandıracak ya da Xbox'ını falan alabileceği bir vakti olduğunu zannetti. Fakat yangın bir anda büyüdü."

Bu arada Baxter, YouTube'deki videolara hızlıca göz atıyordu. Bir tanesini açıp tam ekran yaptı: bir *Minecraft* oyun-

Ninova

cusu devasa bir sanal malikânenin etrafında dolanıp hiç çaba harcamadan alt ve üst kata, içeri ve dışarı dolanıp her tarafa; yerlere, duvarlara, tavanlara alev atıyordu. Alevler şaşırtıcı derecede gerçeğe benziyordu ama ne ısı ne de zarar veriyordu.

"Belki gerçek bir yangından kaçmanın da bu kadar kolay olacağını düşündü," dedi Gislingham sertçe.

"Fakat yine de bu çok büyük bir hamle," dedi Everett. "Bütün bu davayı yangını on yaşındaki bir çocuğun başlattığı teorisine dayandıracaksak hiçbir delile dayanmayan çılgınca varsayımlardan çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

Kalkıp tekrar yürümeye başladım. Arkamda kalan sessizlik büyümeye başladı. Düşünmem gerekiyordu. Hepimizin düşünmesi gerekiyordu. Çünkü o çocuğun yangınla bir alakası yoksa bile o evde ters giden bir şeyler olduğu çok açıktı. O evde kesinlikle bir sorun vardı.

"Tamam," dedim sonunda. "Challow adli tıpla tekrar konuşsun. Yangını gerçekten Matty çıkardıysa oralarda bir çeşit delil olması gerekir. O yaşta bir çocuk, tek başına benzin taşıyacak..."

Eskiden Jake'in yaptığı gibi. Milkshake, meyve suyu, kola. Ne isterse alırdı.

Gislingham'ın telefonuna mesaj bildirimi geldi. Okudu, bana baktı, bir anda dikkat kesildi. "Teknik ekip, patron. Esmond'ın telefonu az önce açılmış."

***

25 Eylül 2017, 17.49
Yangından 101 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Ninova

Michael eve döndüğünde karısı mutfakta spagetti bolonez yapıyordu.

"Erken geldin," dedi Sam. "En az bir saat daha gelmeni beklemiyordum."

Günler kısalmaya başlamıştı ama bahçe Matty'nin oynayacağı kadar aydınlıktı daha. Çocuk, Harry'yle futbol oynuyordu. Michael bir süre onları izledikten sonra karısına döndü. "Burada ne kadar zaman geçiriyor?"

Sam ona baktı, kafası karışmıştı. "Harry mi? Haftada iki geliyor. Anlaştığımız gibi."

"Hayır, yani burada fazladan ne kadar zaman geçiriyor? Bahçeyi iki saat önce bitirmiş olması lazımdı."

Sam kızardı. "Senin yapmak için uğraştığın diğer işleri de hallediyor. Mesela üst kattaki musluk, şu hani Kendin Yap..."

"Ben Kendin Yap'tan bahsetmiyordum."

"Ve bir ya da iki kere de Matty'yle futbol oynadı."

Bahçeden bir ses geldi. Matty, "Gol! Gol!" diye bağırıyordu.

Michael mutfak lavabosuna dayanıp kollarını göğsünde çaprazladı. "Bana *bir ya da iki kere*den daha fazlaymış gibi geldi."

Sam'in yüzü asıldı. "Seninle aynı fikirde değilim."

"Bu sabah Matty'yi okula bıraktığım zaman öğretmeni ondan ne kadar memnun olduklarını söylemek için koşa koşa yanıma geldi. Nasıl yüksek notlar aldığını, yeni arkadaşlar edindiğini ve okuldan sonra yapılan etkinliklere nasıl davet edildiğini anlattı."

"Bu iyi bir şey, öyle değil mi?"

"Elbette öyle. Yalnızca bu gözle görülür değişimi benim onunla evde yaptığım bütün o aktivitelere bağladı. Ona gösterdiğim fen deneyleri, öğrettiğim sihirbazlık numaraları ve ikimizin oynaması için oluşturduğum eğitsel oyunlar."

Sam iyice kızardı. "Ah. Anlıyorum."

Ninova

"Demek Harry'ydi. Bütün bunları yapan Harry'ydi."

Başıyla onayladı. "Seve seve yapacağını söyledi ve ben de bunda bir kötülük görmedim. Tabii Matty de çok mutlu oldu." Dudağını ısırdı. "Özür dilerim. Anlatmam lazımdı."

"Bir torba elma, bir kavun ve bir poşet dolusu iple yapılan o muhteşem Güneş sistemi de Harry'nin marifetiydi demek. Hani şu çok 'yaratıcı ve iyi planlanmış' olduğu için sınıfta aynısını yaptıkları Güneş sistemi?"

Sam başıyla onayladı.

"Ve balonun içindeki suyu kaynatan mum numarası da Harry'nindi, öyle mi?"

Sam tek kelime demedi.

Michael derin bir nefes aldı. "Onun babası *benim*. Harry değil."

"Biliyorum ama sen çok meşgulsün ve yapacak çok işin var. Ayrıca Harry hepsini gerçekten severek yapıyor gibiydi ve ben bunda kötü bir şey görmedim." Sam tüm bunları bir çırpıda söyledi. Sonra da sustu. "Hem zaten sen ve Harry çok yakınsınız. Sana söylediğini sandım. Hatta bunun senin fikrin olduğunu bile düşündüm."

"Ne demek çok yakınmışız?"

Sam ocaktaki tavaya dönüp sosa tuz ekledi. "Öylesiniz işte, değil mi? Sizi gördüm."

"Bizi nasıl gördün?"

Sam hâlâ tavaya bakıyordu. "Bilirsin işte, konuşmak. Gülmek."

"Sam, çok manasız konuşuyorsun. O benim en iyi arkadaşım değil, bir *bahçıvan*."

Sam kaşığı aldı. "Ama ben de tam olarak bunu diyorum zaten. Pek arkadaşın yok, öyle değil mi? Pek sayılmaz. Ben de düşündüm ki, sen ve o... Yani belki şey gibi..."

"Tam olarak ne gibi?"

Ninova

"Şu tanıdığın çocuk vardı ya? Okuldan."

Michael'ın yüzü taş kesti. "Sana bunu kim söyledi?"

"Philip. Buraya geldiği zaman. Hiç yakın arkadaşın olmamasının büyük talihsizlik olduğunu söylediğinde ona her zaman öyle olup olmadığını sordum; o da okuldaki arkadaşının dışında hiçbir zaman bir yakın arkadaşın olmadığını söyledi. Bak, ben şey demek istemedim..."

"Peki başka ne söyledi?" Michael'ın sesi tehlikeli bir tını almıştı.

Sam'in yanakları alev alev yanmaya başladı. "Hiçbir şey. Hepsi bu kadar. Çocuğun adını bile hatırlamadı." Arkasını döndü, makarnaya bir şeyler ekliyormuş gibi yaptı. "Her hâlükârda," dedi sahte bir umursamazlıkla, "ne fark eder ki?"

Kocası o kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki ona doğru döndüğünde çoktan mutfağa girip, *"Ben yendim! Ben yendim!"* diye bağıran Matty'yi gördü.

"Her şey yolunda mı?" dedi Harry kapıdan.

"Kesinlikle," dedi Michael sessizce, ona bakmadan. "Her şey yolunda."

***

Gislingham telefonu eline alıp bana baktı. "Tamam mı?"

"Sen devam et," diye mırıldandı Quinn.

Hepimiz Gislingham'ım masasının etrafına toplanmıştık; Gis, Michael Esmond'ın telefon numarasını çevirmeye başladı.

"Teknik ekip telefonun hâlâ Londra'da olduğunu söyledi," dedi ahizeyi eliyle örtüp yan gözle bana bakarak. "Regent Caddesi civarında bir yerlerde."

"Ah, alo?" dedi birden. Hepimiz birbirimize baktık. Bunca zaman sonra telefonu *açan* gerçekten Esmond mıydı?

Ninova

"Dr. Esmond'la mı görüşüyorum?" Bir an bekledi, ardından Gis'in kaşları çatıldı. "Ben Thames Valley Polisi'nden DÇ Chris Gislingham. Dr. Esmond'a ulaşmaya çalışıyoruz. Evet, doğru, kendisi bu telefonun sahibi." Bekledi, ardından, "Evet, haberlerdeki adamla aynı adam."

Bir kalem alıp aceleyle bir şeyler yazdı. "Sizde numarası var mı? Harika, teşekkürler. Yine arayacağım."

Telefonu kapatıp etrafına bakındı. "Kim olduğunu *asla* tahmin edemeyeceksiniz."

Quinn, "Lanet olsun," diye başladı ama benimle göz göze gelince sustu.

"Adı Andy Weltch," dedi Gislingham. "Ya da *PM* Andy Weltch. Şubede çalışıyor. West End Polis Merkezi'nde"

***

25 Eylül 2017, 20.48
Yangından 101 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

"Hayır, sonuna kadar oturamazsın."

"Ama baba..."

"Zırıldanmayı kes, Matty. İlk yarıyı izleyebilirsin diye anlaşmıştık ama artık yatman gerek. Yarın okul var. Kuralları biliyorsun."

Michael Esmond bulaşık makinesini dolduruyordu. Oğlu mutfak kapısında duruyordu. Üzerinde Arsenal pijamaları vardı. Takım bu gece West Bromwich Albion'la oynuyordu.

"Ama yeniyoruz!"

Michael doğruldu. "Konu bu değil, Matty. Seninle bir anlaşma yaptık ama sen şimdi bu anlaşmayı değiştirmek is-

Ninova

tiyorsun. Hayat böyle bir şey değil. Her zaman her istediğin olmaz."

"Sen de dün Zachary'ye kum havuzunda oynayamayacağını söylemiştin ama sonra fikrini değiştirdin."

Michael derin bir nefes aldı; çocuklar her zaman insanı bir şekilde mat etmeye çalışırdı. "O farklıydı."

"*Nasıl?* Nasıl farklıydı?"

"Çünkü ilk başta yağmur yağacağını düşündüğüm için hayır demiştim ama sonra yağmadı. Dolayısıyla şartlar değişti." Yüzü birazcık kızardı; asıl neden, Zachary'nin ağlayıp yeri göğü inletmesiydi ama bunu Matty'ye itiraf edecek değildi. "Ayrıca zaten Zachary de bunu anlayamayacak kadar küçük. O senin gibi değil."

"*Hep* böyle diyorsun," diyerek ağlamaya başladı Matty. Yüzü kıpkırmızı oldu. "Bana sürekli, 'Sen büyüksün ama o daha küçük,' diyorsun ve onun *her* istediği oluyor. Haksızlık bu, *haksızlık!*"

Babasına baktı. Michael onun köpekten bahsetmesini bekliyordu. Ama bunca hafta geçmesine rağmen bir kere bile bahsetmemişti. O korkunç günün sabahında babasının karşısına dikilip tek damla gözyaşı dökmeden onun yalan söylemesini dinlediğinden beri bu konuda hiç konuşmamıştı.

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar, ardından Matty dönüp tek kelime etmeden odadan dışarı fırladı.

***

"Görünüşe göre taksi şoförü telefonu birkaç saat önce getirmiş," dedi Gislingham. "Weltch de arayan var mı, varsa bu şekilde sahibini bulabilirler mi diye görmek için telefonu açmış."

"İşe de yaradı, öyle değil mi?" dedi Quinn alaycı bir ifadeyle.

Ninova

"Ne zamandır taksicideymiş?" diye sordum Quinn'i duymazdan gelerek.

"Ah," dedi Gislingham. "Sorun da bu. Adam telefonu *3 Ocak* akşamı bulmuş." Parçaları birleştirmemizi bekledi. 3 Ocak, yangının çıktığı gece. O gece Esmond'ın telefonunun Tottenham Court Road civarında sinyal verdiği tespit edilmişti; biz de bu nedenle onun orada olduğunu sanmıştık.

"O zaman o gece telefonu açan Esmond değil de taksici miydi?"

"Aynen, patron. Weltch gibi o da telefonu açmayı denemiş olmalı ama onun kadar şanslı değilmiş."

"O hâlde bu ne şimdi? On gün boyunca o telefonla mı dolaşmış?"

Gis omuzlarını silkti. "Bir haftalığına Las Vegas'a gitmiş ve gitmeden önce de teslim edememiş. Ayrıca telefonun bu kadar önemli olduğunu da bilmiyormuş. Zaten biz yardım çağrısı yaptığımızda da o çoktan Birleşik Devletler'deymiş. Belli ki telefon arka koltuğun arasında bir yere kaymış, o da ne zamandır orada olduğunu bilmiyormuş."

Başımı salladım. Çoğu soruşturmayı altüst eden şey buydu. Su katılmadık yalanlar ve kasıtlı atlatlamalardan başka bir de her gün karşılaştığımız, elde olmayan, üstünkörü yapılan işler var.

"Ama taksicinin telefon numarasını aldım," diye devam etti Gislingham. "Onu arayıp Esmond'ın fotoğrafını göndereceğim. Eğer şanslıysak yolcuyu hatırlar."

Bu da bir şeydi. Muhtemelen bir şeyden daha fazlasıydı.

"MET de telefonu bu gece buraya gönderecek," diye ekledi Gis. Olabildiğince iyimser olmaya çalıştığı aşikârdı. "Bu bize devam edebilmemiz için daha fazla ipucu verecektir. Hani şu Esmond'ın aradığı kontörlü telefon vardı, hatırladınız mı? Onu bir isimle kaydetmişse belki takip edebiliriz. Tabii her

Ninova

zaman Baxter'ın da bu kahrolasıca işe dâhil olabileceğini düşünüyorum."

Baxter'ın sahte bir tevazu ifadesi takınmasıyla, bastırdıkları kahkahaları koyverdiler. Ama ben dinlemiyordum. Tahtaya doğru yürüdüm, zaman çizelgemize baktım ve ilk defa içimden gelen sesi doğru anlayıp anlamadığımdan şüphe ettim. Acaba hepimizin her şeyi yanlış anlamış olması mümkün müydü? Her şeyi geriye doğru incelememiz, her şeye baştan mı başlamamız gerekiyordu?

Ev'e döndüm. "Yangın gecesinde Esmond'ı barda gören şahit, şu organizatör kadın? Onunla konuşan sendin, değil mi?"

Ev'in yüzü asıldı. "Evet, patron. Ne olmuş ona?"

"O olduğundan *kesin emin* miydi?"

Ev'in rengi attı. "Öyle görünüyordu. Ama istersen onunla bir kez daha konuşabilirim."

"Evet. İstiyorum. Lütfen olabildiğince çabuk konuş."

***

Tony Farlow'la telefon görüşmesi
15 Ocak 2018, 18.55
Görüşmeyi yapan DÇ C. Gislingham

CG: Bay Farlow? Thames Valley Polisi'nden arıyorum. Savile Row Polisi'ne teslim ettiğiniz telefonla ilgili konuşmak istiyorum.

TF: Thames Valley mi? Orası bölgenizin biraz dışında değil mi?

CG: Bu önemli. Size bir fotoğraf göndereceğim. Telefonun sahibi, bu adam. Fotoğrafa bakıp bana onu ne zaman aldığınızı söyleyebilir misiniz?

Ninova

TF: Bu dandik telefonla alakalı epey yaygara kopartılmış ama o da sizin bileceğiniz iş. *[sessizlik; mesaj bildirim sesi geliyor]* Ah, evet. Hatırladım bu herifi. Great Queen Street'ten aldım. Oradaki otellerin birinde kaldığını düşündüm.

CG: Ne zaman oldu bu?

TF: Onu soruyorsunuz demek. Kesinlikle birkaç hafta önceydi, tatil zamanı falandı.

CG: Ayın 2'si salı günü mü, ayın 3'ü çarşamba günü müydü?

TF: Çarşamba olmalı. Şimdi hatırladım. O gün ilk iş doktor randevum vardı, o yüzden her zamankinden geç başladım. İlk yolcularımdan biriydi.

CG: O zaman saat kaçta aldınız onu?

TF: Öğle yemeği saatinde. 12 gibi.

CG: Peki onu nereye bıraktığınızı hatırlıyor musunuz?

TF: Victoria İstasyonu'na. Otobüse değil ama, trene.

CG: Nereye gittiğini söyledi mi?

TF: Yok. Benimle pek konuşmadı. Yolun büyük bir kısmında telefonunda bir şeye bakıyordu. O zaman düşürmüş olmalı.

CG: Yanında bavulu var mıydı?

TF: Hayır. Şu kadınsı laptop çantalarından biri vardı. Her nereye gidiyorsa bence kalmayı planlamıyordu.

***

"Nereye bakacağımızı bilirsek onu da ânında yakalarız."

Sabah toplantısında Baxter'ın ağzından çıkan cümle bu oldu. Ekrana bir görüntü yansıtmıştı: 3 Ocak akşamı Victo-

ria İstasyonu'ndaki kapalı devre kamera görüntüleriydi. Her zamanki gibi görüntü kalitesi düşüktü ama adamın Michael Esmond olduğuna şüphe yoktu.

"Burada saat 14.30'da Brighton trenine biniyor." Diğer görüntüye geçti. "Burada da saat 15.45'te Brighton İstasyonu'nda trenden iniyor. İki saat kalıyor, sonra 17.46'daki Londra trenine binmek için 17.40'ta istasyona geliyor."

"Brighton mı?" dedi Quinn. "Brighton'da ne halt ediyordu?"

"Nereden bileyim," dedi Baxter. Şu âna kadar Brighton'la ilgili herhangi bir bağlantıya rastlamadık. Facebook'ta da bir şey olmadığına eminim."

"Peki Londra'ya döndüğünden emin miyiz? Yolda bir yerlerde inmiş olmasın?"

"İçine ettiğimin Gatwick'i gibi mi mesela?" diye söylendi Quinn. Tüm kahrolası limanları ve havaalanlarını kontrol etmiştik ama hepsinde sonuç aynıydı.

"O gece onu Victoria'da da görmedik ama," dedi Baxter. Haywards Heath'in hemen dışında bir tren raydan çıkmış. Aydınlatma malzemesi ve kaldırma düzeneğiyle kim bilir daha neler lazımdı. İki saat boyunca her şey durdu. Tren saat dokuza kadar Londra'ya dönmedi ve o saate kadar da bölgede tam bir kaos yaşandı. Hâlâ görüntüleri inceliyoruz."

"Tamam," dedim, "devam edin. Michael Esmond'ın o gece *tam olarak* nereye gittiğini öğrenmemiz gerek. Sonuçta o bara geri dönecek olsa bile."

Ev'e bakmak için döndüm, yanakları hafifçe kızarmıştı.

"Az önce organizatörle tekrar konuştum, patron. Korkarım kafası karışmış. Hâlâ onun Esmond olduğunu *düşünüyor* ama sırtı dönük olduğu için tam emin değil. Anlaşılan yalnızca ceketinden tanımış onu, yüzünü hiç görmemiş."

Ninova

"Hay ben böyle işin," dedi Quinn. "Kim döner de ıslak bir *cekete* bakar ki?"

Somer ona, *Bunu senin söylemen tuhaf,* der gibi ters ters baktı ama hiç kimse hiçbir şey söylemedi.

"Bildiğimiz tek bir şey var," diye devam etti, "o da Michael Esmond'ın bu gizemli yolculuğu evi alevler içinde kalmadan sadece birkaç saat önce yaptığı. Gerçekten öyle olduğunu kanıtlayana dek buna tesadüf demeyeceğim."

Başlarını sallayarak onaylayanlar, huzursuzluk içinde göz ucuyla birbirlerine bakanlar oldu; tesadüfler konusundaki düşüncelerimi biliyorlardı.

"Taksi ve otobüsleri kontrol etme hususunda Sussex Polisi'yle iş birliği yapmalıyız, bakalım Esmond'ın istasyondan çıktıktan sonra nereye gittiğini tespit edebilecek miyiz. Neden bunu sen yapmıyorsun, Quinn? Hem deniz havası bütün sıkıntılara iyi gelir." Birkaç kişi alaycı alaycı gülümsedi ama bütün sabah tam bir baş belası gibi davrandığı için o da bunu hak etmişti. "Hatta en iyisi, şu gıcır gıcır yeni arabanla git."

***

Tarih: 10 Ocak 2018 Salı, 10:54
Önem: Yüksek
Gönderen: TimothyBrownTechUnit@ThamesValley.police.uk
Alıcı: DKEricaSomer@ThamesValley.police.uk
Konu: Vaka no 556432/12 Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23 – uydu telefonu takibi

Selam Erica,
İstediğin görüşmenin takibini yapabildik. Söz konusu telefon, kullanıldığı esnada kesinlikle kıyıdan uzaktaymış. Teknik detaylarla

seni yormayacağım ancak Freedom 2 o saatte Portekiz kıyısının yirmi deniz mili açıklarındaymış.
Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber vermen yeter. Her zaman seve seve yardımcı olurum.

Selamlar,
Tim

***

Arabada koltuk ısıtması olmasının dezavantajları da vardı. Çok daha rahat bir sürüş sağlıyordu ama dışarı çıktığında soğuk hava canına okuyordu. Dondurucu soğuğa bir de denizden esen rüzgâr eklenince Brighton buz gibi oluyordu.

Quinn arabasına baktı ve merkeze doğru yürümeye başladı. Mimari açıdan Thames Valley Polis Merkezi'yle taban tabana zıttı. Kısa, kare, işlevsel. İçi de öyleydi. Quinn deftere imza atıp içeri girdi ve on beş dakika kadar bekledi; tam danışmaya dönecekken üniformalı bir memurun geldiğini gördü.

"DK Quinn? PM Alok Kumar. DÇ'niz geleceğinizi haber vermişti."

Quinn'in, adamın Gislingham'dan bahsettiğini anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Huylu huyundan vazgeçmiyordu. Ofislerin bulunduğu tarafa geçerlerken insanlar bilgisayarlarından kafalarını kaldırıp onlara baktı. Bazıları bir yabancıyı süzmekten fazlasını yaptı. İki kadın, gözlerini bir süre ondan ayırmadı. Hatta biri gülümsedi. Quinn'in günü bir parça güzelleşmeye başlamıştı. Yine de çok üşüyordu; oda buz gibiydi ve herkesin üzerinde kazak vardı.

"Soğuk için kusura bakma," dedi Kumar neşeyle, "kalorifer yine arızalı." Quinn için boş bir sandalye çekti, ardından ma-

Ninova

sasına geçip video oynatıcıyı açtı. "İşte burada. Otobüs firması o güne dair araçlarındaki tüm kamera kayıtlarını gönderdi."

"Harika. Teşekkür ederim."

"Ne zaman isterseniz istasyona gidip taksicilerle konuşabiliriz."

Adam gülümsedi. İnanılmaz güzel dişleri vardı.

"Kahve?"

Quinn ona baktı. "Harika olur..."

"Makine mutfakta. Soldaki ikinci kapı."

***

Oxford'da Gislingham arabasını Botley Caddesi'nin diğer ucuna park etmişti. O da kahve aldı. Hatta iki tane aldı: Alışveriş merkezindeki kahvecilerden birinde paket yaptırmıştı. Arabaya dönüp elindeki karton tepsiyi Everett'a uzattı. Ev bardaklardan birini alıp ellerini etrafına sardı. Gislingham kapıyı kapadı, camlar buğulanmaya başladı.

"Burnun pespembe oldu."

Ev yüzünü buruşturdu. "Hey Eddie," dedi cırlak bir Amerikan aksanıyla, "Kızlar sana neden bu kadar rağbet gösteriyor?"

"Yaşını belli ettin, Ev," diyerek sırıttı adam. "O reklam herhâlde otuz yıllık falan olmalı."

"Hatta kırk," dedi kadın yüzünü ekşiterek. "Tabii ki *ben* de yaşlı olduğumdan değil. Hiç de nazik olmayan bu hareketini kahvenin hatrına affediyorum." İçeceğinden bir yudum aldı. "Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz?"

Gislingham not defterine baktı. Esmond'ın telefonu o gün özel kargoyla gelmişti ve bir kerecik de olsa şansları yaver gitmişti: Şifre, Baxter'ın denediği kombinasyonla aynıydı. 1978, Michael Esmond'ın doğduğu yıl. Baxter suratsız suratsız

Ninova

baktı. "Sözüm ona zeki insanların yaptığı aptallıkları asla hafife almayın."

Telefondan Esmond'ın mesajlarına (hiçbir şey çıkmadı), hususi e-posta hesabına (henüz kırılamamış başka bir şifre vardı) ve son olarak da, en önemlisi, geçen yazdan beri aradığı şu yakalanması zor kontörlü telefonun numarasının da içinde olduğu kişilerin listesine ulaştılar. Baxter yüksek sesle listeyi okurken telefona "Harry" olarak kaydedilen numaradan sonra herkes şaşkınlık içinde baktı. Başka bir yerde Harry yoktu. Ne meslektaşlarının, ne mevcut öğrencilerinin ne de Facebook'taki arkadaşlarının arasında bir Harry vardı. Somer, Philip Esmond'ı arayıp sorduğunda o da bir cevap veremedi. Bazı bilgilerin eksikliği de bir keşif kadar çarpıcı oluyordu. Dolayısıyla son iki saattir Michael Esmond onu aradığı zamanlarda Harry'nin nerede olduğunu araştırıyorlardı ama henüz bir şey bulamamışlardı: Hiç kimse Harry hakkında bir şey bilmiyordu. Kontrol etmedikleri tek bir yer kalmıştı. Gis karşıdaki evlere baktı. "Şunlardan biri olması gerektiğini düşünüyorum."

"Tamam ama izin ver de şunu bitireyim."

Bir müddet oturup, görünüşe bakılırsa soğuğa aldırmayan, kahkahalar atarak aylak aylak dolaşan bir grup genci izlediler.

"Öğrencilik güzel olsa gerek," dedi Gislingham.

Ev camdan dışarı baktı. "Onlar öğrenci değil. Yani buralı değiller. Yurtta kalıyorlar." Onu dürtüp fısıldadı, "Sırtlarındaki çantalar onları bayağı ele verdi."

Gislingham şaşırmış gibi yaptı. "Hey, sen hiç dedektif olmayı düşündün mü? Çünkü, anlarsın ya, sende yetenek var."

Ev, Gislingham'ın kaburgalarına hafifçe dirsek attı ve tekrar sessizliğe gömüldüler. Ön cama birkaç damla yağmur düşmeye başladı.

Everett kahvesini bitirdi. "Pekâlâ, hazır mısın?"

Ninova

***

Saat dörtte Quinn çoktan bezmişti. Yağan yağmur sinirini bozmuştu ve grip olacağından emindi. On yedi taksi şoförü ve istasyon görevlisiyle konuşmuştu ve hiçbiri Esmond'ı tanımamıştı. Ayrıca çantasını sırtına atıp çıkışa doğru ilerlediği görüntülerden sonra nereye gittiğine dair kimsenin en ufak bilgisi yoktu. Quinn arabasını almak için merkeze gittiğinde ayakkabıları su içindeydi ve morali çok bozuktu. Gülümseyerek (ve kupkuru kıyafetlerle) ona doğru gelen PM Kumar'ı görmek de sinirlerini daha çok bozmuştu.

"DK Quinn, şansınız yaver gitti mi?"

Quinn öfkeyle baktı. "Hayır, hiç de yaver gitmedi."

Kumar'ın yüzü asıldı. "Ah, bunu duyduğuma üzüldüm. İçeri gelip kurumak ister misin?"

"Senin için de sorun yoksa sanırım ben gitsem iyi olacak."

Kumar duraksadı. "Benim bir fikrim vardı aslında..."

"Öyle mi? Neymiş peki bu fikir?"

"Kayıtları tekrar izledim. İstasyonda iki kamera var. Biri içeride, diğeri dışarıda. Saat 15.26'da içerideki kamera onun çıkışa doğru yürüdüğünü ve görüş alanından çıktığını gösteriyor."

"Eee?"

Quinn'in sesi istediğinden alçak çıkmıştı ve Kumar pek iyi görünmüyordu. "Ama dışarıdaki kamerada tekrar görünmesi iki dakika on beş saniye sonra. Ben de bu yüzden o süre zarfında ne yapabileceğini bulmaya çalışıyordum."

"Tuvalete gitmiş olabilir mi?"

Kumar başını salladı. "İstasyondaki tuvaletler diğer tarafta."

"Peki o zaman cevap nedir?"

"Bence o bölgenin haritasına bakıyordu. Kapıların yanında var, kameranın görüş alanının dışında kalıyor. Sanırım nereye gittiğini bilmiyordu. Daha önce hiç gitmediği bir yerdi."

Ninova

Quinn ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Bu adamı hafife almıştı. "Tamam, diyelim ki haklısın. Bu bilgiyle nereye varırız?"

Kumar'ın gözleri parladı. "Bu durumda arkadaş ziyareti seçeneğini eleyebiliriz. Onu alan bir otobüs ya da taksi de bulamadığımıza göre sanırım yaya devam ettiğini varsayabiliriz." Ceketinden bir tane harita çıkardı. Kırmızı kalemle daire içine alınmış yerde tren istasyonunun kör noktası vardı. "Hızlı bir yürüyüşle otuz dakika içinde gidebileceği tek yer burası."

Quinn haritayı aldı. "Yarım saat kadar yürüdüğünü, her nereye gittiyse orada bir saat kaldığını ve tekrar yürüyerek geri döndüğünü düşünürsek mi?"

Kumar başıyla onayladı. "Bana başlamak için iyi bir nokta gibi geliyor. Ayrıca bu belli rotanın büyük bir kısmı üzerindeki kameraların kayıtlarına da bakabiliriz. En azından ilk bir iki kilometredekilerin. Hiç yoktan iyidir."

Quinn hâlâ haritaya bakıyordu. "Ve tabii bizim için iyi olan bir şey daha var."

Kumar'ın kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Quinn ona bakıp sırıttı. "Bu çemberin yarısı kahrolası denizde."

***

Tarih: 16 Ocak 2018, 19.35
Önem: Yüksek
Gönderen: AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk, CID@ThamesValley.police.uk
Konu: Vaka no 556432/12 Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23 ilave testler

Matthew Esmond'ın kıyafetleri üzerinde yapılmasını istediğiniz ilave testleri tamamladım. Kimyasal tepkimeyi

Ninova

artıracak hiçbir ize rastlanmadı. Otopsi sırasında ellerde de tespit edilen bir şey olmamıştı. Elbette çok dikkatli davranmış ve veya eldiven takmış olabilir fakat o yaştaki bir çocuğun bu tür bir plan yapması ya da öngörüde bulunması pek mümkün değil.

***

"Son adresten bir şey çıkmadı," dedi Everett. "Bırakın Michael Esmond'ı, hiç kimse Harry diye birini duymamış. Konuştuğumuz şu herifin, fotoğrafı tanıdığı çok belliydi. Ama, *Haberlerden falan tanıyorum herhâlde*, dedi."

Saat 08.15'te Gis ofisimdeki radyatöre tünemiş, ısınmaya çalışıyordu. Dışarıdaysa hava yeni yeni aydınlanıyordu. Taşlar sokak lambalarının ışığında turuncu görünüyordu.

"Ona inandın mı? Şu herife?"

Gis düşündü. "Bana doğru söylüyor gibi geldi."

"Esmond'ın telefonundan işe yarar bir şey çıktı mı?"

Başını iki yana salladı. "O işle Baxter ilgileniyor. Korkarım ki onda da bir şey yok. En son ayın 3'ünde karısının bıraktığı sesli mesaj var. Sadece, bir gece önce arayamadığı için özür dilediği; çok yorgun hissettiğini ama evde olduğunu, Zachary'nin hastalandığını, mesajı alınca kendisini aramasını istediği bir mesajdı. Ancak Michael tabii ki onu hiç aramamış."

"Çünkü çoktan telefonunu kaybetmişti."

"Doğru."

"Brighton cephesinden ne haber?"

Gis ters ters baktı. "Bunu DK Quinn'e sorman gerek. Varlığıyla bizi onurlandırmaya ne zaman tenezzül edermiş, *tabii* ederse?

***

Southey Caddesi'ndeyse Paul Rigby bir gün önceden görevleri planlıyordu. Neredeyse iki haftadır olay yerinde çalışan inceleme ekibi nihayet turnayı gözünden vurmak üzereydi. Gerçi böyle durumlarda pek talihsiz bir tabirdi bu da. Üst iki katın molozları titizlikle elekten geçirilmiş, belgelenmiş ve taşınmıştı. Şimdi oturma odasına geçiyorlardı: Yangının başladığını düşündükleri yere. Yangının ısısıyla birleşerek çöken saf ağırlıktan geriye kapkara, kırık dökük parçalardan başka bir şey kalmamıştı. Fakat ne aradıklarını ve bulduklarında nasıl yorumlayacaklarını biliyorlardı.

"Pekâlâ" dedi Rigby, son bir kez not panosundaki listeyi kontrol ederken, "hadi şu mekânı bölümlere ayıralım ve çalışmaya başlayalım."

***

Gareth Quinn çok daha iyi hissediyordu. Sadece iş konusunda değil, genel olarak hayatıyla ilgili de. Fawley haklıydı; ofisten çıkmak iyi fikirdi. Ona yepyeni bir bakış açısı kazandırmıştı. Onu kesen kadın memurun telefon numarası da cabasıydı. Alok Kumar'a gelince, o da çok işe yarayacaktı; angarya işleri yapmaktan büyük keyif alıyordu ve bunlar yüzünden hiç takdir edilmeyeceğini asla bilmeyecekti. Dolayısıyla saat dokuz buçukta vaka odasına girdiğinde Quinn'in yürüyüşündeki o eski kasıntılık belirgindi.

Gislingham masasından ona baktı. Bu bakışı çok iyi biliyordu.

"Gelmen ne hoş," dedi.

Quinn arabasının anahtarlarını masaya fırlattı. "Trafiğe takıldım."

"Madem şu anda buradasın, Brighton'da yaptıklarını bana kısaca anlatmak ister misin?"

Ninova

Quinn gülümsedi. "Elbette. Ama önce izninle bir kahve alayım."

On dakika sonra Quinn vaka odasına girmiş, bir sandalye çekmiş, tabletiyle kahvesini masaya bırakmıştı. Ardından elindeki kese kâğıdını açıp kruvasanı yemeye başladı. Çikolatalı kruvasan. Gislingham onun gergin olduğunu biliyordu ama bunu bilmek bir şey, buna rağmen güçlü durmaksa bambaşka bir şeydi.

"Trafiğe takıldığını sanmıştım," dedi kruvasana bakarak. Koku midesini guruldatıyordu.

"Evet, öyle," dedi Quinn dolu ağzıyla.

"Peki o hâlde, devam et. Ne buldun?"

Quinn kese kâğıdını bırakıp tableti açtı.

"Taksicilerden de otobüs şoförlerinden de bir şey çıkmadı," dedi ağzından kırıntılar saçarak. "Bunun için de yapabileceğim tek çıkarım, Esmond'ın istasyondan yürüdüğü. Ve orada sadece iki saat kaldığı da göz önüne alındığında bu bize en fazla üç millik bir alan veriyor." Tableti Gislingham'a doğru çevirdi ve bir ısırık daha aldı. Tabletin üzerine badem parçaları döküldü.

Gislingham tablet ekranındaki haritaya bakmak için kendini zorladı. "Sarı işaretler ne anlama geliyor?" dedi az sonra.

"Kapalı devre kameralar," diye yanıtladı Quinn kruvasanı bitirip ellerini silerken. "Çoğu mağaza. Konuyla ilgili o günkü kayıtları Sussex topluyor ama hepsini almak birkaç gün sürebilir."

"Şimdiye dek ne kadar oldu?"

Quinn düşündü. "Neredeyse yarısı. Belki biraz daha azdır. Şu âna kadar Esmond'dan bir ize rastlamadık."

Gislingham tekrar haritaya baktı. Quinn iyi iş çıkarmıştı, buna hiç şüphe yoktu. Güzel, elle tutulur polis işi yapmıştı.

"Tamam," dedi Gislingham ayaklanıp kapıya doğru yürürken. "Beni haberdar et."

Görüş mesafesinden çıktıktan sonra Quinn kendi kendine gülümsedi, elindeki kese kâğıdını buruşturup top yaparak çöp kutusuna fırlattı.

"Evettt!" dedi kâğıttan top, kutunun içine düşünce. "Bende hâlâ iş var."

***

Baxter kapımda belirip acele acele el kol hareketleri yaparken ben de Super'la telefonda can sıkıcı bir güncelleme yapıyordum.

Harrison'dan izin isteyip kalktım. "Ne oldu?"

"Efendim," dedi nefes nefese. "Bence bunu görmeniz gerek."

Baxter'ın peşinden vaka odasına giderken onu hayatımda ilk defa böyle koşar adım yürürken görüyordum. Aslına bakılırsa onu hiç bu kadar canlı görmemiştim. Ekranına bakmam için beni yanına çağırdı. Yine istasyonun hareketsiz bir görüntüsüydü. Eşarplı, eldivenli, sırt çantalı, spor çantalı, bavullu insanlar ve her tarafa asılmış ucuz Noel süsleri vardı.

"Bekle... Burası Brighton değil."

Baxter başıyla onayladı. "Doğru, patron. Burası *Oxford. 3 Ocak gecesi.* Ve şuradaki adam," dedi işaret ederek, "*Michael Esmond.* Düşündüğümüz gibi o gece Londra'da kalmamış. Henüz bilmediğimiz bir nedenden dolayı *eve geri dönmüş.* Ve Brighton'da neyle meşgulse onunla ilgili olduğunu sanıyorum. Öyle olmak zorunda."

Ekranın altındaki saate baktım.

23.15.

Daha bir saat geçmeden de evi yanmıştı.

***

Ninova

Tarih: 17 Ocak 2018 Çarşamba, 14.35
Önem: Yüksek
Gönderen: PRigby@Oxford.fire.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk, AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk, CID@ThamesValley.police.uk.
Konu: Vaka no 556432/12 Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23

Evin ön ana kapısının yerini saptadığımızı bildirmek isterim. Dört cam panel de kırılmış ancak eve zorla girildiğine dair bir iz yok. Ahşapta olmasını beklediğimiz hasarların hiçbiri yok ve kapıda da yüksek kaliteli bir kilit mevcut. Bu nedenle birinin cam panellerden birini kırmak suretiyle eve girip girmediğini sorguluyoruz. Birkaç test daha yapacağız ancak kırık parçalardan anladığım kadarıyla cam dışarıdan değil de içeriden kırılmış (muhtemelen yangının etkisiyle patlamış). İlaveten güvenlik alarmı ve yan kapının yüksekliği de göz önüne alındığında eve birinin girme ihtimali zayıf görünüyor. Yangını her kim başlattıysa eve girmenin yolunu biliyormuş.

***

Üniversitenin psikoloji bölümünden Bryan Gow'la köşedeki kahvecide buluştuk. Kişilik belirleme ve psikopatoloji hakkında bir seminer dizisi üzerinde çalıştığını söylese de ben onun gerçekten ilgilendiği profilin kendininki olduğundan kuşkulandım. Benim teorim, onun tüm bu akademik çalışmalarının bir sıçrama tahtası olduğuydu. O aslında televizyona çıkmak için can atıyordu. *Line of Duty*'nin sonunda adı geçsin, *Britain's Darkest Taboos*'daki konuşan kafalardan biri olsun istiyordu. Yıllar boyunca yazarlarla çalışmış, yanlış anlaşılmaları düzeltmiş, mantıksızlıkları gidermişti ama o işte de para yoktu. Bir keresinde en kanlı kitapların en silik yazarlar tarafından yazılmasının onu ne kadar eğlendirdiğini

söylediğini hatırladım. Çıkıntılı dirseklerini çürümüş ceset sıvısına sokan orta yaşlı ürkek ev kadınları ya da varlıklı çekici anneler. Bununla ilgili de bir seminer olduğunu söyledim ama şaka yaptığımı düşündü.

"Fazla vaktim yok," dedi otururken. "Noel'den sonra aile meselelerine gömüldüm ve planladığım kadar çok şey yapamadım." Şeker kâsesini kendine doğru çekti. "Alex nasıl?"

Genellikle onu sormazdı. Doğrusu onunla hiç tanışmamıştı da. Bana baktı, duraksadığımı anladı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda. Biraz gerginim sadece. Anlarsın işte, şu dava yüzünden."

"Yangın mı? Southey Caddesi'ndeki?"

Dışarıda iki öğrenci New College'ye doğru yürüyordu. Montlarını giymiş, atkılarını sarmış, kafalarında kulaklıklı ponponlu bereleriyle soğuğa rağmen gülüşüyorlardı. Sokak lambasının altına geldiklerinde sanki sessiz bir işaret almış gibi durdular; oğlan, kızın yüzünü ellerinin arasına alıp eğildi ve dudakları dudaklarıyla buluşacak şekilde başını yana yatırdı. Bale gösterisi gibi güzel bir andı.

Gow baktığım yöne dönünce kaşlarını kaldırdı. "Şahsen ben tekrar yirmi bir olmak kadar kötü bir şey düşünemiyorum. Neyse, şu yangına gelelim, benimle konuşmak istediğin bu muydu?" dedi.

Başımla onayladım. "Aklıma yatmayan bir şeyler var." O âna kadar Esmond, ailesi, asılsız iddialar ve para hakkında bulduğumuz ya da bulamadığımız ne varsa ona anlattım.

"O gece Londra'da görüldüğünü sanmıştım."

"Biz de öyle sandık. Fakat görgü tanığıyla tekrar konuştuğumuzda kadın söylediklerinden vazgeçti; şimdi de o olduğundan emin değil."

Ninova

"Anlıyorum. O hâlde bunca zamandır onu yanlış yerde aramışsınız."

Bunu olanca doğallığıyla söylemişti ama yine de tepemin tasını attırmaya yetmişti. Özellikle de daha yarım saat önce Super da neredeyse aynı şeyi söylemişken.

Gow hâlâ düşünüyordu. "Kundaklama olduğu kesin mi?"

"Hâlâ nihai kanıtı bekliyoruz. Fakat temel kanı bu."

"Peki yangın sırasında tüm ailenin hayatta olduğuna emin misiniz?"

Tuhaf bir soru gibi görünebilirdi ama haklıysam yersiz değildi.

"Anne ve büyük oğlan kesinlikle hayattaymış. Otopside küçük olanın durumuyla ilgili net bir bilgi çıkmadı."

Gow arkasına yaslandı. "Emin olmadan önce Esmond denen şu herif hakkında daha fazla şey bilmem gerek..."

"Ama?"

"Ama başlangıç hipotezim, Ailesini Yok Eden olacak."

Tam da onun söylemesini beklediğim şeydi. Hepsi çok mantıklıydı. Günlerdir aklımdaydı ama ne zaman bunu düşünmeye başlasam onun Londra'da olduğu gerçeğini kabullenemiyordum. Telefon, görgü tanığı... Deliller çok kesin gibiydi. Ancak şimdi daha fazlasını biliyorduk.

"Sanki, teoride, klasik bir aday gibi görünüyor," diye devam etti Gow. "Doğrusu fazla mükemmel. İyi eğitimli, başarılı, dünyanın kendisini algılayış şekline oldukça bağlı, birden iflasla, kovuşturmayla ya da sosyal veya profesyonel statüsünde bir çeşit dehşet verici kayıpla karşı karşıya kalıyor. Hatta daha yeni kırkına girmesine rağmen. Bunun ne tür bir etkisi olduğunu bilsen şaşarsın. Özellikle de kendine saygısını statü ve başarı üzerine kurmuş erkeklerde. *Sahiden de bütün*

başarım bu mu, diye kendi kendilerine sormaya başlarlar. Sahiden hepsi bu mu?"

Benim de başıma geldi, ben de hayal kırıklığına uğradım.

"Asıl, toplu katliamdan önceki aylarda gözle görülür bir davranış değişikliği meydana gelir: Söz konusu kişi, tıpkı sizin şu adam gibi dürtüsel, davranışları öngörülemeyen, saldırgan, cinsel açıdan ayrım gözetmeksizin herkesle ilişki kurar hâle gelir..."

"Her ne kadar Esmond o suçlamayı reddetmiş olsa da."

"Aynen öyle. Reddetmiş olsa da. Anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla bütün dünyası başına çökmek üzereymiş."

"*Onun* dünyası. Ailesinin değil. Kendi hayatına son vermek istemiş olsa bile onları da yanında götürmek zorunda değildi."

Gow omzunu silkti. "Bu adamların bazıları, onları halkın önünde utanmaktan ya da konforlu yaşamlarını kaybetmekten kurtardığı için aslında ailelerine iyilik yaptıklarını söyler."

"Peki ya diğerleri?"

"Onları suça iten daha kötü nedenler olabilir. Bazıları, *Benim olmuyorlarsa hiç kimsenin olmasınlar,* görüşünü benimser. Bu nedenle çoğu, evlerini çok fazla aydınlatır ve bu da gerçeğine çok benzer bir yok etme hareketinin sembolik şeklidir. Tamamen kontrolleri dışındaki bir durumda kontrolü tekrar ele geçirmenin bir yoludur."

"Fakat böyle bir şey yapmak için nasıl bir bahane bulurlar?"

"Bulmazlar. Yani senin dediğin anlamda. İntihar etmeye bir kez karar verdiler mi alışıldık kurallara uymayı bırakırlar. Bu, kendi çocuklarını öldürmek gibi köklü bir tabu olsa bile."

"Ne var ki Esmond intihar etmedi. En azından bildiğimiz kadarıyla."

Gow tek kaşını kaldırdı. "Belki de henüz cesedi bulamadınız."

Ninova

Bu imkânsız değildi. Her tarafta cesetlerin aylarca fark edilmeden kalabileceği ormanlık alanlar vardı.

"Fakat hepsine bir son vermek istediyse," diye devam ettim, "ailesini öldürmek için neden bu kadar uzağa gitsin ve kendisi de aynı şekilde ölmesin ki?"

Gow fincanını aldı. "Gerçek şu ki ailesini yok edenlerin yalnızca yüzde yetmişi intihar eder. Bunu da fazla insan bilmez. Bazılar dener veya başarısız olur ya da son anda cesaretlerini yitirirler. Google'den Jean-Claude Romand'ı araştır. Kesinlikle çok ilginç bir olay. Filmini çekiyorlar."

"İyi de ölmezlerse ne yapıyorlar?"

Durdu ve gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Kaçarlar," dedi. "Çoğu zaman. Yakalanırlarsa da bir çeşit psikotik kriz ya da akıl hastalığının aniden baskın hâle gelişi sebebiyle, azaltılmış cezai sorumluluk talebinde bulunurlar."

Esmond'ın zaten gençliğinde böyle bir dissosiyatif dönemi olduğunu hatırlatma gereği duymadım. Somer bana bu tekrar olabilir mi diye sorduğunda haklı mıydı yoksa? Gow'a, olan biteni anlattığımda başını onaylar gibi salladı. "Bunu göz ardı edemem. Onunla bizzat görüşmeden bir şey diyemem. Birtakım post-travmatik reaksiyonlar da meydana gelmiş olabilir. Elbette olaydan *sonra*."

"Peki ya öncesi? Dediğin gibi bir çeşit psikolojik çöküş, yıkım yaşamış olabilir mi?"

Gow'un yüzü asıldı. "Tam da bu alanda uzman olan Jack Levin şöyle demişti: 'Bu cinayetler birer infazdır. *Asla* düşünmeden yapılmazlar.'" Kahvesini bitirdi. "Karısı ile çocuklarının yangın başladığında kesinlikle ölü olup olmadıklarını sormamın nedeni buydu. Bir Aile Yok Eden, geride sağ bırakma riskini almaz. Aynı şey yangın için de geçerli. Bazıları itfaiyeciler vaktinde yetişemesin diye iki kat önlem almak için kendine

Ninova

barikat yapar. Ve böyle durumlarda yangını artıracak genellikle çok miktarda hızlandırıcı olur. Klasik bir aşırı güç kullanarak öldürme örneği."

Bu da kulağa çok doğru geliyordu. Paul Rigby kesinlikle böyle bir şey bulmayı bekliyordu.

Gow telefonunu çıkarıp birkaç sayfa arasında gezindi. "Sana bir bağlantı göndereceğim. Muhtemelen olayı hatırlayacaksın ama geri besleme için faydalı olabilir." Telefonu masaya bıraktı. "Toksikoloji sonuçları geldi mi?"

"Karısı antidepresan kullanıyor ve içki içiyormuş. Hiçbir şey hissetmemiş olmasını umuyoruz. Ayrıca hamileymiş de."

Gow başını salladı. "Bu, bardağı taşıran son damla olmuştur. Elbette Esmond'ın haberdar olduğunu varsayarsak. Jordan'la şu taciz konusundaki restleşme de noktayı koymuştur. Ondan sonra her şey çok hızlı gelişmiştir."

Bir süre sessizce oturduk. Karşımızdaki çift kalktı. Duman hâlinde çıkan solukları, sokağın içine doğru ilerlerken yumuşak, beyaz bir bulut gibi onları takip etti.

"Unutmamamız gereken bir diğer şey de," dedi Gow boş fincanını ileri doğru ittirerek, "bu cinayetlerin neredeyse her zaman aylar öncesinden titizlikle planlandığı." Eşyalarını toplamaya başladı. "Senin yerinde olsam banka hesaplarına bakardım. Oraya buraya para transferi yapıp yapmadığını kontrol ederdim. Bu büyük bir olumsuz bulgu olurdu: Yepyeni bir hayata başlamak istiyorsa her şey tepetaklak olmadan önce kenara biraz para atmış olmalı." Bana baktı. "Teknik bir terim bu elbette."

"Baxter araştırdı. Esmond birkaç hafta önce iki bin nakit çekmiş. Ama fazla uzun sürmemiş."

Gow durumu değerlendirdi. "Yeniden örgütlenmek, yeni bir kimlik çıkarmak için yeterince uzun bir zaman değil mi?

Ninova

Bana sormayın, ben yalnızca bir psikoloğum. Dedektif olan sizsiniz."

Pes.

"Bakmamız gereken başka bir şey var mı? Adamın kendisi dışında tabii?"

"Aile içi şiddet kaydı olabilir. Muhtemelen sizin göremeyeceğiniz türdendir ve karısının da hiç şikâyetçi olmadığından adım gibi eminim. Ama yakın birine anlatmış olabilir. Bir arkadaşına ya da kız kardeşine?"

"Anne babası henüz bir şey söylemedi. Belli ki babası, Esmond'a hiç ısınamamış. Böyle bir şeyler olduğundan şüphelenseydi susacağını hiç sanmıyorum."

"O hâlde annesine sorun. Babası yokken sorun."

Bunu düşünmeliydim. "Everett'ı arayacağım. Aileyle irtibatı o sağlıyor. Gerçi dürüst olmak gerekirse Giffordlar da bizi pek etrafında görmek istemiyor."

Gow ayaklandı. "Bana ihtiyacınız olursa cep telefonum açık."

Eve döndüğümde fırına dondurulmuş bir şeyler attım, mutfaktaki adanın üstüne koyduğum bilgisayarı açtım ve Gow'un bana verdiği bağlantıya girdim. *İngiltere'yi Sarsan Suçlar*'dan bir bölümdü. Kendi kendime gülümsedim: Bu tür programlara düşkünlüğü hiç de sürpriz değildi. Fakat dava konusunda haklıydı: On sene önceydi ama hatırlıyordum. Garajında arabalar; bahçesinde ahırlar, haralar bulunan; zengin bir silah koleksiyonu ve Shropshire'da evi olan milyoner Christopher Foster. O da aynı yöntemi kullanmıştı. Önce hayvanları, sonra karısı ve kızı. Sabah saat üç gibi atlarını öldürüp tenekeler dolusu benzin taşıdığı, yolun ağzını tıkamak için atların ta-

Ninova

şındığı römorku çalıştırdığı dehşet verici kamera görüntüleri vardı. Görüntü kalitesinin düşük olması nedeniyle yüz hatları bembeyaz görünen, sakin, kararlı bir şahıs. Birkaç dakika sonra müştemilat alevler içinde kalıyor, yatağında yatan Foster alevlerin kendisine ulaşmasını canlı canlı bekliyordu.

Fırının alarmı ötünce rengi kaçmış lazanyamı almaya gittim. Sonra videoyu tekrar başlattım. Ben Foster'ı tanıyan şu insanları daha ilgi çekici bulmuştum. Kendini rekabetçi ve kontrolcü olarak tanımlayan özel yardımcısı, çocukken onu suistimal ettiğini söyleyen erkek kardeşi. Sonra bu duruma yalnızca Foster'ın yakın zamanlarda yaşadığı mali bir yıkımın değil, belki de kişiliğini hiç sergilemediği bir başka yönünün neden olduğunu dile getiren ve bunun birden herkese duyurulmasıyla tehdit edilmiş olabileceğinden bahseden bir psikolog vardı.

Sonra kapı çaldı; açtığımda bir an afalladım. Su geçirmez parlak sarı mont, siyah tayt, bel çantası, bisiklet kaskı. Deliveroo'da çalışan çocuklara benziyordu.

"Pardon ama yanlış eve gelmiş olmalısınız. Ben bir şey sipariş etmedim."

"DA Fawley?" dedi. "Ben Paul Rigby. Yangın İnceleme Memuru."

"Ah, çok özür dilerim. Sizi tanıyamadım."

"Habersiz geldiğim için umarım kusura bakmazsınız. Buraya bir iki kilometre uzakta yaşıyorum, dolayısıyla aramaktan daha kolay geldi."

"Elbette," dedim açık kapıya yaslanarak. "İçeri girin."

Eşikten atlayıp ayaklarını paspasa silmeye başladı.

"Fazla kalamam," dedi. "Karım bu gece dışarı çıktı, onun için çocukların yanına dönmem gerek. Fakat sizin de bilmek isteyeceğinizi düşündüğüm birkaç sonuca ulaştık."

Ninova

Mutfağa geçmesini işaret ettim ve ben de peşinden yürüdüm. Birlikte bir kadeh şarap içme teklifimi geri çevirdi ama dolabın arkasında bulduğum tek şişe düşük alkollü birayı içmeyi kabul etti.

Göz ucuyla bilgisayara, donmuş ekrandaki Foster'ın evinin yangından sonraki fotoğrafına baktı; çatı çökmüş, bütün bina için için yanan bir kabuğa dönmüş ve cesetlerin bulunduğu yere adli tıbbın çadırları kurulmuştu.

"Burası Southey Caddesi değil, öyle değil mi?"

"Christopher Foster'ın evi."

Kuşkusuz daha fazlasını söylememe gerek yoktu. Başını salladı. "Anlaşılan bunun içeriden yapıldığını düşünen sadece benim ekibim değilmiş. Siz de aynı sonuca vardınız, değil mi?"

Şişe açacağını uzattım. "Esmond'ın o gece Oxford'a döndüğünü tespit ettik. Yangını çıkaracak bolca vakti vardı."

"Karısı ve çocukları içerideyken," dedi fakat bu bir soru değil, ifadeydi. Rigby çok uzun zamandır bu işi yapıyordu.

Derin bir nefes aldım. "Peki siz benimle ne konuşmak istediniz?"

Uzanıp bel çantasından telefonunu çıkardı ve fotoğraf uygulamasını açtı.

"Bunu bulduk."

Puro çakmağıydı. Evdeki diğer her şey gibi kararmıştı ama altı metaldi. Altın.

"Damgasına bakılırsa 1954 yapımı," dedi Rigby.

Gözlerimde soru işaretleriyle ona baktım, başıyla onayladı. "Som altın. Bomba değerinde olmalı."

"Peki bunu nerede buldunuz?"

"Oturma odasında. Henüz bütün alanı temizlemedik ama bunu hemen öğrenmek istersiniz diye düşündüm. Üstündeki pislikleri temizleyene kadar ne olduğunu anlayamadık."

"Parmak izi var mı diye sorsam fazla olmam umarım."

Başını iki yana salladı. "Yangın parmak izlerinin icabına bakmış. Ama başka bir şey var."

Başka bir fotoğraf buldu ve telefonu bana uzattı. Çakmağın yan tarafına bir şey işlenmişti.

18. doğum gününde Michael'a sevgilerle, Annen & Baban

Rigby'ye baktım, omuzlarını silkti. "Tabii tavan çöktüğünden çakmağın aslında nerede olduğunu bilmemiz mümkün değil. Üst kattaki odalardan birinde olabilirdi, sehpanın falan üzerinde."

"Ama sigara içiyorsa yanında taşırdı, öyle değil mi?"

"Peki ya siz?"

Tabii ki yanımda taşırdım. Otomatik olarak, hiç düşünmeden kontrol ettiğim şeylerden biridir: anahtarlar, telefon, çakmak.

"Ama yangını o başlatmış olsaydı çakmağı orada bırakır mıydı hiç? Sonunda bulacağımızı bilirdi."

Rigby başını iki yana salladı. "Daha önce de yaşadım ben bunu. İnsanlar tepkimeyi hızlandıran unsurların ne kadar çabuk tutuşabileceğini hafife alıyor. Geri tepme gibi. Isı öyle hızlı çarpar ki elinizde tuttuğunuz şeyi düşürürsünüz. Düşürdüğünüzde de tekrar geri alma şansınız yoktur." Yüzü asıldı. "Bu, lanet olasıca bir baba yadigârı olsa bile."

***

"Yani bütün hayatını yakıp kül etti," dedi Baxter, "ve başka bir yerde yepyeni bir hayata mı başladı? Bu mu yani?" dedi.

Ninova

Sabah toplantısının son bir buçuk saatini Gow'un anlattıklarıyla Rigby'nin bulduklarını inceleyerek geçirmiştim.

"Benim bu laflara karnım tok," dedi Quinn. "Esmond hayatına baştan başlamak isteseydi paraya ihtiyacı olurdu. *Çok* paraya. Tamam, o iki bini çekti ama onunla da fazla idare edemez ki. *Mümkün değil.* Hem neden arabasının tamirde olduğu bir gün yapsın ki bunu?"

Everett başını iki yana salladı. "Zaten kendi arabasını da kullanmazdı. Tespiti çok kolay olurdu."

Yaşanan sessizlikten sonra Gislingham kalemi eline alıp yeni kanıtı işaretlemek üzere tahtaya gitti. Cevaplamamız gereken yeni hipotezler, yeni sorular vardı. "Kaçmak" kelimesini yazıp soru işareti eklerken Somer sessizliğe gömüldü.

"Tek istediği yeni bir başlangıç olsaydı ailesini öldürmesine gerek kalmazdı."

Ona baktım. "Kalmazdı. Ancak herkes onun akut gerginlik içinde olduğunu düşünüyor. Unutma, daha önce de kaçmıştı."

"O zaman işin içinde kendi çocuklarını yakarak öldürmek yoktu," diye mırıldandı Everett buz gibi bir ses tonuyla.

"Kendi hayatından vazgeçen pek çok erkek gerçekten *eşini* terk ediyor," diye söze başladı Somer.

"Doğru," dedi Gislingham. "Bu heriflerin çoğu kendi başına yaşamak istemiyor çünkü bunu beceremiyorlar."

"Çamaşır makinesinin nasıl çalıştığını hâlâ çözemedin mi, çavuş?" diye arkalardan seslenen biri herkesin gülmesine neden oldu.

Gislingham sırıtınca bir an eski Gis görünür gibi oldu. "Hey, 'hassas' ne demek onu bile biliyorum, n'aber."

Gürültünün kesilmesini bekledim. "Esmond'ın kız arkadaşı olduğuna dair herhangi bir iddiaya rastlamadık."

"Peki ya şu *Harry*?" dedi Ev bana anlamlı bir bakış atarak. "Onun tesisatçı falan olduğunu sanıyorduk..."

"İhtimal dışı," dedi Baxter duyarsızca. "Esmond onu öyle kamayacak kadar sık arıyormuş."

"... ama ya sevgilisi oysa? Ya Esmond eşcinselse?"

Quinn kollarını göğsünde çaprazladı. Kafasını kurcalayan bir şey olduğu belliydi. "Ya bunca zaman herkese evli ve mutlu erkeği oynadıysa?"

Ev omuzlarını silkti. "Yani hiç de imkânsız değil, öyle değil mi?"

"Okuldayken yaşadığı şu olay da var," dedi Somer fısıltıyla. "Abisi buna sadece bir gençlik deneyimi dedi ama ya yanılıyorsa? Ya Esmond hayatı boyunca bu duygularla yaşadıysa? Ve artık daha fazla gizleyemediyse?"

"Haklısın," dedi Ev. "Ve eğer eşcinsel bir sevgilisi varsa aklıma bunun herkes tarafından bilinmesini istemeyecek türden bir insan olduğu geldi şimdi."

"Onunla Harry arasında başka herhangi bir irtibat tespit ettik mi?" diye sordum etrafıma bakarak. "Sosyal medya? E-postalar?"

"Hâlâ üniversite hesabına giriş için bekliyorum," dedi Baxter. "Ama girebilecek gibi de görünmüyorum. Ev'in dedikleri doğruysa zor."

"Kişisel hesabı ne durumda?"

Baxter hafifçe kızardı. "Onun da şifresini henüz kırmadık, patron. Üzgünüm, öncelikli bir iş gibi gelmemişti..."

"Artık öyle."

Başıyla onayladı. "Konuyla ilgileneceğim, efendim."

Odadaki diğerlerine döndüm. "Michael Esmond, şu *Harry* karakteriyle ya da onsuz hâlâ Oxford'daysa nerede peki? Ve eğer burada *değilse* nasıl sehayat etti? Kredi kartlarını kullanmadığına göre biletini nakit almış olmalı."

"O iki bin işe yaramış olmalı," dedi Ev, Quinn'e bakıp ağır ağır başını sallayarak.

Ninova

"Trenlerle otobüsleri kontrol etmeye başlayacağız," dedi Gislingham. "Ya da DK Quinn yapsın bunu."

Quinn gözlerini devirdiğinde görmemiş gibi yaptım.

"Ve Ev, sen de Bayan Gifford'la görüş tekrar, olur mu? Gow aile içi şiddet olabileceğini söylerken bir şeylerin peşinde miymiş, öğren bakalım. Kadın birine güvenmişse o kişi annesi olabilir."

Odanın içinde göz gezdirdim. "Tamam, hepsi bu kadar. Fakat şimdilik Esmond hakkındaki tüm bildiklerimiz bu dört duvarın arasında kalsın, olur mu? Biz duyurmadan bir şeyler sızsın istemiyorum." Everett'a baktım. "Buna Giffordlar da dâhil. En azından şimdilik."

Başıyla onayladı. "Tamam, patron."

Telefon çaldı, Asante açtı ve ardından bana baktı. "Size bir mesaj var, efendim. Siz ve DÇ'yi oraya çağırıyorlar. Southey Caddesi'ne."

***

Laura Gifford'la telefon görüşmesi
18 Ocak 2018, 11.15
Görüşmeyi yapan DK V. Everett

VE: Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Gifford. Şu anda sizin için her şey çok zor olmalı.

LG: Greg olmasa ne yaparım bilmiyorum. Bunu kabullenemiyorum. Böyle bir şey yapmak zorunda kalacağınız asla aklınıza gelmez, öyle değil mi? Kendi çocuğunuzun ölümünü aydınlatmak. Torunlarınızdan bahsetmiyorum bile. Greg'le mi konuşmak istemiştiniz?

VE: Aslında ben sizinle konuşmak istiyordum. Bu tür şeyleri konuşmanın kolay olmadığını

biliyorum ama çoğu kız, annesine güvenip sırlarını açar.

LG: Özür dilerim, ne demek istediğinizi anlamadım.

VE: Onlarınki mutlu bir evlilikti, değil mi? İkinizin de söylediği bir şeyden dolayı ben bu evlilikte birtakım sorunlar olabileceği izlenimi edindim.

LG: Herkesten fazla değildi. Michael çok sevgi dolu bir koca ve çok iyi bir babaydı. Daha önce konuştuğumuz zaman Greg'in biraz sert davrandığını biliyorum ama babalar nasıldır, bilirsiniz. Özellikle de küçük kızları söz konusu olduğunda.

VE: Samantha size hiç Michael'ın şey olabileceği hakkında bir şeyler söyledi mi? Özür dilerim, bunu sormanın kolay bir yolu da yok ki...

LG: Ona kötü davrandığı? Vurduğu? Demek istediğiniz bu mu? Kesinlikle hayır. Bu kanıya nereden vardınız?

VE: Sizi üzmek istemedim, Bayan Gifford, inanın bana. Fakat şiddet, aile içindeki sorunların kendini gösterebildiği tek yol değildir. Michael'ın kontrolcü olduğunu söyleyebilir misiniz? Samantha size hiç onun kendisine nasıl davranması gerektiğini dikte ettirdiğini söylemiş olabilir mi?

LG: Tabii ki söylemedi. Siz hepiniz aynısınız; ortada bir sorun yokken etrafta dolanıp burnunuzu her şeye sokarak bir sorun arıyorsunuz.

VE: Bayan Gifford, Bay Esmond hâlâ kayıp. Biz sadece onu soruşturulacakların arasından elemeye çalışıyoruz. Eminim siz de anlayabilirsiniz...

LG: Hayır, anlamıyorum. Neden bunu kimin yaptığını bulmaya konsantre olmuyorsunuz?

Benim tek bilmek istediğim bu. Kızım öldü, torunlarım öldü ve siz bundan kimin sorumlu olduğuna dair tek bir ipucu bulamadınız.

VE: Bayan Gifford...

[telefon kapanır]

***

Gis, Southey Caddesi'ne park ettiğinde etrafta ayaklarını sürüyerek yürüyen, kalın tüvit montlu yaşlı bir adam ve bebek arabasında küçük, sarışın bir çocuk gezdiren kadından başka kimsecikler yoktu. Çocuğun kafasında "anti-kahraman" yazan bir şapka vardı. Zachary Esmond'la hemen hemen aynı yaşlarda olmalıydı. Hava buz gibiydi, çakıllı yolda Gislingham'ın peşinden yürürken yakamı kaldırdım. Ev, son gittiğimden bu yana iyice harap olmuştu, pencerelerden akan isli sular ağlayan bir palyaçoyu andırıyordu. Nemli kurumu boğazınızda hissedebiliyordunuz.

Molozların üzerinde attığı her adımda botlarının altı çıtırdayan Rigby bize doğru geliyordu.

"Sizi buraya kadar getirttiğim için özür dilerim ama bence geldiğinize memnun olacaksınız."

İkimize de birer baret uzattı. "Bunları takmayan bu alana giremez." Baretlerimizi takana kadar bekledi, sonra döndü. "Bu taraftan."

Tek giriş, ön taraftandı. Kül, sıva parçaları ve molozla kaplı yerlerden yürüyüp oturma odasına doğru ilerlerken henüz temizlenmemiş bir yerin muşambayla örtüldüğünü gördüm. Rigby durup çömeldi, kararmış yemek masasından geriye kalanı işaret etti. "Şunu gördünüz mü? Dökülme izi. Ne aradığınızı bildiğiniz zaman her yerde onu görebiliyorsunuz. Burada her yer bu maddeyle *ıslatılmış*."

"Benzin mi?" diye sordu Gislingham not alırken.

Rigby başıyla onayladı. "Çok büyük ihtimalle. Çim biçme makinesiyle eşleşme sağlanıp sağlanamayacağını anlamak için aldığımız örneği laboratuvara gönderdik. Ayrıca tenekeyi de bulduk. Mevcut durum göz önüne alındığında parmak izi bulacağımızdan şüpheliyim ama denemeye değer." Tekrar ayağa kalktı. "Dökülme izinden anladığımız, kundakçının odanın ortasında durup sağa sola benzin dökerek geri geri kapıya doğru ilerlediği." Kendisi de geri geri yürürken kollarını sağa sola sallayarak aynı hareketleri taklit etmeye başladı. "Ama burası," dedi durup, "işte burası onun durduğu yer."

Gis kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

Rigby ayaklarının altındaki muşambayı işaret etti ve eğilip muşambayı kaldırdı. Altında kalın, ahşap bir kirişle islerin içinde Viktorya tarzı, hâlâ parıl parıl parlayan yaldızlı, şatafatlı bir aynadan geriye kalanlar vardı. Parça parça olmuş aynada kendi yansımamı gördüm.

Ve görebildiğim tek yüz bu değildi.

***

Oxford Mail Online
18 Oak 2018 Perşembe, Son Güncelleme: 13.11

Oxford'daki Yangında Son Gelişme: Dedektifler dördüncü kurbana ulaştı.

Southey Caddesi'ndeki inceleme ekibinin Edward dönemine ait evin yangının

Oxfordshire sokaklarına harcanan milyonlar

Hükümet, köy yollarına önümüzdeki beş yıl içinde ciddi bir yatırım yapacağını belirtti... /haberin devamı

Headingtonlı bir vatandaş yüzüncü yaşını kutladı

Carberry Close, Headington'da yaşayan Hester Ainsworth'un yüzüncü yaşını kutlamak isteyen dostları ve komşuları bir araya geldi.../ haberin devamı

kalıntılarında dördüncü kurbanı bulmasıyla olaylar beklenmedik yönde gelişti. Komşular sedyeyle cenaze arabasına taşınan bir ceset torbası gördük'lerini bildirdiler. Yangın ekipleri yangından sonra olay yerine intikal etmişlerdi ve yangının çıkış nedeniyle ilgili bir ipucu bulmak amacıyla 4 Ocak sabahından bu yana büyük bir titizlik içinde evin bir cephesindeki molozların arasında çalışmalarına devam ediyorlardı. Bayan Samantha Esmond (33) ve küçük oğlu Zachary (3) alevler arasında can vermiş, büyük oğlu Matty (10) ise yaralı olarak kaldırıldığı John Radcliffe Hastanesi'nde hayatını kaybetmişti.

Mahalle okulları Sport Relief için para topladı

Mahalle okulları ve üniversiteler, bu ilkbaharda, Sport Relief için özel bir etkinlik düzenleyerek para toplamayı planlıyor.../haberin devamı

Dördüncü kurbanın yangından önce ortadan kaybolan ve polisin, ortaya çıkması için ülke çapında yaptığı çağrılara rağmen bulunamayan, üniversitenin antropoloji bölümünde akademisyenlik yapan Michael Esmond olduğuna dair spekülasyonlar sürüyor. Yangınlardan sonra yapılan ilgili inceleme işlemleri hakkında bilgisi olanlar, cesetten geriye kalanlar bulunana kadar geçen süre göz önüne alındığında, yeni bulunan cesedin oturma odasının zemininde olması gerektiğini ileri sürdüler. Yangının da evin o kısmında başlamış olduğu düşünülüyor.

Thames Valley Polisi şu âna dek bir açıklama yapmazken Wellington Meydanı'ndaki üniversite bürosundan da herhangi bir açıklama gelmedi.

670 yorum

WittenhamWendy66

Burada atladığım bir şey mi var yoksa açık açık yangını babanın mı çıkardığını mı söylüyorlar? Çocukları yukarıda uyurken evi ateşe

verdiğini iddia ediyorlar, öyle mi? İnanılacak gibi değil! Ne tür bir canavar bunu kendi çocuklarına yapar?

Turner_Rolland
Bunlara "Aile Yok Eden" deniyor. Eğer siz de şu beş para etmez Amerikan suç programlarını karım kadar çok izleseydiniz bilirdiniz.

Metaxa88
Bununla ilgili, Birmingham Üniversitesi'nin hazırladığı güzel bir yazı var. Anlaşılan dört çeşit "kendini üstün gören" varmış. Bunlar boşanma durumunda anneyi aileyi parçalamakla suçlayan ve genellikle yapmak üzere olduklan (güzel) bir şey için ona hakaret amacıyla onu arayanlar, herkesin kendisine ihanet ettiğini düşünüp "hayal kınklığı" yaşayanlar, bir tür tehdit altında olduğunu düşünen "paranoid" tipler ve aileyi kendi başarısı için bir sembol olarak görüp ardından kendisini iflasın ortasında bulan ve her şeyin dünyanın başına yıkıldığına inanan *anomic* (hayır, ben de bunun ne olduğunu bilmiyorum) insanlar. Linki burada http://www. Wired.co.uk/article/family-killers

AndEveSpan1985
Ve hepsi de erkek. Amma şaşırtıcı.

***

"Bütün ekibi getireceğini bilsem bilet satardım," dedi Boddie koridorda bekleyenleri görünce.

Sert bir cevap vermek adına cidden ironik bir şey söyleyebilirdim ancak tüm dikkatimi ekibimin önünde öğürme-

meye vermiştim. Buna hiç bulaşmayıp ekibin geri kalanıyla yukarıda bekleyebilirdim ama liderlik bazen de size zorla bir şeyler yaptırırdı.

Önümdeki masada yatan ceset yanmış, mavi-kara bir renk almıştı; derideki yer yer kopmalar ve uzun yarıklarla koparılmış bir meyveye benziyordu. Kafatasının soluk gri kemiğiyle bağırsakların sarımsı büklümleri görülebiliyordu.

"Gördüğünüz gibi," dedi sesi maskenin altında boğuklaşan Boddie, "kadavra, böyle ağır yanık kurbanlarında gözlemlenen kavgacı tutumu sergiliyor. Sırtüstü pozisyonda, yumruklar sıkılı, diz yukarıda falan filan." Bize bakıp sesini yükseltti. "Ve aranızdaki acemilerin hayrına, bu adamın Ölüm Meleği'yle bir müsabaka daha yapma fırsatı olmamış. Yüksek ısı, kaslardaki proteinlerin topaklaşıp küçülmesine; dolayısıyla tuhaf şekilde bu kavgacı görünümü almasına neden olmuş."

Masanın başına doğru yöneldi. "Cesedin erkek olduğunu teyit edebilirim fakat yangının yarattığı hasara bağlı küçülme nedeniyle tahmini bir boy ya da kilo vermem olanaksız. Aynı şekilde, bu derecede bir kömürleşmeden sonra da vücudun dış yüzeyinde herhangi bir ayırt edici iz bulacağımdan şüpheliyim. Belki de bundan başka." Pençeleşmiş ellerden birini işaret etti. "Aranızda daha dikkatli olanlar belki çoktan fark etmiştir, sol elin beşinci parmağında bir yüzük var." Salona baktı. "Sanırım Dedektif Çavuş Gislingham buna 'serçe parmak' diyecek."

Kahkahayı duyamadım ama görebiliyordum. Ev, sırıtan Gislingham'ı dirseğiyle dürtüyordu.

"Alan Challow'un, kimlik tespitine yarayacak bir iz bulmasını ümit etmekten başka şansımız yok," diye devam etti Boddie kafatasının üzerine eğilerek, "çünkü bu arkadaşımızın çenesinin büyük bir kısmı yok."

"Kirişlerden biri kafasına düşmüş," dedim kendimi zorlayarak.

Ninova

"Anladım," dedi Boddie soğuk bir tavırla. "Ne büyük talihsizlik. Korkarım dişçi kayıtlarından güvenilir bir kimlik tespiti yapılamayacak kadar büyük hasar var. Tabii ki kimlik tespitinde işimize yarayabilecek iyileşen bir kırığı var mı diye rutin röntgen sonuçlarına da bakacağım ama en büyük kozumuz muhtemelen DNA olacak. Sanırım hayatta olan bir kardeşi vardı."

Başımı salladım.

Tekrar eğilip kafatasını farklı açılardan inceledi. "Enteresan, sağ temporal bölgede daha belirgin bir kırık bulabileceğimizi sanmıştım." Tekrar sesini yükseltti. "Ucuz koltuklarda oturanlar için anlatıyorum; kemikler sıklıkla yoğun ısıda kırılır ki bu da cesetteki yaralanmanın ölümden önce mi, sonra mı meydana geldiğinin tespit edilmesini zorlaştırır. İşinin ehli pek çok memur bu yüzden boku yer."

"Birinin ona vurmuş olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Bunun *mümkün* olabileceğini söylüyorum. Tıpkı duman zehirlenmesi nedeniyle başını çarpmasının *mümkün* olduğu gibi." Neşteri eline aldı. "Bakalım mı?"

Bıçak kararmış eti keserken çoğunun arkasını döndüğünü ya da bir anda telefonlarını kontrol etmeleri gerektiğini gördüm. Tek bir kişi hariç. DK Asante. O, not alıyordu.

***

Ninova

YANGIN YERİ İNCELEME- KAZI

TAMAMLANDIĞINDA KISITLANDI

Raporun tamamından taslak alıntılar

Yangın Vaka No.	87/1434	Vaka Tarihi	04/01/2018	Olayın Bildirildiği Saat	00.47
Adres	Southey Caddesi Numara 23, Oxford OX2				
Mülkün Şekli	Aile evi / ikamet				
Mülk Sahibi	Michael Esmond				

Yangın İnceleme Memuru

Adı	Ekip Amiri: Paul Rigby	Hizmet No:	667	Departman:	Oxfordshire

OLAY VE İNCELEME ÖZET TABLOSU/ KISA ÖZET

Mobil Yangın İnceleme Tarih/Saat	00.52 04/01/2018		Yangın İncelemenin Geliş Tarihi/Saati	01.15 04/01/1028	
Kordon Çekildi	✓	Evet	Kordonu Çeken	✓	İtfaiye
		Hayır			Polis
Olay Yeri Emniyete Alındı	✓	İtfaiye	Polisin Olay Yeri Raporlama Başlangıç Saati		
	✓	Polis			
İtfaiye Vaka Amiri	İstasyon Müdürü G. Lowe				
Polis Vaka Amiri	DÇ C. Gislingham		Soruşturma Nedeni	Ölüm/Muhtemel Kundakçılık	
Polis Soruşturma Memuru Adı	A. Challow		İş yeri	St. Aldate's	
Kullanılan Araçlar	Oxford itfaiye araçları, Vadi itfaiye araçları		Yardım çağrısı ve intikal saatleri	21 P1 00.55 21 P2 01.01 30 P3 01.15 30 P4 01.30	

İlk Görgü Tanığı – Yangın ve Kurtarma Birimi Olay Yerine İntikal Etmeden Önce			
Yangını fark eden kişinin adı	Bayan Beverley Draper	İrtibat Adresi	Southey Caddesi Numara 21 Oxford OX2
Telefon numarası	01865003425	Yangın nasıl fark edildi?	Pencereden görülebiliyordu
Alarm sesi var mıydı?	Hayır	Fark edildiği Saat	00.45
İtfaiyeyi kim aradı?	Bayan Draper	İtfaiye gelmeden önce herhangi bir müdahale yapıldı mı?	Hayır

Vaka Raporu

Bitişik evden yapılan acil çağrısına göre evde çocuklar da dâhil olmak üzere dört kişi olması muhtemeldi. İlk müdahaleyi yapan ekip saat 00.55'te olay yerine intikal ettiğinde önce sağ taraftan ve ikinci kattan duman geldiğini, alt tarafta ise alevlerin görüldüğünü bildirdi. İM Lowe, ekibine hortumu çıkarma talimatı verdikten sonra İtfaiyeciler 354 Fletcher, 143 Evans, 176 Jones ve 233 Waites'e oksijen tüplerini alıp hazır olmalarını söyledi. İtfaiyeciler hemen merdiveni kurup pencereden üst kata girdiler. Çocuk odası olarak tanımlanabilecek bir odada yerde yatan Zachary Esmond, 354 Fletcher tarafından bulunup sağlık ekibine teslim edildi. Hemen akabinde, Matthew Esmond giriş kat merdivenlerinde bulundu. Zachary Esmond'un olay yerinde hayatını kaybettiği bildirildi. Ambulans ekibi Mattew Esmond'u Radcliff'e sevk etmeden önce kendisine ilk yardımda bulundu. Bu süre zarfında oksijen tüplü takviye itfaiyeciler zemin kattaki yangını söndürmek için canla başla çalıştı. Holdeki ve ön girişteki şiddetli alevler yüzünden eve giriş yalnızca arka sol kanat (mutfak) vasıtasıyla mümkündü.

Saat 01.15'te EA Rigby, Yangın İnceleme Memuru olarak atandı. Saat 02.45'te İM Lowe şunları bildirdi: "Zemin kat sağ tarafta, üst katın ciddi şekilde çökmesine neden olan büyük bir yangın var. Evin geri kalanı alevler ve duman yüzünden ağır hasar almış. Çocuklardan biri hayatını kaybetti, diğerinin durumu ise ağır. Dumandan hafif şekilde etkilenen itfaiyecilerden birine olay yerinde müdahale edildi. Sekizinde oksijen tüpü var, dördü hortum makarası tutuyor, biri de jeti ve PPV'leri kullanıyor. Olay mahallindeki durum ağır ve açık kalması gerekiyor (çünkü mevcut durum bilinmiyor) olay yeri inceleme bekleniyor.

Ölü/Yaralı Bilgisi		
Ad	Yaş	Yaralanma /Hastaneye [redacted]
Zachary Esmond	3	Ölümcül
Matthew Esmond	10	Yaralı. JR Hastanesi'ne kaldırıldı. Akabinde hayatını kaybetti.

YAPI VE İKAMET DETAYLARI			
Evin cinsi	Müstakil ev	Kullanım Şekli	Aile evi
Yapı-dış duvarlar	Tuğla	Bina- Çatı	Eğimli kiremit
İç duvarlar	Tuğla		
Kat sayısı	3	Binanın Yapılış Tarihi	1909

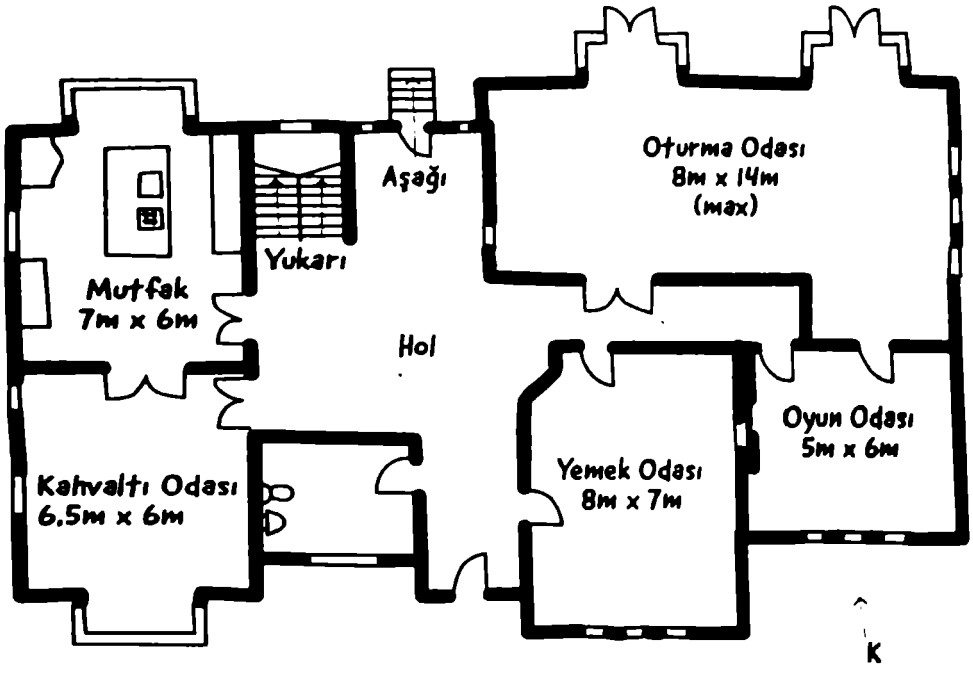
Yangın sırasında dolu muydu?	✓	Evet	Kim ve kaç kişi tarafından? Yangın sırasında iki çocuk bulundu, biri hayatını kaybetmişti. Kazı esnasında iki yetişkin cesedine ulaşıldı.

Mülk sahibinin yaşam şekli	Kanıt		Detaylar
	✓	Sigara içiyor	Son sigaranın içildiği saat: Bilinmiyor
		Sigara içmiyor	
	✓	Alkol tüketiyor	
		Uyuşturucu kullanıyor	
Evde yaşayanların poliste kayıtlı adresleri olup olmadığı			Hayır

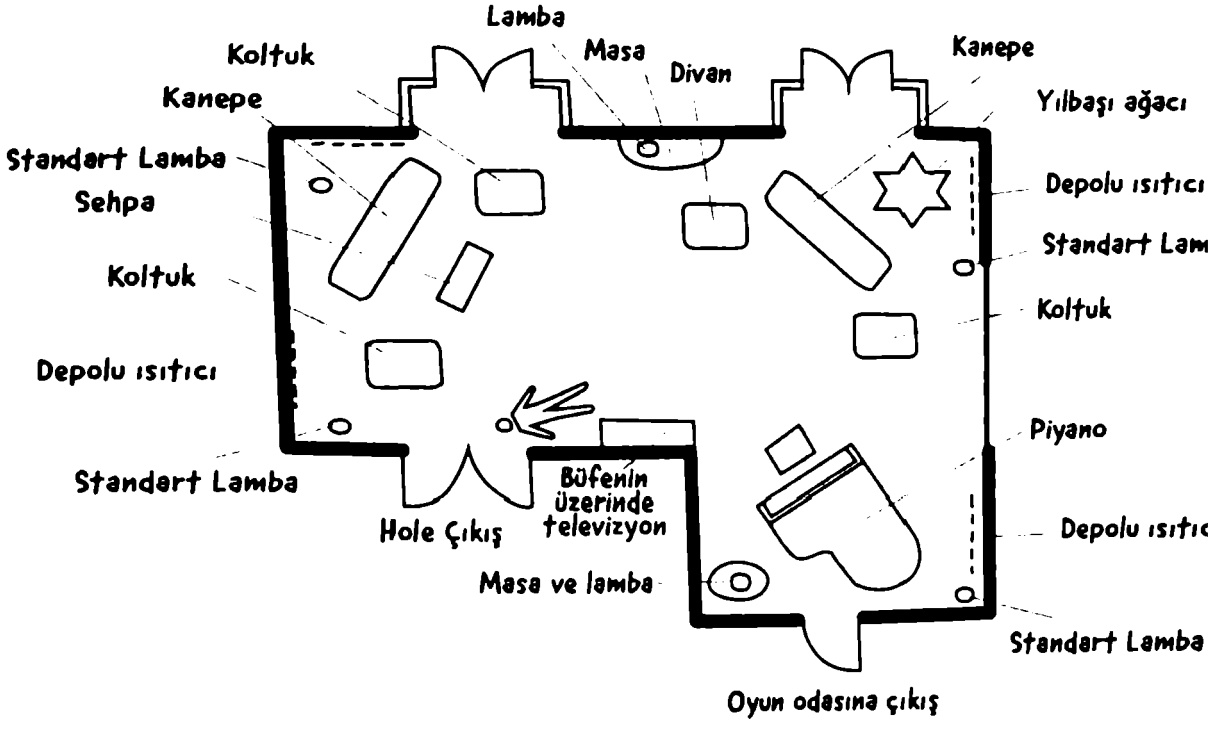

DAHİLİ İNCELEME (Ölçeklendirilmemiş)

Zemin Kat

OTURMA ODASI (Ölçeklendirilmemiş)

OLAY YERİ YANGIN İNCELEME – KAZI

Yangının başladığı tarih ve saat		Bitiş tarihi ve saati	
Görevli memurlar (isim ekleyin)	İTFAİYE Paul Rigby		Olay Yeri İnceleme (Polis/İtfaiye) M Peice, D Thatcher (İtf.), C Conway (TVP)

KAZI RAPORU

Olay yerinin güvenli olduğunun bildirilmesinden yaklaşık 32 saat sonra kazı işlemi başladı. İki kat, evin sağ tarafına doğru çökmüş ve adli tıp için delilleri korumak adına, molozlarla inşaat malzemelerinin dikkatli bir biçimde kaldırılması gerekiyordu. Bayan Samantha Esmond'dan geriye kalanlar 5 Ocak 2018 günü, yaklaşık saat 16.30'da bulundu. Cesedin pozisyonundan, yangın başladığı sırada üst kattaki küçük odalardan birinde (2. kat) uyuduğu izlenimi edinildi. 18 Ocak 2018 sabahı oturma odasında (bkz. kat planı) yetişkin bir erkek cesedi bulundu. Ceset feci şekilde yandığından, olay yerinde kimlik tespiti mümkün olmadı. Aynı odada yapılan ileri tetkikler sonucu, tepkime oluşumu hızlandırıcı ile Michael Esmond'a ait olduğu anlaşılan bir çakmak bulundu. Yerdeki ve odada yanmayan mobilyalardaki yanık izlerine bakarak hızlandırıcının odadan kapıya doğru hareket eden bir kişi tarafından döküldüğü anlaşıldı. Odada bulunan kişinin ise neden kaçıp kurtulmadığı tespit edilemedi. Ön ana kapı incelendiğinde herhangi bir zorlanmaya rastlanmadı (evin diğer yerlerinde olduğu gibi).

Yangın nasıl yayıldı	**Tutuşma** Yangın giriş kat oturma odası zeminine, yerdeki kilime ve yanındaki mobilyaya benzin dökülmek suretiyle kasten çıkarılmıştır. **Gelişmeler** Zemindeki yanıcı kilim ile odadaki kuru ve hayli kolay tutuşan Noel süsleri sayesinde yangın dikkat çekecek kadar hızlı yayılmıştır. Yangın, ahşap merdiven korkuluklarını süslemek için kullanılan Noel çelenklerinden de güç alıp giriş kata yayılarak hızla üst kata da sıçramıştır. Evin hiçbir yerinde duman dedektörüne rastlanmamıştır.

İmzalayan: Paul Rigby Tarih: 18/01/2018

Gönderilecek kişiler: MA J Harrison (Thames Valley), DA Adam Fowley

Otopsiye girmeyen tek kişi Baxter'dı ama onun da iyi bir bahanesi vardı.

"Şifreyi kırdım, patron," dedi vaka odasına girdiğimde. "E-posta adresinin. *Ve* bir de evdeki bilgisayarının şifresi var."

Arkamda bir tezahürat koptu, Baxter kızardı ama aynı zamanda mutlu da oldu. "Antropoloji bölümündeki IT'cileri sıkıştırdım, onlar da en sonunda üniversite e-postalarında kullandığı şifresini verdiler. Xfile9781 imiş. Kendi şahsi hesabının şifresi de bu rakam ve harflerin bir varyasyonuymuş."

"Ne yani? Adam bilimkurgu hayranı mıymış?" diye sordu DK'lerden biri.

"Daha çok Gillian Anderson hayranı," dedi bir diğeri nazikçe bir hatırlatma yaparak. "Yani hepimiz öyle değil miyiz?"

"İyi denemeydi, gençler," diye gülümsedi Baxter. "Ama aslında bu bir anagram. Xfile, Felix'in anagramı. Evin adı."

"Peki ya rakam?" diye sordum.

"Onun da 1978'den olduğunu düşünüyorum," dedi Baxter. "Doğduğu yıl. Tıpkı telefonundaki gibi."

Ev ve o birbirine bağlıydı. Şifreler de hayli anlamlı olabiliyordu.

"Ama kötü haber," diye devam etti Baxter, "kişisel e-postalarda bir halt yok. Kadın *ya da* erkek, tehlikeli herhangi bir ilişkiye dair iz bulamadık."

"Harry'ye mesaj yok mu? Hiç mi yok?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok. Esmond o hesabı Amazon'dan bir şeyler sipariş etmek ya da Tesco siparişlerini halletmek için kullanıyormuş sanki."

Tanrım, bu adam çok sıkıcıydı. Hayatında hiçbir şey bu dünyadan gidişi kadar ilginç değildi.

Fakat Baxter'ın işi henüz bitmemişti. "Geri dönüp eski şifrelerine baktım ve hep aynı şifreyi kullandığını gördüm: Felix ve 1978'in farklı kombinasyonları. Gerçi ilk defa ka-

Ninova

sım ayında bilgisayarına şifre koymuş. Son güncellemesini 2 Ocak'ta yapmış. Tarihe bakarak o sabah evden ayrılmadan hemen önce olduğunu söyleyebilirim."

Jordan'la buluşmaya ve Londra'daki konferansa katılmaya giderken Brigthton'da *bir şeyle* ya da biriyle işi olduğunu da biliyorduk artık. Zamanlama bu kadar mühim olamazdı.

"Pekâlâ, şifre nedir?"

"Xlife9718. 'Eski hayat' gibi. *Ölü* hayat gibi."

Sadece bir tesadüf de olabilirdi. Fakat eminim, sizin de şimdiye kadar anladığınız gibi, ben tesadüflere hiç inanmam.

***

29 Ekim 2017, 14.48
Yangından 67 gün önce
Southey Caddesi Numara 23

"Her şey yolunda mı?"

Gelen Sam'di. Çalışma odasının kapısında duruyordu. Arkasında, rüzgâr yapraksız kuru dalları hızlı hızlı sallıyordu. Çatının üstündeki dallardan biri paslı bir keman gibi kırılıverdi.

Michael başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Bakımevinden aylık fatura gelmiş."

Sam yanına gelip durdu, omzunun üstünden ekrana baktı.

"Harcadığımız ekstralar," dedi. "Kuaför, el ve ayak hastalıkları uzmanı, göz testleri. Ne zaman bitecek bunlar?"

"Acaba daha ucuz bir yer mi bulsak?" dedi Sam çekinerek. "Philip dedi ki..."

"Philip ne dedi?"

Ninova

Sam kızardı. "Annenin insanların nazik olduğu, karnının doyup iyi bakıldığı herhangi bir yerde mutlu olacağını söyledi. Zaten nerede olduğunun farkında değil ki."

Onun buna öfkeleneceğini sandı ama Michael öylece oturup ekrana baktı.

"Oraya yerleştiğini biliyorum ama eğer bu bir sorun olacaksa..."

Kocası arkasına yaslandı. Gözlerinin etrafında koyu renkli halkalar vardı. Sam birden onun ne kadar uyuduğunu merak etti.

"Bu ay tasarruf hesabımızda yeterli para var ama ondan sonra..."

Sam'e baktı. Dudaklarını ısırıyordu.

"Sana söyleyecektim," dedi.

"Bana neyi söyleyecektin?"

"Tasarruf hesabından biraz para çektiğimi. Özür dilerim. Söylemem lazımdı."

Michael'ın yine kaşları çatıldı. "Tam olarak ne kadar?"

Kadın kıpkırmızı oldu. "2000 sterlin."

Ona baktı. "İyi de bunca paraya ne için ihtiyacın olmuş olabilir ki?"

"Kendim için değil. Borç verdim. Geri alacağım."

"Borç mu? Tanrı aşkına, kime borç verdin? Kesin ailenedir."

"Benimkilere değil. Harry. Parayı Harry'ye verdim."

"*Harry* mi?"

"Annesi hastaymış, ona para gönderiyordu."

"Bu kadar çok para vermek zorunda mıydın?"

"Çok üzgünüm, Michael. Bunun sorun olacağını fark etmedim. Yani sen hiç anlatmadın, ben de hesap özetini hiç görmediğim için..."

"Çünkü seni endişelendirmek istemedim."

Ninova

Sam'in kalbi ezildi. Michael çok fazla baskı altındaydı. Sadece annesi değil, işiyle de ilgili sıkıntıları vardı ve bildiği kadarıyla kitabı, programın altı ay gerisindeydi.

Kollarını ona doladı; omuzlarındaki gerginliği, boynunda nabzını hissetti. "Lütfen merak etme. Ay sonunda kesinlikle ödeyeceğini söyledi. Noel'den önce almış oluruz. Söz verdi."

***

"Patron? Görmen gereken bir şey var."

Gelen Baxter'dı. Hâlâ burada olduğunun farkında bile değildim. Çıkmak üzereydim ama belli ki bir şey bulmuştu ve bunu bana anlatacak olması da hiç hoşuna gitmiyordu.

"Ne oldu?"

"Esmond'ın bilgisayarı."

Vaka odası boştu, Baxter'ın masasında duran cips poşetleriyle Mars çikolatasına laf etmemek için kendimi tuttum.

Makinenin önüne oturdu. Çok yeni değildi ve ekrandaki çiziklere bakılırsa epey iş yapmıştı. Kapağına "Dünyanın En İyi Babası" yazan bir etiket yapıştırılmıştı, bir tane de bilgisayar tamir firmasının adı olan çıkartma vardı: "Tüm IT sorunlarınız için ânında dürüst yardım."

Baxter bir Youtube sayfası açtı.

"Arama geçmişine gömülüydü," dedi sessizce. "*Play* tuşuna bas."

Ağır bir disko ritmiyle başlayan bir müziği vardı ve film de ilkel Comic Sans yazıları kullanılarak oluşturulan, bir sahneden öbürüne atlayan şu salak, evde çekilen videolardan başka bir şey değildi. Fakat aynı anda mesajını da veriyordu.

Yangın Çıkarmaya Dair Gerçekten Muazzam 5 İpucu

Kibrit kutularından yapılan yangın başlatıcılar, havai fişek fünyesi kullanılarak yapılan zaman geciktirici aletler, mumların üstüne asılan içi benzin dolu balonlar. Ardından cıvıl cıvıl bir Amerikalının sesi pratik ipuçları verirken (*Dikkatli olun çocuklar; balona çok fazla benzin doldurursanız o mumu söndürebilirsiniz!*) bir tür ahlaksızlık olan *Blue Peter Show*'daki[3] gibi ellere yakın çekim yapılıyor ve üç gülümseyen yüz emojisi alevler arasında kalırken bir sonraki muazzam ipucuna geçiliyordu.

Arkada büyük bir coşkuyla çalan şarkının "Burn Baby Burn" olduğunu işte o anda fark ettim.

"Aman Tanrım."

Baxter'ın yüzü asıldı. "Biliyorum."

"Peki Esmond'ın bunu izlediğinden emin miyiz?"

Baxter başını salladı. "Kasım ayında. Hatta tam tarihi 4 Kasım."

Klavyeyi ittim. Etiket hâlâ oradaydı.

"Dünyanın En İyi Babası."

***

"Temizlemek zaman aldı ama bütün olup bitenleri düşününce durumu hiç kötü değil."

Allan Challow plastik delil torbasıyla büyüteci elime tutuşturdu. "Baksana."

Yüzük gümüşten, belki de beyaz altındandı ve ortasında pürüzsüz lacivert bir taş vardı. İçine gömülmüş ve çizilmişti fakat minenin üzerindeki yazı okunabiliyordu; birbirinin üzerine geçmiş iki süslü harf: M ve E.

"Artık gayet net sanırım, öyle değil mi?"

---

3 Ekim 1958-Eylül 2011 arasında İngiliz televizyonlarında yayınlanmış, dünyanın en uzun süreli çocuk programı. –*ç.n.*

Ninova

Ona baktım. "Bunu kardeşine göstereceğim. Eğer Esmond'a aitse daha önce görmüş olması gerekir."

Challow başıyla onayladı. "İyi fikir. Aslında hemen şimdi yapabilirsin. Kendisi dışarıda sürüntü alınmasını bekliyor."

***

Üç günün en iyi kısmından sonra, Quinn tüm bu Brighton safhasından vazgeçmek üzereydi. PM Kumar kamera kayıtlarını incelemek için vakit bulmaya çalışıyordu, Quinn de bu iş için pek gönüllü olacak gibi değildi. Fakat öğle yemeğinden geri döndüğünde bilgisayar ekranına yapıştırılmış bir not gördü. *Kumar aradı: Gelen kutusunda bir elektronik posta var.* Quinn yerine geçip bilgisayarı açtı. Kamera kaydı yalnızca otuz beş saniye uzunluğundaydı ve çok da net değildi. Çekim kalitesi hayli kötüydü, adamın yüzünü de şemsiye kısmen kapatıyordu ama adamın elindeki bilgisayar çantası, Esmond'ın Brighton İstasyonu'ndan çıkarken taşıdığı çantaya benziyordu. Quinn telefona sarıldı.

"Kumar? Ben Quinn. Sence bu bizim adam mı?"

"Zamanlama doğru. Normal hızda yürüdüyse o kadar uzağa gitmiştir."

"Peki o zaman nereye gidiyordu? Bir fikrin var mı?"

Kumar'ın derin bir of çektiğini duydu. "O kısım biraz çetrefilli. Bu, kasabanın kuzey doğusundaki yerleşim bölgesindeki bir köşebaşı dükkânın kamerası. Nereye gittiğine gelirsek, dürüst olmam gerekirse, her yer olabilir. Kontrol ettim, o yolda birkaç kilometre boyunca başka kamera yok ve olanlarda da bir şey yok zaten."

Quinn iç geçirdi. Yüksek sesle.

Ninova

"Bak, ben bunu biraz daha kurcalayacağım," dedi Kumar. "Ama sanırım şansım tükenebilir."

Sadece seninki değil, diye düşündü Quinn.

***

"Onu nerede buldunuz?"

Philip Esmond avucumun içindeki mühür yüzüğüne bakıyordu. Beti benzi atmıştı.

"Cesedin üstündeydi, değil mi? Haberlerde bahsi geçen cesedin?"

"Korkarım ki öyle."

Yutkundu. "O hâlde öldü. Kardeşim öldü."

"Bir bardak su ister misiniz? Büyük bir şok yaşıyor olmalısınız."

Başını iki yana salladı; gözlerinde yaşlar vardı. "Yani bunu bekliyordum, özellikle de haberlerden sonra ama..." Sesi titredi ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

Bense bunun ne demek olduğunu biliyordum. Şüphelenmek başka, bilmekse bambaşka bir şeydi. En küçük, en kırılgan ümide bile sarılırdınız çünkü elinizden gelen tek şey ümit etmek olurdu.

"Yani onları o öldürdü. Gerçekten öldürdü. Sonra da kendini öldürdü."

Acısını kendi kalbimde hissettim. "Çok üzgünüm. Ama evet, öyle olmuş gibi."

Ayrıca otopsi sonuçlarının da teyit ettiği gibi yangın başladığında hayattaydı. Fakat bunu kardeşine söylemeyecektim. Yeterince zor şey yaşamıştı zaten.

Ninova

"Şu anda bunu gündeme getirdiğim için üzgünüm ama hâlâ bize DNA numunesi vermeniz gerekiyor. Emin olmak için. Şimdi yapabilir miyiz? Sadece ağızdan sürüntü alacağız."

Ağlamamaya çalıştı. "Elbette. Sorun değil."

Sandalyesinden kalktı. "Sanırım en azından ona güzel bir cenaze düzenleyebilirim artık."

"Eminim adli tabip, tahkikatı hızlandırmak için elinden geleni yapacaktır. Gerçi ben..." Konuya nasıl gireceğimi bilmediğim için duraksadım. "Cenaze törenini nerede yapacağınızı düşünmek istersiniz belki. Giffordların bu konuda ne düşüneceğini bilmiyorum, yani eğer..."

"...Eğer Mike'ı, öldürdüğü kızları ve torunlarının yanına gömersem mi? Merak etmeyin, kaş yapayım derken göz çıkarmaya niyetim yok."

Beceriksizce elini uzattı. "Teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için."

"Benim işim bu. Yüzüğü de en kısa zamanda size geri vereceğimden emin olabilirsiniz."

Belli belirsiz gülümsedi. "Teşekkürler. Minnettarım."

On dakika sonra karşıdaki otoparka doğru yürümesini izliyordum. Arabanın yanında durdu, anahtarını bulmak için ceplerini karıştırdı. Kiralık olduğunu tahmin ediyordum çünkü aradığı anahtarı bulup kapıyı açması uzun sürmüştü. Sonra tek eliyle arabaya yaslandı, omuzları düşmüş bir hâlde orada öylece durdu. Aile arasında bir cenaze töreni düzenlemeyi düşündüğünü umdum. Sosyal medya kardeşini linç ediyordu.

***

4 Kasım 2017, 19.14
Yangından 61 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Michael Esmond geri döndüğünde saat geç olmuştu, dolayısıyla evi kapkaranlık görmek onu şaşırtmadı: Sam, oğlanları yeni Lego filmine götüreceğini söylemişti. Bir an için kapıda durup anahtarlarını aradı. Yeni yapılan yer cilasının hafif kimyasal kokusunu hâlâ alabiliyordu. Cila ve artık başka bir şeyin de.

Yanık kokusu.

Yukarıdan.

Hiç düşünmeden ani bir refleksle yukarı koştu. Matty'nin odasından geliyordu. *Tanrım*, diye düşündü. Ne halt karıştırıyordu acaba? Ona yüz kere yanıcı maddelerle oynamamasını söylemişti. Köşeyi dönüp odaya girdiğinde oğlunu bağdaş kurmuş, yerde otururken buldu.

Elleri yanıyordu.

"Siktir!" diye bağırdı. Aslında hiç küfretmezdi. Çocukların önünde etmezdi. Hem de hiç.

Sonra birden Harry'nin de odada olduğunu fark etti. Ona bakan Harry ise gayet sakindi.

"Selam Mike," dedi gülümseyerek.

Matty soluk mavi renkli alevi bir elinden diğerine geçirmeye başladı, Michael ateşin pinpon topu kadar bir şeyden çıktığını anladı. Ayrıca derisinde de hiçbir iz yoktu.

"İyi numara, değil mi?" diye fısıldadı Matty. "Aynı *Minecraft*'taki alev topuna benziyor."

"Havalı," dedi Harry. "Şenlik Ateşi Gecesi'nde çocukların yapabileceği bir şey. İnternette bulduk, değil mi Matt? Kumaştan yapılmış bir topu çakmak gazında ıslatırsanız ateşi elinizde tutabilirsiniz."

"Yanık kokusu aşağı kadar geliyordu."

Ninova

"Evet, onun için özür dilerim. Birkaç başarısız denememiz oldu."

"Bu lanet evi yakabilirdiniz."

Harry yine gülümsedi, bu kez biraz daha soğukkanlıydı. "Ev güvende. Ne yaptığımı biliyorum."

"Daha şimdi numarayı internetteki dandik bir siteden bulduğunu söyledin..."

Harry uzanıp Matty'nin elindeki alev topunu aldı, bir sihirbaz edasıyla avucunu kapayıp ateşi söndürdü.

"Aşağı in, Matty," dedi Michael ona hiç bakmadan.

Çocuk, "Ama baba..." diyecek oldu.

"Ne diyorsam onu yap. Kapıyı da kapat. Harry'yle konuşmak istiyorum."

Matty yavaşça kalkıp ayaklarını sürüye sürüye kapıya gitti. Harry karşıya bakıyordu. "Sorun yok, Matty. Az sonra aşağıya inerim."

Kapı arkasından kapandı ve çocuğun yavaşça merdivenlerden indiğini duydular.

"Bir daha oğlumu bu şekilde tehlikeye atayım deme."

"Cidden mi?" dedi Harry tek kaşını kaldırarak. "Bana sanki sadece ev için endişelendin gibi geldi."

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Bu yaptığın son derece düşüncesizce ve sorumsuzca bir hareket. Ya kendi başına da denemeye kalkışırsa? O zaman ne olacak?"

Harry doğrulup yerden kalktı. "Kalkışmayacak," dedi. "Aptal değil."

"Onu biliyorum. Ama hâlâ bir çocuk. *On yaşında* bir çocuk."

"Kendi başına yapmamasını söyledim. Sadece ben yanındayken yapabileceğimizi çünkü ancak o zaman güvenli olduğunu anlattım. Doğru malzemelerle."

"Ha, tamam o zaman."

"Fazla endişeleniyorsun," dedi Harry ellerini ceplerine sokarken. "Rahatla biraz. Her şey kontrol altında."

"Peki 'biz' derken neyi kastettin?"

"Özür dilerim; seni kastetmemiştim."

"*İnternette bulduk* dedin."

Harry istifini hiç bozmadı. "Ha, tamam. Evet, ben ve Matt. Birlikte yaptık."

"Senin telefonundan mı?"

Yüzü asıldı. "Hayır, bilgisayardan."

"*Benim* bilgisayarımdan. *Benim* ofisimdeki bilgisayar." Michael gözle görülür bir biçimde öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Ne önemi var? Matty sorun etmeyeceğini söyledi."

"Matty'nin bunu söylemeye hakkı yok."

Harry omuzlarını silkti. "Bilgisayarının kullanılması seni bu kadar rahatsız ediyorsa lanet bir şifre kullanmalısın. Gerçi görebildiğim kadarıyla ilgi çeken de bir şeyin yok ama."

Michael ona bir adım daha yaklaştı. "Dosyalarıma mı baktın? *Belgelerime?*"

"Bakmadım. Sadece dikkatimi çekti. Bak, Mike..."

Artık birbirlerinin burnunun dibindeydiler. Göz göze. "Sana daha önce de söyledim. Bana Mike deme."

"Bana uyar," dedi Harry sakince. "Aklında başka bir şey var mı?"

***

Quinn, St. Aldate's'te bir kafede oturmuş, tabletine bakıyordu ama baktığı şey (Brighton'daki kadın DK'lerden biriyle kayda değer bir bağlantı kurduğu hâlde) Facebook sayfası değildi. Başka bir şeyin peşindeydi. Belki de bir iz *üstündeydi.*

Ninova

Fotoğrafa baktı, olabildiğince büyüttükten sonra tekrar baktı.

***

"Bana biraz daha zaman gerek, Adam. Biraz karışık. Bir şey var burada, emin olmam gerek."

Onca gün varken aramayı seçtiği günler, aynı bugün gibi, berbattı. Ve göz göre göre sinirlenmeye başladığımı hissediyordum. "Neyden emin olacaksın, Alex? Benden mi? Bizden mi? Benimle konuşmuyorsun bile, bir şeylerden nasıl emin olacaksın?"

"Lütfen," dedi yalvarır gibi. "Bunu seni incitmek için yapmıyorum..."

"Sahiden mi? Değişiklik olsun diye bunları duyan taraf olmayı bir denesene."

Sonra hiç yapmadığım bir şey yaptım. Hiç kimseye yapmadığım. Hele Alex'e asla yapmadığım.

Telefonu yüzüne kapadım.

Çünkü bir anda daha fazla dayanamayacağımı hissettim. Bu davaya da, bu yere de Alex'le aramızdaki bu tuhaf duruma da. Kalkıp kapıya doğru ilerledim, benimle konuşmaya çok istekli görünen Quinn'le çarpışmaktan kıl payı kurtuldum.

"Patron?"

"Şimdi olmaz. Dışarı çıkıyorum."

Bana baktı. Giymediğim cekete. "Dışarısı buz gibi, söylemiş olayım."

"Umurumda değil."

Kaldırımda uzun adımlarla yürüyüp durdum, hâlâ nefes nefeseydim ve bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunun da gayet farkındaydım. Herkes atkı, eldiven, şapka takmıştı. Buna, yolun karşı tarafında durup binaya bakan adam da dâhildi. Gençti,

Ninova

muhtemelen yirmiden büyük değildi. Asker tıraşlıydı, küçük kalçalıydı ve başındaki fular şu "Parizyen" dedikleri tarzda bağlanmıştı (bu bilgi için de, hani tahmin edemediyseniz diye söylüyorum, Quinn'e teşekkür etmeliyim). Telefonuna baktı, sonra tekrar polis merkezine baktı. Hemen karşı kaldırıma geçtim, az kalsın bir bisikletliye çarpıyordum; ona doğru yürümeye başladım. En azından onu korkutacak bir üniformam yoktu. Aslında bu havada gömlekle sokakta gördüğü için bir çeşit kaçık olduğumu düşünse onu suçlayamazdım. Yaklaşınca gergin olduğunu gördüm. Telefonuna bakarken dudaklarını ısırıyordu. Tırnaklarında siyah oje vardı.

"Yardım edebilir miyim?"

Kafasını kaldırıp baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Orada çalışıyorum. Polis merkezinde. Bize anlatmak istediğiniz bir şey mi var?"

Kızardı. "Vaktinizi harcamak istemiyorum. Önemli bir şey olmayabilir."

"Ne yapacağınızı bilmez bir hâlde bu soğukta burada dikilecek kadar endişelenmişsiniz. Bana pek de önemsizmiş gibi gelmedi."

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Hadi gel. En azından içerisi sıcak. Eğer önemli bir şey değilse de değildir, ne yapalım yani?" Gülümsemeye çalıştım. İşe yaramış gibiydi.

"Tamam," dedi.

***

12 Aralık 2017, 15.54
Yangından 23 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Ninova

"Hey, dikkat et, düşmeni istemem."

Sam merdivendeydi, Harry de düşmesin diye merdiveni tutuyordu. Noel ağacını süslüyordu. Bir saat önce kapıyı açtığında Harry gördüğü en büyük Noel ağacıyla kapıda duruyordu. Neredeyse üç metreydi.

"Evet," dedi ağacı içeri sürükledikten sonra. "Şu yüksek tavanlara baksana. Bu nimetlerden faydalanmak gerek."

"Çok güzel bir ağaç, Harry. Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Matty'yi çobanpüskülü aramaya götüreceğim. Salon için bir şey yapabiliriz. Sence hoşuna gider mi?"

"Bayılır. Tabii ki çok hoşuna gider."

Sam orada dikilip Harry'nin ağacı üst kattaki oturma odasına doğru sürüklemesini izlerken dudaklarını ısırdı; geçen sene Noel zamanı sadece üç gün yataktan çıkabildiğini ve Michael'ın buzluktaki tavuğu pişirmek zorunda kaldığını hatırladı. *Fakat bu sene,* dedi kendi kendine, *her şey çok farklı olacak.* Hindi, börek ve pasta vardı. Bir de Noel kütüğü. Michael her zaman Noel kütüğünü Noel pastasına tercih ettiğini söylerdi ama eğer pasta da varsa annesinin yaptığı gibi, oğlanlarla birlikte onu şekerlemelerle süsleyebilirdi. Bir parça pasta süsü alıp oğullarının küçükken kendisinin de yaptığı gibi pastayı süslemesine izin verebilirdi.

İşte şimdi de merdivenin tepesine çıkmıştı, Harry'nin tavan arasından getirdiği süslerle baş başaydı. Bu evin mobilyalarını hiç sevmemiş, taşındıklarında baştan dekore etmek istemişti ama Michael onu duymazdan gelmişti. Fakat, bir kerecik de olsa, her şeyi büyükannesiyle büyükbabasının yaptığı gibi yapma manyaklığı, meyvesini vermişti. Bu süsler muhteşemdi. Öyle simli plastikler yerine el yapımı porselen kardan adamlar, Noel Baba figürleri, kâğıt melekler, kar ta-

Ninova

neleri, dantel ve sahte incilerle süslü minicik ayakkabılar ile ses çıkaran altın renkli çıngıraklar vardı. Bazıları o kadar narindi ki dokunmaya korkuyordu.

"Çok güzel olacak," dedi Harry. "Daha yukarı assana. Zachary'nin ulaşamayacağı bir yere."

Sam sarı tüylü minik kuşu astıktan sonra geri çekilip nasıl göründüğüne baktı. "Bunlar çok güzel, öyle değil mi? Ben çocukken sadece simli plastiklerimiz vardı. Bir onlar, bir de babamın ısrarla aldığı ama hiç kimsenin yemediği bir torba Brezilya fındığı."

"Senin en azından baban varmış," dedi Harry diğer tüylü kuşu uzatırken.

Sam kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim..."

Adam önemsemez bir tavırla elini salladı. "Hiçbir zaman sahip olmadığın bir şeyi özlemezsin. Hem annem onun eksikliğini doldurmak için elinden geleni yaptı. Hep tonlarca şey pişirdi. Büyükannesinden öğrendiği geleneksel tarifleri falan yaptı. Ben hep sınıfın en popüler çocuğuydum."

"Kulağa ne hoş geliyor. Ben de oğlanlara pastayı ben yapmadım diye hep kendimi yetersiz gördüm. Bana hep çok zahmetli geldi."

Harry güldü. "Sana yardım etsinler, bayılacaklardır. Annemle dondurucuya atıp şekere buladığımız şu donutları yapışımız geldi aklıma. Her yer un olurdu ama annem hiç önemsemezdi."

Sam'e hâlâ çok zahmetli bir iş gibi geliyordu ama bunu ona söylemek istemedi.

"Bu arada teşekkür ederim," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. "Çevrimiçi gördüğün şu korsan gösterisi. Onları arayıp Noel'den sonrası için bilet aldım. Matty'nin doğum günü için sürpriz yapacağım. Orada da kalabiliriz. Dilinden

düşürmediği şu Spacesport'a gidebiliriz. Liverpool'a gitmek hoş olur. Taşındığımızdan beri oraya gitmedim."

"Aa," dedi birden. "Michael, erkencisin! Ne harika, değil mi?"

Kocası eşikte duruyordu. Ne zamandır orada olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Ya da yüzünde neden böyle tuhaf bir ifade olduğuna.

***

Genç adamı nöbetçi memura bırakabilirdim ama bir şeyler beni alıkoydu.

"Demek kaybolan kişi erkek arkadaşın, öyle mi?" dedi Woods ağır ağır.

Genç adam somurttu. "*Erkek arkadaşım* değil. Söyledim size, üç ya da dört defa buluştuk. Kayıp bildirimi yapılıp yapılmadığını öğrenmek istedim, hepsi bu. Burada ailesi olmadığından düşündüm ki..."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Yılbaşı'nda. Bana geldi. Ertesi hafta buluşmak üzere sözleştik ama gelmedi."

"O hâlde ayın 6'sı mı oluyor?"

Genç adam başıyla onayladı. Adı Davy'ydi. Davy Jones. Ona annesinin Monkees'i sevip sevmediğini sorduğumda bana sanki deliymişim gibi baktı. 104'ü hissettim.

"Demek telefonlarını da açmıyor?" diye devam etti Woods.

"Hayır. Günlerdir açmıyor."

"Konuşmak istemediğinden değil diyorsun yani, eminsin?" Woods endişeli görünüyordu. "Hani ayrılmışsanız belki?"

Davy kızardı. "Ayrılacak bir şey *yok* ki. *Söyledim* size. Sadece takıldık."

"Fotoğrafı var mı?" diye sordum.

Bariz bir rahatlamayla bana döndü ve telefonundakilerden birini gösterdi. Ekrandaki genç adam inanılmaz derecede yakışıklıydı. Koyu renk saçlar, açık mavi ve menekşe rengi gözler, kocaman ve kendinden emin bir gülüş.

Başımla Woods'a işaret verdim. "Geçen birkaç haftanın kayıp kişiler listesi var mı sende?"

THAMES VALLEY POLİSİ
Kayıp Kişiler Raporu

Tarih: 2 Ocak 2018

Adı: Robert "Bobby" Bell

(evsiz)

Doğum Tarihi: 1956?

Adres: NFA

Eşkâl Yaklaşık 1.65 boyunda, zayıf, pek çok dişi eksik, sol gözünün altında yara izi

Üzerinde görülen son kıyafet: Kalın pantolon ve ceket, spor ayakkabılar, yün şapka.

Son gören kişi: Adrian Close, müdür, Oxford Gece Barınağı

Son görüldüğü yer/tarih/saat: 23/12/2017, Oxford Gece Barınağı, yaklaşık 15.00 suları

Bay Bell hem içki hem uyuşturucu sorunu bulunan ve herkesçe bilinen bir

Ninova

evsizdir. Katılması beklenen Gece Barınağı Noel yemeğine gelmediği için Bay Close endişelenmiştir. Genellikle uyuduğu yerlerde de görülmemiştir ve sağlık durumu hiç iyi değildir.

Kaydı alan: PM Sandy Wilson.

THAMES VALLEY POLİSİ
Kayıp Kişiler Raporu

Tarih: 3 Ocak 2018

Adı: Jonathan Eldridge

Doğum Tarihi: 18/04/1976

Adres: 88 Moffat Way, Kidlington

Eşkâl: Orta boyda ve yapıda, koyu renk saçlı (saçları dökülüyor), kahverengi gözlü

Üzerinde görülen son kıyafet: Eşofman, koşu ayakkabısı, bel çantası

Son gören kişi: Jenny Eldridge

(karısı)

Son görüldüğü yer/tarih/saat: 03/01/2018, Moffat Way, Kidlington, 10.30

Bay Eldridge düzgün bir işi olan bir koca ve babadır. Maddi sıkıntısı yoktur. Sağlığı yerindedir. Koşmayı çok sever ve en son 3 Ocak sabahı çıkarken görülmüştür. Öğleden sonra dönmemesi üzerine eşi endişelenmiştir. Yanında sadece telefonu ve evinin anahtarları vardır. Cüzdanı, arabasının anahtarı ve pasaportu evdedir. Bölgedeki hastaneler kontrol edilmiştir.

Kaydı alan: PM Anne Shields

THAMES VALLEY POLİSİ
Kayıp Kişiler Raporu

Tarih: 5 Ocak 2018

Adı: Ben Perrie

Doğum Tarihi: 02/10/1998

Adres: St. Peter's College

Eşkâl: 1.87 boyunda, atletik yapılı, sarı saçlı, mavi/yeşil gözlü

Üzerinde görülen son kıyafet: Koyu renkli kot pantolon, açık renkli bir ceket, kırmızı fular.

Son gören kişi: Maurice Jennings (St. Peter's'da kapıcı)

Son görüldüğü yer/tarih/saat: 02/01/2018, St. Peter's pansiyonu, yaklaşık 13.00

Bay Perrie birinci sınıf öğrencisidir. Yaklaşan sınavlarına hazırlanmak için Noel'den hemen sonra geri dönmüştür. Akademik açıdan bir sorunu yoktur ve öğretmeni herhangi bir anksiyete belirtisi göstermediğini ifade etmiştir. Ancak yakın zamanda kız arkadaşından ayrılmıştır. Hartlepool Polisi'ne ve ailesine bilgi verilmiştir.

Kaydı alan: PM Sandy Wilson.

Bu üç rapora önce bir göz atıp sonra emin olmak için tekrar okudum ama Davy'nin arkadaşının kayıp kişiler listesinde yer almadığı çok açıktı. Yani resmî olarak yoktu. Öğrencinin saç rengi, ten rengi tutmuyordu ve bu havada o evsiz adam olduğunu da düşünmüyordum. Dün gece hava eksi beş dereceydi. Mutlu bir evliliği olan erkek tam bir bilmecedir. Sanki az önce arazi olmuş gibidir. Hakikaten öyledir. Fakat büyük ihtimalle bunu hiç bilemeyeceğiz. Daha önce de söylediğim gibi, eğer sonunda ne olacağını öğrenmek istiyorsan polis olmayacaksın.

"O zaman burada yok mu?" dedi Davy yüzümdeki ifadeyi okuyarak.

"Yok. Ama bir sürü insan hâlâ kayıp. Birinin, olması gerektiği yerde olmadığının anlaşılması için bazen çok uzun zaman gerekebiliyor."

Ve evet, kendi karımı tarif ettiğimin fazlasıyla farkındaydım.

Kâğıtları tekrar Woods'a uzattım. "Bence bunu eklemeliyiz, çavuş. Bay Jones'tan tüm detayları alır mısın?"

Woods içini çekti. "Nasıl isterseniz."

Arkamdaki kapı açıldı ve resepsiyon bir anda insanla doldu. Yarım otobüs dolusu Amerikalı hep bir ağızdan yol soruyordu. Fakat onlara teşekkür etmeliydim çünkü kalabalığın arasından geçmekte zorlandığım için Woods'un sonraki sorusunu duyabilecek mesafede kalmıştım.

"Pekâlâ, nedir şu arkadaşının adı, Bay Jones?"

***

23 Aralık 2017, 15.12
Yangından 12 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Sam alt kattan gelen sesleri duyabiliyordu. Oğulları ve onlara paltolarını, şapka ve eldivenlerini giydirmeye çalışan Harry her zamanki gibi didişiyordu. St. Margaret'ta çocuklar için düzenlenen Noel şenliğine katılacaklardı. Michael'a gitmek isteyip istemeyeceğini sormuştu ama o, bunun ikiyüzlülük olacağını söylemişti. Tanrı'ya inanmıyordu. "Bu şekilde davranan bir Tanrı'ya inanmıyorum." Bunu söylerken Michael'ın gözlerinde tuhaf bir ifade vardı; Sam onun ne demek istediğini hiç anlamasa bile gelmesi için onu zorlamadı. Michael günlerdir böyleydi. Yalnızca dalgın değil, tetikteydi de. İzliyordu. Ama şimdi, en azından, bunu yapamıyordu. Sam yalnızdı. Buna ihtiyacı vardı. Bunun için. Onun durumdan zerre kadar bile şüphelenmesini istemiyordu.

Ninova

Banyo kapısını kilitleyip temiz havluların altına sakladığı paketi çıkardı. Son birkaç aydır âdet döngüsü düzensizdi ve aklına hiç bu ihtimal gelmemişti çünkü Michael ve o nadiren...

Plastik çubuğu rafa koydu ve gözlerini üzerine dikmemeyi umarak arkasını döndü. Ellerini yıkadı, kremledi, sonra aynada makyajını kontrol etti.

Dışarıdan ayak sesleri geldi, ardından Zachary kapıyı yumruklamaya başladı. "*Anne! Anne!* Neredesin?"

Çubuğu aldı. "Biraz sonra geliyorum, tatlım."

On dakika sonra aşağı indiğinde yüzü öyle beyazdı ki Harry ona hayalet mi gördüğünü sordu. Sam zoraki güldü. "Noel geleceğinin ruhu mu demek istiyorsun?"

"İyi olduğundan emin misin?" dedi Harry, Sam'in ses tonundan rahatsız olmuştu. "Eğer kendini iyi hissetmiyorsan onları ben götürebilirim."

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, iyiyim. Sadece çözmem gereken bir şey var."

***

Yirmi dakika sonra üst kattaki vaka odasına dönmüştüm.

"Yani Davy-bilmem-kim'in görüştüğü bu herif, Michael Esmond'ın geçen senenin sonunda aradığı adamla aynı kişi miymiş?" Gislingham onlara söylediğim şeyleri halletmekle meşguldü.

"Esmond'ın, telefonuna 'Harry' diye kaydettiği kişi. Doğru. Tam adı Harry Brown."

"Peki ikisi kesinlikle aynı kişi mi?"

"Hiç kuşku yok. Cep numarası aynı."

"Aslında ben de seninle telefon hakkında konuşmak istiyordum, patron," dedi Quinn çabucak. "Kamera kayıtlarına

tekrar bakıyordum. Brighton İstasyonu'ndan alınan kayıtlara. Daha önce fark etmemiştim ama Esmond saat altıdan hemen önce trene binmek için geri döndüğünde elinde bir şey var ama ilk geldiğinde yoktu."

"Hangisi?"

"Taşıma çantası. Carphone Warehouse yazılı."

Durdu, alacağını bildiği tepkiyi bekliyordu.

"Ne," dedi Baxter. "Esmond kendine başka bir telefon mu almış? O gün öğlen?"

Quinn başıyla onayladı. "Ben de bu yüzden Harry'nin telefon kayıtlarına bir kez daha baktım. Yangının olduğu gece başka bir kontörlü numaradan aranmış. Saat dokuzdan hemen sonra. Ve *o* Oxford'dayken, onu *arayan kişi* Haywards Heath yakınlarında bir yerdeymiş."

Tek tek anlatmasına gerek kalmadı. Arayan, raydan çıkmış bir trenin içine saklanan Esmond'dı. Hâlâ ne olduğunu bilmediğimiz nedenlerden ötürü Harry'yle konuşmak için her şeyi göze almıştı. Doğrusu öyle umutsuz bir hâldeydi ki telefonunun bulunup bulunmadığını öğrenmek için beklemektense yeni telefon almıştı. Ve sebebi ne olursa olsun, Brighton ziyaretiyle ilgili olduğu açıktı. Çünkü telefonunu kaybettiğini fark ettiğinde Londra'da başka bir telefon alabilirdi ama almamıştı. Brighton'da geçirdiği o iki saatten sonra acilen telefon etmesi gerekmişti.

"Esmond o telefonu ondan sonra kullanmış mı?"

Quinn başını iki yana salladı. "Ondan başka arama yok."

"Şu Davy denen tip, Harry'nin nerede yaşadığını biliyor mu, patron?" diye sordu Gislingham.

Başımı iki yana salladım. "Onun evine hiç gitmemişler. Davy onun, hayatında başka biri olduğu izlenimine kapılmış, muhtemelen nedeni buydu. Hayat arkadaşı, belki de kocası."

Ninova

"Ya da başkasının kocası," dedi Ev belli belirsiz. "Mesela Samantha Esmond'ın."

"Bir şey daha var," diye devam ettim sözlerime. "Davy, Harry'yle Summertown'da, çalıştığı barda tanıştığını söyledi. Ama sonra biraz daha para kazanmak için ek iş olarak bahçıvanlık yaptığını söyledi."

Bir anda herkeste taşlar yerine oturdu. Önce Somer'da, sonra diğerlerinde.

"O zaman bağlantı *bu*," dedi Ev. "Harry, Esmondların bahçesinde çalışıyordu. Komşulardan biri bahsetmişti ama biz bağlantı kuramamıştık."

Başımla onayladım. "Doğru. Ama bunu kolaylıkla teyit edebiliriz." Tahtaya gidip Harry Brown'un fotoğrafını astım ve ardından Gis'e döndüm. "Younglarla tekrar konuş. Bu adamı tanıyıp tanımadıklarını sor. Ev, sen de Summertown'daki bara gidebilir misin? South Parade Volterra'da. Çalışanlar onun hakkında ne diyecek, öğren. Ve Quinn?"

"Patron?"

"Harika iş, etraflıca düşünülmüş bir dedektiflik çalışması. Böyle devam et."

***

2 Ocak 2018, 08.30
Yangından 2 gün önce
Southey Caddesi Numara 23

"Bu gidişle o treni kaçıracaksın," dedi Michael saatine bakarak. Merdivenlerin başında etrafı valizler ve poşetlerle dolu dikilirken. Matty en az on dakikadır bekliyordu. Üst kattaki Zachary'nin mızmızlanması duyuluyordu.

Ninova

"Annem Arsenal atkımı takamayacağımı söyledi," dedi asık bir suratla.

"Yani, bu iyi bir fikir olmayabilir, hele de Liverpool için. Takımlarıyla baya gurur duyuyorlar."

"Geldik işte," dedi Sam kucağında hâlâ sızlananan Zachary'yle.

"Her şey yolunda mı? Bir türlü inemediniz."

Dikkatle karısının yüzüne baktı, ne zaman söyleyeceğini merak ediyordu. Tabii söyleyecekse. Hamilelik testini tuvalet kâğıdına sarıp çöpün dibine tıkıştırmıştı ama Michael buna rağmen testi bulmuştu. Çünkü onun ciğerini biliyordu ve ters giden bir şeyler olduğundan emindi. Ondan sakladığı bir şey.

"Burada yarım düzine çocuğa yetecek kadar eşya var," dedi valizlere bakarak. "İyi ki sende sadece iki tane var." Sesini olabildiğince yumuşatmıştı ama Sam onunla göz göze gelmemiş, yemi yutmamıştı.

"Nasıldır bilirsin," dedi telaşla. "Her zaman düşündüğünden üç kat fazlası gerekir. Tamamdır," dedi Matty'ye dönerek, "korsan maceramız için hazır mıyız?"

Sam, Zachary'yi koltuğuna oturtup kemerini bağlarken Michael da bavulları arabaya yerleştirdi.

"Unutma, eve gelirken taksiye bineceksiniz. Sizden önce dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum ama ne olursa olsun araba hâlâ garajda olacak."

"Gerek yok," dedi kapıyı kapatıp öne otururken. "Biz siyah taksileri seviyoruz, değil mi Matty?"

"Komik sesler çıkarıyorlar," dedi Matty, "aynı Dalek[4] gibi."

Michael arabaya binip kontağı çevirdi.

"Sunumun için her şeyi aldın mı?" dedi Sam cıvıl cıvıl bir sesle, kocasına bakarak.

"Evet, hepsi hazır."

---

4 Dr. Who evreninde doktorun baş düşmanı olan dünya dışı yaratık. –ç.n.

Ninova

"Peki Profesör Jordan'la görüşmen ne zaman?"

"10.15'te. Ama önemli değil. Rutin yönetim toplantısı."

Sam kemerini taktı.

"Eminim konuşman mükemmel olacak. Her zaman öyle olur. Nasıl geçtiğini haber ver."

"Ha, söylemeyi unuttum. Bana cep telefonumdan ulaşamazsan merak etme. Zamanımın büyük bir kısmını kütüphanede geçireceğim."

Sam'in yüzü asıldı. "Konuşman hazır sanmıştım."

"Hazır," dedi motoru çalıştırırken. "Başka bir şey var. Kontrol etmem gereken bir şey."

***

Quinn koridorda yürürken kendi kendine, "Sonunda olacak olan oldu," diye söylendi. O en azından inisiyatif almıştı. Akıllıca davranmıştı. Şu anda ekibin geri kalanı için söyleyebileceğinden fazlasını yapmıştı. Kim bilir, belki de DÇ'liğe geri dönerdi.

On dakika sonra cep telefonu çaldığında açıp açmamak arasında kaldı. Dördüncü kez çalan telefona baktı, derin bir nefes alıp arkasına yaslandı.

"Buyurun ben Quinn."

"DK Quinn? Ben PC Kumar."

"Evet, biliyorum," dedi Quinn ekrana bakıp yüzünü ekşiterek.

"Bir saatlik boşluğum vardı, ben de şüphelendiğiniz son görülme yerine bir kez daha baktım."

Quinn önündeki kâğıdı karalamaya başladı. "Oraların meskûn mahal olduğunu söylemiştin sanırım."

"Ama mesele de bu."

"Pardon, anlamadım."

"Sokaktaki binaların biri bir bakımevi. Adı Fair Lawns."

"O hâlde sen de şeyi düşünüyorsun..."

Kumar'ın heyecanı sesinden okunuyordu. "Düşünmüyorum. *Biliyorum.*"

***

Tarih: 19 Ocak 2018 Cuma, 13.28
Önem: Yüksek
Gönderen: AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk, CID@ThamesValley.police.uk
Konu: DNA sonuçlan Vaka no 556432/12 Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23

Acilen istediğiniz DNA sonuçlarına göre: Philip Esmond'dan alınan numune Southey Caddesi'nde bulunan cesetten alınan DNA 'yla karşılaştırılmıştır. Bildiğiniz gibi aile tespitini net bir "evet" ya da "hayır"la açıklamak mümkün değildir fakat bu durumda sonuçlar bu iki erkeğin kardeş olduğu hususunda kesindir.

***

Quinn'in özenle var ettiği kişiliği acele iş yapamayacak kadar rahat olduğu için, kapımı bile çalmadan içeri dalmasından ciddi bir şeyler olduğunu anladım.

"Esmond'ın nereye gittiğini biliyorum," dedi nefes nefese. "Brighton'da. Yaşlılar evi. Fair Lawns. O gün ismi ziyaretçi defterinde yoktu ama fotoğrafını gönderdiğimizde personel onu hemen tanıdı. Muriel Fraser adındaki yaşlı bir kadını

ziyaret ediyormuş. Yeğeni falan olduğunu söylediler ama biz öyle olmadığından eminiz."

"Peki kadın onun akrabası değilse orada ne halt ediyormuş?"

"Henüz bir bağlantı kuramadım. Fakat bakımevi personeli kadının onu kesinlikle tanıdığını söyledi." Çoktan ayaklanmıştım. "Hemen Asante'yi bağlayın. Yolda olduğumuzu söyleyin."

***

2 Ocak 2018, 10.45
Yangından 2 gün önce
Birmingham'ın hemen dışında, CrossCountry tren işletmeleri

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ekose ceketli kadın iyi niyetliydi ama şu anda Samantha'nın tek istediği, fazla ilgiydi. Zachary son yirmi dakikadır avazı çıktığı kadar bağırıyordu ve vagon kalabalıktı. Kaçamak bakışlar artık iyice düşmanca olmuştu. Birkaç kişi kulaklığını takmıştı. Kafasının içinde seslerini duyabiliyordu. *Şu arsız çocuğu kontrol edemiyor mu? Nasıl davranacaklarını bilmedikleri sürece trenlere çocukla binilmemeli.*

"Özür dilerim," dedi ekoseli kadına, sesini diğerlerinin de duyacağı şekilde yükselterek. "Karnı ağrıyor ve Calpol'ü hangi çantaya koyduğumu hatırlayamıyorum." Ayağının dibinde ağzı açık bir valizle, yanında ezilmiş bir çanta vardı ama ne yazık ki ilaç ikisinde de değildi. "Raftakinin içinde olmalı."

Matty kamburunu çıkarmış, dışarıdaki sıkıcı manzarayı izliyordu. On yaşındaki her çocuk gibi üzülüp durumdan utanmıştı.

"Biraz meyve suyu ister misin Zachary?" diye sordu Sam. Çocuk kıvranıp duruyordu, yüzü kızarıp kabarmıştı. Başını öfkeyle salladı, gözlerini sımsıkı kapadı.

Ninova

"Ben Birmingham'da ineceğim ama siz ilacını ararken onu tutmamı ister misiniz?" dedi kadın.

"Ah, tutar mısınız?" dedi Sam büyük bir rahatlamayla. "Elimi çabuk tutarım."

Kadın çığlıklar atarak boynunu tekmeleyen Zachary'yi kucağına aldı.

"Ah, canım," dedi küçük çocuğu zapt etmeye çalışırken. "İyi misin?"

"Önemli bir şey değil," dedi Sam çabucak. "Hep oluyor."

Yukarıdaki çantayı çekip aldı, koltuğun üstüne koyup içini karıştırmaya başladı. Tren yavaşlarken sarsılıp titredi ve tam karşılarında oturan kadın, boğuk bir çığlık attı.

Zachary üstüne kusmuştu.

***

Somer'ın bana anlattıklarına göre Fair Lawn, Esmond'ın, annesini yatırdığı bakımevinden oldukça uzaktı. Başlangıç olarak kendilerini Lawn[5] adıyla pazarlama yöntemlerini ele alabilirdik: bütün düz alanlar asfalttı. 1970'lerden kalan eski binanın ön kapısında iğrenç bir cam yüzey kullanılmıştı. Bana büyükannemin hayatını kaybettiği yeri hatırlattı. Çocukken ayda bir oraya sürüklenmekten ödüm kopardı ve orada oturmam gereken o bir buçuk saat boyunca, her seferinde babam ürkütücü derecede şen bir ses tonuyla bir ay önce söylediklerinin tıpatıp aynısını söylerdi. Bunca yıl sonra bile dezenfektan kokusuna tahammül edemiyordum.

Quinn arabanın kapısını kilitleyip resepsiyona gitti. Ne kadar faydalı olduğunu ve hiç şikâyet etmediğini bana kanıtlamaya niyetli gibi duruyordu. Bankodaki kadının ağır bir

5 (İng.) Çimenlik. –*ç.n.*

Ninova

Doğu Avrupa aksanı vardı. Bir tahminde bulunmam gerekse Romen derdim. Ayrıca mükemmel bir cildi, kokusu ve mazide kalan gençliklerine özlem duyan yaşlı hanımlara özgü zarif bir çehresi vardı fakat görünüşe bakılırsa Quinn, Bay Profesyonel olmaya kararlıydı. Kendini tanıtırken gülümsemedi bile.

"DK Quinn, DA Fawley, Thames Valley Polisi. Muriel Fraser'la görüşebilir miyiz?"

"Ah, evet," dedi. "Büronuzla konuştuk. Bu taraftan lütfen."

Koridorda peşi sıra gittiğimiz görevli, Bayan Fraser'ın iyi gününde olduğunu ama yine de fazla bir şey beklemememizi de ilave etti. "Ne de olsa doksan yedi yaşında."

Bizi, "dinlenme odası"nda polis memuru olduğum zamanlardan beri görmediğim bir tür servis masasından çay servisi yapan bakıcıyla baş başa bıraktı. Resepsiyonistten çok daha yaşlıydı. Hani böyle yerlerde çok az bir maaşa çalışan, hepimizin minnettar olması gereken, işinin ehli, anaç tipler vardır ya, onlardan biriydi. Koridorda son ses Jeremy Kyle çalıyor, kahve masalarındaki gazeteler okunmayı bekliyordu. İhtiyar delikanlılardan birinin önündeki masada bir satranç tahtasıyla Spassky/Fischer Dünya Şampiyonası hakkında açık bir kitap vardı. İç dünyasının ne âlemde olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

"Bayan Fraser'ın uzun süreli belleği hâlâ iyi," dedi bakıcı. "Bununla birlikte, günlük meseleler ona zorluk çıkarıyor. Ama hakikaten çok tatlı bir hanımefendi." Gülümsedi. "Kolay misafirlerimizden biri. Asla şikâyet etmez."

Muriel pencerenin yanındaki sandalyelerden birine oturup yastığına gömülmüş, cılız kolları şeker pembesi hırkasının içinde kaybolmuştu.

Ona baktığımı gören bakıcı, "Bunu sen kendin yaptın, değil mi Muriel?" dedi tatlı bir sesle. "Gerçi korkarım ki örgü ördüğü günler artık sona erdi."

Ninova

Muriel'in pençe gibi kıvrılmış kahverengi elini okşamak için uzandığında yaşlı hanımefendi ona gülümsedi.

"Ziyaretçilerin var, Muriel. İki nazik polis bey."

Yaşlı kadının gözleri fal taşı gibi açıldı; önce Quinn'e, sonra bana baktı.

"Endişelenecek bir şey yok canım. Sadece seninle konuşmak istedikleri birkaç şey var." Sonra yine Muriel'in elini okşadı, "Ben de gidip herkese çay getireyim."

"Sanırım bu yakınlarda biri sizi görmeye gelmiş, değil mi Bayan Fraser?" diye sordu Quinn.

Yaşlı kadın ona gülümsedi. Hatta bence belli belirsiz de göz kırptı. "Ben hepten bunamadım, tamam mı? Gelen Esmond'ın oğlanlarından biriydi."

Jeremy Kyle arka planda sabrının sonuna geliyordu. *Basit bir soru sordum. Onunla yattın mı yatmadın mı?*

Quinn oturduğu yerde doğruldu, açıkçası bu kadar kısa sürede bu kadar hızlı ilerlemiş olmak onu ürkütmüştü.

"Pekâla," dedi. "Onu nasıl bilirsiniz?"

"Jenny'nin erkek arkadaşı." Ellerini birbirine kenetledi, söylediği şeyi beğenmedi. *"Ya da eskiden öylediydi."*

Quinn'le birbirimize baktık. Jenny. Philip'in bahsettiği kız arkadaş. Michael Esmond'ın seks âlemine daldığında terk ettiği kız arkadaşı.

"Peki bana hatırlatır mısınız, Jenny kim?" diye sordum kısık bir sesle.

"Torunum elbette. Ella'nın kızı. Ama o korkunç adamla evlenmeyi neden kafasına taktığını hiç anlamayacağım."

"Jenny mi?"

"Hayır," dedi aptallığım yüzünden sabrının taştığını açıkça belli ederek. *"Ella."*

"Jenny, Oxford'da okudu, öyle değil mi?"

Ninova

Kadın çenesini yukarı kaldırdı. "Doğru. Griffin'de okuyor. Güya çok iyi bir okul. Çok pahalı olduğunu biliyorum."

Bunu daha önce de görmüştüm. Büyükannemde, bu kadar hassas olan diğer yaşlılarda. Geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışıyordu: Jenny yirmi yıldan uzun bir zamandır o okulda olamazdı.

Birden, "Bunun bir ceza olduğunu söylediler," dedi. Yüksek sesle. Bakıcı odanın diğer ucundan baktı. "Ona sürekli bunu *hak ettiğini* söylüyorlar. Hatta lanet olasıca bir *rahip* getirip bunu ona da söylettiler."

Quinn göz ucuyla bana baktı ama omuzlarımı silktim; ben de ondan fazlasını bilmiyordum.

"Ne yaptı, Bayan Fraser? Neden cezalandırılması gerekti?"

Muriel kibrini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. "*O* hiçbir şey yapmadı. Her ne diyorlarsa bu *onun* suçu değil."

Quinn kulağının yanında parmağıyla bir daire çizip *Bunak* diye fısıldadı. Muriel onun bunu yaptığını görmedi ama bakıcı gördü. Kâğıtlarını topladı, kalkmaya hazırlanıyordu ki onunla göz göze geldik ve kalkmasına mâni oldum. Burada bir şeyler dönüyordu, bundan emindim.

"Kimin hatasıydı peki, Bayan Fraser?"

"Tabii ki *onun*. Şu Esmond oğlanının." Bir anda bütün parçalar yerine oturdu.

Sırtımdan ter aktığını hissedebiliyordum. Burası için fazla kalın giyinmiştim. Kalorifer sonuna kadar açıktı. Televizyonda da sinirler gerilmişti: *O çocuğun babası ben değilim. İstediğin testi yaptır, o benden değil.*

Muriel tekrar yerinde doğruldu, dudakları sımsıkı kapalıydı. "Tabii ki onun hakkında bir şey bilmediğini *iddia eder*. Yani öyle derdi, değil mi? Edepsiz küçük pislik."

Quinn, kendisine rağmen, gülümsedi.

Ninova

Telaşlı ellerinden birini tutup onu bana bakmaya zorladım. "Michael seni görmeye geldiğinde böyle söyledi, değil mi? Hamilelikten haberinin olmadığını söyledi."

"Ama ben kızın ona yazıp anlattığını biliyorum."

Quinn öfkeyle not alıyordu. "Yani bebeği doğurdu ve kendi başına mı büyütecek çocuğu?"

"*Oğlanı.*" Gülümsedi, aklına bir anısı gelmişti. "Öyle güzel bir çocuk ki. Gözlerini annesinden almış. Büyüdüğünde çok canlar yakacak, 'Bekle de gör,' dedim ona."

"Nasılsınız bakalım?" diye sordu bakıcı elinde çay fincanlarıyla odaya dalarken. "Daha kalacak mısınız acaba, Dedektif? Muriel birazcık yoruldu gibi geliyor bana. Her şeye baştan başlamak istemeyiz, öyle değil mi?"

***

2 Ocak 2018, 11.16
Yangından 2 gün önce
Kadınlar tuvaleti, Birmingham New Street İstasyonu

"Ama ben korsanları görmek istiyorum! Söz verdin! Doğum günüm için!"

"Lütfen sessiz ol, Matty. Bu zavallı hanımefendiyi temizlemeye çalışıyorum." Sam bir ıslak mendil daha alıp ekoseli ceketteki kusmuk lekesini tekrar sildi ama lekeyi daha da yaymaktan başka bir işe yaramadı. Kadın öfkeliydi. "Hakikaten bir şey kalmadı, bunca zahmete katlanmamalıydınız. Siz yolculuğunuza devam etseydiniz keşke."

"Evet öyle, anneciğim," dedi Matty çabucak. "Hemen trene binmezsek korsanları kaçıracağız!"

Ninova

Sam, Zachary'ye baktı. Lavabonun olduğu tarafa oturup fayanslara yaslanmıştı. Hiç sesi çıkmıyordu ama üzgündü. Trenden indiklerinden beri iki defa kusmuştu.

Sam, Matty'ye döndü ve ona doğru eğildi. "Korkarım korsanlara gidemeyeceğiz, Matty. Zachary çok hasta. Onu eve götürmemiz gerek."

Matty'nin yüzü allak bullak oldu. "Ama *söz verdin!*" dedi.

"Hasta olmak onun elinde olan bir şey değil ki," diyecek oldu ama Matty ayaklarını yere vurmaya başlamıştı bile.

"*Benim* hediyem olduğunu söylemiştin. Benim içindi. *Doğum günüm* için. Zachary için değil. *Benim için!*"

"Sanırım yola koyulma vaktim geldi," dedi kadın kapıya doğru giderken. "Siz o kadar meşgulsünüz ki beni hiç düşünmeyin."

"Tekrar özür dilerim," diye başladı Sam ona doğru bir adım atarak. "Gerçekten öyle yapmak istemedi."

"Her zaman böyle diyorsun," dedi Matty, kapı kadının arkasından çarparken. "Sen *hep*, 'Zachary kötü bir şey yapmak istemedi,' diyorsun, ama *hep* oluyor. Aynı Mollie'yi öldürmek istemediği ama yine de *öldürdüğü* gibi."

Birinin kulak misafiri olabileceği endişesiyle alelacele, "Şşştt," dedi Sam. Onları duyan biri yanlış anlayabilirdi. "Eve döndüğümüz zaman korsancılık oynayabiliriz. Sadece sen ve ben. Hoşuna gider, değil mi?"

"Sen bana beni *gerçek* korsanlara götüreceğine söz verdin. Artık onları asla göremeyeceğim. Asla. *Haksızlık* bu!"

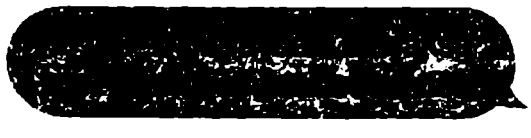
Kalbi kırılmıştı, Matty öylesine üzgün ve ümitsiz görünüyordu ki. Haklıydı da. Bu hiç adil değildi. Bu, onun doğum günü armağanıydı ve Sam de bugünün oğlu için özel olmasını istemişti ama her şey mahvolmuştu. Haksızlığın nasıl acı verdiğini biliyordu. Çünkü onu telafi etmek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu.

Uzanıp tekrar ona sarılmak istedi ama çocuk onu sertçe itti. "*Beni rahat bırak!* Senden nefret ediyorum! Zachary'den nefret ediyorum ve *senden* nefret ediyorum. Hasta olması umurumda değil. Keşke *ölse!*"

***

Arabaya binince Baxter'dan mesaj geldiğini fark ettim.

Henüz bir Harry ya da Harold Brown bulmuş değilim.
Brown çok yaygın bir ad olduğundan çok da faydası olmuyor. Ama aramaya devam ediyorum.

Mesajı gönderip Quinn'e döndüm. Telefondaydı. Griffin School'la konuşuyordu.

"Nolur ne olmaz diye her ikisi için de üç yıl diyelim o zaman," dedi. "Şimdi gönderebilir misiniz? Harika. Teşekkürler." Telefonu kapadı. "Esmond altıncı sınıfta olduğu için bana ikisinin de okul kayıtlarını e-postayla gönderecekler." Beni daha rahat görebilmek için yerini değiştirdi. "Yani Michael kız arkadaşını hamile bırakmış."

Başımla onayladım. "Sonuç da Harry. Uyuyor. Uygun yaşta, ten rengi benzer."

"Peki teorin nedir? Geçen yaz birden kapıda belirip uzun zamandır kayıp bir oğlu olduğunu söylemiş ve Michael da onu bahçıvan olarak işe mi almış?"

Ninova

Şüphelenmeye hakkı vardı. Ama bunun da bir anlamı olduğunu sanmıyordum.

"Hayır," dedim yavaşça, "bana kalırsa Michael bir başka çocuğu olduğunu bile bilmiyordu. Muriel'in anlattıklarına bakılırsa Jenny'nin hamile olduğunu biliyordu ama çocuğu aldırdığını düşünmüş olabilir. Belki Jenny bile ona böyle söylemiş olabilir."

"Yani sen Harry'nin gelip kendi kimliğini açıkladığını düşünmüyorsun? Ciddi misin?"

"Bir anda biri ortaya çıkıp senin çocuğun olduğunu iddia etse sen ne yapardın?"

Quinn'in cinsel geçmişine dayanarak, bu farazi soru, onun bu hızlı cevabını izah edebilecek kadar gerçek olma ihtimali taşıyordu.

"DNA testi yaptırırdım," dedi birdenbire.

"Tamam. Ama Esmond'm kredi kartı ya da e-posta kayıtlarında buna uzaktan yakından benzeyen bir şey yok."

Düşündü. "Bu siteler her zaman yüzde yüz ketum olduklarını iddia eder."

"Evet, ama nakitle de ödeme yapamazsınız, değil mi? Başka bir anonim şirket adı altında da olsa kredi kartında *bir şey* olmalı."

Başıyla onayladı. "Ama öyle bir şey olsaydı Baxter bulurdu. O zaman ne olmuş peki? Harry sadece onu kontrol mü ediyormuş? Büyük ortaya çıkışından önce durumu mu inceliyormuş?"

"Muhtemelen. Fakat bir şey olmuş olmalı. Michael'in onun gerçek kimliğinden şüphelenmesine neden olacak bir şey. O yüzden buraya geldi. Jenny gerçekten doğurduysa büyükannesinin bunu bileceğini biliyordu."

Quinn binaya bakmak için döndü. "Manyak nineyi görmek için neden oraya gittiğini merak ettim doğrusu. Ailede sorabileceği başka biri daha olmalı."

Quinn'in beni öfkeden deli etmek gibi bir yeteneği vardı. Fakat haklıydı da.

Tabletinden bildirim sesi geldi, gelen e-postayı açtı. "Griffin'den liste geldi."

Sayfayı aşağıya indirdi, sonra tekrar başa döndü. "Jennifer yok. Jenny yok. Kahretsin." Tekrar yerine oturdu. "Tekrar oraya gidip ihtiyar kadına soyadını sormamız gerek. Bana o kadar da yorgun gibi gelmedi."

Elimi uzattım. "Görebilir miyim?"

Tableti bana uzattı, doğru düzgün bakıp bakmadığı hususunda ona güvenmediğimi düşünerek rahatsız olduğu çok belliydi. Fakat az evvel söylediği bir şey vardı, Muriel'in bahsettiği bir şey; yanılıyor da olabilirdim.

Ama yanılmıyordum. Bu bana insanların aslında ne *dediklerini* dinlemeyi öğretecekti. Onlardan duymayı beklediğim şeyi değil. Ekranı işaret ettim. "Şu kız, şuradaki, sanırım bu o." Ginevra Marrone. Michael'ın görüştüğü, *Jenny* değil; *Ginny*'ydi.

Quinn tableti aldı. "Haklısın," dedi biraz sonra. "Ve 1995'in listesinde var ama daha sonra kayboluyor."

Çünkü hamile kalmıştı. Çünkü Michael Esmond'ın bebeğini taşıyordu.

"Peki ama İspanyol mu?"

"Bence İtalyan. Bu bir İtalyan adı."

Başıyla onayladı. "Bu da Michael'ın neden buraya geldiğini açıklıyor. Çünkü ailenin geri kalanı..."

"...İtalya'ya geri dönmüştü. Doğru. Büyük olasılıkla Ginevra da bunun için okula geri dönmedi. Muriel'in papazla ilgili söylediklerini hatırla. Geleneksel bir İtalyan ailesinin

Ninova

hamile kalan ergen kızlarına nasıl bir tepki gösterdiğ hayal edebiliyorum. Üstelik bu yirmi sene önceydi, hatırla."

"Yalnızca ergen değil, patron," dedi Quinn tekrar listeye bakarak. "Ginevra Marone 1995 yılında 11. sınıftaymış. Harry'nin doğum sertifikasını bulana kadar emin olamayız ama yaşı çok genç, on beş falan olabilir."

Yani sadece bekâr olmamakla kalmıyordu, reşit de değildi.

Quinn arkasına yaslandı. "Tanrım. Önce cinsel taciz, sonra bu. Esmond'ın ödünün kopmasına şaşırmamak gerek." Bana döndü. "Sence o 2000 bunun için miydi? Harry denen serseri ona şantaj mı yapıyordu? Eğer ona para vermezse her şeyi açıklamakla mı tehdit ediyordu? Parayı neden nakit çektiğini de açıklar bu durum."

Emin değildim. "Sıralama yanlış, değil mi? Parayı vermeden önce Muriel'le konuşmuş olması gerek. *Ve* DNA testi yapmış olması."

Quinn de haklıydı: Para hâlâ resimde hiçbir yere oturmuyordu.

"Aslında tüm bunları açıklayan tek bir şey var," dedim tekrar telefonumu çıkarırken, "Baxter'ın neden Harold Brown adında hiç kimseyi bulamadığını da açıklıyor. Harry'nin gerçek adının bu olduğunu sanmıyorum." Çünkü Gislingham'ın Jurjen Kuiper'i nasıl çevrimiçi takip ettiğini hatırlamıştım. Hem Alex de Giuseppe Verdi'nin Joe Green İngilizcesiyle konuşsa çok daha az görkemli olacağıyla ilgili bir espri yapmamış mıydı bana?

Google'a girip haklı olduğumu kanıtlamam bir saniye sürmüştü. Tüm o İtalya seyahatlerinden ben de bir şeyler kapmış olmalıydım. Telefon ekranını açıp numarayı tuşladım. "Baxter? Ben Fawley. Aradığın adamın adı Brown de-

ğil. Annesinin soyadı *Marrone*. Brown'un[6] İtalyancası. İtalyan soyadının İngilizce versiyonunu kullanıyor, eminim aynı şeyi adı için de yapıyordur. Haklıysam, araman gereken kişinin adı *Araldo Marrone*."

***

Evinden beş dakika uzakta olsa da Everett, Volterra Bar'ın içine hiç girmemişti. Zaten orada giyebileceği kıyafeti bile yoktu ve bildiği kadarıyla cin sadece cindi; tıpkı aynı elli yedi el yapımı ürün arasından birini seçmeye çalışmak gibi, o da başını ağrıtıyordu.

Günün bu saatlerinde içeride çok fazla insan olmazdı. Kaldırıma koydukları kara tahtaya göre tüm gün kahve servisleri vardı ama çivit mavisi duvarlar ve gösterişli avizeler, civardaki kafeler ve iyi aydınlatılmış pastanelerle kıyaslandığında kasvetli bir hava yaratıyordu. Bara doğru ilerledi ve arka tarafta bardak istifleyen siyah pantolonlu, siyah tişörtlü sakallı gence şöyle bir baktı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi genç.

"DK Everett, Thames Valley Polisi."

Genç adam uzanıp kurulama bezini aldı, ön kapıya geldi. "Neler oluyor?"

Everett ona telefonunu gösterdi. "Sanırım bu adama iş vermişsiniz."

Gözlerini kısarak fotoğrafa baktı, ardından başıyla onayladı. "Harry bu. Dokuz aydır falan burada çalışıyor."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

Genç adamın kaşları çatıldı. "Neden? Neler oluyor?"

"Yalnızca soruya cevap ver, lütfen."

---

6 (İng.) Kahverengi. –*ç.n.*

Ninova

Düşündü. "Galiba yeni yılda. Evet, öyle olmalı."

"O zamandan sonra çalışmaya geldi mi?"

"Emin değilim. Vardiyaları ben ayarlamıyorum. Ama Josh'a sorabilirsin. Kendisi müdür."

Everett adamın cep telefonu numarasını aldı. "Bu Harry nasıl biridir?" diye sordu not defterini kapatırken.

Genç adam omuzlarını silkti. "İyi barmendir. İçkilerini bilir, müşterilerini tanır."

Ev'in gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin işte. İnsanları gözünden tanır. Yalnız kalmak isteyenleri. Ağlayacak omuz arayanları. Flört etmek isteyenleri."

"Sürekli yaptığı bir şey bu, değil mi? Flört etmek?"

Sek cin. "Hem de nasıl. Kadınlar hiç peşini bırakmaz. Şanslı piç. Yani öyle görünüyor, kendi tercihi."

Ev'in yüzü asıldı. "Ben onu eşcinsel sanıyordum."

Genç adam koca bir kahkaha attı. "*Eşcinsel mi?* Harry eşcinsel değil. Bunu da nereden çıkardın?"

"Kusura bakma, galiba ben yanlış anladım."

Hâlâ gülümsüyordu. "Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, eşcinsel *değil.* Bir keresinde onu arka tarafta bir müşteri kızla yakaladım ve inan bana hiç de havadan sudan konuşuyor gibi değillerdi."

"Peki," dedi Everett. Ne yapacağını şaşırmıştı ve bunu belli etmemek için çabalıyordu. "Peki Harry'nin hayatında özel biri var mı? Yani senin bildiğin gerçek bir kız arkadaş?"

"Hayır, hiç anlatmadı. En azından bir isimden bahsetmedi. Ama aslında ben geçen ay falan biri olduğunu hissetmiştim. Ama o konuda çok ketumdu."

"Peki şu müdür dediğin adam, Josh. Onda Harry'nin bir adresi falan vardır, değil mi?"

Genç adam omuzlarını silkti. "*Bir* adres vardır, evet, ama Harry çok fazla taşınır ve ondaki adres de onun son adresi

Ninova

olmayabilir. Bir süre bir arkadaşıyla birlikte yaşadığını ve ondan sonra Botley Caddesi'ndeki şu gençlerin kaldığı yurda yerleştiğini biliyorum."

Aşağılık herif, diye düşündü Ev. *Biz bunu neden hiç düşünmedik? Resmen oranın üstüne park etmiştik.*

Kapı açıldı, iki kız gülerek ve telefonlarında bir şeylere bakarak içeri girdiler. Genç adam önce onlara, sonra Everett'a göz ucuyla baktı.

"Dediğim gibi," dedi aceleyle, "artık orada olmadığından neredeyse eminim. Onu en son gördüğümde taşınmaya hazırlanıyordu."

"Nereye taşınacağını bilmiyor musun?"

"Hayır," dedi tezgâhın üzerindeki içki menülerinden birkaç tane alırken, "ama galiba buralarda bir yere. Düzgün de bir yermiş. Ben birinin öldüğünü düşünmüştüm."

Everett ona baktı. "Tekrar söyle."

Kızardı. "Anlarsın ya hani, bir çeşit miras kalmış. 'Hak ettiğimi almak üzereyim,' gibi bir şey demişti. Herhâlde ben de bu yüzden onu görmediğim için şaşırmadım. Şanslı hergelenin buradaki boktan bar işleriyle uğraşması gerekmiyor artık muhtemelen."

***

2 Ocak 2018, 15.09
Yangından 2 gün önce
Southey Caddesi Numara 23

Samantha ön kapıyı arkasından kapatıp çantaları olduğu yere bıraktı. Bir anda korkunç bir yorgunluk çöktü üzerine. Zachary'nin avaz avaz bağırarak üst kata koştuğunu duyabili-

Ninova

yordu. Bir sağlık sorunu yaşadığını asla anlayamazdınız. Yolun son yarım saatini annesinin kucağında zıplayıp korsancılık oynamak istediğini söylemekle geçirmişti. Sam onun münasebetsizlik etmek istemediğini biliyordu ama bu da Matty'nin duymak isteyeceği en son şeydi. O, tam tersine, yol boyunca sessizce oturmuş, solgun bir yüzle pencereden dışarıyı izlemişti. Annesi ne zaman onunla konuşmayı denese yalnızca boş boş bakmıştı. Sam onu daha önce de surat asarken görmüştü ama bu seferki başkaydı. Onu hiç bu kadar öfkeli fakat sessiz ve içe kapanık görmemişti. Üstelik köpeğin başına gelenlerden de ilk kez bahsetmişti.

Mutfağa girince Matty'nin dolaptan meyve suyu aldığını gördü. Dolabın kapısını sertçe kapadı; başı önde, annesiyle göz göze gelmeden yanından geçip gitti.

"Harry yarın geliyor olmalı," dedi çocuk kapıya geldiğinde, kendi sesindeki ümitsizliği fark etti. "Biz yokken uğramasını istemiştim. Banyodaki musluğu tamir edecekti ama eğer istersen onun yerine volkan projende sana yardım edebilir."

Matty'nin sırtı hâlâ ona dönüktü.

"Hoşuna gitmez mi?"

Sam orada öylece durup onun kendisine doğru dönmesini, bir şeyler söylemesini istedi.

Sonra Zachary koşarak içeri girdi. Bir elinde plastik bir kılıç, bir gözünde siyah bir bant vardı. *"Nyah, nyah, nyah!"* diye bağırıyor, kılıcı Sam'in bacaklarına vuruyordu. "Ben kötü korsanım, ben kötü korsanım!"

Kafasını kaldırıp baktığında Matty yoktu.

***

Ninova

Tarih: 19 Ocak 2018, Çarşamba, 17.12
Önem: Yüksek
Gönderen : DCEricaSomer@ThamesValley.police.uk
Alıcı : DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk, CID@ThamesValley.police.uk
Konu: Vaka no 556432/12 Felix Evi, Southey Caddesi Numara 23
Baxter, Harry'nin telefonunda hâlâ bir hareket görülmediğini ve Ev'in bardan aldığı adresin boş olduğunu, ayrıca kendisini birkaç haftadır gören olmadığını size bildirmemi istedi. Ona ulaşabilmek için başka çözümler bulmaya çalışıyoruz.
Ayrıca Rotherdam Fleming'le tekrar konuştum, onlar da mahkeme emri olmadan Esmondlar hakkında bir şey söylemeyi reddediyorlar. Yine de gayrimeşru çocukların mirastan menedilmesi gibi bir şey olmadığını dile getirmekte de bir sakınca görmediler. Eğer Harry, Michael'ın oğlu olduğunu kanıtlayabilirse mülkün satışından ve sigortadan elde edilecek gelirden hakkını alabilir. Fakat bu da yalnızca beşinci maddenin yerine getirilmesiyle mümkün olacaktır. Yani ev yıkılmazsa küçük oğulun çocuğu olarak hiçbir şey alamaz.

***

"Lanet olsun," dedi Quinn gelen e-postayı sesli okuduğumda. M25'e yeni girmiştik ve trafik milim milim ilerliyordu. Cuma akşamıydı; tahmin etmemiz gerekirdi.

"Bu ona cinayet için bir sürü neden veriyor, öyle değil mi? Yani sadece evi yakması için değil, aynı zamanda Michael *ve* çocuklarından kurtulması için de. Onlar yoluna çıkmazsa Harry'ye bir ton nakit kalır."

Trafik biraz açıldı, sonra yine durduk.

"O zaman o gece Esmond'la evde bir buluşma ayarladı, onu bir vuruşla yere serdi, sonra da evi yaktı. Yani kabul etmek

Ninova

gerekir ki o kahrolasıca benzinin nerede olduğunu bilen biri varsa o da Harry'ydi. Bütün yaz o içine ettiğimin çimlerini biçti."

Arkamızdakilerden biri korna çalıyordu.

"Ve büyük olasılıkla Esmond'ın baskı altında olduğunu da biliyordu. Eğer sürekli oradaysa zaten bunu fark etmesi zor olmamıştır. Çok fazla baskı altında olduğu için herkesin yangını Esmond'ın çıkardığını düşüneceğinden oldukça emindi. Yani *biz* bile öyle düşünmedik mi?

Göz ucuyla bana baktı, neden hiçbir şey söylemediğimi merak ediyordu. Fakat ben düşünmeye çalışıyordum. Çünkü evet, Quinn'in söyledikleri teoride mantıklı olsa da polis sezgilerim bunu kabullenemiyordu; henüz o noktada değildim. İnsanın böyle bir şeyi hayata geçirmesi bir yana, aklından geçirmesi için bile dünyanın en aşağılık yaratığı olması lazımdı. Ama tekrar söylüyorum, öyle olmadığını da henüz bilmiyorduk. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.

Derin bir nefes aldım. "O gece Harry'yi arayan, Esmond'dan başkası değildi."

Quinn omuzlarını silkti. "Yani?"

"Senin teorin Harry'nin vasiyetten haberdar olması durumunda geçerli. Ev tahrip olduğunda nakit için ilk sırada kendisinin olduğunu bilmesi gerekir. Aksi takdirde kundaklamasının bir anlamı olmaz."

"Evet," dedi Quinn, sinyal verip otoyoldaki hız şeridine geçerken. Trafik biraz daha hızlı akıyordu ama sabır da onun temel özellikler arasında yer almıyordu. "Bana sorarsan biliyordu. Dediğim gibi, aylardır o eve girip çıkıyordu; hatta anahtarı bile olabilir. Kolayca o ofise girebilir ve tıpkı benim gibi vasiyeti bulabilirdi."

Telefonumu çıkardım.

"Kimi arıyorsun?"

"Philip Esmond. Michael, Harry'nin gerçek kimliğini öğrenmişse anlatacağı tek insan abisi olurdu."

"İyi de Philip bunu *bize* anlatmayı düşünemedi mi?"

"Nasıl olduğunu bilirsin," dedim suratsızca. "Aileler. Aileler ve sırlar."

***

Philip Esmond'la telefon görüşmesi,
19 Ocak 2018, 17.45
Görüşmeyi yapan DA A. Fawley

AF: Bay Esmond? Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bir dakikanız var mı?

PE: Tabii ki. Ne oldu?

AF: Korkarım ki bunu söylemenin daha kolay bir yolu yok ama kardeşinizin Griffin Okulu'ndayken bir kızı hamile bıraktığını biliyor muydunuz?

PE: Hayır, bilmiyordum. Tabii ki bilmiyordum. Bilsem size söylerdim.

AF: Belki de o dönemde siz Avustralya'daydınız?

PE: Yine de bilirdim. En önce annemle babam çılgına dönerdi. Böyle bir şeye sessiz kalmaları mümkün değildi.

AF: Jenny adında bir kız arkadaşı olduğunu hatırladığınızı söylemiştiniz.

PE: Evet, anlattım size de.

AF: Görünüşe göre Jenny değil, Ginny'ymiş. Babası İtalyanmış.

PE: Öyle diyorsanız öyledir. Kızın aksanı falan olduğunu hatırlamıyorum. Fakat sizin de dediğiniz gibi yılın bir kısmında Avustralya'daydım. O zaman oymuş, öyle mi? Hamile kalan o muymuş?

Ninova

AF: Kardeşiniz bebeği aldıracağını düşünmüş ama biz kadının bebeği doğurduğuna inanıyoruz. Kardeşinizin bir çocuğu daha vardı. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir çocuk.

PE: Kahretsin.

AF: Bu çocuğun geçen yaz Oxford'a geldiğini ve kardeşinizle tanıştığını düşünüyoruz. Bilmediğimiz şey ise, kardeşinize gerçekte kim olduğunu söyleyip söylemediği. Size bundan bahsetmiş olabileceğini düşündük. Eğer öyle bir şey olduysa tabii.

PE: Kesinlikle bahsetmedi. Dediğim gibi, tüm bunları ben de yeni duyuyorum. Mike tek kelime etmedi. Yani biraz stresliydi ama lanet olsun, hiçbir fikrim yoktu...

AF: Sizce böyle bir şey yapmış mıdır? Yani böyle bir durumla karşı karşıya kaldıysa, biri karşısına çıkıp da onun çocuğu olduğunu iddia ettiyse... Bunu size anlatır mıydı?

PE: *[iç geçirir]*
Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum. Öyle olacağını düşünmek istiyorum ama daha önce de dediğim gibi, o kadar yakın değildik. Çocukluğumuzdan beri yakın değildik.

AF: Teşekkür ederim, Bay Esmond. Sanırım şimdilik bu kadar. Muhtemelen avukatınızla konuşmak isteyeceksinizdir.

PE: Avukatım mı?

AF: Uzun süredir kayıp olan çocuk hakkında. Vasiyet şartlarıyla alakalı mülk üzerinde talepleri olacaktır. Elbette kim olduğunu kanıtlayacağını düşünerek konuşuyorum.

PE: *[sessizlik]*

Lanet olsun. Tabii ya. Ben onu düşünmedim.

AF: Dediğim gibi, daha fazla vaktinizi almayacağım...

PE: Bir saniye bekleyin. Şu çocuk... Yani cinayet nedeni neymiş? Evi yakmasının nedeni neymiş Tanrı aşkına?

AF: Cinayet mi? Evet, biz de kesinlikle onu bulmaya çalışıyoruz.

PE: *[aceleyle]*
Ama bu da demek oluyor ki Mike onları öldürmedi, değil mi? Sam ve çocukları? Mike değil de o olabilir. O çocuk. Hepsini o öldürmüş olabilir. Mike'ı da öldürmüş olabilir.

AF: Daha önce de söylediğim gibi, bu yeni bilgiyi incelememiz ve bu kişiyi şüpheli listesinden çıkarıp çıkarmayacağımıza karar vermemiz gerek. Henüz kendisiyle konuşamadık, dolayısıyla tüm bunlar sadece bir tahmin olarak kalıyor şu anda. Ama hemen umutlanmayın. Neden kardeşinizi aklamak istediğinizi anlıyorum ama daha yapacak çok işimiz var.

PE: Evet, evet, biliyorum. Ama bu mümkün, değil mi? Yani demek istediğiniz bu, değil mi?

AF: *[sessizlik]*

Evet. Bu mümkün.

***

Telefon çaldığında vaka odasında yalnızca Gislingham ve Baxter vardı. Gis tam montunu almış çıkıyordu.

"Cinayet Büro," dedi ahizeyi kulağının altına sıkıştırırken. "DK Somer orada mı?"

Ninova

Gis sesi tanımıştı ama birden çıkaramadı.

"Ben Giles Saumarez. Hants Polisi."

Gis telefona bakıp suratını buruşturdu. Bu mankafa neyin peşindeydi şimdi? "Kusura bakmayın, Somer eve gitti." Duraksadı, sonra, *Adi herif*, diye düşündü. "Galiba randevusu vardı. Hani cuma gecesi ya."

Ama Gis bile Saumarez'in bir an bile tereddüt etmediğini kabul etmek zorunda kaldı.

"Sorun değil. Ona bir mesaj iletebilir misiniz? Yakın temas kurduğu şu berduş vardı ya hani, Tristram? Onu kulübeye zarar vermekten aldık ama adam ısrarla aksini iddia edip kendisinin yapmadığını söylüyor. Oraya gittiğinde kulübe zaten o hâldeymiş." Bir sessizlik oldu. "Ben de siz çocuklar bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Harika," dedi Gislingham, "Eminim *biz çocuklar* çok minnettar olmuşuzdur."

Saumarez'in konuşması bitmediği hâlde telefonu kapattı ve kapıya yöneldi. "Sen de çok fazla çalışma," diye seslendi omzunun üzerinden.

Baxter kapanan kapıya doğru, "Tabii, tabii," diye geveledi.

***

"Aynı fikirdeyim. O şekilde de olabilir."

Gow'un ofisindeydim. Etrafta dolanıp kâğıtlarını topluyor, laptop çantasının içine doldurup raftan dosyaları alıyordu.

"Ortalığın kusuruna bakma," dedi telaşla. "Sabah bir konferans için Cardiff'e gidiyorum. Bir başka lanet olasıca Marriott Otel'e. Harry midir Harold mıdır, adı her neyse işte, onun gibi genç bir adamın, annesini terk etmiş birine derin antipati beslemesi gayet doğal bir şey. Geçmişiyle ilgili yıllardır

Ninova

ne anlatılsa anlatılsın, Michael Esmond'dan iyi bahsedilmediği belli. Sen de benim kadar iyi bilirsin ki, objektif gerçeklik ne olursa olsun, çocukluk kızgınlıklarının etkisi uzun yıllar sürer."

Bu sefer tahmininde feci yaklaşmıştı. Fakat Gow'un bundan haberi yoktu. Benim bahsettiğim şey bu değildi.

Gow çantasına bir dosya daha koydu. "Ve büyüyüp de babasının izini sürmek için buraya geldiğinde, onu kendisiyle hiç paylaşılmamış bir para yığınının üstünde otururken buldu."

"Eğer yeterince varlıklı bir ortamda yetiştirilmediyse..."

"Doğru. Gerçeği ortaya çıkarma vakti geldiğine karar verdiği şıp diye anlaşılıyor. Hakkı olanı alma vakti gelmiş."

"Tüm bunları yapsa bile, içinde iki çocuğun uyuduğu , *tanıdığı* ve *üvey kardeşi* olan iki çocuk, bir evi yakmak için oradan kalkıp buraya nasıl gelir peki?"

Gow omuzlarını silkti. "Kundakçılığın en büyük avantajlarından biri, kurbanlarının yüzüne bakmak zorunda olmamandır," dedi soğuk bir ifadeyle.

Ofisine son bir kez daha göz gezdirdi. "Sanırım hepsi bu kadar. Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ha, bu arada Sinyor Marrone'yi bulduğunda bana haber ver. Ben de gözlemlemek isterim."

***

3 Ocak 2018, 17.59
Yangından 6 saat önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

"Çok sıkıcı. *O*, çok sıkıcı. *Her şeyi* mahvediyor."

Matty yatağının ucunda oturuyordu. Harry onun yanındaydı. Matty ağlamak üzereydi.

Ninova

Harry uzanıp elini hafifçe çocuğun omzuna koydu. "Hey, ona bir şans ver," dedi yumuşak bir tonla. "Zaman zaman biraz sinir bozucu olduğunu biliyorum ama bilerek yapmıyor. Sadece, daha çok küçük. Bilmeden yapıyor."

"Herkes *hep* böyle söylüyor. *Bıktım.*"

"Biliyorum. Ama doğru. Hep böyle olur. Abiler bunu hep yaşar."

"Ondan *nefret* ediyorum. Keşke ölse ve her şey eskisi gibi olsa. O zaman annem beni sever."

Harry biraz daha yaklaştı. "Annen seni hâlâ seviyor," dedi nazikçe. "Gerçekten seviyor."

"Benimle artık hiç konuşmuyor. Eskisi gibi değil."

"Biraz üzgün, hepsi o. Ama iyileşmek için elinden geleni yapıyor."

Matty kafasını kaldırıp ona baktı, gözyaşlarını sildi. "Keşke bir abim olsaydı. Tıpkı senin gibi."

Harry saçlarını karıştırdı. "Bunu ben de isterdim. Ama aileler komik şeyler. Bir gün kimi ailen olarak bulacağını asla bilemezsin."

"Ne demek istedin? Anlamadım."

Harry nazikçe başını salladı. "Yok bir şey. Boş ver."

Alt kattaki koridordan ayaklı duvar saatinin çaldığını duydular.

"Pekâlâ, şu volkan zımbırtısı da nerede bakalım? Hani şu annenin bahsettiği? Ben sadece internette kabartma tozuyla sirkeyi karıştırıp lav yaptıklarını gördüm. Cidden havalı görünüyordu."

Matty hâlâ ayaklarına bakıyor, yatağın altına tekmeler atıyordu.

"Matt?"

"Alt katta," dedi fısıldayarak, "yemek masasının üzerinde. Tabii Zachary bozmadıysa."

Ninova

Harry ayaklandı. "O zaman gidelim mi? Bakalım annende kabartma tozu var mı."

Matty omuzlarını silkti. Artık hâkim olamadığı gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Harry hemen eğilip çocuğu kollarına aldı ve ona sımsıkı sarıldı. "Tamam, geçti," diye fısıldadı saçlarının arasından. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

***

"Kısacık bir şey söyleyebilir miyim, efendim?"

"Elbette, Adam. Otursana."

Harrison alışılmadık biçimde şık görünüyordu. Üniversitede giydiği takım elbiseyi çıkardığı için rahatladığına hiç şüphe yoktu.

"Southey Caddesi hakkında, efendim. Yeni bir gelişme oldu."

Konuşmamız fazla uzun sürmedi, sözümü bitirdiğimde neşesi kaçmış gibiydi.

"Yani sen şimdi, henüz bu yönde bir çıkarımda bulunmadığımız hâlde, bunun katilin intihar ettiği bir olay olduğu sonucuna vardığımıza dair beyanda bulunmamızı mı istiyorsun?"

"Onu bulmak için uğraşıyoruz..."

"Şu... Neydi o? Araldo'yu mu?"

"Araldo Marrone. Soyadı kesinlikle bu, Araldo da Harold'ın İtalyancası; dolayısıyla bu da işe yarar bir varsayım oluyor. Sorun, aile İtalya'ya geri döndüğü için onun da yüksek olasılıkla orada doğduğunu düşünmemiz, bu yüzden İtalyan yetkililerden bir doğum belgesi almak için uğraşıyoruz."

Harrison saatine baktı. "Cuma akşamı saat yediyi geçerken mi? Bence de uğraşıyorsunuz."

Ninova

"Pazartesi gününe bırakma riskini göze almak istemiyorum. Ve tüm samimiyetimle söylüyorum, öyle yapsak bile, Baxter ihtiyaç duyduğumuz kayıtların bilgisayara geçirildiğine ikna olmaz. Zaten yirmi yıl öncesinin kayıtları."

"Doğru," dedi Harrison sertçe, "ben bu konuda bahse de girmem."

Bir keresinde İtalya'da tatildeyken insanların sanki onları dolandırmaya çalışıyormuşum gibi kredi kartımı ittiklerini hatırladım. Ve Tanrı aşkına, doksanlı yıllarda olmuştu bu! O haftanın esprisi, "Plastik yok," olmuştu.

Bu arada Harrison yine sandalyesine oturmuştu. "Yani siz dosyanın kapandığını duyurursak Marrone denen bu adamın ortaya çıkacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Yangını çıkaran oysa bunun nedeni paradır. Esmond mirasından payına düşeni almak istemesidir. Bunu da sadece varlığını bildirmekle yapabilir. Fakat ortalığın sütliman olduğuna inanmadan bu tehlikeyi göze alamaz ki ona inanması için de suçlunun Michael Esmond olduğu sonucuna vardığımıza ikna olmalı."

"Peki yangını o çıkarmadıysa? Ya hakikaten Michael Esmond yaptıysa? Sanırım hâlâ böyle bir ihtimal olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet, efendim. Marrone'yi bulamazsak ya da onu bulana kadar öyle bir ihtimal var. Bunu da onu sorgulamadan yapamayız."

Kalemini alıp oynamaya başladı. "Vergi mükelleflerine yalan söylemek hoşuma gitmiyor, Adam. Halkın polise güveni falan işte." İç geçirdi. "Yine de bazı durumlarda hedefe giden her yol mübahtır."

"Evet, efendim. En aklıselim olanlar da gerçeği ortaya çıkarmak için mümkün olan her şeyi yapmamızı isteyecektir. Özellikle de acımasız bir katili yakalamayı kapsıyorsa."

Ninova

Bir an için düşünmesini izledim; sonra, "Öyle olsun, Adam. Çık ve açıklamanı yap. Umalım da işe yarasın," dedi.

***

BBC Midlands Today
20 Ocak 2018 Cumartesi, Son güncelleme: 09.12

Polis Oxford'daki evde çıkan yangınla ilgili dosyayı kapattı

Thames Valley Polisi, 4 Ocak tarihinde Southey Caddesi'nde çıkan ve ölümle sonuçlanan yangınla bağlantılı olarak aradıkları kimse kalmadığını teyit etti. Esmond ailesinden dört kişinin hayatını kaybettiği yangının, Michael Esmond tarafından çıkarıldığı bildirildi. Ailesini öldürdükten sonra intihar eden failler, psikologlar tarafından "Aile Yok Eden" olarak tanımlanıyor. Esmond (40) üniversitenin antropoloji bölümünde akademisyendi. Üniversite, Esmond'ın cinsel taciz iddiasıyla ilgili olarak ciddi bir disiplin sürecinden geçtiği dedikodular hakkında bir yorumda bulunmadı.

Dün gece basına konuşan Dedektif Adam Fawley, kurbanların ailesine ve arkadaşlarına tekrar başsağlığı dileyerek, failin bulunmasının en azından bir parça teselli olmasını umduklarını ifade etti. Southey Caddesi'nde bulunan kişinin yangın başladığı sırada sağ olduğu haberleri hakkında yorum yapmayı reddetti. Ayrıca Southey Caddesi'ndeki mülke neler olabileceğine dair soruları da yanıtsız bıraktı. Gayrimenkulcüler şehrin en prestijli yaşam

Ninova

alanlarından birinde yer alan ve neredeyse 4047 metrekarelik bir arazi üzerinde yer alan evle çoktan ilgilenmeye başladı.

***

Pazar gecesi. Çok güzel bir gün oldu. Pırıl pırıl, masmavi bir gökyüzü, sıcacık güneş. İlk papatyalar. Böyle günlerde Meadow Limanı'nda yürüyüş yapar, Perch'te mola verir ya da şehre inip Ashmelon'daki restoranın terasında öğle yemeği yerdik. Bütün bunları bugün de yapabilirdim ama hiçbirini yapmadım. Alex'in yokluğunun bana bu kadar normal gelebilmesi beni korkuturdu. İçinde onun olmadığı bir mevcudiyet yaratabilecek olmam. Onun sevdiği, bir zamanlar sevdiği erkek yerine başka biri olmak.

Hayatım beklemedeydi. Araftaydı.

Okumayı denedim ama ilk sayfadan ileri gidemedim. Cuma günü yaptığımız açıklamaya hiçbir tepki verilmemişti. En azından işe yarar bir tepki gelmemişti. Gayrimenkul komisyoncuları ve mağduru tazminat davası açmaya ikna etmek için uğraşan tüccar avukatları saymıyorum. Televizyonu açtım ama tüm haberlerde Kraliyet Düğünü vardı.

Hava kararmaya başlayınca perdeleri çekmek için üst kata çıktım. Ayrı bir oda. Jake'in odası. Bizimki. Alex'in neredeyse tüm elbiselerinin hâlâ içinde olduğu dolap (ben bunu olumlu bir şey gibi görmeye çalışıyorum) ve ona aldığım bütün mücevherlerin durduğu Hint kutusu (bunu da iyi görmeye kararlıyım.) Kırkıncı yaş gününde aldığım elmas küpeler, onuncu yıldönümümüzde aldığım gri inci kolye, Jake doğduğunda aldığım platin yüzük. Onu North Parade'deki bir kuyumcuya yaptırmıştım. Üzerinde birbirine geçmiş iki A harfi ve J olan

sade bir yüzüktü. Üçümüz. Ayrılamaz. Öyle düşünmüştüm. Öyle ummuştum.

Yüzüğü elime aldım ve soğukluğunu tenimde hissederken Alex'in bunu ne zamandır takmadığını merak ettim. Yoksa o öldükten sonra görüp de hatırlamaya dayanamayacağı için mi çıkarmıştı? Sanki anılar yeterince hatırlatmıyormuş gibi. Fotoğraflar. Oyuncaklar, kıyafetler ve oyunlarla dolu bir oda. Elimdeki yüzüğü çevirdim, harfler ışıkta parladı, iç içe geçmişlerdi; dolayısıyla hangisinin önce geldiğini anlamak mümkün değildi.

Hangisinin önce geldiğini anlamak mümkün değil.

Beş dakika sonra arabadaydım.

***

"DA Fawley? Efendim?

İrkilerek uyandığımda sersem gibiydim ve üşümüştüm. Üstelik başım da zonkluyordu. Somer'ın endişeli yüzüne baktım. Arkasındaki saatte 07.09 yazıyordu. Sabah. Bu nasıl olmuştu yahu?

Yavaşça doğruldum, bütün eklemlerim ağrıyordu.

"İyi misiniz, efendim?"

"Evet, iyiyim."

Önümdeki masada bir pizza kutusuyla altılı biradan kalanlar vardı. Bir de ağzına kadar izmarit dolu bir kül tablası. Bu hiç de iyi değildi. Kalıntılara şöyle belli belirsiz göz gezdirdim. "Şey, acaba?.."

"Tabii ki." Koşup delilleri çöpe attı ve yanıma geldi. "Sabah erken saatlerdeki toplantının metnini aldım."

Artık kalkmış, boynumun arkasını ovalıyordum. "Yani önce bir eve gidelim demek istedim."

Ninova

"Yeni bir şey mi buldunuz, efendim?" dedi etrafı süzerek. Masamın üzerinde gelişigüzel duran Southey Caddesi fotoğraflarıyla belgelerine, post-it'lere, aceleyle karalanmış notlara bakıyordu.

"Evet, sanırım. Onun için herkesi buraya çağırdım."

Tam dibimde duruyordu, omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Kapının açıldığını duyup döndüğümde Gislingham'ın geldiğini gördüm.

Durdu, içinde bulunduğum durumu anladı; sanki dün onunla uyumuşum gibi görünen gömleğim, Somer'ın birden kızaran yüzü.

"Kahretsin," dedi kıpkırmızı bir yüzle kekeleyerek. "Fark etmedim..."

Gecenin bir yarısında uyanmanıza neden olan içkinin etkisi gibi ben de bir anda onun Somer'la aramda bir şeyler olduğunu düşündüğünü fark ettim. Hatta bunu uzun zamandır düşünüyor olabilirdi. Bunu tek düşünen de o olmayabilirdi...

Lanet olsun.

"Bütün gece buradaydım," dedim aceleyle, şimdi de ben kızarıyordum. "Ve gördüğün gibi, DK Somer da yeni geldi."

Ağzı açıldı ama tek kelime etmedi.

"Pekâlâ," dedim mevcut durumumda olabildiğince profesyonel davranmaya çalışarak. "Duşa gireceğim. Sen herkesi toplayabilir misin, Çavuş?"

Geri döndüğümde vaka odası beklentiyle doluydu. En azından ben öyle olmasını umuyordum.

"Evet," dedim öne doğru çıkıp Davy Jones'un verdiği fotoğrafı tıklarken. Fotoğrafta Harry elleri belinde, güneş gözlüğü boynunda; altın sarısı ışık altında parlayan Radcliffe Kamera'nın karşısında duruyordu. Harry'nin Harold'ın

Ninova

kısaltması olduğunu düşünmüştük. Ya da ben öyle düşündüm. Sanırım yanlış anlamıştım. Dün gece bir anda aklıma gelen şey buydu: "Harry"nin tamamen başka bir şeyin kısaltması olduğu tek yer Kraliyet ailesi değildi.

"Harry Brown adını kullanan bu adam, Michael Esmond'ın on yedi yaşındayken hamile bıraktığı ve o sırada on beş yaşında olan Ginevra Marrone'nin oğlu. İtalyan adının Araldo olduğunu düşünüyorduk ama sanırım yanıldık. Demek ki Harry, Harold'ın değil, *Henry*'nin kısaltması. Bence adamın gerçek adı *Enrico* Marrone. Üstelik Esmond'ın büyükbabasının vasiyeti sayesinde de Southey Caddesi'ndeki evi yakmak için çok sağlam bir nedeni vardı. Aslında babasının küçük erkek kardeş olduğu için, evi yakmak her şeyden pay almanın tek yoluydu."

Odanın içine göz gezdirdim. Anlattıklarım çoktan oradan oraya taşınmıştı; yeni haber değildi. Ama söylemek üzere olduğum şey kesinlikle öyleydi.

"Başka bir şey daha var. Gördüğünüz anda son derece bariz bir şekilde orada olduğunu anlayacağınız hâlde dün geceye kadar fark etmediğim bir şey. Harry'nin gerçek adı *Enrico* Marrone ise, baş harfleri EM olur."

Sessizlik.

"Aynı Michael'ınki gibi," dedi Gislingham. "Sadece tersten. Kahretsin."

"Doğru," dedim ikinci fotoğrafı göstererek. Mühür yüzüğü. "E.M. Bu yüzükte de Southey Caddesi'nde bulduğumuz cesedin parmağındaki yüzüğe nakşedilmiş harfler var. Bu harfler ME olabileceği gibi *EM* de olabilir."

İlk fotoğrafa geri döndüm. "Ve bu fotoğrafta da görebileceğiniz gibi, Harry'nin sol elinde gümüş renkli bir mühür yüzüğü var."

İnsanlar birbirine bakmaya başlamıştı.

Ninova

"Dün gece tekrar buraya gelip Southey Caddesi'nde bulduğumuz bütün fotoğraf albümlerine tek tek baktım ve hiçbirinde yüzük takan bir Michael Esmond bulamadım. Nikâh yüzüğü bile yoktu."

Ev'in ağzı açık kalmıştı. "Ama Philip o yüzüğün kardeşine ait olduğunu doğruladı."

"Hem neden yalan söylesin ki?" diye devam etti donup kalmadan önce. "Lanet olsun, o ceset Michael'a ait değil, öyle değil mi? Harry o. Michael *hâlâ hayatta*."

Odadaki gürültü artıyordu. Elimi kaldırdım.

"İşte bu yüzden sabahın bu saatinde hepinizi buraya topladım."

"Ama otopside çıkmaz mıydı bu?" dedi Asante. "Yani ceset o kadar genç birine ait olsaydı patalog bunu anlamaz mıydı? Kemiklerden kanıtlayamazlar mı?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Daha önce de böyle bir şey gördüm. Ceset çok yaşlı ya da çok gençse iskeletten teşhis etmek mümkün ancak yirmi bir ve kırk beş yaş arasında kemiklerde fazla bir değişiklik olmuyor. Bizim burada aradığımız yaş aralığı da tam olarak bu. Yine de güzel soruydu. Aferin, Asante."

Ekibin geri kalanına baktım. "O hâlde bunu dikkatlice düşünmemiz gerek. Eğer Philip Esmond bizi yüzük konusunda kasten yanılttıysa o zaman Michael Esmond'ın öldüğünü düşünmemizi istediğini varsaymak durumundayız. Çünkü onu aramayı bırakmamızı istedi. Ve eğer Michael gerçekten hayattaysa, ki bu şu anda bu önemli bir *eğer*, o zaman onun saklanmasına yardım eden kişi *Philip* olmalı. Ne de olsa kendi teknesi var. Birkaç gün saklanmak isteyen biri için daha iyi bir yer var mı?"

"Ya da kahrolası ülkeden kaçmak için?" dedi Quinn somurtarak.

Ninova

"Öyle bir şey yaptıklarını sanmıyorum, daha değil. Philip cenazeyi gömmeden kaçmaya cesaret edemez. Tabii bunu yapanın Michael olduğuna inanmamızı istemiyorsa. Gereksiz yere şüphe çekmek istemezler."

"Poole Limanı'yla irtibata geçebiliriz," dedi Gis. "Teknenin hâlâ orada olup olmadığını teyit ederiz."

"Güzel. Sen onunla ilgilenirken bizi beklemelerini de söyle. Ve o lanet olasıca teknenin limandan ayrılmasına engel olsunlar."

"Geri kalanımızın ne yapmasını istersin, patron?" Bunu soran Baxter'dı.

"Şu yüzük hayli farklı. En kısa zamanda Davy Jones'a ulaşın ve bakın bakalım yüzüğü tanıyabilecek mi." Etrafıma bakındım. "DK Asante, sence bunu halledebilir misin?"

Gülümsedi. "Kesinlikle, efendim."

"Tamam. Baxter, Poole bölgesindeki araba kiralama şirketleriyle görüşebilir misin? Son gördüğümde Philip kiralık bir Nissan Juke kullanıyordu, bulmak çok da zor olmayacaktır. Bulduğunda trafik kameralarından kontrol et, İngiltere'ye döndüğünden beri nerelere gittiğini tespit edip edemeyeceğimizi öğren."

"Tamam, patron."

"Ve Somer, teknik ekiple irtibat kurup Philip'in 4 Ocak öğleden sonra seninle yaptığı şu telefon görüşmesi hakkında konuşabilir misin?"

Kaşları çatıldı. "Ama zaten o sırada Atlantik'in ortasında olduğunu kanıtlamıştık..."

"Onun farkındayım. Şu anda bilmek istediğim, o çağrıyı yapmadan bir gün *önce* nerede olduğu."

***

Ninova

3 Ocak 2018, 21.04
Yangından 3 saat önce
Hayward Health yakınları, Southern Rail tren işletmeleri

Vagondaki yolcular, gecikmeyi sineye çekme (ya da kafaları çekme) evresindeydi. Öfkelenmek boşunaydı, buna katlanmak zorundalardı. Sohbetler başlamıştı, küçük bir kız herkese karışık likör ikram ediyordu. Tüvit ceketli adam vagonda ikinci kez önlerinden geçince birçok insan kafasını kaldırıp baktı. Kıyafetleri yeterince saygı uyandırıyor olsa da diğer her şeyi dökülüyordu. Gömleği pantolonundan çıkmıştı, koltuk altlarında ter izleri vardı. En uçtaki korumalı alan ve bisiklet park yerinin yanında oturan yaşlı siyahi kadının yanından geçerken kadın onun kendi kendine mırıldandığını duydu.

"Şu siktiğimin treninde özel bir görüşme yapabileceğim boş bir yer yok mu hiç?"

Kadın söylenerek başını iki yana salladı, kocasına fısıldayarak bir şeyler söyledi. Küfretmeyi sevmezdi ve onun gibi erkekler daha görgülü davranmalıydı.

Beş dakika sonra adamın sesini tekrar duydu. Döndüğünde onun telefonla konuştuğunu gördü. Sesini yükseltmemeye çalışıyordu ama o yoğunluk, o hararetli ton yanlış anlaşılacak gibi değildi.

"Kim olduğunu biliyorum," diyordu. "Beni duyuyor musun? *Kim* olduğunu *biliyorum*." Başını salladı. "Şimdi olmaz. Telefonda olmaz. Evde buluşalım. Gece yarısı dönmüş olurum. O zaman konuşabiliriz bunu."

***

Ninova

"Haklıydınız, efendim. Philip Esmond'ın beni aradığında nerede olduğunu sorgulamak konusunda yani."

Hoparlörden gelen ses, Somer'a aitti. Gislingham'ın arabasındaydık. Quinn arkada oturmuş, Gis'in şoförlüğünü eleştirmemek için insanüstü bir çaba sarf ediyordu.

"Düşündüğümüz gibi güneye gitmiyormuş," diye devam etti Somer. "Çoktan geri dönmüş. İngiltere'ye geliyormuş."

"Tekne ne zaman yön değiştirmiş?"

"Anlayabildiğimiz kadarıyla 4 Ocak sabahı erken saatlerde olmalı."

"O zaman biliyordu," dedim sessizce. "Sen ona anlatmadan çok önce yangından haberi vardı."

Haberlerde duymadan çok önce. Ve bunu ona söylemiş olabilecek tek insan da kardeşiydi. Michael Esmond. Yangında ölmemişti. Hâlâ hayattaydı.

"O gece saat ikiden hemen sonra Philip'e bir telefon gelmiş," dedi Somer. "Geri dönüşü de o zamana denk gelmiş olmalı. Arayan Southampton bölgesindeymiş. Nerede olduğunu tahmin etmek hiç de zor değil."

"Calshot Spit."

"Doğru. Michael'ı teşhis eden bütün o görgü tanıkları haklıydı. Michael kulübedeydi. Sadece biz vaktinde orada değildik."

Gislingham'ın yanımdaki koltukta kıpırdandığını hissettim, göz ucuyla ona bakınca suratını astığını gördüm.

"Philip'i aradığı cep telefonu numarası farklı ama," diye devam etti Somer. "Trenden Harry'yi aradığı numarayla da aynı değil. Nerede olduğunu tespit edebileceğimizi düşündüğü için onu atmış olmalı. Ya da bana sorarsanız, ki bu daha muhtemel, bunu fark eden ve telefondan kurtulmasını söyleyen de Philip'ti."

"Peki kimin telefonuydu o zaman?"

Ninova

"İşte burada işler iyice çetrefilleşiyor. Ian Blake adında bir adamın. O sabah, yani 4 Ocak'ta telefonunun çalındığını bildirmiş. Southey Caddesi'nden sekiz yüz metre uzakta, Banburry Caddesi'ndeki apartmanlardan birinde yaşıyor."

Burada bir şeyleri atlıyor olmalıydım. "Peki Esmond'ın bu olaydaki dahli ne?"

Sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum. "Çünkü o sırada arabasının ön koltuğunda duruyordu. Muhtemelen hatırlamazsın, o işle üniformalılar ilgileniyordu ama o sabah erken saatlerde şu Blake denen delikanlının arabası evinin önünden çalındı. John Rad'de vardiyalı çalışıyormuş ve arabanın buzunu çözmek için motoru çalışır hâlde bırakmış. Geri döndüğündeyse arabası yerinde yokmuş. İçinde bir miktar da nakit varmış. Cüzdanı da arabadaymış."

Demek Esmond, Calshot'a böyle gitmişti. Araba çalmıştı. Hiç aklımıza gelmeyen bir şeydi. Onun gibi bir adamın yapmasına ihtimal vermediğimiz bir davranıştı. Kendini bilen bir adamsa bunu yapmazdı.

"Esmond o zamandan beri o numaradan hiç arama yapmış mı?"

"Hayır, ama aynı gün ilerleyen saatlerde mesaj gelmiş. Philip'in uydu telefonundan. Saati kontrol ettim. Philip *benimle konuştuktan beş dakika sonra* göndermiş. Ona kulübeyle ilgili bir şey bilip bilmediğimi sormamdan ve onun da her şeyi inkâr etmesinden beş dakika sonra. Onun için biz Calshot'a vardığımızda Michael orada değildi, efendim. Abisi geldiğimizi çoktan haber vermişti ona."

İşini sağlam almak için de "hatırladığı" iddiasıyla bizi aramak için üç gün beklemişti.

"Aferin, Somer. Başka bir şey var mı?"

Ninova

"Ah, evet. DK Asante, Davy Jones'un yüzüğü tanıdığını size söylememi istedi. Yüzüğü Harry'nin parmağında gördüğünden emin."

"Söyle ona, iyi iş çıkardı."

"Söylerim, efendim. Bu arada Everett da konuşmak istiyor. Bekleyin."

Hattın diğer ucundan boğuk sesler gelirken Ev'in sesi duyuldu.

"Poole Limanı şefiyle konuştum, patron. Görünüşe göre Esmond ana marinada değil, limanın diğer tarafındaki marinadaymış. Hangisi olduğunu tespit etmemiz yarım saatimizi aldı ama nihayet bulduk. Cobb's Quay adlı bir yer. Oradaki müdür de Philip Esmond'ın 7 Ocak öğleden sonra gibi oraya demirlediğini söyledi. Telefon edip planlarında değişiklik olduğunu ve demir atacak bir yere ihtiyaç duyduğunu söylemiş."

Tarihi hatırlamaya çalışıyordum ama Ev bunu benim yerime yaptı.

"DK Somer 7'sinde onunla konuştuğunda ona birkaç gün içinde dönmeyi umduğunu söylemişti. Ama yalan söylüyormuş. *Çoktan gelmiş* bile."

Arabanın ön paneline öfkeyle bir yumruk indirdim. O anda ondan şüphelenmek için bir neden yoktu ama yine de kontrol etmeliydik. Daha dikkatli olmalıydık. Ben daha dikkatli olmalıydım.

"Tekne kesin orada mı?"

"Evet, efendim. Cobb's Quay'in müdürü birkaç gün önce güvertede en az bir kişi gördüğünü söyledi. 'Uzunca boylu, koyu renk saçlı,' dedi. Gerçi uzaktan görmüş."

Philip ve Michael birbirine çok benziyordu. En azından görünüşte. Şüpheleri çok da ortadan kaldırmıyordu bu.

Ninova

"Limandan ayrılacaklarına dair en ufak bir hareket görürse bize hemen haber versin. Ama şansımız yaver giderse zaten bir saat içinde orada oluruz."

"Daha kısa sürede," dedi Gislingham telefonu kapattığımda. "Şimdi Eastleigh'i geçtik."

Ama hâlâ endişeliydi.

"Her şey yolunda mı?"

"Yolunda," dedi sollama yapmak için sinyal vermeden önce aynadan arkayı kontrol ederken. "Hants Polisi'nin aradığını söylemeyi unuttum sanırım."

"Öyle mi?"

"Cuma geç saatte aradılar. Tam kapıdan çıkıyordum. Şu senin konuştuğun DA aradı. Saumarez. Kulübede bulduğumuz berduş oraya gitmeden önce başka birinin kulübeye girdiğini iddia etmiş."

"Mantıklı. Michael Esmond'ın anahtarı yoktu."

"Yoktu, patron."

Ama yine de aklıma yatmayan bir şey vardı ve çok uğraştıysam da bir türlü çözemedim.

Sonra telefonum çaldı.

***

4 Ocak 2018, 00.05
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Harry eve geldiğinde Michael onu bekliyordu. Sessizce kapıyı açıp derhâl oturma odasına girdi.

"Bu da nereden çıktı?" dedi Harry neşeyle. "Biraz gizli kapaklı değil mi bu 'gece yarısı buluş benimle' olayı?"

"Tren geç geldi."

Ninova

Michael kapıyı arkalarından kapadı. Işıkları yakmamıştı. Yalnızca içeri süzülen sokak lambasının cansız ışığı perdelere ve yere, ince uzun çizgiler hâlinde yansıyordu. Gölgede çok farklı görünüyordu. Tuhaf. Yaydığı o gergin enerji hissedilebiliyordu. Elinde yarısı içilmiş bir viski şişesi vardı. Harry ilk kez huzursuzluk duymaya başladı. Belki de bu iyi bir fikir değildi.

"Ne istiyorsun?" dedi, sesindeki neşe kaybolmuştu. "Çünkü olmam gereken başka bir yer var."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Michael.

"Bak..."

"İnkâr etmeye kalkma. Kim olduğunu biliyorum. Ve istediğin her neyse, şimdi de onu asla alamayacağını söylüyorum."

Harry kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Emin misin? Çünkü avukatınla konuştum..."

"Kiminle konuştuğun umurumda değil. Hayatımı mahvetmene izin vermeyeceğim. Buna hakkın yok..."

"Ah, sanırım her şeye hakkım olduğunu yakında anlayacaksın."

Michael ona yaklaşmaya başladı. Harry, adamın nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu. Gözleri boş boş bakıyordu. Harry geri çekilmeye başladı. "Bak, bunu konuşabiliriz ama şimdi değil. Önce sen..."

"Önce ben ne?"

Harry sırtının arkasındaki duvara değdiğini hissetti. Michael ona o kadar yaklaşmıştı ki tükürükleri Harry'nin üstüne sıçrıyordu. Ellerini kaldırıp Michael'ı itti. "Öfkelisin."

"Çok haklısın, öfkeliyim. Siktiğimin kelimesinin tam anlamıyla öfkeliyim."

O hiç küfretmezdi.

O hiç küfretmezdi.

"Ben gidiyorum," dedi Harry montunu omzuna atarken. "Aslında buraya hiç gelmemeliydim."

Ninova

"Doğru, lanet olasıca, gelmemeliydin," dedi Michael parmağını Harry'nin göğsüne bastırarak. "O zaman neden pılını pırtını toplayıp geldiğin o bok çukuruna geri dönmüyorsun?"

Harry biraz yaklaştı. Hâlâ alçak sesle konuşuyordu ama artık ses tonuna tehditkâr bir tını karışmıştı. "Öyle mi? Pekâlâ, bok çukurundan gelmem kimin hatası? Çünkü genlerden kaynaklanıyor olamaz, öyle değil mi? Onlarda bir sorun olamaz. Yani, kendine baksana; karın darmadağın, oğlun mücadele içinde ve sen hiçbir haltın farkında değil gibisin."

"Bir daha sakın ailem hakkında konuşma."

"*Anlamıyor musun*? Onlar yalnızca senin ailen değil. Artık değil. Onlar *benim*. Ve ben senin altı *yılda* yapamadığının daha fazlasını altı ayda yaptım onlar için. Zavallı Matty'ye bak. Kaç kere onunla bir şeyler yapmaya söz verdin ve kaç kere son dakikada onu yüzüstü bıraktın? Her zaman daha önemli bir şey çıktı, değil mi? Her zaman seninle, kariyerinle ve senin şu büyük, önemli işinle ilgili bir şey oldu ve görebildiğim kadarıyla öyle büyük bir hata yaptın ki kıçını kurtaramayacaksın..."

"Seni uyarıyorum."

Michael artık ayakta zor duruyordu, dili de dolaşmaya başlamıştı. Kimseyle uğraşacak durumda değildi. Ya da Harry öyle düşündü.

Yapmak üzere olduğu tek hata bu değildi.

***

Poole'da hava açık ama soğuktu. Halatlar fiberglas camı dövüyordu. Martılar. Masmavi gökyüzünde yükseklerde uçan sürüler. Ciğerlerimi tuzlu havayla doldurup kim bilir kaçıncı kez Oxford'dan daha sık çıkmam gerektiğini düşündüm.

Ninova

"Saklanmak için daha iyi bir yer bulamazdı kahrolası," dedi Quinn, hırçın hareketlerle kapıyı çarpıp gözüme soka soka bacaklarını esnetirken.

Ama haklıydı. Yazın burası sosyal kulüp, gemi teçhizat deposu, satış için bekleyen pırıl pırıl yeni yatlarla çok kalabalık olurdu ama yılın bu zamanı terk edilmiş gibiydi. Öyle olmasa bile deniz uçakları iki üç kilometre uzağa iniyordu. Tekneniz uzak uçta mahsur kalsa bile günlerce içinde yaşayabilirdiniz ve kimsenin de bundan haberi olmazdı. Neredeyse fazla mükemmeldi.

Denize doğru yürüdük. O sırada müdür bizi izliyor olmalıydı ki ofisin kapısı önceden açılmıştı. Ve birkaç yüz metre ileride, otoparkta, kırmızı bir Nissan Juke'un durduğunu görebiliyordum.

"Dedektif Amir Fawley?" dedi üçümüze de bakıp bende karar kılan adam. Sanırım koltuklarım kabarmalıydı.

"Duncan Wright. Aradığınızdan beri gözüm üstlerinde ama *Freedom 2*'de herhangi bir hareket yok."

"Tekne nerede?"

"Palamar yeri C31," dedi eliyle işaret ederek. "Orada."

Cobb's Quay kaliteli bir yer olmalıydı çünkü yanından geçtiğimiz her tekne ya yeni ya çok iyi durumdaydı. Cilalı ahşaptan yapılma, yelkenleri renk uyumu içinde olan teknelerin krom parçaları kış güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Ve tam en uzak uçta, nazikçe sağa sola sallanan *Freedom 2* duruyordu. Gazetelerin pazar günü eklerinden fırlamış gibiydi. İlk duyduğumda adının nereden geldiğini merak ettim; hatta hayata dair çok ergence bir ifade olduğunu; Philip'in, kardeşinin tercihlerine burun kıvırma şekli olduğunu düşündüm. Her ne halt isterse yapma "özgürlüğü", ailesinin beklentilerinin yarattığı baskıdan

Ninova

kaçma özgürlüğü. Fakat artık bu iki oğlanın yaşadıkları hayatı, sahip oldukları evi öğrendikten sonra bundan pek emin değildim. Bu davadaki diğer her şey gibi, dışarıdan görünenler de o kadar yapmacık olmayabilirdi.

Tüm sabah teknede hayat belirtisi görülmemiş olabilirdi ancak artık vardı. Gemiye doğru yaklaştığımızda baş tarafında bizi bekliyordu. Üzerinde lacivert bir kapüşonluyla kapitone bir yelek, gözündeyse Ray-Ban gözlükler vardı.

Philip Esmond.

"Müfettiş," dedi gözlüklerini çıkarırken. "Geleceğinizi bilmiyordum..."

"Biz de bilmiyorduk, Bay Esmond."

Gislingham ve Quinn'e baktı, ardından gözlerini bana dikti. "Ne oldu? Bir gelişme mi var?"

"Öyle de denebilir," dedi Quinn alaycı bir tonla.

"Tekneden uzaklaşabilir misiniz, Bay Esmond?"

"Ama..."

"Lütfen."

"Peki," dedi üzgün bir ifadeyle ellerini kaldırırken. "Madem ısrar ediyorsunuz."

Dubanın üzerinden çekildi, Gis yanımdan geçip tekneye atladı ve aşağıdaki kamaraya indi.

"St. Aldate's'e ilk geldiğinizde memuruma İngiltere'den yeni döndüğünüzü, gelir gelmez de Oxford'a geldiğinizi söylemiştiniz."

Kaşları çatıldı. "Yani? Ne alakası var?"

"Aslında ondan üç gün önce buraya demirlemiştiniz. 7 Ocak'ta."

Yüzü hafifçe gerildi. "Ne fark ederdi, anlamıyorum. Yapacak işlerim vardı, hepsi bu."

"Gerçekten mi?" dedim. "Calshot Spit'e gidip kardeşinizi almak ve onu buraya getirmek de o *yapılacak işlere* dâhil miydi?"

"Bu çok saçma. Dediğim gibi, o saçma sapan yer aklımdan çıkmış."

"Bundan şüpheliyim, Bay Esmond. Southey Caddesi'nde bulduğumuz fotoğraf albümlerinden yola çıkarak çocukken oraya defalarca gittiğinizi biliyorum. Bunları unutacak değilsiniz. Elbette unutmanız için çok sağlam bir nedeniniz yoksa."

"Bunların hiçbirini kanıtlayamazsınız, bu sadece bir spekülasyon."

"Aksine, Hants Polisi kardeşinizin çaldığı arabayı sahil kulübesinin bir kilometre kadar uzağında buldu bile. Size gelince, şu konuştuğumuz sırada, memurlarım trafik kameralarını didik didik etmekle meşgul. Sizin de tam olarak nerede olduğunuzu tespit etmemiz an meselesi. Peki plan neydi? Cenaze bitene kadar saklanıp ondan sonra Hırvatistan'a geri dönerek vasiyete göre parayı almak ve kardeşinize yeni bir hayat kurmak mı?"

Gis kapıda belirdi, başını salladı. "Burada değil, efendim."

Esmond'a doğru bir adım attım. "İşi yokuşa sürmeyin. Eğer gerekirse sizi şimdi burada tutuklayabilirim. Michael'ın hayatta olduğunu ve sizin de onu korumaya çalıştığınızı biliyoruz. Benim de bir erkek kardeşim var, sizi anlıyorum. Ama bitti. Bize gerçeği söylemeniz herkes için en iyisi olacak. Zaten çok fazla yalan söylendi. Çok fazla ve çok uzun zamandır."

Esmond arkasını döndü, derin bir nefes aldı ve gürültüyle geri verdi.

***

Ninova

4 Ocak 2018, 00.09
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

"Peki ya Sam?" dedi Harry. "Her gün sabahtan akşama kadar o mozolenin içinde. İş yok, arkadaş yok, sadece Zachary'nin poposunu silip senin karşında el pençe divan duruyor. Depresyonda olmasına şaşırmamak gerek. Bir parça ilgi görmek için bir başkasına ilgi göstermesine şaşırmamak gerek..."

O son cümlesini söylediği anda fazla ileri gittiğini anladı. "Özür dilerim," dedi kekeleyerek. "Böyle söylememem gerekirdi..."

Ama artık çok geçti. Sözlerini geri alamazdı.

Michael'ın gözleri kısıldı. "O *senin*... Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ne? Sen ne diyorsun?"

"Lanet olasıca *bebek*! Ondan bahsediyorum."

Harry yutkundu. "Kahretsin! Bilmiyordum."

"O senin üvey annen, seni iğrenç küçük sapık."

Harry'nin gözleri büyüdü. "Hayır, her şeyi yanlış anladın! Lanet olsun, böyle mi düşünüyorsun?"

Viski şişesinin yarısı boş olabilirdi ama savrulabilecek kadar da ağırdı.

Harry ilk darbeyi yedikten sonra sendeledi ve sersemleyip sırtüstü düştü. Boynundan aşağı kanlar akıyordu.

"Seni piç," diye tısladı Michael duvara yaslanıp. "Seni kahrolası piç..."

***

"Evde bulduğumuz, Michael değildi, değil mi Bay Esmond? Harry'ydi. Yoksa Enrico mu demeliyim?"

Philip'in sırtı hâlâ bana dönüktü. "Biliyorsunuz demek."

Ninova

"Kardeşinizin Ginevra Marrone'yle ilişkisi olduğunu ve kızın hamile kaldığını biliyoruz. Ayrıca Harry'nin, babasını aramak için geçen sene buraya geldiğini de biliyoruz. Southey Caddesi'ndeki enkazda bulduğumuz ceset de onundu."

Philip yavaşça dönüp bana baktı. Quinn'in telefonu elindeydi, ses kaydı yapıyordu.

"Benim *bilmediğim* şey, Bay Esmond," diye devam ettim, gözlerimin içine bakması için onu zorlayarak, "*sizin* DNA hakkında ne kadar çok şey bildiğiniz."

Kafası karışmış gibiydi. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Laboratuvarımız evde bulunan cesedin Michael'a ait olduğu sonucuna vardı çünkü kardeşiniz olacak kadar DNA paylaşıyordunuz onunla. Ve siz de bunu biliyordunuz, öyle değil mi? O yüzden bize kan örneği vermek için bu kadar hevesliydiniz. Her şeyi araştırmıştınız ve hangi sonuca ulaşacağımızı biliyordunuz. Ama tek ihtimal bu değildi, değil mi? Tamamen aynı sonucu verebilecek en az bir ilişki daha vardı."

Artık tek kelime etmiyordu. Sadece bana bakıyordu.

"Harry'nin oğlunuz olduğunu ne zamandır biliyordunuz?"

***

15 Temmuz 2017, 14.09
Yangından 173 gün önce
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

"Kanıtlamamı ister misin? Test yapmak ister misin?"

Bahçenin en uzak köşesindelerdi. Temmuz sıcağında üzerinde tatarcıkların uçuştuğu gübre yığınıyla çardağın yanında. Çimenliğin ilerisinde Sam şezlongda pinekliyor, oğlanlar top oynuyordu.

Ninova

Harry ona bakıyor, bir cevap bekliyordu. "Sana bir soru sordum. Test yaptırmak istiyor musun? Çünkü bana uyar. Saklayacak bir şeyim yok."

"Sana inanmadığımdan değil..."

Harry'nin yüzü asıldı. "Babanın kim olduğundan pek emin değilsin, değil mi? Sen ya da küçük erkek kardeşin."

"Anlamıyorsun..."

"Gayet iyi anlıyorum. Kardeşinin annemi terk ettiğini biliyorum ve sen de ona abayı yaktın. Benim anladığım bu."

Philip iç geçirdi. "Öyle olmadı."

Harry tek kaşını kaldırdı. "Öyle değilse tam olarak *nasıl* oldu? Arabanın arka koltuğunda iki dakikada yokladın mı? İlişkisine yara bandı oldun, öyle mi?"

"Ne yaptığının farkındaydı. O hiç de şey değildi..."

Durdu, utanmıştı.

"Hiç de bakire değildi, öyle mi demek istiyorsun? Hayır, kardeşin o işi halletmişti, değil mi?"

"Öyle demek istemedim. Yani yaşına göre çok olgundu. Kendi kararını kendisi verdi."

"On beş yaşındaydı, Tanrı aşkına. *On beş.*"

Philip kıpkırmızı oldu. "Biliyorum. Bak, bana inanmak zorundasın. Hamile olduğunu bilseydim..."

"Ne? Onunla evlenir miydin? Mümkün değil. *Babacık* bunu çözerdi."

"Para demek istedim. Ona para verebilirdim."

Mavi gözleri buz gibi soğuk bakıyordu artık. "Beni aldırması için ona para verirdin demek."

"Saçmalama. Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Bilsem doğru olanı yapardım."

"Ah, merak etme," dedi Harry acı acı gülerek. "Yapacaksın. Ben senin oğlunum. En büyük oğulun en büyük oğlu. Yani bu demek oluyor ki bunların hepsi benim."

Eve baktı. Philip, Michael'ın ofisten çıkıp karısının yanına gidişini izledi. Sam kafasını kaldırdı, ellerini güneşe siper ederek ona baktı. Birkaç kelime konuştular, sonra o da bir şezlong açıp karısının yanına oturdu.

"Bulduğum vasiyetnameye bakması için bir avukat tuttum," dedi Harry. "Eminim vasilerin, burada yaşayanın kardeşin olduğundan haberleri yoktur, öyle değil mi? Hatta sen zahmet edip bunu onlara sormamışsındır bile."

Philip kızardı. "Bu, gayriresmî bir düzenleme."

"O hâlde bunu hayır olarak kabul ediyorum. Avukatımın da dediği gibi, onun burada yaşamaya hakkı yok. Sen de istemiyorsan bu senin kararındır ama sonra sıra ona değil, bana gelir. Ve bildiğim kadarıyla ben de yeterince bekledim. Beni sıram. Bu yüzden buraya geldim. Seni aramaya."

"Onlara yol vermemi bekleyemezsin benden. Bu çok mantıksız."

Harry biraz daha yaklaştı. "*Mantıksız olan*, on beş yaşında bir kızı, bebeğini yetiştirirken yalnız bırakmak. *Mantıksız olan*, annenin ailesi onu reddetti diye yoksulluk içinde büyümem. *Mantıksız olan,* babanın para içinde yüzdüğünü ama tek kuruşunun bile senin olmadığını öğrenmek..."

"Para içinde yüzmüyoruz. Asla öyle bir şey olmadı ve şu anda da öyle bir durum yok."

"Pekâlâ. Dediğim gibi, ben sadece bana ait olanı istiyorum. Kendi hissemi."

Philip derin bir nefes aldı. "Bana biraz vakit vermen gerek. Böyle bir anda ortaya çıkan bu şey büyük bir şok etkisi yaratacak. Ve sen de şu anda Michael'ın işlerinin başından aşkın olduğunu en az benim kadar biliyorsun."

"Tamam, anladım. Eğer yapabilirsem olayları Sam ve çocuklar için daha da kötüleştirmemeye çalışacağım. Dürüst

Ninova

olmam gerekirse sen olsan da olur olmasan da ama onlar... Onlar benim ailem."

"Uygun bir zamanını kollayıp onunla konuşacağım. Söz veriyorum."

"Altı ay," dedi Harry tekrar çim biçme makinesini çalıştırırken. "Sana altı ay veriyorum. O zamana kadar ona anlatmamış olursan ben kendim anlatırım."

***

"Peki ona ne zaman söyledin?"

Philip yine gözlerini kaçırdı. "Söylemedim."

"Michael'a Harry'nin senin oğlun olduğunu hiç söylemedin mi? O ve ailesinin o evden taşınmak zorunda kalacağını söylemedin mi yani?"

"Hiç uygun vakit olmadı. Michael zaten boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Hem Sam, hem annem hem de işiyle ilgili saçmalıklardan dolayı. Daha fazlasını kaldıramayacağını düşündüm."

Derin bir nefes aldım. "Ve tüm bunlarla uğraşmak, kendi davranışlarının sonuçlarına katlanmak yerine Hırvatistan'a gitmeye ve fırtınanın senden sonra kopmasına mı karar verdin?"

"Öyle olmadı," dedi çabucak.

"Nasıl oldu peki? Çünkü korkarım ki benim baktığım yerden..."

"Vasilerle konuştum," dedi. "Temmuzda. İngiltere'den ayrılmadan önce. Harry'nin söylediklerinin doğru olup olmadığını sordum."

"Ve?"

Yüzü asıldı. "Aşağı yukarı onun anlattığı gibiydi. Harry kim olduğunu ispatladığı sürece, o evde yaşamak isterse bunu

Ninova

nasıl reddedeceklerini bilemediklerini söylediler. Akıllarına gelen en iyi fikir, Harry ile Michael'ın evi paylaşmasıydı ama bunun da işe yarayacağına dair en ufak bir ihtimal yoktu. Her ikisi de bunu kabul etse bile."

"DNA testini yaptın mı?"

Başıyla onayladı. "Evet. Ama sadece formalite icabı. Doğruyu söylediğini biliyordum. Hık demiş, Ginny'nin burnundan düşmüştü sanki."

Tekrar gözlerini kaçırdı, yanımdan geçip rıhtıma doğru yürüdü.

"Ama Michael öğrendi, değil mi? Nasıl oldu? Harry mi söyledi ona?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bana biraz daha zaman vermesi için onu ikna ettim. Ama Michael kendi kendine halletti bunu. Bir gece kulübeden beni aradığında Harry, Sam'e annesinin Noel'de yaptığı pudingi ya da başka bir şeyi anlatırken kulak misafiri olduğunu söyledi. Puglia'dan, ailesinin memleketinden bir tarifmiş. Mike, Ginny'nin evinde bundan yediğini hatırlamış. Tesadüften öte bir şeydi bu. Bilhassa o kahrolası dövme."

Neden bahsettiğini anlamadığımı suratımdan anladı.

"Harry'nin göğsünde bir dövme var. Ardıç meyvesi. Michael'a annesi için olduğunu söylemiş. Bu onun soyadıydı. Juniper.[7]"

"Anlıyorum. Açık açık bir şey söylemese bile bunu sır olarak da saklamıyordu, değil mi?"

Philip yüzünü ekşitti. "Tehlikeyi göze alan bir tipti. Babası gibi. Sanırım tehlikeli sularda yüzmeyi seviyordu."

---

7 (İng.) Ardıç meyvesi –*ç.n.*

Ninova

Birkaç dakika öylece durup birbirimize baktık. Boynuma vuran güneşi, ayaklarımın altında hafifçe sallanan dubayı hissedebiliyordum."

"Harry nasıl öldü?" dedim sonunda.

Gürültüyle iç geçirdi. "O gece Michael beni aradığında pek mantıklı konuşmuyordu. Ne dediğini zar zor anlıyordum. İnanamadım. Yani Harry'nin öldüğüne. Mike'ın onu hakikaten *öldürdüğüne*..." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kavga ettiklerini, Harry'nin Sam'le ilişki yaşadığını iddia ettiğini ve kendisinin de bebeğin ondan olduğunu düşündüğünü söyledi. Sanırım bu da her şeyin ötesinde bardağı taşıran son damla olmuştu. Herhâlde allak bullak olduğu o anda çileden çıktı."

"Doğru muydu? İlişki yaşadıkları?"

Philip omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Sam çok mutsuz ve yalnızdı. Nasıl olduğunu anlayabilirim sanırım."

"Michael da evi yakarak yaptığı şeyi örtmeye çalıştı. Masum ailesi üst katta uyurken..."

"Onun *bundan haberi yoktu*," dedi Philip çabucak. "Sam ve çocukların Liverpool'da olması gerekiyordu. Öyle ya da böyle. Matt'in doğum günü için. Bana inanmak zorundasınız."

"İnanıyorum," dedim kibarca. "Karısı, Zachary'nin hastalandığını ve evde olduklarını söylemek için cep telefonuna bir mesaj bırakmış."

Ama o âna dek bunun ne demek olduğunu anlamamıştım.

"Telefonunu kaybetmiş. O mesajı hiç almadı."

"Biliyorum. Telefon teslim edildi. Kaybettiğini biliyoruz."

Geri kalanı kontrol edebilirdik. Bu korkunç karmaşanın içinde az da olsa içimi rahatlatan bir şey varsa o da Michael Esmond'ın aslında ailesini öldürmek istememiş olmasıydı. Ailesini yok etmişti ama bunu kesinlikle bilerek yapmamıştı.

"Bak," dedi, "Mike, Sam ve çocuklar konusunda tozutmuştu. O ev umurunda bile değildi. Her zaman evi seviyormuş

gibi yaptı ama orası onun omzunda, *ikimizin* de omzunda devasa bir yüktü."

Sonra bahçedeki şu ofisi hatırladım. Evin geri kalanıyla taban tabana zıttı: renk, mobilyalar, atmosfer, ışık. O ev kıymetli bir miras değildi. Ev bile değildi; orası bir hapishaneydi. Bir lanet.

"O nerede şimdi, Bay Esmond?"

Ağzını açtı ve tekrar kapattı. "Bilmiyorum," dedi nihayet. "Dubanın üstünde sesinizi duyduğumda o olduğunu düşündüm. Şimdiye kadar dönmesi lazımdı."

Tekrar rıhtıma baktı, endişeli olduğu çok belliydi.

"O tarafa mı gitti?" dedim baktığı yöne doğru bakarak.

"Bir saat kadar önce."

Başka bir şey daha vardı. Bana söylemediği bir şey.

"Ne oldu, Bay Esmond?"

Yutkundu. "Michael, Harry hakkındaki gerçeği öğrendiğinde, Ginny'nin onun annesi olduğunu anladığında şey diye düşündü, bilirsiniz..."

İşte buydu, kalan son eksik parça.

"Harry'nin *kendi* oğlu olduğunu sandı. Sizin değil."

Kızardı. "Hiç öğrenmemişti. Ginny'yle aramızda bir şeyler olduğunu. Yani ya bir ya iki kere oldu zatem. Önemli olduğunu düşünmedim."

Ama bir ya da iki önemli olabilirdi. Bir ya da iki her şey olabilirdi.

Philip iç geçirdi. "Ve Muriel'i görmek için Brighton'a gittiğinde, kadın sürekli 'şu Esmondların oğlu' deyip durmuş. Kadının aslında beni kastettiğini anlamadı."

Onunla konuşmaya gittiğimizde bize de tam olarak böyle demişti. Ben de hemen aynı sonucu çıkarmıştım.

"Hâlâ öyle mi düşünüyor?"

Ninova

Önce göz ucuyla bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Yüzü utanç içinde, allak bullaktı. "Oraya gittiğinden beri benimle çok nadir konuşuyor. Sanırım şu anda daha fazlasını kaldıramıyor."

"Peki bu sabah ne oldu?"

"Yiyecek bir şeyler almaya gittim, döndüğümde iPad'im elindeydi. Eşyalarımın arasında saklıyordum ama bulmuş olmalı. Haberlerdeki şu hikâye vardı, BBC'deki."

"Southey Caddesi'ndeki yangında bulunan erkek cesedinin yangın başladığı sırada hayatta olduğunu söyleyen mi?"

Başıyla onayladı. "Mike korkunç bir hâldeydi. Bunun her şeyi daha beter yaptığını söyledi. Harry'nin ölmediğini bilseymiş asla yangın çıkarmazmış ve o zaman da *hepsi* hayatta olurmuş. Kendini kaybetti. Onu *gördüğünü* söylemeye başladı. Matty'yi görmüş. Sizi temin ederim, ondan sonra çok endişelendim. Hakikaten aklını kaçırıyor olabileceğini düşündüm. Ama sonra sakinleşmiş gibi göründü ve günün yirmi dört saati bir teknede hapsolduğu için delireceğini, bunun için de kafasını boşaltması gerektiğini söyledi."

"Ve siz de gitmesine izin mi verdiniz?"

Ümitsizlik içinde omuzlarını silkti. "Başka ne yapabilirdim ki? Yalnız kalmak istediğini söyledi."

Gis rıhtımın yanındaki alanda bir şey görmüş olmalıydı ki bana işaret verdi. Arkamı döndüğümde bize doğru koşan bir adam gördüm. Michael Esmond değildi. Marinanın müdürüydü.

***

4 Ocak 2018, 00:12
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

"Bak," dedi Harry nefes nefese, "Sam'le yatmadım. Yemin ederim. Öyle bir şey değil. Cidden. Sen değilsin... Her şeyi yanlış anladın."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama gürültüyle geriye doğru kaydı. Kapıya doğru sürünürken paniklemeye başlamıştı. Michael bir an için onu izledi, sonra yavaşça yürüyerek çıkmasına engel olmak için önünde durup ona baktı.

"Tam olarak neyi yanlış anlamışım?"

Harry'nin dirsekleri büküldü ve sırtüstü yuvarlandı, göğsü şişmişti. Saçlarında, yüzünde, ağzında kan vardı.

"Ben... senin oğlun... değilim... Sandığının aksine... Senin için gelmedim! Philip için geldim..."

Fakat bunları söylediğinde her şeyin sona ereceğine inanmakla büyük bir hata yapmıştı.

Michael ona baktı ve haftalardır yaşadığı korku bir anda çok daha kötü bir şeye dönüşüverdi. Bu adam yalnızca ailesine sızmakla kalmamış; sevgilerini çalmış, onun yerini almıştı. Şimdi de evini alacak, hayatını mahvedecek, elde etmek için canını dişine taktığı her şeyi yok edecekti.

Birden elindeki şişenin ağırlığını fark edince korkunç bir an boyunca kendini özgür hissetti. Kendisinden, herkesin her zaman olmasını beklediği ve her ne yaparsa yapsın asla yeterli olmayan o adamdan kurtulmuştu sanki. Öfkeli ve kindar, kontrol edilemez ve "kimin umurunda" diyen tiplerden olmaya hakkı vardı.

Yüzünde bir şey değişmiş olmalıydı çünkü Harry tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama vücudu bunu beceremedi; söylemesi gereken kelimeler ağzından bir kan baloncuğuyla birlikte püskürdü. Sonra boynunda bir ayak hissetti. Onu yerde kalmaya zorlayarak bastırıyordu. Boynundaki ağırlık; yüzü yere yapışıp ağzından safra çıkıncaya, ciğerlerinde hava kalmayıncaya ve gözleri kapkara oluncaya dek bastırdıkça bastırdı.

Ninova

***

"Müfettiş!" diye seslendi nefes nefese işitme mesafesine giren marina müdürü. "Diğer tekne sahiplerinden biri az önce şişme botlarının çalındığını bildirdi. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

"Ne zaman oldu?"

"Bir saatten fazla olamaz. Belki daha azdır."

Philip Esmond bembeyaz oldu.

"Kardeşiniz bu zımbırtılardan birini kullanmayı biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Emin değilim. Hiç deniz yolculuğuna çıkmaz. Sudan nefret eder."

Tekrar müdüre döndüm. "Eğer denize açıldıysa onu durdurmanın en iyi yolu nedir?"

Gözleri büyüdü. "Lanet olsun, o küçük botun içinde bir amatörün bence pek şansı yok."

"Onu nasıl *durdururuz* dedim."

"Buradan denize açılması için Küçük Kanal'dan geçmesi gerek. Filika istasyonu orada. Hâlâ köprünün bu tarafındaysa çocuklar muhtemelen önünü keserler ama orayı çoktan geçtiyse işimiz zor."

"Ne kadar uzakta?"

"Kara yoluyla on dakika. En az."

Gis ve Quinn arabaya koşmaya başlamıştı bile.

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Esmond.

"Ara onları," dedim müdüre rıhtıma doğru koşarken. "Söyle, onlarla orada buluşup botu bekleyeceğiz."

"Bekle," dedi. "Bu herif neye benziyor?"

"Ona," dedim Esmond'u işaret ederek. "Ona benziyor."

***

4 Ocak 2018, 00.22
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Zachary yatağında doğruldu. Aşağıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Sesleri çok net algılayabiliyordu artık. Harry'ydi bu. Ve babası! Annesi, babasının daha gelmeyeceğini söylemişti ama Zachary onun sesini duyduğundan emindi. Belki de sürpriz yapmıştı. Belki de bundan haberinin olmaması gerekiyordu. Hediyeleri ve sürprizleri ve korsanları ve çikolataları çok seviyordu.

Kapıyı açtı ve parmak uçlarına basarak tırabzana doğru gitti. Sesler kesilmişti. Kendini yere doğru kaydırıp etrafı kolaçan etti. İşte babası oradaydı. Biraz öfkeli, biraz üzgün. Zachary tam babasına seslenecekti ki babası birden dönüp mutfağa girdi. Zachary arka kapının açıldığını duydu, birkaç dakika sonra babası geri döndü. Elinde bir şey vardı. Tekrar oturma odasına girdi, Zachary suyun sıçrama sesini duydu. Aynı Philip Amca çocuk oyun havuzuna geldiğinde oynadıkları gibiydi. Belki de sürpriz buydu. Daha da yaklaşıp tırabzanın arasından aşağı baktı. Sonra komik bir patlama sesi geldi ve bir anda oturma odasında çok tatlı, sarı bir ışık belirdi. Harry sihirbazlık numaraları yaptığında onunla yaktıkları şenlik ateşine benziyordu. Zachary'nin hoşuna gitmişti. Eğlenceliydi.

Babası tekrar dışarı çıktı. Artık çok da üzgün görünmüyordu. Dişçinin ona dişinin çekilmesi gerektiğini söylediği ama sonra buna gerek kalmadığı zamanki gibiydi. Zachary, babasının salona uzun uzun baktığını ve ardından dışarı çıktığını gördü. Ön kapı kapandı; çakılların üstünden ayak sesleri geldi.

Ninova

Zachary ayağa kalktı, yavaşça aşağıya inmeye başladı. Tek eliyle tırabzanı tutuyor, basamakları teker teker iniyor, uyurken kendini güvende hissetmesini sağlayan uçuk mavi battaniyesi de arkasından geliyordu.

***

Acı bir fren sesiyle filika istasyonunun dışına park ettik. Tekne çoktan suya indirilmişti. Mürettebattan biri bir koşu yanıma geldi. Rüzgâr hızlanmaya başlamıştı. Bu tarafta hava çok sakin olabilirdi ama açık denizde hava değişkendi.

"DA Fawley? Hugh Ransome. Sizin adamın çoktan gitmiş olması gerektiğini düşünüyoruz. Gençlerden biri bir saat kadar önce böyle bir bot gördüğünü düşünüyor."

Doğrudan dördümüze baktı. "Sadece iki kişilik yerimiz var."

"Ben geleceğim," dedim bir anda. "Bay Esmond'la beraber. Memurlarım Dorset polisiyle birlikte gelecek. Neler olup bittiğinden onları da haberdar etmeyi unutmayın."

Ransome başıyla onaylayıp tekneye döndü. "Güvertede kasklarla can yelekleri mevcut," diye seslendi omzunun üzerinden. "Konu tartışmaya kapalı."

Güverte iskelesinden geçtiğimizde çoktan küçük bir kalabalık toplanmıştı bile. Tekneye iki kişi –birörnek beyaz şapka takıp reflektörlü yelek giymiş bir adamla bir kadın– binmişti bile. Motor çalışıyordu ve ekipmanımızı kuşandığımız anda hızla hareket edecektik. Philip Esmond'ın benden daha hızlı olduğunu söylemek yerinde olurdu.

"Adamınız başı belaya girerse ne yapacağını biliyor mu?" diye seslendi takım lideri, sıçrayan suların sesi ve motorun gümbürtüsü arasında.

Ninova

Esmond başını iki yana salladı. "Güverte alev alsa ne olduğunu anlayacağından şüpheliyim."

"Yüzebilir mi?"

Esmond yine başını salladı. "Pek iyi yüzemez."

Dar bir kanaldan geçiyorduk. İki yanımızdan geçen vapurlar, tekne gezisi yapanların arkalarında bıraktığı iri dalgalar tekneye çarpıyordu ama bu ufacık bot kendisinden beklenmeyecek kadar dayanıklıydı. Philip'in ifadesinden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum.

Gittikçe daha da açılıyorduk, sahilden ve iç kesimdeki ormanlık alandan uzaklaştıkça kuru doklar ve sanayi birimleri de küçülüyordu. Su, kış güneşinde parlıyordu ve zaman zaman denk geldiğimiz yelkenlilerden başka bir şey göremiyordum. Ransome elindeki dürbünle koyu tarıyordu.

"Bir şey var mı?" diye sordum.

Dürbünü indirip işaret etti. "Orada."

***

4 Ocak 2018, 00.43
Southey Caddesi Numara 23, Oxford

Matty gözlerini açtığında hemen bir sorun olduğunu anladı. Burnuna yanık kokusu geliyordu. Kalkıp oturdu. Şimdi yine duyuyordu. Rüyasına giren o ürkütücü ses.

Zachary.

Matty yataktan aşağı atladı. Merdivenlerin tepesinde durduğunda Zachary'yi alt kattaki salonda görebiliyordu. Sendeliyor, çığlık atıyordu. Matty'nin hiç duymadığı korkunç bir hayvan ulumasına benzer çığlıklar.

Pijamaları yanıyordu. Derisi yanıyordu.

Ninova

"Geliyorum, geliyorum!" diye bağırdı Matty. Uçarcasına aşağıya koştu, az kalsın düşüyordu. Zachary yalpalayarak ona doğru geldi, hâlâ çığlıklar atıyordu ama Matty artık o kelimeleri duyabiliyordu. *Baba, Baba-*

Son basamakta duran battaniyeyi alıp televizyonda gördüğü gibi kardeşine sardı. Alevler sönene kadar sıktı. Duman daha da yoğunlaşmıştı. Oturma odasındaki kilim yanıyordu ve okuldaki volkan filminde gördükleri lav gibi küçük alev nehirleri şeklinde yayılarak yer döşemelerine sıçrıyordu. Ön kapıya gidemedi. Mutfağa gidemedi. Her yer yanıyordu ve ayakları çıplaktı. Bir de Zachary'yi düşünmesi gerekiyordu. Etrafına bakındı. Sanki bir alev denizinin ortasındaki adada gibilerdi. Burada kalamazlardı.

Kardeşini tek hamlede kucağına alınca ağırlığı altında sendeledi. Zachary artık bağırmıyordu. *Acil Çağrı Merkezi,* diye düşündü Matty, *Acil Çağrı Merkezi'ni aramam gerek. Tıpkı vatandaşlık dersinde bize öğrettikleri gibi. Ambulansı, itfaiyeyi ve polisi çağırmam gerek.* "Merak etme, Zachary," dedi tahriş olmuş boğazından güçlükle ses çıkararak, "yukarı çıkacağız, annemizle babamızı uyandırıp bir telefon bulacağız."

Her adımda ağırlaşan yüküyle merdivenlerden tekrar yukarı çıkarken kendi kendine sürekli bunları tekrar etti.

Anneyi uyandır, telefon bul. Anneyi uyandır, telefon bul.

Çocuk odasına geldiklerinde Matty, Zachary'yi yatağına koydu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi ama kardeşi hareket etmiyordu. Matty paniklemeye başladı. Çocuk odasının kapısına gidip birkaç santim açtı. Merdiven boşluğuna vuran alevleri görüyor, sıcaklığı yüzünde hissedebiliyordu. Yangın artık gerçekten çok büyümüştü. Aşağıya geri dönemezdi.

Pencereye gitti ama kilitliydi. Babaları onların emniyeti için bütün pencereleri kilitlemişti. Oralardan çıkması mümkün değildi. Yardım istemek için seslenemiyordu bile. Bacakların-

dan aşağı ılık ılık süzülen çişini hissetti. Sonra birden her şey tekrar yoluna girdi çünkü babasını görebiliyordu. Babası yolun karşı tarafında durmuş, eve bakıyordu. Matty cama vurmaya ve, "Baba! Baba!" diye bağırmaya başladı.

Babası yukarı baktı, yüzü korku içinde kaskatı oldu. Bir an öylece kaldı, donmuş gibi hiç kıpırdamadı, sonra eve doğru ilerledi. Önce yavaş yavaş yürürken sonra koşmaya başladı ama tam kapıya geldiği sırada oturma odasında bir patlama oldu; camlar ve evin yanan parçaları bahçeye yağmur gibi yağdı. Matty, babasının, ellerini yüzüne siper ederek geriye doğru tökezlediğini gördü. Ardından alevler yükseldi ve Matty artık onu göremez oldu.

"Geliyorum, babacım!" diye haykırdı. "Geliyorum!"

***

Şişme bot boştu, sakin akıntıda batıp çıkıyordu. Yanına yaklaştık, mürettebat botu çekip bizim tekneye bağladı. Kıyıdan binlerce metre uzakta olmalıydık. Normal bir insanın yüzemeyeceği kadar uzak bir mesafeydi. Zamanı olsa bile yapılabilecek gibi değildi.

Ransome hâlâ ufku tarıyordu ama hepimiz durumun umutsuz olduğunu biliyorduk.

Suda kimse yoktu.

Michael Esmond kaçmıştı.

Mürettebattan biri eğilip botun içinden bir şey aldı. Çabucak bir göz atıp Esmond'a uzattı. Bu bir cep saatiydi; kırmızı kadife bir kesenin üzerinde duran altın bir cep saati. Yanlışlıkla orada unutulmuş değildi. Bulunsun diye bırakılmıştı. Artık hatırlıyordum. Aynı şu ev gibi, nesilden nesle aktarılan,

Ninova

aileden kalan o diğer değerli şeydi bu. Cep saatinin üzerinde Lehçe bir söz kazılıydı.

Et tırnaktan ayrılmaz.

Philip Esmond bir an için gözlerini kapadı, ardından saati yumruğunun içinde sıktı ve ben ona engel olamadan saati yumuşak, pırıl pırıl sulara doğru fırlattı.

***

Ertesi sabah saat on birde vaka odasının kapısını açtığımda kendimi bir anda "For He's A Jolly Good Fellow" şarkısını söyleyen bir koronun ortasında buldum. Hassas olmadıkları için değildi; çok zorlu bir dava olmuştu ve hiç kimse bunu onlardan iyi bilemezdi. Ama bu ayrıca Gislingham'ım ilk büyük soruşturmasıydı ve bir sonuca ulaşmıştı. "Çözülenler" kutucuğuna güzel bir işaret konmuş ve Philip Esmond adaleti yanıltmaktan suçlu bulunmuştu. Harrison kesinlikle çıldıracaktı. Cinayet şüphelimizin öldüğünden neredeyse emin olsak bile. Elimizde bir ceset olmasa bile. Öncelikle Ransome telefonuma bir mesaj bırakmıştı: "Hâlâ arıyoruz ama bulunacağına dair ümitlenmeyin," dedi. "Buradaki akıntılar nedeniyle aylar sürebilir. Ve kendini öldürmeyi kafasına koyduysa o zaman kendisine ağırlık bağlamıştır. Böyle vakalar oluyor. Kayıpları bir daha bulamıyorsunuz."

Bir şey söylemek üzere boğazımı temizliyordum ki Quinn önce davrandı.

"Şunu söylemek isterim ki," dedi gürültü patırtı yüzünden sesini yükselterek, "Çavuş şu son birkaç haftadır on numara bir iş çıkardı. Tebrikler dostum, çok iyi performans sergiledin."

Bunu söylerken gülümsedi çünkü sözlerinde ciddiydi. Ekibin geri kalanı da gerçekleri söylese bile böyle bir konuşma

Ninova

yapmanın onun için çok da kolay olmadığını benim kadar biliyordu. Birkaç kişi, "Konuş, konuş," diye bağırdı. Gis'i en az Quinn kadar desteklediklerini hepimiz biliyorduk.

Gis ona sırıttı. "Sağ ol dostum. Minnettarım." Odaya şöyle bir göz gezdirip saatine baktı. "Pekâlâ çocuklar, öğle yemeği için biraz erken olabilir ama içkiler benden."

"Ben de hiç teklif etmeyeceksin sanmıştım," dedi Quinn, gruptan bir kahkaha koptu.

"Aslında," dedim, "Galiba o benim sesimdi."

Biraz daha şamatadan sonra gürültü azalmaya, insanlar montlarını alıp çıkmaya başladığında Somer'ın yanından geçtiği Quinn'in sırtına hafifçe vurduğunu gördüm.

***

Günün sonlarına doğru telefon çaldığında Somer telefonu açmakla açmamak arasında kalmıştı. Vaka odasını temizlemekle uğraşmıştı ve ekibin geri kalanı bir saat önce çıkmıştı. Everett yardım etmek için kaldıysa da dosyaları kutulayıp tahtayı sildikten sonra o bile sabırsızlanmaya başlamıştı.

Somer telefona baktı. *Beş kereden fazla çalarsa açacağım,* dedi kendi kendine. *Hani önemli olabilir diye.*

"Hadi Erica," dedi Everett. "Bu kız susuzluktan ölecek."

Üç defa çaldı; dört, beş.

Somer, Everett'ın iç çekip gözlerini devirdiğini görmemiş gibi yapmaya çalışarak telefonu açtı.

"Cinayet Büro, Ben DK Somer."

"Ben de senin açmanı umuyordum."

Somer sesi tanıdı ama kim olduğunu hatırlayamadı. En azından ilk anda. Fakat saniyenin yarısı kadar bir sürede, içindeki his, karşısındakinin güzel bir ses olduğunu söyledi.

Ninova

Güzel şeylerle bağdaştırdığı bir ses. Daha sonra bunu hatırladığında o düşünceye sımsıkı sarılacaktı.

"Ben Giles, Giles Saumarez."

Kızardı ve Everett'ın bunu fark etmemiş olmasını umarak yanından uzaklaşıverdi (ama Ev tabii ki fark etmişti). Kendisini Giles olarak tanıttığı için bu bir iş görüşmesi değildi.

"Önümüzdeki hafta sonu üvey babamı görmek için Banburry'ye gidiyorum ve buluşalım mı diye sormak istedim. Öğle yemeği? İçki?"

Everett, Somer'la yüz yüze gelebilmek için yanına yaklaştı ve sırıtarak, "*O kim?*" diye dudaklarını oynattı.

"Olur," dedi Somer telefonu biraz daha sıkı tutarak. "Çok isterim. Aslında tavsiyene de ihtiyacım var."

Beş dakika sonra telefonu kapattığında bile Saumarez'in sesindeki neşe kaybolmamıştı.

***

Oturma odasına son bir kez daha baktım. Temizlikçiler gelmiş, her yeri en ince ayrıntısına kadar temizlemişti ama ben yine de mükemmel olmasını istiyordum. Onun her şeyin mükemmel olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu görmesini istiyordum. Saatime baktım, son baktığımdan bu yana tam olarak iki dakika geçtiğini söylüyordu. Bu kaygılı enerji beni ele geçiriyordu ve kendimi dergi yığınının köşelerini düzeltirken bulduğumda başımın dertte olduğunu anladım.

Kapı çaldı. O olamayacağını anlayıncaya kadar neredeyse kapıya varmıştım. Onun anahtarı vardı. Ama belki de bunca şeyden sonra kullanmak istememişti. Belki de burayı kendi evi olarak bile görmüyordu. Bu yüzden kendimi bir parça kötü hissettim ve kapıyı açtığımda planladığım gibi gülümsememin nedeni de buydu.

Kapıda duruyordu. Basamakta durmuş, ön bahçe girişine bakıyordu. Geçen hafta yeni çiçek ekmek için üç saatimi verdiğim yere. Üzerinde kot pantolon, bot ve kesinlikle saçlarıyla aynı renkte olduğu için Roma'dan ona aldığım yumuşak deri ceket vardı. Yıllardır bunu giydiğini görmemiştim. Ama şimdi üzerindeydi. Şimdi giymeyi *seçmişti.* Kalbim umudun korkusuyla anlaşma yapıyordu.

Dönünce beni gördü. "Vay canına," dedi bahçeyi işaret ederek. "Birini mi tuttun?" Ağzımı açıp bir şey dememe kalmadan yanımdan geçip içeri girdi. Harcadığım emeğin farkına varmasını izledim. Sadece temizlikçileri değil. Çiçekleri. Masanın üzerinde duran bir şişe şarabı.

Tuhaf görünüyordu, çantasının içinde bir şeyler arıyordu. Fazla ileri gitmiştim. Bu kadar zorlama görünmemeliydi.

"Otur, Adam. Lütfen."

O, divana oturmayı seçerken ben, *Acaba sandalyeye mi oturmalıyım,* diye düşünüp bir tereddüt yaşadım. Nereye *oturacağımı* şaşıracağım kadar saçma ne çok şey yaşamış olmalıydık böyle.

"Evden ayrıldığımdan beri çok düşündüm. Çok şey düşündüm."

İki ay olmuştu ama yıllar geçmiş gibi gelmişti. Onlarca yıl.

"Kız kardeşimde kalmak bana düşünme fırsatı verdi. Diğer şeylerin yanı sıra."

Diğer şeyler mi? Hangi diğer şeyler?

"Artık çok daha net görebiliyorum."

Ona bakmak istiyordum. Onu görmediğim bunca haftadır onda özlediğim her şeye bakmak istiyordum ama gözlerimde göreceği şeyden korkuyordum.

Belli ki bir şey dememi istiyordu, ben de konuşmayı denedim. "Tamam."

Ninova

Yüzü asıldı biraz ama söyleyecekleri yüzünden mi yoksa benim huzursuzluğumu hissettiğinden mi böyleydi, bilmiyordum.

"Evlat edinme konusunda birbirimizin kalbini kırdık, Adam. Ben çok istedim ama sen benim için her şeyi yapabileceğin hâlde bunu yapamadın." Sesi daha yumuşaktı. "İşte o zaman bunun yanlış olduğunu anladım. Benim için her şeyi yapardın ama o tek bir şeyi asla. *Yapamadın.* Yani senden bunu istememem gerekirdi. Şimdi anlıyorum. Bir daha olmayacak. Asla."

Yutkundum, ellerime baktım. "Peki bunu kabul ettin mi? Bizim evlat edinmeyeceğimizi?"

Bu noktadan sonra geri dönüş yoktu. Çünkü bu sorunun cevaplarından biri belliydi: *Evet, çünkü biz diye bir şey yok. Bitti.*

O kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki cesaretimi toplayıp ona baktım. "Evet, bence sorun yok. Çünkü seni seviyorum. Çünkü *seninle* birlikte olmak istiyorum."

Onu kollarıma aldığımda, ona dokunduğumda aramızda duygusal bir gerilim oldu. İki aylık yokluktan sonra şimdi onun kokusunu, saçını, vücudunu hem tanıyor hem tanımıyor gibiydim. Çok yakın ama bir yandan da müthiş yabancı. Sonunda geri çekilen o oldu. Yüzümü ellerinin arasına aldı, parmağıyla yanağımdan süzülen gözyaşını takip etti.

"Gerçekten geri dönmeyeceğimi mi düşündün?"

"Bunun senin için ne demek olduğunu biliyordum. Ne kadar mutsuz olduğunu biliyordum."

Tekrar gülümsedi. "Artık değilim."

Bir an için ona baktım, sonra uzanıp şişeyi aldım. "Kutlamamız gerek. Bu bir Meursault."

Onun en sevdiğiydi. Kesinlikle en sevdiğiydi.

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Ben almayayım."

"Peki, biraz erken olduğunu biliyorum ama geçen yaz kayıkhanede içtiğimizin aynısı. Hani çok sevmiştin? Bunu bulmak için canım çıktı."

Gülümsedi. "Harika görünüyor, keşke içebilsem ama içemem." Kocaman gülümsedi. "Hakikaten içemem. Sana söyledim değil mi, emin olmak istediğimi söyledim? Ve artık eminim."

Şaşkınlık ve kuşku dolu bir ifadeyle ona bakarken o da beni izliyordu. Başıyla onayladı. Ben gözyaşları içinde kahkahalar atarken bana sarılıp gri beyaz noktalarla dolu fotoğrafı gösterdi. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlarken ilk kez ne olduğunu anladım. Haftalarca süren acının, bekleyişin, şüphenin nedenini anlamıştım.

Bir çocuk.

Bizim çocuğumuz.

"Tahmin edemediğine hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadı gözleri pırıl pırıl. "Bir de dedektifim diyorsun..."

Ninova

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. Muhteşem bir yıl oldu. Sadece bir yıl! Bundan önceki iki Adam Fawley kitabını satın veya ödünç alan, okuyan, gözden geçiren ve yorum yapan herkese teşekkür etmek istiyorum.

"Profesyonel ekibime" de tekrar teşekkür etmek istiyorum. Polislikle ilgili işler için Andy Thompson'a; adli tıp hakkındaki uzman tavsiyeleri için Joey Giddings'e; tıbbi kısımlardaki yardımları için Ann Robinson'a; denizcilikle ilgili tüm bilgilerini benimle paylaştığı için yakın arkadaşım Philip Mann'a; hukuki konularda Nicholas Syfret QC'ye ve çevrimiçi oyunlar konusunda rezil olmamam için elinden geleni yapan Jeremy Dalton'a teşekkürler. Oxfordshire İtfaiye ve Kurtarma Hizmetleri'nden Graham Turner ve Steve Johns'a kıymetli yardımları ve tavsiyeleri için ayrıca teşekkür ederim. Onlar olmadan bunu başaramazdım. Geçmiş yıllarda olduğu ve birçok yazarın yaptığı gibi, birtakım alanlarda ustalık mertebesine ulaştım ancak burada yapılan her hata tamamen şahsıma aittir.

Beni sürekli kendisine hayran bırakan temsilcim Anna Power ve şahane Penguin ekibine: Editörüm Katy Loftus'a, müthiş PR Janc Gentle'a, kampanyalardaki harika çalışmaları için Rose Poole'a, destekleri için DeadGood'daki muhteşem ekibe ve önceki iki kitabı sesli olarak çıkaran ve bu kitapta da birlikte çalışmayı umduğum James Keyte'ye teşekkür ederim.

Redaktörüm Karen Whitlock'a teşekkür ederken Emma Brown ve Penguin üretim ekibinden bahsetmeden geçemeyeceğim: Her kitap ayrı bir meydan okumaydı (bu seferki yangın raporuydu) ve her zamanki gibi çok güzel bir biçimde üstesinden geldiler.

Daisy Mason Nerede? ve *Hannah Gardiner'ı Kim Öldürdü?* adlı kitaplara gelince, "ilk okurlar"dan kurulu harika bir des-

tek grubum var: eşim Simon (kepaze Esmond'ın vasiyetini da o tasarladı) ve sevgili arkadaşlarım Stephen, Sarah, Peter, Elizabeth ve Andy.

Ve kitapla ilgili son birkaç söz. Daha önce de olduğu gibi, kitapta gerçek Oxford mekânları ve sokakları yer alırken bazıları benim uydurmamdır. Örneğin "Southey Caddesi" ya da "Bishop Christopher's İlkokulu" diye bir yer yoktur. Ayrıca haber bültenleri de tamamen hayal ürünüdür; kitapta kullanılan hiçbir kişinin gerçek hayatta tüzel kişilerle bir ilgisi yoktur, çevrimiçi oyuncu isimleri ile gerçek hayattaki kişi isimleri arasındaki benzerlikler tamamen tesadüftür.

BBC radyo yayınından Jon Manel'in heyecan dolu yayınını BBC iPlayer'den *The Adoption*'ı aratarak dinlemenizi tavsiye ederim.

